

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

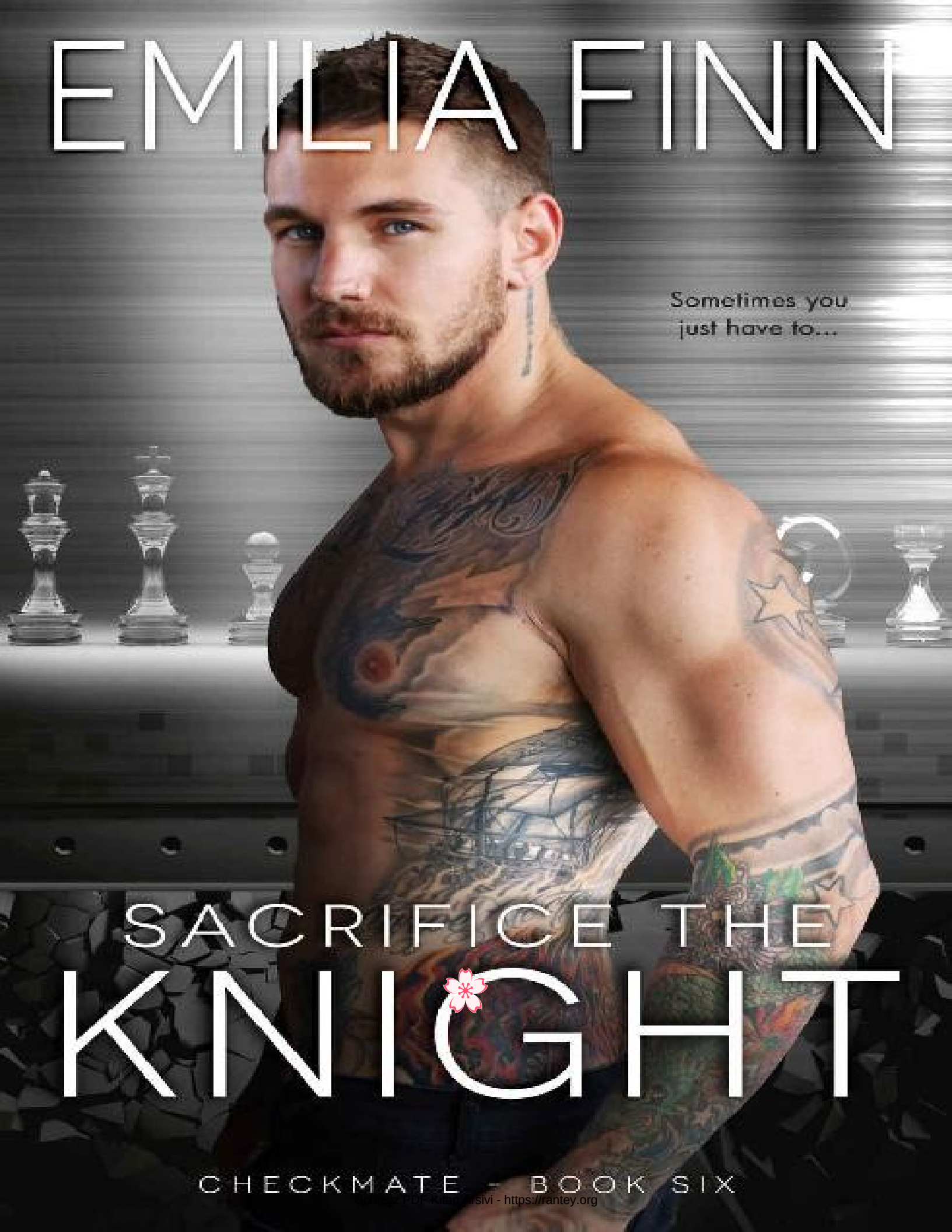
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EMILIA FINN

A shirtless man with a beard and short brown hair is the central figure. He has extensive tattoos on his chest, including a large circular design, and on his arms, including a star and a landscape. He is looking back over his right shoulder towards the camera. The background is a dark, metallic surface with several glass chess pieces (king, queen, pawns) lined up on a shelf behind him.

Sometimes you
just have to...

SACRIFICE THE KNIGHT

CHECKMATE - BOOK SIX

PDF-King.com - <https://rantey.org>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ŞÖVALYE'Yİ FEDA ET

ŞAH MAT, #6

EMILIA FINN

ŞÖVALYE FEDA

Yazar: Emilia Finn

Telif hakkı © 2019. Emilia Finn

Yayıncı: Beelieve Publishing, Pty Ltd. Kapak

Tasarımı: Amy Queue

Kapak Modeli Fotoğrafçısı: Eric McKinney

Kapak Modeli: Mark Somsy

Düzenleme: Krista Vanero/Mountains Wanted

ISBN: 978 170 132 8181

Bu kitap yalnızca kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka biriyle paylaşmak isterseniz her kişi için ek bir kopya satın alınız. Bu kitabı satın almadan okuyorsanız veya kitap sadece sizin kullanımınız için satın alınmamışsa, lütfen iade edip kendi kopyanızı satın alınız.

Metnin bazı bölümlerini alıntılar için izin almak üzere lütfen yazara şu adresten ulaşın

info@emiliafinn.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar Emilia Finn'in hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır.

Yaşayan veya ölmüş kişiler, gerçek olaylar, yerler veya kuruluşlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

www.emiliafinn.com

İletişimde kalmanın en iyi yolu Emilia'nın haber bültenine abone olmaktır:

<https://bit.ly/2YB5Gmw>

Ondan düzenli olarak haber almıyorsanız, lütfen gereksiz/spam klasörünüzü kontrol edin ve e-postalarını güvenli/spam değil olarak ayarlayın, böylece yeni kitapları, harika ödüller kazanma fırsatlarını veya bölgenizde olası etkinlikleri kaçırmazsınız.

Kindle okuyucuları: [Amazon'da](#) [Emilia'yı](#) takip ederek yeni yayınlar çıktığında bildirim alın.

Bookbub okuyucuları: Yeni yayınlar çıktığında bildirim almak için Emilia'yı **Bookbub**'da takip edin.

İÇİNDEKİLER

[Emilia Finn'in diğer kitapları](#)

[Bağlantı kurmak mı istiyorsunuz?](#)

SÖVALYİY FEDA ET

1. [On dört yıl önce](#) _
2. [Eric](#)
3. [Katrina](#)
4. [Eric](#)
5. [Eric](#)
6. [Katrina](#)
7. [Eric](#)
8. [Katrina](#)
9. [Eric](#)
10. [Katrina](#)
11. [Eric](#)
12. [Katrina](#)
13. [Eric](#)
14. [Eric](#)
15. [Katrina](#)
16. [Eric](#)
17. [Katrina](#)
18. [Mac](#)
19. [Eric](#)
20. [Eric](#)
21. [Katrina](#)
22. [Eric](#)
23. [Katrina](#)
24. [Mac](#)
25. [Eric](#)

26. [Katrina](#)

27. [Eric](#)

28. [Eric](#)

29. [Katrina](#)

30. [Mac](#)

31. [Katrina](#)

32. [Eric](#)

[Epilog](#)

[Teşekkür Emilia](#)

[Finn'in diğer eserleri](#)

*E için
Hayatın bu kadar acı verici olduğu için
üzgünüm*

EMİLİA FİNN'İN DİĞER ESERLERİ

(okuma sırasına göre)

Rollin On Serisi

Evini Bulmak

Zaferi Bulmak

Sonsuza Kadar

Bulmak Huzuru

Bulmak

Kurtuluş Bulmak

Umut Bulmak

Hayatta Kalanlar Serisi

Senin Sayende

Hayatta Kalmak

Sensiz Sen Sensiz

Seni Yeniden

Yazmak Her Zaman

Sen

Bana Bir Şans Ver

Şah Mat Serisi Piskoposun

Oyunundaki Piyonlar Güneş

Batana Kadar

Rok Atmak Kalenin

Oyunu Kalıcı

Oynamak Kralın

Yükselişi

Şövalyeyi Feda Etmek

Rollin On Novellaları

(Rollin On Serisini bitirmeden okumayın) Yeniden Başla –

Kısa Hikaye .

Yıldızlarda Yazılı – Kısa Hikaye .

Yeniden Başla – Kısa Öykü .

Yıldızlarda Yazılı – Kısa Öykü Tam .

Döngü – Kısa Öykü .

Savaşmaya Değer – Bobby & Kit Novella

BAĞLANMAK İSTİYOR MUSUNUZ?

Web sitesi: www.emiliafinn.com

Facebook: <https://www.facebook.com/EmiliaBFinn/> Haber

Bülteni: <https://bit.ly/2YB5Gmw>

E-posta: emilia@emiliafinn.com

Ekip: <https://www.facebook.com/groups/therollincrew/>

ÜCRETSİZ bir kitap alabileceğinizi biliyor muydunuz? Bry ve Nelly'nin hikayesi için buraya

tıklayın: BookHip.com/DPMMQM

ŞÖVALYİY FEDA ET

ŞAH MAT, #6

EMILIA FINN

ON DÖRT YIL ÖNCE

C Risp beyaz duvarlar.

Kasvetli gri boya.

Temiz fayans

zeminler.

Çatlaklı muşamba.

Bu ofisi kullanan personelin iyi çalışmalarını göstermek için asılmış bebek portreleri.

Duvara asılan broşürler, yaptığımız büyük hatayı bize hatırlatıyor.

Hoparlörlerden sevimli bir müzik çalıyor; sıcak, samimi ve geleceğimize bir tür sihir katıyor.

Bir kayıt tekrar tekrar çalıyor, bir sonraki adımda nereye gitmem gerektiğini ve bunu yaparken nasıl güvende kalacağımı hatırlatıyor.

Hemşireler, sanki burada çalışmak ve bu büyüü görmek onların en büyük zevkiymiş gibi, geniş gülümsemelerle ve adımlarında zıplamalarla koridorlarda koşturuyorlar.

Hemşireler yüzleri asık bir şekilde koridorlarda yürüyorlar ve geçen herkes, sanki bunu bilerek yapmışım ve biraz daha azar işitmem gerekiyormuş gibi bana ters ters bakıyor.

Gemma'nın elini ellerimin arasında tutuyorum, parmak eklemlerine bir öpücük konduruyorum ve tavana kadar titreyip patlamadan önce onu sabit tutuyorum.

Kağıtla kaplı yatağın kenarında tek başıma oturuyorum, parmaklarımı birbirine doluyorum ve gözlerimden yaşlar akıyor. Gözlerim yanıyor, görüşüm bulanıklaşıyor ve bu gözyaşları kesinlikle hiçbir işe yaramıyor.

"Bay ve Bayan DeWhit?" Doktor Bartholomew, bulaşıcı bir gülümsemeye ve içinde tüm

dualarımızı ve hayallerimizi içeren bir klasörle kapıdan içeri giriyor. Klasörü maun masanın kenarına bırakıp lavaboya gidip ellerini yıkıyor. "Bugün nasılsınız? Dün gece uyuyabildiniz mi?"

"Hayır." Gemma gergin bir şekilde boğazını temizler ve bana yaslanır. "Dürüst olmak gerekirse, gözümü bile kırpmadım."

"Hay aksi." Bartholomew bir tomar kağıt havlu alıp ellerini kuruladıktan sonra bize döndü. "Gerçekten dinlenmelisin genç bayan. Yedi ay sonra, dinlendiğine şükredeceksin."

"Gerçekten mi?" Gemma'nın omurgası dikleşir, gözleri büyür, göğsü genişler. "Gerçekten, gerçekten mi?"

"Tebrikler çocuklar. Başardınız! Yedi ay sonra anne ve baba olacaksınız."

"Aman Tanrım!" Gemma yataktan atlar, beni ayağa kaldırır ve kendini kollarıma atar. Kolları boynumu sıkar, bacakları belime dolanır, sonra dudaklarımız çarpışır ve tuzlu gözyaşlarımız dillerimizde karışır. Çok uzun süre denedik. Bunun için çalıştık. Bunu hak ettik.

"Başardık," diye ağlıyor.

"Elbette başardık." Dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum ve bu günü beklerken döktüğümüz her gözyaşı için, iki yıl boyunca hamile kalmaya çalışırken, negatif çıkan ve bizi biraz daha inciten her test için öpüyorum. "Seni çok seviyorum Gem. Bizimle gurur duyuyorum."

"Hamileymişsiniz, Bayan Blair." Yeşil önlüklü ve çirkin bir ifadeyle bakan bir hemşire, neredeyse yanacaktım gibi hissedene kadar bana bakıyor. "Yaklaşık sekiz haftalık hamile görünüyorsunuz, ancak tarihleri doğrulamak için Doktor Wheeler'a ultrason yaptırmamız gerekecek. Bunun için üç hafta sonra tekrar gelmeniz gerekecek, ancak cepten ödeyeceğiniz bir fark olacak, bu yüzden sigorta şirketinizle görüşmeniz gerekecek."

Yanaklarımdan sıcak gözyaşları akıp vücudumu sarsan titremeler beni derinden sarsarken, o benim geleceğim ve mali durumum hakkında konuşmaya devam etti. Karnımda, öne eğildiğimde hissettiğim o küçük greyfurt büyüklüğünde bir şey vardı. Nefes almamı zorlaştırıyordu. Beni derinden korkutuyordu.

Kadın işini yapmak için ofisin diğer tarafına geçiyor, notlarını alıyor, bir başka gencin istatistiklere eklendiği için hayal kırıklığını belli ediyor

istatistik haline geldiği için hayal kırıklığını dile getiriyor ve kırık bir kalp ve dolu bir mideyle buruşuk bir yatakta tek başına oturan korkmuş kıza aldırış etmiyor.

"Hamileymişsiniz, Bayan Blair."

"Hamileymişsiniz, Bayan Blair."

"Hamileymişsiniz, Bayan Blair."

Hayatım bitti.

ERIC

GÜNCEL

"Radyo bir, kontrol ediyorum. Ne görüyorsunuz?"

Gece yarısı siyah kamyonumun ön koltuğuna oturup müşterimin karısının sevgilisinin evinin garajına girmesini izlerken, Spence'in derin sesi kulağımda çınlıyor. Checkmate Security, bizim gözlerimizi ve becerilerimizi isteyen insanlarla dolu ajandalarla çalışmaya başladı, ancak işleri kontrol altında tutacak kadar personelimiz yok.

Müşteriler bize milyarlarca farklı nedenden dolayı geliyor: ev güvenlik sistemi kurmak, kendilerini tehdit altında hissettiklerinde korunmak, şüpheli davranan birini korkutmak için. Bazen de partnerlerinin aldatan pislikler olduğundan şüphelendikleri için bizi tutuyorlar. Genellikle kadınlar, erkeklerinin daha uzun saatler çalışmaya başlamasından ve gizlice bir şeyler çevirdiklerinden şüphelendikleri için bize geliyor. Ama bu gece, kendimi lüks bir banliyö caddesinde, şapkamı gözlerimin üzerine indirmiş, *erkek* müşterimin karısının gece yarısı pembe bir Jetta ile geldiğini izlerken buluyorum.

Aaron ve Valerie Scanlen, Aaron'ın sevgisiz olduğunu düşündüğü yedi yıllık bir evlilik içindedir. Aaron yerel bir muhasebeci, Valerie ise şehirde çalışan ve her gün lüks arabasıyla işe gidip gelen bir halkla ilişkiler uzmanıdır. Aaron, Valerie'nin ünlü müşterilerinden biri olan, reddedilemeyecek kadar çekici bir spor yıldızı ile gizlice görüşüyor olabileceğinden şüphelenir, ancak kadını birkaç hafta izledikten sonra, Aaron'ın biraz yanıldığı kanısına varır.

Valerie kesinlikle Aaron'ı aldatıyor, ama şehirde fazla mesai yaparken aşırı maaşlı bir spor yıldızı ile değil. Hayır, Aaron'ın bir sokak ötedeki kardeşi ile, okuldan sonra minivanıyla işe gidip, karısını ve iki çocuğunu

mümkün olduğunca sık küçük kulübelerine tatile gönderen Aaron'ın kardeşi ile birlikte. Karısı uzaktayken, Valerie'nin Jetta'sı onun asfaltlanmış garaj yoluna girer ve tıpkı bu gece olduğu gibi, kendini onun kollarına atar ve neredeyse herkesin önünde ona atlar.

"Kardeşiyle yatıyor," diye sessizce onaylıyorum. "Onunla o kadar sık yatıyor ki, çocuklarının babasının hangisi olduğunu bile bilmiyorum."

"Adam çok kızacak," diye gülüyor Spence. "Neden kadınlar hep aldatmak zorunda? Neden başka erkeklerle yatmak zorundalar? Mutlu değilsen, git."

"Spencer?" Sırıtarak onun dikkatini bekliyorum. "Şu anda kendi düşüncelerini yansıtıyor musun?"

"Kapa çeneni, DeWhit! Ashley beni aldattı ve artık asla gerçek bir ilişki kuramayacağım. Beni yaraladı, dostum!"

"O, sen on altı yaşındayken yaz aşkıydın!"

"Evet, öyleydi. Aşk yaşadı, eğlendi, sonra okulun ilk günü zil çaldığı anda Toby Mercino'nun sikine kendini attı. O günden beri sağlıklı bir ilişkim olmadı. Siktir et o orospuları."

"Bitirdin mi?" Kıkırdarak dürbünümü kaldırıp Valerie'nin kayınbiraderinin elinin külotunun içindeki hareketlerini inceliyorum. "Bu görevi nasıl aldık, Spence? Bu boktan bir iş."

"Çünkü son ilginç davayı sen aldın. Bu işi dönüşümlü yapmalıyız, yoksa Jay sinirlenir. Dikkat çekmeye bayılır. Sanki lanet olası bir sirk ayısı gibi. Bu sefer fahişe Valerie'yi aldık, bir dahaki sefere birinin hayalarını kesebiliriz."

"Sen hastasın." Steiners'ımı pahalı bir kamerayla değiştirip, Aaron'un boşanma davasında sunması için fotoğraflar çekiyorum. Karısı, Aaron'un sahip olduğu her şeyi ve İngiliz buldoglarını almaya çalışıyor. "Aaron bu konuda haklıydı; karısı başka biriyle yatıyor. Aaron kazanır, karısı kaybeder." Bir fotoğraf daha çekiyorum. Sonra bir tane daha. "Burada işimiz bitti; toplayıp eve gidelim."

"Bekle, Cap." Spence'in sesi değişir, sonra bir çift far caddeyi aydınlatırken, gizli çift garaj kapısında neredeyse sevişiyor. "Düşman yaklaşıyor. Bu hoş olmayacak."

"Siktir." Kameramı düşürüp koltuğumu düzeltip dik otururken, küçümsenen koca kardeşinin garaj yoluna doğru kükreyerek arabasını sürerken emniyet kemerimi çözüyorum

garaj yoluna doğru bağıırken, çifti kıl payı ıskaladı. Aaron elinde beyzbol sopasıyla dışarı fırlarken, ben de kamyonetimden atlardım.

"Spence!" Partnerimin nefes nefese sesini kulağımda duyarak caddenin karşısına koştum ve Aaron'ın kolu aşağı inerken silahımı çektim. "Dur!" Dokuz milimetrelik silahımı kaldırdım ve onun çılgın gözleri korkmuş karısından ayrılana kadar yavaşladım. "Bunu yapamazsın, Aaron."

"Haklıydım!" Bağırıldığı için aramızdaki boşluğa tükürükler sıçırıyor. "Haklıydım. Beni aldatıyor!"

"Evet, haklıydın ve şimdi elimizde kanıt var." Sessizce, sakın bir şekilde konuşuyorum ve yavaşça yaklaşıp kendimi karı koca arasına yerleştirmeye çalışıyorum. "Haklıydın ve kanıtı arabamda. Ama onlara vuramazsın. Sopanı indir, Scanlen, ve geri çekil, geri dönüşü olmayan bir şey yapmadan önce."

"Onun ölmesini istiyorum!" Alnındaki damarlar şişer. "Senin ölmeni istiyorum Val! Kardeşim mi? Lanet olası kardeşim mi?" Sopasını tekrar kaldırır. "Lanet olası küçük kardeşim mi?"

Aaron'ın gözleri kızgınlıktan cinayet işleme niyetine dönüştüğünde öne atılıyorum. Kendimi onunla Valerie'nin arasına atıyorum, ama sopa aşağı sallanıp omzumun üzerine çarptığında ve bir şey kırıldığında yaptığım hareketten pişman oluyorum. "Siktir!" Silahımı kaldırıp yüzüne doğrultuyorum, o bir vuruş daha yapmak için geri geldiğinde, histerik çifti geri itiyorum, çünkü onlar sadece kulaklarımı çınlatmaktan başka bir şey yapmıyorlar. Spence, 2 metrelik Army Ranger kasları ve hiç de yasal olmayan silahıyla hazır ve tetikte olarak araba yoluna koşar. Tereddüt etmeden, Aaron'ın dizlerinin arkasına botuyla vurur ve adam yere yığılır, sopa da yuvarlanır.

"İyi misin, Cap?" Aaron'ı homurdanarak ters çevirip dizinin üzerine çökerek, o pisliği yere bastırıp kelepçeleri çıkarır ve adamı bağlayıp hareketsiz hale getirir. Spence başını kaldırır. "Cap?"

"Evet." Omzumu döndürdüm, kemiklerin birbirine değdiğini hissedince küfür etmekten kendimi alıkoydum. "Orospu çocuğu, bunu düzeltmek için yara bandından fazlası gerekecek."

"Çok teşekkür ederim." Burnu akmış ve sinir bozucu bir şekilde Valerie, erkek arkadaşının kollarından çıkıp benimkine dokundu. "Tam da doğru zamanda burada olduğun için çok teşekkür ederim."

Burada tam da doğru zamanda olduğun için çok teşekkür ederim. Sen olmasaydın ne olurdu bilmiyorum."

"Siktir git, Valerie!" Elini kolumdan çekip uzaklaşıyorum. Yerdeki adamı işaret ederek, o kaltağı sert bir bakışla sabitlerim. "O senin kocan ve sen onu aldatıyorsun. Neden sürekli dışarıda olduğunu bilmek istiyordu ve şimdi de kardeşiyle aldattığını mı öğreniyor? Umarım boşanmada her şeyini kaybedersin."

"Hayır!" diye bağırır. "Öyle değil."

"Evet, öyle. Elimde kanıt var ve en kısa zamanda teslim edeceğim. Ama biz de onun seni öldürmek istediğine dair kanıtımız var. Yani şimdi ikiniz de bittiniz ve asıl kurbanlar da çocuklarınız. Umarım kendinle gurur duyuyorsundur, pis sürtük."

"Turner?" Spence, Aaron'ın sırtına ayağını koymuş halde telefonla polisle konuşuyor. "Sanırım saldırı girişimi? Cinayet? Ne kelimeyi kullanman gerektiğini bilmiyorum. Ama elinde koyu saçlı, çift D bedenli, aldatan bir sürtük ve onu beyzbol sopasıyla dövmeye çalışan, öfkeli, yakında eski kocası olacak bir kalem sikli adam var. Şimdi herkes sinirli ve evde çocukları var, o yüzden biri oraya da gitsin."

Spence'in yaz aşkı hakkında alay ederek kamyonetimde oturduktan bir saat sonra, köprücük kemiğime buz torbası koyup acil servise gidip muayene olmam emriyle tekrar kamyonetime biniyorum.

Yarın.

Yarın yapacağım, çünkü şu anda, altı saat boyunca ucuz plastik bir koltukta oturup, görmezden gelinmek için bir sürü para ödemek istemiyorum.

Kane Bishop, Checkmate Security'nin kurucusu ve benim patronum, sanırım, ama bu tuhaf bir durum. O benden daha genç ve aynı zamanda federal ajan olarak çalıştığımız zamanlarda ben onun üstüydüm. Ama şimdi hepimiz siviliz ve o bana maaş ödüyor. Alex Turner ifade almayı bitirdikten sonra onu aradım ve nerede olduğumu söyledim, ama omzumun kırık olduğunu söylemedim ve gece eve gideceğime söz verdim.

İş tamamlandı. Fatura zaten ödendi. Valerie ve Aaron Scanlen hariç herkes bu gece yataklarına dönecek.

"Aferin, Cap." Spence, çarpık bir gülümseme ve parıldayan gözlerle kapımın yanında durdu. Kimse kavgayı bu adamdan daha çok sevmez. O bir beyzbol sopası umuyordu. Hatta, tam zırhlı bir tank ve bir tur Battleship umuyordu. "O orospuyu döverek pestilini çıkaracaktı. Arayı girerek iyi iş çıkardın."

"Evet, iyi iş çıkardın. Şimdi bitirmem gereken bir sürü evrak ve önümüzdeki yetmiş iki saat boyunca tutmam gereken bir buz torbası var."

"Sızlanmayı kes." Kamyonetimin üstüne hafifçe vurup geri çekildi. "Sarışın sağlık görevlisi havalı biridir, buz torbası diyorsa, buz torbası demek istiyordur. Hepimiz acil servise gitmen gerektiğini biliyoruz, sızlanmayı kes ve zaten yapacağın şeyi yap."

Ve birdenbire, *o kadın* aklımdan geçiyor. Omuz bıçakları kadar uzun, gece yarısı siyahı saçları. Elma kadar sulu görünen kırmızı, kırmızı dudakları. Gözlerimi ayırmakta zorlandığım parlak yeşil gözleri. Ve beni defalarca nefesimi kesen kalçaları.

Ama her seks rüyamı süsleyen bu kadın hakkında soğukkanlı davranmaya çalışıyorum. "Neden bahsettiğini hiç anlamadım."

"Öyle mi?" Uzaklaşarak bana sırtını dönüyor ve cadde boyunca yürüdükten sonra kullandığı siyah Hummer'a biniyor. Mikrofonuna konuşuyor, sesi hala kulağımda çınlayan cihazda cızırtılı çıkıyor ve gülüyor. "Restoran bir saat kadar sonra kapanacak. Acaba o da vardiyada mı?"

"Öyle." Hayal kırıklığıyla yüzümü ellerimle ovuşturuyorum. Hayal kırıklığına uğradım çünkü o bağımlılık yapıyor. Hayal kırıklığına uğradım çünkü her gün bana hizmet ediyor ama kim olduğumu hiç bilmiyor. Bana hizmet ediyor ama beni *görmüyor*. "O her zaman orada."

"Oh, biliyorum." Arkasını dönüp geriye doğru yürürken, dövmeli orta parmaklarını gösterip gülüyor. "Git, güzel kıza yaranı öpmesi için yalvar. Herkes nereye gittiğini biliyor, o yüzden utangaç kız numarasını bırakabilirsin. Artık bakire olmadığını biliyoruz."

"Siktir git, Spencer. Kendi işine bak."

"Eh, ben istemem. Yarın görüşürüz, Kaptan. Tatlı rüyalar." Silah kılıfı, o geri dönüp yürümeye devam ederken sokak lambalarının ışığını yansıtıyor.

Her gün kendime onun benim kardeşim olduğunu hatırlatmam gerekiyor.

O benim arkadaşım. O benim güvendiğim iş arkadaşım.

Ve onun sinir bozucu olduğu için onu vurmak şirket politikasına aykırı.

Kontak anahtarını çevirip, sol koluma ekstra dikkat etmem gerektiğinde Aaron Scanlen'ı düşünerek, yola çıkıp iki polis arabasını geçerek Main Street'e doğru ilerliyorum.

Eve gitmeliyim. Aklımdan çıkaramadığım kadından uzak durmalı ve onu rahat bırakmalıyım. O çok güzel, gülünç derecede çekici ve egzotik bir kadın ve benim günde üç kez Franky'nin lokantasında masaya oturmamı kesinlikle hak etmiyor.

Ama yapıyorum. Oraya gidiyorum.

O beni görmüyor, ama ben ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Ama mesele şu ki, bakmaktan vazgeçmek *istemiyorum*. Bu yüzden, o koşuşturup duruyor ve yetişemediği için küfürler savuruyor olsa bile, ben onun bölümüne oturup muhtemelen aç olmadığım bir yemek sipariş ediyorum. Hepsi onun gülümsemesi çok güzel olduğu için.

Günün büyük bir kısmını yemek saatlerine göre planlıyorum, sanki tam bir aptalmışım gibi, oysa ondan alabildiğim en fazla şey, kibar bir selam ve uzaklaşırken burnuma gelen parfümünün kokusu. Kendini Katrina Blair olarak tanıtıyor, garsonum, hepsi bu. Yemeğimi getiriyor ve uzaklaşırken burnuma güllerin ve seks kokusunun kokusu kalıyor. Ama hepsi bu kadar, çünkü o, onu sürekli tetikte tutan bir gencin tek başına annesi ve ben de o kadar çok yükü olan bir adamım ki, bu çok saçma. Bu kadını tanımadığım halde, kafamda bütün bu romantizmi yarattım. Kalbimde, onun benim ligimin çok dışında olduğunu ve tek gecelik bir ilişkiyle lekelenemeyecek kadar iyi olduğunu biliyorum.

Ama daha fazlasını sunamam.

Katrina Blair, onun bölümünde oturmaya devam eden o iğrenç adama hiç ilgi göstermedi, bu yüzden gerçekten kafamı toparlamalı ve sanki o hava gibiymiş ve ben boğuluyormuşum gibi o yeri ziyaret etmeyi bırakmalıyım.

Oraya geri dönmemem için altı milyar neden var, bunlardan ikisi Gemma ve Callie. Yine de, ön taraftaki park yerine girmeden önce sinyal verip anahtarı kontaktan çekiyorum.

Sadece bir nefes.

Sadece bir bakış, böylece istediğimi alabilirim, sonra da uzaklaşırm.

KATRİNA

On beş yaşında bir bakireydim, 4 Temmuz'da, liseye başlamadan hemen önce, Zeke Douglas'ın Chevy Lumina'sının arka koltuğunda iç çamaşırlarımı çıkarmaya ikna edildim. Biraz eğlenmek için gizlice dışarı çıkmıştık, çünkü babam her zaman çok katıydı ve yaptığım her hareketi izliyordu. Gizlice çıkmak zorunda kaldım, çünkü aksi takdirde George Blair demir yumrukla yönetiyor ve tek çocuğu olan küçük kızını acımasızca koruyordu.

Zeke ile birlikte olmanın ne kadar romantik olduğunu hatırlıyorum. O çok yakışıklıydı ve çabuk gülümserdi. Ay parlaktı, ağustos böcekleri cıvıldıyordu ve adrenalinimiz tavan yapmıştı. Nemli ve bunaltıcı bir gündü, ama havai fişekler, dünyamı sonsuza dek değiştirecek olan o geceye muhteşem bir fon oluşturunuyordu.

Ben on beş, Zeke on yedi yaşındaydı ve ikimiz de sadece yetişkinlerin alması gereken kararlar alıyorduk.

On beş yaşındayken, sana gülümseyen gözlerle bakan çocuğun senin beyaz atlı prensin olduğunu düşünürsün. Yaptığı her şey romantik görünür, ama diğer herkes gerçeği görebilir: onun çılgın sürüşü benim gözümde seksi ve eğlenceliydi, ama polis için aptalca ve pervasızdı. İşsiz olması onu kurallara uymaya niyeti olmayan kötü bir çocuk gibi gösteriyordu. Ama diğer herkes onun sadece tembel olduğunu görüyordu. *Polislerin onu adıyla tanıması nedeniyle*, onun kanunlarla olan ilişkisi, heyecan verici bir şey gibi görünüyordu, sanki tüm romantik kitaplarda okuduğunuz kanun kaçakları gibi, ama gerçekte bu, cezaları ödemek için çöp toplamak anlamına geliyordu. Zeke'nin okulda aldığı kötü notlar bana bu kötü çocuğu *kurtarma* şansı verdi, ama öğretmenler onun notlarının, denemeye üşendiği için olduğunu biliyorlardı.

Naif, on beş yaşındaki ben onu kötü çocuk olarak etiketledim ve katı bir babası olan her kız böyle birini ister. Zeke'nin kusurlarını görmezden geldim, sadece çarpık gülümsemesini ve güzel gözlerini gördüm. O gece arabasında geçirdiğimiz geceden birkaç ay sonra on altı yaşına girdiğimde, iki mavi çizgi ve yerel klinikte randevu ile ödüllendirildiğimde, Zeke kışında ateş varmış gibi çok hızlı koştu.

Onun sorumluluktan mı kaçtığını, yoksa babamın av tüfeğinden mi kaçtığını asla bilemedim.

Yine de, Macallistar Blair, ertesi Mayıs ayında, yardım için sadece babasına güvenebilen, korkmuş, evlenmemiş on altı yaşındaki bir kızın çocuğu olarak dünyaya geldi. Henüz liseyi bitirmemiştim, üniversiteyi bırakın, ve her geçen gün daha da şişmanladıkça, biraz para biriktirmek için Franky's Diner'da elimden geldiğince çok çalışıyordum. Notlarım hızla düştü, çünkü uyanık olduğum her an çalışmak ve bir bebek için endişelenmek herkesin konsantrasyonunu bozar. Sonunda Mac doğduğunda, pes ettim ve eskiden 4.0 not ortalamam ve çok istediğim ponpon kız takımındaki yerimden vazgeçtim.

Yeni hayatımı kabul etmek zorundaydım.

Sonsuza kadar eğitimsiz, mücadele etmek zorunda olan, başarısızlığa mahkum bir bekar anne olacaktım.

Harika.

Zeke, hamilelik testimdeki idrar kurumadan kasabayı terk etti ve on yıl boyunca ortalarda görünmedi. Bu yüzden Mac'in doğum belgesini imzalamak gerektiğinde, Zeke'nin adını yazmadım. On altı yaşında bile, onun bizi sadece aşağı çekeceğini bilecek kadar akıllıydım.

Zeke'nin zaten asla ödemeyecek olduğu nafaka hakkında vazgeçip, biraz huzur bulmayı tercih ettim.

Hayatımın sonraki birkaç yılı en zor yıllardı. En kötü kabuslarımın öngörebileceğinden bile daha zordu. Babam hayatımın aldığı yönü hayal kırıklığına uğratmıştı, ama yine de benim güvenlik ağım olmaya devam etti. İlişkimiz değişmişti – elbette değişmişti. Artık onun bebeği değildim, bir bebeği olan bir kadındım – ama ilişkimizin temelleri çatlamış olsa da, kırık bir kalple yanımda durdu ve elinden gelenin en iyisini yaptı.

Oğlum 3,6 kg ağırlığında, benim ve babamınki gibi çenesinde sevimli küçük gamzelerle ve yine Blair ailesinin mirası olan koyu renk saçlarla dünyaya geldi. Doğumu olması gerektiği gibi geçti; o kadar acı vericiydi ki, bir dakika daha bu ıstıraba dayanamayacağımı düşündüm. Ama sonunda acı yerini rahatlamaya bıraktı; Mac göğsüme yatırıldı ve sabah saat iki buçukta doğum odasının sessizliğinde, bebeğim ve ben birbirimize sessizce söz verdik.

Küçük ailemiz iyi olacaktı. Biz bir takımdık ve başaracaktık.

Ama ne yazık ki benim için, ilk yıl *bunu başaramadık*. Mac korkunç bir bebektir. O kadar kötüydü ki, tüm zamanların en kötü bebeği ödülünü alabilirdi. Reflü, sürekli kulak enfeksiyonları, geçmeyen pişikler, ıslak sargı ve pahalı hastane yatışları gerektiren egzama. Hiç uyumuyordu ve beni hayatta kalma moduna geçen bir robot haline getirene kadar yıprattı. Yıllarca geceleri birkaç saat uykuyla idare ettim, ama uykum hep bölünüyordu.

Her zaman.

O ilk yıl hayatımın en kötü yılıydı. Bunu itiraf etmek bana acı veriyor, çünkü muhtemelen yeni anne ve yeni aile mutluluğuyla uçuyor olmam gerekirdi, ama durum tam anlamıyla korkunçtu ve her anından nefret ediyordum.

On altı yaşındaydım! Mezuniyet balosuna katılıp kız arkadaşlarımla eğlenmem gerekirken, bunun yerine yorgunluktan bitkin, meteliksiz ve her gün ağlıyordum. Asla geri alamayacağım hayatımı ve hiç geçmeyeceğinden emin olduğum yorgunluğumu yas tutuyordum. Hayatın bu kadar zor olmaması gerekirdi. Hayat bir macera, mutluluğu ve altın hazinesini bulmak için heyecan verici bir arayış olmalıydı.

Ne yazık ki, o seviyeye ulaşmak için *çok çok* fazla çalışmak zorundaydım.

Şimdi oğlum bir genç; ben hala Franky's Diner'da çalışıyorum; hala çoğu gece uyumakta zorlanıyorum çünkü Mac, Blair'e benziyor olsa da, Douglas gibi davranıyor ve belaya bulaşma eğilimi var, bu da yıllar sonra hala yorgun olduğum anlamına geliyor.

Ama ışığı görüyoruz. Her şey o kadar da kötü değil.

Kirayı ödüyorum; yiyeceğimiz var ve çocuğumun kötü kararları nedeniyle biriken sağlık borçlarını ödüyorum. Ama en

, ukala tavırları ve esprili şakalarının altında, oğlum mükemmel bir çocuk. O çok tatlı, beni asla *kasten* incitmez ve dürtüsel davranışları üzerinde aktif olarak çalışır.

Zeke Douglas'ın bir parçası olabilir, ama bunun farkında ve daha iyisini yapmaya çalışıyor.

Zeke hiç denemedi bile.

Lokantanın kapısındaki zil çalar ve gözlerimi dışarıdaki gece karanlığına çeker. Lokanta boştur, sadece bir masada yaşlı bir çift ve başka bir masada tek başına bir adam vardır. Ama şimdi gözlerimi çeken adam, kot pantolonlu, ağır botlu ve gözlerinde keder olan adam, eşikte durur ve beni izler.

Eric DeWhit beni tuhaf bir yoğunlukla izliyor. Arkadaş değiliz; hiçbir şey değiliz, ama o kadar sık buraya geliyor ki artık adını ve yüzünü tanıyorum, o da benimkini biliyor, çünkü işimin bir parçası müşterilerime kendimi tanıtmak.

Eric her gün buraya uğrar, çoğu zaman birden fazla kez, ve sanki yazılı olmayan bir kural gibi, *benim* oldu. Ben hiç hak iddia etmedim, o da etmedi, ama ben buradaki servis personelinin yüzde ellisini oluşturuyorum ve o asla Tammy'nin bölümüne oturmaz.

Asla.

Ben çok meşgul olsam ve makyajım terden akıyor olsa bile, benim bölümümde oturup bekliyor, bölümüm doluysa gidiyor, ama yarım saat sonra geri geliyor.

Ellerimi havluyla kurulayıp, kısa tezgahın arkasında duruyorum ve karanlıkta içeri giren adamı izliyorum. Gözleri sırlarla dolu ve vücudu bir kadını nasıl tutacağını çok iyi bilen bir adam.

Bunu bilemem. Ve kesinlikle gece geç saatlerde yatakta tek başıma yatarken onun göğsünü hayal etmiyorum.

Otuzlu yaşların ortalarında ya da sonlarında görünüyor, koyu sarı saçları neredeyse her zaman kulak kapaklı aptal bir şapka altında ve ağır savaş botları giyiyor. Beni izliyor, ama ben harekete geçene kadar kıpırdamıyor. Daha önce onu hiç bu kadar ciddi görmediğim için kaşlarımı çatarak yavaşça arkasını dönüp yarısı dolu kahve fincanını alıyorum.

Sanki bu onun ihtiyacı olan davetmiş gibi, Eric çenesini indirir ve her zaman oturduğu aynı masaya doğru yürür.

sert hareketlerle ilerler ve koltuğa oturduğunda kartlarını gösterir ve acı içinde inleyerek omzuna bir buz torbası koyar.

Olanlara önem vermem beni rahatsız ediyor.

Ona doğru gitmeden önce mutfağa gidip siparişini veriyorum, çünkü hamburger ve patates kızartması isteyeceğini biliyorum. Her seferinde özel menüleri soruyor ve beş dakika boyunca elimizdeki her şeyi anlattıktan sonra yine de hamburger ve patates kızartması sipariş ediyor.

Çünkü benim zamanımı boşa harcamayı seviyor. Ya da sesimin tonunu seviyor.

Muhtemelen ilki, ama umarım ikincisi.

Kapanış saatine yaklaşmış olmamıza ve çalışanların akşam servisini bitirdiklerini düşünmelerine rağmen Stefan'a siparişimi veriyorum ve elimde kahve fincanıyla, midemde tuhaf bir heyecanla arkanı dönüp uzaklaşıyorum.

İşte bu. *Bu* benim ilk işaretim olmalı. Hayatımın büyük planında, midemin çarpması, geri dönüp uzaklaşmam gerektiğini belirten büyük bir tehlike işareti olmalı. Ama bunu görmezden geliyorum, tıpkı on yedi yaşında ve on yedi haftalık hamileyken oğlumun karnımda ilk kez çırpındığı zamanları görmezden geldiğim gibi. Yemeğini bitiren yaşlı çifti geçip, diğer dolu masadan uzak durarak, oğlumun normalde oturduğu boş masayı geçiyorum ve her anne çocuğunu yanında görmediğinde hissettiği endişeyi hissediyorum.

Mac eskiden her gün ve her gece buraya gelip ben çalışırken beni izlerdi. Ben onu izlerken ve nerede olduğunu merak etmezken, o pasta yer, çatal bıçakları kurutur ve ödevlerini yapardı. Ama artık büyüyor ve yaşlandıkça sosyal çevresi genişliyor. İyi insanlarla arkadaş oldu, bu yüzden onunla spor salonuna gitmesine izin veriyorum, sonra doğrudan eve gidip uyuyor ve sabah onu alıyorum.

Bu bizim için biraz yeni bir rutin, çünkü sadece son birkaç aydır onu gözetimsiz bırakabileceğime güveniyorum, ama iyi ya da kötü, yine de haftada sadece birkaç gece izin veriyorum. Akşamları bebeğimi görmeden yaşayamam, bu yüzden kendi kızarmış peynirini pişirip bir bardak süt dolduracak kadar büyük olsa bile, buraya gelip ödevini yapmasını istiyorum.

böylece ona yemek yedirebilir ve canım istediğinde onun dağınık saçlarına utanç verici öpücükler kondururum.

Ama bu gece onun burada olmaması için iyi bir gece. Onun için bağımsız olmanın ve ben lokantada ilerlerken her hareketimi izlememesinin, erkek kokusu ve bela kokusunu aldığım da durmasının iyi bir zamanı.

Her iyi kız, kötü çocuğu kurtarmak ister.

Bunca yıl geçmesine rağmen, hala yanlış erkeklerden hoşlanıyorum. Eric'in belasını beş mil öteden koklayabiliyorum. Çok ince bir koku, ama kalbimin derinliklerinde bunun var olduğunu biliyorum ve fırsat verilirse, bana zarar verebileceğini biliyorum.

"Merhaba." Sözlerim bir fısıltıdan ibaret. Titrek, nefes nefese, acınası bir fısıltı, çünkü neredeyse gece yarısı ve bu lokantada sanki tek başımıza kalmışız gibi hissediyorum. "Adım Katrina ve bu gece size hizmet edecek olan garsonum."

Koltuğunda dönerek omzundaki çantayı homurdanarak yeniden düzenler, ancak acısını gizlemeye çalışır. Açık renkli gözleri yukarı kalkar ve benimkilerle buluşur. Bir saniye. İki saniye. Lanet ruhuma doğru bakar ve parmak uçlarıma elektrik verir. Beni gerginleştirir, ancak gergin olmamam gerektiğini bilirim. Kendi kurallarımı çiğnemek istememe neden olur, ancak bu kuralları bir nedenden dolayı koyduğumu çok iyi bilirim.

Ona kapalı olduğumuzu ve on yıl sonra tekrar gelmesini söylemeliyim, ama bakışları beni yerinde tutuyor, sanki dünyada uyanık olan tek iki kişi bizmişiz gibi hissediyorum. Biliyorum, bu adama ilgi duymamın benim için iyi sonuçlanmayacağını *biliyorum*, ama o beni serbest bırakmıyor... ta ki bırakana kadar.

Büyüsünü, midemi kıpır kıpır eden ve kalbimi durduran çekici bir gülümsemeye bozuyor. Yoğun bakışlarından aptalca bir gülümsemeye geçerek, gözleri bir saniye içinde tam anlamıyla aydınlanırken bana şok yaşıyor. "Merhaba Katrina, benim adım Eric ve bugün senin müşterin olacağım."

Kötü bir şaka. Ama onun benim üzerimde hiçbir gerçek gücü olmayan sıradan bir adam olduğunu hatırlamama yardımcı oluyor. Sadece bir adam. Sadece bir penis. Sadece başka bir müşteri. "İyi misin?" Gözlerim omzunda hareket eden eline kayıyor. "Yeni bir paket ister misin?"

"Hayır, ben iyiyim. Benimki hala donmuş durumda, ama teşekkürler."

"Ne oldu?"

Lanet olsun, Katrina!

Dudakları, tüm masalara bıraktığımız katlanmış gazeteye uzanırken dünyanın en bastırılmış sırtışına dönüşür ve çok hızlı oturduğunda tekrar homurdanır. "Beyzbol oynuyordum. Faul topu çarptı."

Onun bariz yalanına gözlerimi kısıyorum. "Um... tamam. Bir şey yemek ister misin?"

"Evet, teşekkürler."

"Hamburger ve patates kızartması?"

Her zamanki sohbetimize geri dönerek, sıcak bir nefes verir ve gözlerini vücudumda gezdirir. "Bu akşamın spesiyalleri neler, Katrina? Açım ama hamburgerden emin değilim."

"Şey... Köfte spesiyalimiz ve oldukça lezzetli. Ayrıca minestrone çorbası ve ev yapımı ekmek var, ayrıca erkekler güzel bir tavuk burger hazırlıyorlar. Lahana salatası da oldukça lezzetli."

Sanki dünyadaki tüm zaman ona aitmiş ve gidecek başka hiçbir yeri yokmuş gibi tembelce başını sallayarak seçeneklerini değerlendirir ve çenesini kaşıyarak tırnaklarını bir haftalık sakalının üzerinde gezdirir. "Köfteyi istemiyorum galiba. Bana hitap etmiyor."

Umarım öyle değildir. O lanet olası bir et yemeği, bir insan değil.

"Tamam."

O zaman normal burger mi?"

"Tavuk burger için lahana salatasını sen mi yaptın?"

"Hayır, hazırdan aldım."

Gülümsemesi ve parıldayan gözleri, cevaplarımı sevimli bulduğunu gösteriyor. "Ama sığır eti burger için sosu sen mi yaptın? Sıfırdan mı?"

"Evet, relish'i sıfırdan yaptım."

Sonunda, tam bir gülümsemeyle kupayı ters çevirip içimi dökmemi sağladı. "Burger lütfen, Katrina'nın yaptığı relish soslu ve yanında patates kızartması."

"Hemen geliyor." Buhar çıkan kahveyi dikkatlice döküyorum, çünkü eline dökersem, ağrıyan omzuna bir de bu acı eklenir ve kendimi kötü hissederim. "Omzun için bir şeye ihtiyacın olmadığına emin misin? Hastaneye gitmek gibi mesela?"

Kıkırdayarak, dolu fincanı dudaklarına götürür ve kokusunu içine çeker. Bu saatte kahve içmem imkansız.

Gece. Sabah beşe kadar uyuyamazdım, sonra bir saat sonra tekrar kalkıp dolaşmaya başlardım ve daha fazla kafein içerek bu döngüyü sürdürürdüm. "Ben iyiyim, ama ilgine teşekkürler. Artık kimse benim için endişelenmiyor, bu yüzden bir anlığına şımartılmak eğlenceli."

"Kat?" Tek başına yemek yiyen müşterimizin bulanık sesli isteği üzerine gözlerimiz ona çevrilir. Koyu renkli gözleri ve kıvrılmış dudaklarıyla bize bakar. Dağınık siyah saçları kirpiklerine kadar uzanır ve bir haftadır tıraş olmamış sakalı çenesini kaplar... Eric'inkine benzer, ama aynı zamanda Eric'inkine hiç benzemez. "Servis." Parmaklarını şıklatır. "Hemen."

Zoraki bir gülümsemeyle Eric'e döndüğümde yanaklarım kızardı. "Yemeğiniz hazır olur olmaz size getireceğim. Ve hatırlarsam, size taze bir buz torbası da getireceğim."

"Nerede olduğumu biliyorsun." Tek eliyle gazetesini açar ve arka sayfadaki spor bölümünü okumaya başlar. Vücut dili bir şey söylüyor, ama ben uzaklaşırken dikkatli gözleri sırtımdan ayrılmıyor ve bu gece bir olay çıkmamasını diliyorum. Bir saatten az zamanım kaldı. Herkesi kapıdan çıkarmak ve yerleri silmek için bir saatim var, sonra eve gidip yatağıma düşebilirim.

Bir saat daha, sonra bu günü bitmiş sayabilirim ve özgürlüğe biraz daha yaklaşmış olurum.

ERİC

Güzel kadınların ilk görüşte bir erkeğin ruhunu yutma yetenekleri hakkında ne derler?

Ya onlar sadece gün içinde yanından geçen yabancılar; küçük bir kasabada tanıdık yüzler, ama birbirinizi *tanımıyorsanız*? O hala sizi yutma ve bir dünya vaat etme gücüne sahip mi... Bilmiyorum... *bir şey*?

Peki, bir erkek onun bir succubus olduğunu *bildiğinde*, mahvolduğunu *bildiğinde*, muhtemelen çok acı çekeceğini ve kolay olmayacağını *bildiğinde*, *yine* de ruhunu *alıp* bir tepside sunarsa, bu onun hakkında neyi gösterir?

Franky's Diner'a ilk kez girip hamburger ve sessizlik arayışıyla oturduğumda olan buydu. Ara vermem gerekiyordu; işteki her şey berbat gittiği için bir sonraki hamlemi belirlemek için bir anlığına huzur bulmam gerekiyordu, ama tek bulabildiğim, gülümsemesi odayı aydınlatan koyu saçlı güzelliğin ön sıradaki koltuğuydu – ya da, sanırım, bir lokantayı.

Geniş kalçalarını saran soluk mavi kot pantolon, küçük ayaklarında beyaz spor ayakkabılar, ince belini vurgulayan siyah bir gömlek ve içine kalem, kağıt ve atıştırmalıklar koyduğu yarım önlük giyiyordu.

Çoğu zaman bandana takarak, çalışırken ve herkese hizmet ederken güzel saçlarını geri tutuyor, sonra bir çocuğun yanına oturuyor, ona çok benzeyen bir genç, aynı gen havuzundan geldiklerini inkar etmek imkansız.

Anlamadım, çünkü kesinlikle genç bir çocuğu olacak kadar yaşlı görünmüyordu, ama aynı koyu saçları ve alt dudaklarının altındaki gamzeleri başka bir hikaye anlatıyordu. Kardeş olduklarını varsayabilirdim

kardeş olduklarını varsayabilirdim, ama o ona anne diye seslendiğinde bu varsayımım saniyeler içinde yok oldu ve dünyam altüst oldu.

Kırmızı ve beyaz kabinimde ellerimi sıkıca kavuşturarak oturdum ve onun lezzetli kıcını sallayarak lokantanın diğer ucuna doğru yürüyüp kahve fincanını alıp bana doğru gelmesini izledim. Bir an için, gözlerindeki şeytani bakış bana yalanlar söyledi. Beni dayanılmaz bulduğunu ve bana geldiğini, çünkü benim ona çekildiğim kadar onun da bana çekildiğini söyledi, ama gerçeklik kalem, kağıt ve sessiz bir merhaba ile geldi, o sert bir gülümsemeyle siparişimi alırken, benim gözlerim onun ağır göğüslerinde kalmıştı.

Bazen, bir erkek ruhunu bir tepside sunup istemeden dilini yuttuğunda, terbiyesini unuttur.

İlk günkü halim buydu. Eric DeWhit: terbiyesiz, patavatsız, hiç de kibar olmayan ve ilk izlenimimi geri alıp yerine nazik ve karşı konulmaz bir izlenim bırakmak için çaresizce çabalayan biri. Ne yazık ki, beni tanıyan çoğu kişi için ben biraz aptal biriyim ve vücudumda hiç naziklik kalıntısı yok.

Bu yüzden buraya her geldiğimde, bunun yerine gizemli olmaya çalışıyorum.

Bu da işe yaramazsa, kötü bir şaka yapıp bir gülümseme için dua ediyorum.

Bu gece, muhtemelen kırık bir köprücük kemiği ile, yağlı yüzlü, yağlı saçlı, kötü huylu piç kurusu elini kaldırıp parmaklarını şıklatınca, gizem ve şakalar bir kenara atılıyor, sanki güzel garsonun kendisine hizmet etmesi için tek yapması gereken buymuş gibi.

Daha da kötüsü, bu işe yarıyor.

Gülümseyerek benden uzaklaşan Katrina başını sallar ve utangaç bir şekilde arkasını döner. "Yemeğiniz hazır olur olmaz size getireceğim. Ve hatırlarsam, size taze bir buz torbası da getireceğim."

"Nerede olduğumu biliyorsun." Tek elimle gazeteyi açıp arka sayfaları okuyormuş gibi yapıyorum, ama gözlerim ve dikkatim Katrina'nın kıcında kalıyor, o da kahve fincanıyla ve korku dolu bir tavırla uzaklaşıyor. O masaya gitmek istemiyor, ama yine de gidiyor, sanki onu görmezden gelmek kötü bir hareket olacakmış gibi.

Bu lokantada yeterince zaman geçirdim, Katrina'nın burada patron olduğunu biliyorum. Lokanta ona ait değil ve sahibi koridorun sonundaki ofisinde oturup Katrina'nın maaş çekini yazıyor, ama

burayı günlük olarak kimin yönettiğini sorarsanız, cevap Katrina'nın sorumlu olduğu olacaktır.

Her gün burada, sabahları kahve içmeye geldiğimde tezgahları temizliyor, akşam yemeği için geri geldiğimde masaları topluyor. Bütün gün, *oğunlukla* minnettar müşteriler için kendini paralıyor, ama bu yağlı pislik, Katrina'nın gözleri bulanıklaşıp omuzları çökünce dişlerimi gıcırdatıyor.

Masasına uğrayan Katrina, ona ne istediğini sorarken kalem ve kağıdı bir kenara bırakıyor ve onun isteyip istemediğini sormadan kahve dökmeye başlıyor. Sözlerini duymuyorum, sadece mırıldanan "evet" ve "hayır"ları duyuyorum. Parıldayan gözleri, burada ayılmaya çalıştığını düşündürüyor, onun hayırları gittikçe yüksek sesle çıkınca Katrina'nın çenesi gıcırdatıyor. Omzunun üzerinden hızlıca bir bakış atan Katrina, gözlerimiz buluştuğuunda ve benim onu izlediğimi fark ettiğinde gözleri fal taşı gibi açılıyor, sonra ona geri dönüyor ve vücudunu, adamı benim görüşümden koruyacak şekilde yerleştiriyor.

"Bu gece olmaz," diye fısıldayarak ona yaklaşıyor. "Kesinlikle olmaz."

Kahvemi yudumlarken tadı yok. Gazetemi geriye doğru çevirip ağrıyan omzumu korurken ilgimi çekmiyor.

"Zeke! Yarın okul var ve o çoktan yattı, yapamazsın..."

Koca göbekli iri yarı bir aşçı kapının önünde durup kollarını göğsünde kavuşturunca gözlerim mutfağa kayıyor. Katrina ve bu Zeke'yi derin bir kaç atışıyla ve sıkıca bastırılmış dudaklarla izliyor. Bir elinde silah gibi bir spatula tutarken, kartal gibi gözleriyle beni Katrina'ya geri çekiyor, ama ben ceketimin altında sakladığımı silahı hissediyorum.

Katrina'nın iş yerinde gece saat 11'de bir pislīgi vurmak istemiyorum, ama ne olur ne olmaz diye silahımı yanımda. Ne olur ne olmaz diye buradayım.

"Zeke! Kesinlikle olmaz." O, Katrina'nın elini tutmaya çalıştığında Katrina bir adım geri çekildi. "O yatakta ve senin bunu talep etme hakkın yok..."

"Evet, hakkım var lan!"

Onun eli Katrina'nın bileğini kavrayıp sıktığı anda sandalyemden fırladım. Aşçı bir adım ne çıktı ama ben lokantayı geçip Zeke'nin koluna elimi vurarak onu serbest bıraktığımıda durdu. Katrina hızlı hareketime şaşırdı ama

ben onların arasına girip onu geri çekince korkup geri çekilmedi. "Kahvenizde bir sorun mu var, efendim?"

"Çekil önümden. Bu pislik de kim?" Zeke etrafıma bakmaya çalışır, Katrina'ya gücünü geri almak istercesine kaşlarını çatmaya çalışır, ama ben her seferinde hareket ederek onu Zeke'nin görüşünden uzak tutarım ve Katrina omzuma çarptığında dişlerimi sıkarım. "Katrina?" Zeke çığlık atar.

"Eric." Kötü kolumu tutup çekerek, kazara yaptığını düşünmem için bana bir saniye zaman tanıyor, ta ki bunu kasten yaptığını anlayana kadar. Beni kasten incitiyor, çünkü bu beni istediği yere götürecektir. "Eric, oturman lazım."

"Eric?" Yavaşça vücudunu açan Zeke, kabinden çıkar ve alnı çeneme ulaştığında durur. Daha iri olacağını düşünmüştü. Benim çekineceğimi düşünmüştü, ama kimse beni korkutamaz. Ben şeytanların en iyi arkadaşıyım. Bu gezegende, kardeşlerim olarak gördüğüm adamlardan daha berbat ve tehlikeli kimse yok. "Bana söylemen gereken bir şey mi var, Kat?"

"Hayır!" Kolumu çekip beni geri çekiyor. "Kesinlikle olmaz. Eric, git buradan."

"Bu adamla yatıyorsan, o zaman oğlumun hayatına kimi davet edeceğimizi konuşmamız gerek. Evinde verdiği örnekleri konuşmamız gerek."

Sanırım bu adamın onun eski sevgilisi olduğunu düşünmüştüm. Onun tek zayıf noktasının bu olduğu açıktı ve adam da bunu kullanmaya hazırды.

"Onunla yatmıyorum, Zeke." Beni geri çekmeye çalışırken, sözleri tıslayan bir fısıltı gibiydi. "Kimseyle *birlikte* değilim, ama olsaydım bile, bu konuda sana söz hakkı yok."

"Siktir, umurumda değil." Daha dik durarak, öfkeli bakışları ve çürümüş nefesi ile beni sindirmeye çalışıyor. "Sen ve Mac konusunda sorunum yoktu. Cömert biriyim, bu yüzden karışmıyorum. Ama onun hayatına başkaları sokuyorsan, bu konuda bir fikrim olabilir."

"Defol git buradan!" Artık beni geri çekmeye çalışmayan Katrina vahşileşir ve onu geri çekmem için beni zorlar. "Sen Mac ve benimle ilgili olarak sakın değilsin. Bize iyilik yapmıyorsun. Sen sorumluluklarından kaçan beceriksiz bir babasın. Karışmıyorsun çünkü umursamıyorsun."

"Velayet için sana meydan okuyacağım." Ellerini havaya kaldırır. "Oğlumu alıp ona gerçek bir erkek ne demektir göstereceğim."

"Hiçbir şey yapmayacaksın, çünkü on dört yıllık ödenmemiş nafaka, cimri kıçının ödeyemeyeceği kadar fazla. Hiçbir şey yapmayacaksın, çünkü yaratılmasına yardım ettiğin çocuğu umursamıyorsun. *Hiçbir şey yapmayacaksın*, çünkü kıçını bir hukuk bürosuna götürüp benimle bu konuda mücadele edecek kadar tembelsin. Lokantamdan çık, Zeke, ve benden uzak dur."

"Anne?"

Lokantanın kapısındaki zil çaldığında hepimiz birden dönüp, Mac Blair adını bildiğim çocuk kendi kendini koruyucu ilan ederek ileri atılır. On dört yaşında, yaşına göre iri ve uzundur. Uzun zaman önce *çocukluktan* çıkmış, artık erkek vücuduna kavuşmuştur ve annesini tuttuğumu görünce öfkesini nereye yönelteceğini bilemez.

Kararını vermesi sadece bir saniye sürer, Katrina ile Zeke'nin arasına girer ve o pisliği o kadar sert iter ki, Zeke'nin hırpalanmış vücudu homurdanarak kabine geri çarpar. "Siktir git, Zeke! Ona bir daha dokunma."

"Evlad, seni eve götürüp kemerimin tokasına göstereceğim."

Bir av tüfeğinin karakteristik sesi grubumuzu durdurur. Dönüp baktığımda, Franky's Diner'ın tek ve gerçek sahibi Franky ile göz göze gelirim. O, tüfeğini Zeke'nin çarpan göğsüne doğrultmuştur. "O çocuğa dokunmayacaksın. Ve bir daha bu lokantaya gelmeyeceksin."

"Sadece çocuğumla konuşmaya çalışıyorum!" Burun delikleri öfkeden genişliyor. "Siz meraklı pislikler geri çekilin ve kendi işinize bakın."

"Bu yerde olan her şey beni ilgilendirir. Ve bunu sokağa taşımayı kafana koymadan önce, onunla ve Mac ile olan her şeyin beni ilgilendirdiğini bil. Nokta. Onlar benim ailem ve korumam gittikleri her yere uzanır, bu yüzden aptal kıçını alıp eyalet sınırının öbür tarafına gitmeni öneririm. Onları rahat bırak, yoksa saçma kurşunun nasıl bir şey olduğunu öğrenirsin."

"Bu seni ilgilendirmez, ihtiyar!"

"Dene bakalım." Franky, kararlı adımlarla yavaşça ilerler ve bu pisliği ortadan kaldıracağına dair söz verir. Vücudu yaşlanmaktadır

, omuzları eskisi kadar geniş ve güçlü değil. Yanakları şişmiş, saçları dökülmüş. Ama gözleri... neler olup bittiğini biliyorlar.

Katrina kollarımda titriyor, korkudan değil, öfkeden. Ve onun önünde Mac nöbet tutuyor ve kendi babasının yaklaşmasına izin vermiyor.

"Deneyin bakalım," diye homurdanır Franky. "Yapın, çünkü o kız yıllar önce gözlerinde yaşlarla ve kendini ölümüne çalışmaya kararlı bir şekilde lokantama girdiğinden beri bir bahane arıyordum. Kimse onun kadar çok çalışmak zorunda kalmamalı, bu yüzden ona işleri zorlaştırmak için buradaysanız, mülkümü ve ailemi savunma hakkımı kullanacağım." Silahını doldurur ve tehdidini pekiştirir. "Şu anda yapabileceğin tek akıllıca şey gitmek. Uzaklaş ve onları rahat bırak."

Zeke'nin parlayan gözleri Franky'yi, sonra Mac'i inceliyor. Katrina'yı göğsüme yaslayarak geri çektiğimde gözleri Katrina'ya dönüyor. Sonra yavaşça, bakışlarında saf nefretle bana doğru geliyor. "Kendi işine bakmayı öğrenmelisin." Omzuyla Mac'i iterek Katrina'nın önüne gelir ve çılgın gözlerle durur, elini kaldırıp yüzüne o kadar yaklaşır ki, onu kırıp ona terbiye dersi vermemek için tüm gücümü kullanırım. "Bir avukat tutacağım. Sonra onu senden alacağım. Bunca zamandır o sendeydi, bundan sonra reşit olana kadar o benim olacak."

"Hiçbir şey yapmayacaksın," diye tükürdü. "Eve gidip şişeni içip ağlayacaksın. Oğlum için hiçbir karar veremezsin ve beni korkutamazsın. Kendine bir avukat bul, Zeke, sonra da tüm nafaka parasını geri ödemenin keyfini çıkar. Bu, onun üniversite fonunda küçük bir çentik açabilir."

Katrina teslim olmayı reddettiğinde bizi iterek geçip giden Zeke, omzunu omzuma çarparak kırılmış olabileceğini hatırlatır, sonra botuyla lokantanın kapısını tekmeler ve camı çatlatır.

"Siktiğimin pisliği," diye tısladı Mac. Dönerek Katrina'nın kollarını tuttu ve onu benden aldı. "Onun pislik olduğu için üzgünüm anne."

"Neden buradasın?" Oğlunun ellerini iten Katrina, öne doğru atılır ve bu noktada neredeyse soğumuş olan kahve fincanını kapar. "Neden buradasın, Macallistar? Yarın okul var ve senin yatakta olman gerekiyor. Gece on birde buraya yürüyerek geldin!" Lokantanın içinden hızla geçip şok olmuş yaşlı çiftin kahvelerini yeniden doldurur, titrek ellerle fincanları yaklaştırır ve koyu renkli sıvının masaya dökülmesine neden olur. "Sana güvenmemi istiyorsun, ama gece yarısı tek başına dolaşıyorsun. Sen on dört yaşındasın!"

"Seni eve bırakmaya geldim," diye boğuk bir sesle söyledi. "Yataktaydım ama uyuyamadım. Arabam bozuk ve senin vardiyanı bittiğini biliyordum, o yüzden seninle yürümek için geldim."

"Senden bunu yapmanı istemedim, bebeğim! Sen gece yarısı dışarıda dolaşıp yatakta yatmıyorsan, ben de işime konsantre olamıyorum."

"Özür dilerim. Sadece sana bakmaya çalışıyordum..."

"Bana bakmanı istemedim!" Katrina, çatlak kapıya doğru dönerek, dışarıdaki rüzgar kapıyı kapatıp çatlakları daha da kötüleştirdiğinde bir çığlık atar. "Çok üzgünüm, Franky." İleri atılarak kapıyı rüzgârla hareket etmemesi için sıkıca kapattı, sonra geri dönüp gözlerine baktı. Gözleri öfke, korku ve belki biraz da aşağılanma ile doluydu. "Bir daha asla Zeke'nin önüne çıkma."

"Ben mi?" Sanki başka birine seslendiğini düşünerek göğsümü işaret ettim. "O senin kolunu büküyordu."

"Kolunu mu büküyordu?" Mac patlar. "Sana dokunuyor muydu?"

"Senin ortaya çıkıp olayı olduğundan farklı göstermeni istemiyorum!" Katrina tersler. "Hayatım zaten berbat durumda, bir de kendini çok önemli sanan bir adamın gelip işleri daha da kötüleştirmesine ihtiyacım yok. Zeke'yi kontrol altındaydım!"

"Onun senin eski sevgilin olduğunu bilmiyordum, Katrina. Sadece bir şeyden kurtulmaya çalıştığını biliyordum; çökmüş ve sinirliydi, ve eli üzerindeydi."

"Yaralı gibi mi görünüyorum?" Kollarını havaya kaldırdı ve önlüğüne kahve döktü. "Ağlayan küçük bir aptal gibi mi görünüyorum, yoksa her şeyi kontrol altında tutuyor gibi mi?"

"Şey... Bilmiyorum."

"Kontrolüm altındaydı!" Öfkeyle ileri atılır, kahve kabını ısıtıcıya geri koyar ve bana sert bir bakış atar. "Kontrolüm altındaydı, ama şimdi kırık bir kapıyı değiştirmem, yarın Zeke avukatı varmış gibi davranırken telefonlarla uğraşmam ve bunların arasında çocuğumla konuşup, bu gece evde yatması gerekirken kendi babasını ittiği gerçeğini kabullenmesine yardım etmem gerekiyor!"

"Anne..." Mac, ellerinde çok büyük gömleğini sıkarken öne çıkarak, benimle öfkeli annesinin arasına girer. "Sen durumu kontrol edemiyorsun. Evde kapı kırık çünkü geçen hafta da o zorba herif yine aynı şeyi yaptı. Yarın telefonla konuşmak, onun evsiz olduğu ve bizim evde kaldığı için kanepede uyuduğunu öğrendiğimde onunla kahvaltı yapmaktan daha iyidir. Arabayı da berbat etti çünkü tamir edebileceğini söyledi ama daha da kötü hale getirdi. Sen bu durumu kontrol edemiyorsun; sanki beni koruyacakmış gibi sürekli yara bandı yapıştırıyorsun."

"Bin gün kaldı, bebeğim. Bin gün! Sonra özgür olacağız."

"Önümüzdeki üç buçuk yılı, babalık görevini yerine getirmeye çalışmasın diye

Zeke sorumsuz bir adam, anne! Sorumluluk almayacak. Bunu karşılayabilecek durumda değil, yani sen var olmayan bir şey için tüm hayatını askıya alıyorsun."

"Durdurmuyorum! Çalışıyorum, yiyorum, uyuyorum, iyi bir insan yetiştirmeye çalışıyorum."

"Ve şimdi, Franky elinde tüfekte dururken, müşterilerin döktüğün kahveyi silerken, sen gece yarısı lokantada çılgın bir kadın gibi bağıırıyorsun. Bu sana ne kazandırıyor?"

"Ukala davranmayı kes!" Katrina, boş bir masaya tehlikeli bir el hareketi yaparak, hala silahlı olan Franky'yi geçip bir dilim turta tabağa koydu. "Otur, ye, uslu ol. Temizliğe başlama zamanı, sonra yatacağız."

Omuz silkerek tabağı kabul eden Mac, bana dönüp küçük bir gülümsemeyle bakıyor ve topallayarak kabine doğru yürüyor. "Bekliyor olacağım anne. Sonra inatçı kıcını eve götüreceğim ve

çalıların arasından tuhaf tipler atlayıp seni korkutmadan içeri girmeni sağlayacağım."

"Sen on dört yaşındasın, Macallistar!" Sanki sonsuza kadar önce sipariş ettiğim hamburgeri kaparak, Katrina boş masamın yanına gelip tabağı masaya çarptı. "Lanet olası yemeğini ye; ortalığı kirletme, sonra da git buradan. Bir daha bana karşı çıkma. Durumu daha da kötüleştirdin."

Gözlerimi kısarak ama sağduyulu davranarak kabinime geri döndüm, Mac ile sırt sırta kalacak şekilde oturdum ve Katrina yaşlı müşterilerini kırık kapıdan geçirmek için yardım ederken, Mac dizlerinin üzerine çöküp omzumun üzerinden bakmaya başladı. "Annem bazen biraz huysuz olabilir. Gururlu biridir ve Zeke ona elini sürseydi, senin müdahale etmen onu bir kız gibi hissettirirdi. O bunu sevmez. Ama ben senin tarafındayım. Ben etrafta değilsem, müdahale etmeye devam edebilirsin. Benim tarafımdan bu konuda herhangi bir tepki görmezsin."

Kaşlarımı çatarak döndüğümde, annesinin gözlerine tıpatıp benzeyen yeşil gözler ve çocuksu bir gülümsemeye karşılaştım. Koltuğun arkasından elini uzatan Mac, iki sevimli gamze ve bir sürü bela ile gülümsedi. "Macallistar Blair. Psikopat olan annemdir, ama on dört yaşında olduğum için onu nasıl kızdıracağımı çok iyi biliyorum."

Şüpheye elini sıkarım. "Merhaba, Macallistar Blair. Ben Eric DeWhit. Ben sadece masum bir seyirciyim."

"Herkes öyle der," diye burun kıvırdı. Elimi bırakıp öne uzanarak patates kızartmamdan birini kaptı. "Ben de kim olduğumu biliyorum. Sana Cap derler, polissin ve her zaman burada yemek yersin. Annem içeri girip Ray'in şakalarına güldüğünde sen de gülümsersin."

"Bunların çoğu doğru."

Gözlerini kısıyor. "Emekli polis. Emekli sert adam. Arkadaşlarımla arkadaşsın, bu yüzden annemin kapısını kırmadığın sürece arkadaş olabiliriz."

"Hiçbir kapıyı kırmayacağıma söz veriyorum."

"O zaman ödeştik." Dönerek, çömelir ve çatal bıçaklarını birbirine vurur. Katrina ise ağır bir gri bant rulosu çıkarır ve kırık cam kapıyı sabitler. "Ona yardım etme, Cap. Teklif etme. Bu gece gurur duymasına izin ver. Hava gibi kontrole ihtiyacı var."

Sanırım onu anlayabiliyorum.

ERIC

Sanırım ateşle oynamayı seviyorum, ya da belki de ciğerlerimde oksijen eksikliği var, çünkü ertesi gün acil serviste saatlerce omzumun muayene edilip sargı yapılmasının ardından Franky'nin lokantasına geri döndüm. Bu sabah omzum o kadar sertleşmişti ki neredeyse ağlayacaktım, ama yapmam gereken işler, dosyalamam gereken evraklar ve yardım etmem gereken müşterilerim vardı. Bu yüzden kıcımlı kaldırıp işe gittim, ama Checkmate ofisine girer girmez Spencer'ın ispiyoncu bir kaltak olduğunu öğrendiğimde, doktora gitmem ve iyileştigiime dair bir rapor almadan geri dönmemem emriyle tekrar dışarı çıkmak zorunda kaldım.

Bu yüzden acil servise gittim ve bir arkadaşımın arkadaşı olan Kari Macchio'yu aradım. O da boş vakti olduğunda, sevimli bir gülümsemeye sahip bir kız omzuma baktı, onun EMT erkek arkadaşı ise izleyip aptalca şakalar yaptı. Zaten doktora gitmek zorundaysam, en azından Luc Lenaghan bütün gün içindeki tek boş yirmi dakikasında çavdar ekmeği üzerine ton balığı yiyerek izlerken, iş arkadaşlarım hakkında dedikodu yapabileceğim sevimli bir hemşire olsun istedim.

Söyleneni yaptım, taramalarımı yaptırdım, köprücük kemiğimin kırılmadığını, sadece ağrıdığını öğrendim ve kolumu sardırdım. Şimdi, lokantadan ayrılalı on dokuz saat sonra, tekrar masama oturuyorum ve güzel succubus'a gülümsüyorum, o da kendi alanını dolaşıp buraya yemek yemeye gelen herkesle ilgileniyor.

Haftanın altı günü hamburger yediğim ve bunun en az yarısında pasta yediğim için her zamankinden daha fazla egzersiz yapmam gerekiyor. Ama Katrina gözlerinde ateşle ve öfkesini sıkı bir şekilde kontrol ederek bana doğru yürüdüğünde, yaptığım her ekstra set buna değer.

Mac dün geceki öfkesi hakkında pek endişeli görünmüyordu, bu yüzden bunu onun patlayıcı bir psikopat olduğu şeklinde yorumluyorum,

Bu öfke, geldiği gibi çabucak geçip, ilk patlamadan sonra kendi kendine sönen türden bir öfke. Bugün yeni bir gün olduğu için, damarlarımı tıkamaya devam edebilirim.

Umarım.

Hayal gücümü çılgına çeviren dar siyah kot pantolon ve göğsünde Franky'nin adı yazılı dar bir tişört giyen Katrina, sert dudakları, ateşli gözleri ve genişlemiş burun delikleriyle masama yaklaşıyor ve kalemni bıçak gibi kullanıyor.

Belki de o bir gece flaşı değil, güneş, çok uzun süre bakarsam beni yakacak ateşli bir cehennemdir.

Bana hizmet etmek *istemediğini* biliyorum ve kendime karşı tamamen dürüst olursam, ilk günden beri biraz isteksiz davranıyor, ama ben hala buradayım ve bu durumu göze almaya hazırım, çünkü onun kızgın halini görmek, onu hiç görmemekten daha iyidir.

"Merhaba. Benim adım Katrina," diye dişlerini sıkarak söylüyor. "Bugün size hizmet edeceğim. Burger ve patates kızartması mı?"

"Merhaba Katrina." Güzel kokuyor. Güller ve seks gibi. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup yukarı bakıyorum - ve kesinlikle Franky'nin ismine takılmıyorum - yeşil gözlerine bakıp, her zaman *kadınları eritmeyi* amaçlayan, ama genellikle *kabız ve çaresiz* bir ifadeyle sonuçlanan bir gülümseme atıyorum. "Benim adım Eric ve bugün sizin müşteriniz olacağım. Özel menünüzü söyleyebilir misiniz lütfen?"

Tamam. Gizem ve entrika işleri bitti, artık çoğunlukla iğrenç ve sevimli olmaya çalışacağım. Bakalım bu beni nereye götürecektir.

Ben kaşlarımı kaldırınca içini çekerek, kararlılıkla omurgasını düzelterek başını sallıyor. "Tabii. Köfte hala lezzetli. Ayrıca rosemary ve tereyağlı ev yapımı ekmekle birlikte servis edilen lezzetli patates ve pırasa çorbamız da var."

"Kulağa lezzetli geliyor. Çorbayı sen mi yaptın?"

"Hayır."

Dün gece onun bu kadar cömertçe paylaştığı bilgileri kendime saklamak için dudaklarımı ısırp, boğazımı temizledikten sonra tekrar denedim. "Ne yaptın? Tavuk burgerler için lahana salatası mı?"

"Hayır. Bu soruyu dün zaten cevapladım." Müşteriye ters davrandığını fark edince derin bir nefes alır.

Tıpkı Mac gibi, onun düğmelerini görüyorum ve hayatımı riske atmadan basabileceğim düğmelere basıyorum. "Sığır eti burgerleri için sosu ben yaptım."

Geniş bir gülümsemeyle, bir saniye boyunca göğüslerine bakıyorum.

"Yani, burger mi?" diye soruyor. "Hava biraz sıcak olduğu için tavuk burger ve lahana salatası kadar ferahlatıcı değil, ama sığır eti burger karnını doyurur, yani..."

Pencereden dışarı bakıp omuzlarımı kaldırıp silkiyorum, ama Aaron-Siktiğimin-Scanlen ve beyzbol sopasını hatırlayınca tekrar omuzlarımı indiriyorum. *Gidip güzel kıza yaranı öpmesi için yalvar.* "Sıcak mı sence?" Gözlerine bakıp omzumdaki ağrıya rağmen gülümsüyorum. "O kadar da kötü değil. Ağustos kadar kötü değil en azından."

"Muhtemelen Ağustos ayı olmadığı içindir." Sıkı sesi, bu konuşmayı kontrol ettiğini gösteriyor, ama gözleri aptal olduğunu ve *siparişini vermeni* haykırıyor, *seni sapık!*

Sapık olmaya çalışmıyorum, ama ona bakmaya biraz bağımlıyım. Ve şey, lanet olsun, kokain bağımlısı da olabilirdim. Ama değilim, o yüzden benim kötü alışkanlıklarımı yargılamayı bıraksak nasıl olur? "Zaten Ekim oldu. Cadılar Bayramı'na hazır mısın? Kostüm giyecek misin?"

"Kesinlikle hayır. Ee, hamburger?"

"Çorbanın içinde ne var, söyler misin lütfen? Yeni ve lezzetli bir şey denemek istiyorum, ama emin değilim."

Parmakları arasında kalemi sıkarken parmak eklemleri beyazlaşıyor. Dik kulaklarının uçları kızarıyor ve burun delikleri genişliyor, çünkü şüpheli bir moda zevki olan ve görünüşe göre çok fazla boş zamanı olan bu adamdan uzaklaşmak istiyor.

Anlıyorum: sıkılmış bir erkek beladır. Ya işsizdir ya da kargaşa çıkarmayı planlıyordur. Ben ne işsizim ne de bela çıkaran biriyim, ama o oturup uslu uslu oynamayı reddettiği için bunu bilmesinin imkanı yok.

"Patates ve pırasa çorbasının içinde ne olduğunu bilmek ister misiniz?" Sadece başımı salladığımda, yemin ederim, homurdanıyor.

"Peki, Bay DeWhit, içinde patates ve pırasa var."

"Kulağa çok lezzetli geliyor, değil mi?"

Beni öldürecek. Beni doğrudan öldürecek. "Evet, çok lezzetli. Peki, çorba?" İnci beyazı ve *neredeyse* mükemmel düz dişlerinin arasından kelimeleri sıkıştırarak söylüyor. Ailesi pahalı ortodontik tedavi için tonlarca para ödemiş gibi görünüyor — Colgate reklamlarındaki gibi düz ve pırıl pırıl, bu diş hariç. Bu diş ortada değil, altta, biraz sola doğru. Çok az eğri. Bu çok sevimli, çünkü aksi takdirde o neredeyse mükemmeldi, bu tek kusur onu bizim gibi diğer insanlara daha çok benzetiyor. Bu sayede her gün buraya gelip, bu güzel kızın bana gülümsemesini sağlamak için şansımı denemek benim için daha kolay oluyor.

Burada olmamalıyım, ama kuralları çiğneyeceksem, her şey bitmeden önce bir gülümseme koparmak için elimden geleni yapacağım.

"Çorbayı kendin mi yaptın Katrina?" "Hayır."

"Ama normal hamburgerlerin üzerindeki sosu sen mi yaptın?" Onu kendime yaklaştırmak için sesimi neredeyse fısıltıya indiriyorum. "Onu sen yapıyorsun, değil mi?"

"Evet." Daha da yaklaşarak, daha da yaklaşarak, daha da yaklaşarak, gergin bir şekilde boğazını temizledi, sonra gözleri fal taşı gibi açıldı ve benim kirli numaramı fark edince omurgası dikleşti. Nefretle homurdanarak, kalemini kağıt defterine bastırdı ve öfkesini yeniden ortaya koydu. "Burgeri istiyor musun, istemiyor musun?"

"Evet." Kullanmadığım menüyü uzatıp kendini beğenmiş bir gülümseme attım. "Soslu hamburger ve patates kızartması lütfen. Ve limonata."

Katrina Blair güzel, genç ve her gün işe cesur pantolonlarıyla geliyor. Ben hiç şikayet etmediğim ve her zaman bahşiş verdiğim için *bana* karşı pek cesur davranmıyor, ama sözleri son derece terbiyeli olsa da, gözlerinin düşüncelerini haykırışını kontrol edemiyor.

Onun gerçekte ne düşündüğünü anlamak için tek yapmam gereken, derin yeşil gözlerine bakmak ve yanaklarının kızarmasını beklemek.

Dün gece şahit olduğum patlayıcı duygulardan kaçamıyor ve bu gece de hata yapıp kötü bir tavır sergilemesi, bu konuda hala biraz hassas olduğunu gösteriyor. Onu kızdırmak için burada değilim ve kesinlikle berbat gününe bir de benim katkım olsun istemiyorum. Sadece

temiz hava solumak ve doymak istiyorum, sonra eve gidip yine kendi lanet işlerimle ilgilenmek zorundayım.

Bu, ölüm ve vergiler kadar kesin; eninde sonunda eve gitmek ve onu rahat bırakmak zorundayım. Ama o an gelmeden önce, Katrina Blair'in biraz gevşemesini ve kendini köle gibi hissettiği durumdan kurtulmasını söylüyorum, bu yüzden ona her gün özel menüyü sormak ya da aptalca bir şaka yapmak ona yardımcı oluyorsa, ben kimim ki evrenle tartışayım?

Uzun zamandır, tüm bunların ne anlamı olduğunu merak ediyordum. Hayatın anlamı nedir? Aşkın anlamı nedir? Her şey kaçınılmaz olarak elinden alınacaksa, hiçbir şeyin anlamı ne olabilir ki?

Ama dedikleri gibi, zaman tüm yaraları iyileştirir ve acın biraz azalmaya başlar.

Zaman, uzun zaman önce yaşadığım hayatı unutmama yardımcı olmuyor. Çünkü benim için bu kadar önemli bir parçayı unutmak imkansız. Ama mesafe, bir tampon görevi görüyor, bir adım geri atıp her günün her dakikasında boğulduğunu düşünmemeyi sağlıyor. Zaman, kaderimle yaşamama ve her şeyin adil olmadığını kabul etmeme yardımcı oldu. Ne kadar nefret etsem de bunu değiştiremem.

Ancak bu kesinlik, benim *bu* lokantaya, *bu* kasabaya, *bu* hayata bir neden için getirildiğim gerçeğini de beraberinde getiriyor. Kalbimin derinliklerinde hissediyorum: bunun daha yüksek bir amacı var. Ama neden? Güzel kadınla gerçek bir ilişki kuramayacağım bu kadar açıkken, beni neden buraya getirdiler? İrademi sınamak için mi? Biraz daha acı çekmemi sağlamak için mi?

Kadere inanıyorum. İnanmak zorundayım, çünkü inanmasaydım, tüm bu acının ne anlamı kalırdı? Büyük bir plan olmasaydı, neden beni cehenneme sürükleyip, beni sıkıştırıp, kalbimi göğsümden söküp, sonra da kanlar içinde tek başıma diğer tarafa götürdün? Kader diye bir şey olmasaydı, o zaman her şey tesadüf eseri olurdu. Ve tesadüf benim için yeterli değil.

Büyük bir plan yoksa, neden Gemma? Neden beni bu acıya maruz bıraktı?

Hayır, uzun zaman önce evrenin bir planı olması *gerektiğine* karar verdim. Katrina Blair ile tanışmam gerekiyordu, ve bu hızlı bir seks ve kaçmak için değildi.

o külotunu tekrar giymeden önce. Hayatımın bu döneminde neden buraya getirildiğimi anlamaya çalışacağım, ama önce, o güzel kızın bana gülümsemesini istiyorum.

KATRİNA

Lanet olsun o kendini beğenmiş adama ve kendini beğenmiş sırtışına. Lanet olsun her üç saniyede bir göğüslerime bakan kendini beğenmiş gözlerine ve her konuştuğumuzda beni alt eden kendini beğenmiş sözlerine. Lanet olsun, zaten sahip olduğumdan fazlasını istememem gerekirken, seksi ve baştan çıkarıcı olmasına.

Lanet olsun ona, lanet olsun ona, dün gece Zeke'nin önüne çıktığı için *lanet olsun ona*.

Parlak zırlı bir şövalyeye ihtiyacım yok. Gelip beni daha fazlasını merak ettirecek bir kahramana ihtiyacım yok. Zaten aşırı yüklü hayatıma ve aşırı dolu bagajıma daha fazlasını ekleyecek hiçbir şeye ihtiyacım yok.

"*Cehenneme git, ama önce beni yatağa götür!*" gibi bir şey söylemeden önce kendini beğenmiş pislikten uzaklaşıyorum ve mutfağa siparişini veriyorum, ama Stefan tezgahın üzerine bir kase sıcak çorba koyup bilmiş bir gülümsemeyle göz kırptığında tekrar geri dönüyorum.

O da kendini beğenmiş.

Sol elimde yanan kase, ön kolumda bir tabak ekmek ve sağ elimde her zamanki kahve fincanımla Mac'in masasına doğru yürüyorum. O, ödevlerini önüne yaymış, doksanlı yıllarda sınırlı sayıda üretilen VHS kasetleri çıktığında aldığım Space Jam şapkasını ters takmış, çok uzun saçları gözlerine sarkarken, en sevmediği dersi çalışıyor ve kaleminin ucunu çiğniyor.

"Al, canım." Kasenin masaya kaydırıyorum ve elimdeki yanığı sallıyorum. "Dikkatli ol, hala sıcak."

O, önündeki kitaba somurtmaya devam ediyor. "Teşekkürler anne. Bana biraz yardım eder misin?"

"Tabii ki." Kahve fincanını masaya bırakıp karşısındaki koltuğa otururken, ağrıyan ayaklarımın yükünü bir anlığına hafifleterek rahat bir nefes alıyorum. Masalarımıyla ilgilenildi ve patronum oğlumla biraz vakit geçirdiğim için beni asla azarlamaz, bu yüzden oturup uzun bir iç çekiyorum, ama başımı kaldırıp yan masada kimin oturduğunu hatırlayınca utanıyorum. Eric bana sırtını dönmüş, bu yüzden tek görebildiğim geniş omuzları, kırmızı ve siyah flanel gömleğinin bir kısmı ve boynunun yan tarafına uzanan ve eğilip okumak istememe neden olan küçük bir dövme.

Ben bir kediyim ve merakım başımı belaya sokacak. "Anne?"

"Evet." Gözlerim oğluma dönüyor ve yanaklarım kızarıyor. "Sorun ne?"

"Cebir." Neyse ki, hala başını kaldırmamış. "Bu saçmalığı kim bulmuş? *X'in* nerede olduğu kimin umurunda?" "Mac!" Onun kaba sözlerine her zaman şaşıyorum, ama şaşırmamam gerektiğini biliyorum. Masaya eğilip, lanet olası kalemi tıklatmayı bırakmayınca elini masaya vuruyorum. "Ağızına dikkat eder misin ağızına dikkat eder misin? Tanrım. En azından seni doğru yetiştirmeye çalıştığımı varsay."

"Ama anne..." diye sızlanıyor. "Bu cebir. Ne önemi var ki?"

"Çünkü öyle." Çalışma kitabını kendime doğru çekiyorum ve Mac'in grafiti sanatını çevreleyen üçgeni görünce gözlerim şaşı oluyor. "Bize cebir öğrenmemiz söylendi, biz de cebir öğreniyoruz."

"Yetişkin hayatında hiç bir üçgenin *x değerini* bulman gerekti mi? Cidden, hiç mi? Bu tam bir saçmalık."

"Şey, üçgen değil," diye kaçamak cevap veriyorum. "Ama herkes her gün farkında olmadan cebir kullanıyor. Kullanmasaydın, bir şeyi saymak sonsuza kadar sürerdi."

"Anne!" Dudaklarının altındaki gamzeler, alaycı bir şekilde tıslayarak ortaya çıkıyor. "Ağzın bozuk."

"Oh, kes sesini." Kitabı burnunun dibine tutuyorum ve arkamdaki masada oturan yaşlı müşterilerimi işaret ediyorum. "Ray ve Gloria'nın akşam yemeği 43 dolar tuttuysa ve bana 50 dolar verdilerse, onlara ne kadar para üstü vermem gerekir?"

Sonunda oğlum gözlerini kaldırır... ama yüzündeki ifade sanki üç kafam çıkmış gibi. "Hiç para vermezsin, çünkü o senin bahşışın. Onu hak ettin, kadın!"

"Macallistar Blair!" Gloria kahvesini içerken kıkırdayınca ben de homurdanırım. "Lanet soruyu cevapla. Elli dolardan kırk üç dolar mı?"

"Yedi," diye homurdanır. "Yedi doların kalır."

"Aynen öyle. *X'i* buldun, şimdi yemeğini ye ve lanet ödevini bitir."

Kabinden geri çıkarken önlüğümü ve üstümü düzelterek kahve fincanımı alıyorum. Oğlumu dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum. Bunu değiştirebilecek hiçbir şey yok, ama ödevler... Cidden, bir daha ödev yapmak zorunda kalmamak için bir organımı bile verirdim.

Cebir *gerçekten* berbat. Bunu biliyorum! Mac de biliyor. Ama son on beş yıl içinde bir sözleşme imzaladım ve oğluma yetişkin olmak için en iyi şansı vereceğime söz verdim. Bu da okul, ev ödevleri ve sosyal beceriler anlamına geliyor.

Kafamı sallayarak onun standından uzaklaşıyorum ve onun sosyal filtre eksikliğini gidermek için bir plan yapıyorum. Onu bu konuda yenmeye çalışmak *bana* hiç uymuyor, çünkü aslında ben de cebirden ve insanlardan nefret ediyorum. Blair'ler başkalarının duygularını pek umursamazlar. Bu, bizim duygusuz pislikler olduğumuzdan değil, daha çok hak etmeyenleri pohpohlamak gibi bir yeteneğimizin olmamasından kaynaklanıyor.

Bu yüzden çok fazla arkadaşım yok.

Kızlar, şikayetlerini yüzlerine vurduğunda bundan hoşlanmazlar.

Lise arkadaşlarım, Zeke gibi dağıldılar olmasa da, benimkinden farklı bir hayat sürüyorlardı. Onlar partiler ve balolar düzenlerken, ben bebek bezleriyle uğraşıyor ve saçmalıklara ayıracak vaktim yoktu. Onları takip edecek kadar meşguldüm ve yeni arkadaşlar edinecek enerjim yoktu, bu yüzden yalnız hayatımı sürdürdüm ve bunun beni etkilemesine izin vermedim.

Eskiden akşam yemeği partileri vermek isterdim. Ev yapımı yemekler, kız arkadaşlar, belki de bulaşıklar yıkandıktan sonra bir masa oyunu. Ama hayatım *gerçek* olunca ve sosyalleşmenin yerini kemiklere işleyen yorgunluk aldığı anda, bu hayali bıraktım.

Mac biraz büyüyüp anaokuluna başladığında, okula bırakma saatlerinde diğer annelerin hepsi otuzlu ve kırklı yaşlarında ve kariyer odaklıyken, ben yirmi bir yaşında bir anneydim. Onlar

şirket çalışanları olan kocalarıyla evliydim ve safkan köpeklerini gezdirmesi için birine para ödüyordum, oysa bizim evde protein takviyesi için fasulye yiyorduk ve mümkün olduğu için aynı yatağı paylaşıyorduk.

Mac ve ben okula yürüyerek gidiyorduk çünkü çoğu zaman ben zaten vardiyadaydım, o da sabahları Franky'nin ofisinde veya bir kabinde vakit geçiriyordu, sonra okul çok uzak olmadığı ve zaten arabamız olmadığı için kapıdan çıkıp koşuyorduk. Ama diğer anneler, yedi koltuklu SUV'lerini sürüyor ve etek takımları giyiyorlardı.

Beni aralarına katmak için ne kadar uğraşsalar da, ki gerçekten uğraştılar, bunu kabul ediyorum, ama beni kaç kez acıma öğle yemeğine davet etseler de, birbirimizle anlaşılamadık. Lüks bir öğle yemeği için ne zamanım ne de param vardı ve onlar, bu kadar genç yaşta hayatımı "mahvetmeyi" neden *seçtiğimi* anlayamıyorlardı. Bana acıyarak bakıyorlardı; beni duymadıklarını sandıklarında arkamdan fısıldaşıyorlardı ve birinci sınıftan sonra bizi hiçbir yere davet etmeyi bıraktılar.

Zavallı, tatlı bebeğim kendi başına eğlenmeyi öğrenmek zorunda kaldı, çünkü bir süre sonra, o kibirli sürtükler, değerli bebeklerini muhtemelen istatistiklere girecek olan çocuğumdan *nazıkçe* uzaklaştırdılar.

İronik olarak, o tam da onların düşündüğü gibi bir çocuk oldu.

Oğlum, sadece yapabileceğini kendine kanıtlamak için annemin arabasına zorla girerek, henüz on bir yaşındayken tutuklandı. O böyle biridir; beni korur. Gece yarısı işten eve dönerken beni almak için şehrin öbür ucuna yürür ve tüm durumu bilmeden babasını itekler, çünkü Zeke bana karşı çıkmış ve gözlerinde vahşi bir bakış vardı.

Mac'e o annelerin bizi hor gördüğünü hiç söylemedim, ama o aptal değil, bu yüzden benim onurumu savunup o pisliklere bir ders vereceğini düşündü. Sorun şu ki, beni savunarak bana daha fazla iş ve fatura yükü çıkardı.

Ama o böyle biridir: aşırı dürüst, sadık, geceleri neredeyse bir kedi yavrusu gibi kafamda uyuyacak kadar sadık ve o kadar iyi niyetli ki, ona kızmam çok zor.

Genelde.

Ama gece yarısı polis şefi tarafından eve getirilmek, niyeti ne kadar iyi olursa olsun, benim sevgi dolu aklımı kaybetmeden ve o işitme yetisini kaybedene kadar bağırmadan geçmez.

Mac ve ben ilk günden beri bir çalışma sürecindeyiz. Ben de hala bir bebektim, bu yüzden her şeyi bildiğimi iddia etmedim. Hata yapmayacağıma dair söz vermedim ve mükemmel olduğumu söylemedim, ama her gün elimden gelenin en iyisini yapacağıma yemin ettim.

"Cebir, eleştirel problem çözme becerilerimizi geliştirmeye yardımcı olur." Eric kabininde dönerek kolunu koltuğun üstüne koydu ve gözlerini benimkilere dikti. Mac'in bakışları yukarı doğru kaydı, ama DeWhit kalbimin hızla atmasına neden olacak şekilde bana bakmaya devam etti.

Sadece bir çift açık renkli gözle beni esir alması beni rahatsız ediyor. *Erkeklere ihtiyacım yok diyen bir* hayat sürmek istememe rağmen, o bana her baktığında adımlarım duruyor. Onun göğüslerime bakmasına izin vermem, bakmasını *istemem* ve çok uzun süre baktığında boynunu kırmamam beni sinirlendiriyor.

"Bu, bir durumu daha hızlı değerlendirmemize yardımcı oluyor," diye devam ediyor derin sesiyle, "böylece tek tek sayıları sayarak otuza kadar saymak yerine, bunun üç on ya da iki on beş olabileceğini biliyoruz. Cebir, daha hızlı hesaplama yapmamıza yardımcı oluyor, böylece hızlı tepki vermemiz gereken durumlarda daha hızlı kararlar alabiliyoruz. Bu, benimki gibi yüksek baskı altındaki işlerde çalışan insanlar için özellikle kullanışlıdır; bazen hızlı bir karar vermem gerekir, belki de birinin beynini parçalamadan önce sallanan bir beyzbol sopasının önünden koşmam gerekir. Bu yüzden x'in değerini anında bulurum. Belki de x, ne kadar koşmam gerektiği ve oraya varmak için ne kadar zamanım olduğu demektir, sonra da bunu uygular ve hileci bimbo betonun üzerine beyin parçaları saçılmadan önce yapmam gereken şeyi yaparım." Bir an durup, o kendini beğenmiş gülümsemesini gösterir ve sonunda oğluma bakar. "Cebir, bir kadının, asi müşterisinin istediğinden daha hızlı hizmet vermek istemediği için kırılan cam kapıyı onarmak için kaç rulo koli bandına ihtiyacı olduğunu hesaplamaya da yardımcı olabilir."

Mac öksürür ve bir başka garip durum yaratır. "Bu çok spesifik ve son derece kanlı bir detaydı, ama kesinlikle gerekliydi."

Uzaklaşıyordum. Borçluydum ve kirayı ödemek için bu işe ihtiyacım vardı, bu yüzden mutfağa gidip Ray ve Gloria'nın

akşam yemeğini almaya gitmek istiyordum, ama şimdi bu şakacı pislik, tam önünde dururken bana sataşmak istiyor.

Benim evimde olmaz.

Kırmızı ve beyaz kabinin önünde durup gözlerimi kısarak, gözlerimiz buluştuğunda derimin altında hissettiğim ürpertiye görmezden geldim. Bu her seferinde oluyor. Bu adam buraya her geldiğinde, hava sanki oksijen yerine elektrikle çalışıyormuş gibi değişiyor. O yakışıklı gülümsemesini gösterip açık renkli gözleri parıldadığında kalbim çok daha hızlı atıyor.

Bir erkeğin yakınlığı yüzünden kalbimin en son ne zaman bu kadar hızlı attığını hatırlamıyorum.

Ben ve Mac için yaratmak için canımı dişime takarak özenle hazırladığım rutini mahvettiği için onu sikeyim.

Bu adam, bu *yabancı*, haftada birkaç kez Franky's'e geliyor, *her zaman* benim bölümümde oturuyor, *her zaman* bana özel menüyü okutuyor ama yine de hamburger sipariş ediyor, bunun dışında üç kelimeden fazla konuşmuyor ve işini bitirdiğinde *asla* dağınıklık bırakmıyor.

Nefret etmekten zevk alabileceğim iğrenç, dağınık bir pislik olmadığı için siktir et onu.

Eric'in gururunu okşaması o kadar da önemli değil. Herkes benim inatçı olduğumu bilir ve dün gece burnumu havaya dikip o kapıyı bantladığımı gördüğünü biliyorum. Zekası beni ilgilendirmiyor, ama hızlı gülümsemesi TEHLİKE! TEHLİKE! diyor. Bu adam, genellikle az konuşması nedeniyle karanlık ve gizemli, ama aynı zamanda gözlerinde şakalar görüyorum; *ikimiz de* onun hamburger sipariş edeceğini bildiğimiz halde, özel menüyü okumak zorunda kaldığımda her seferinde seçiren şapşal gülümsemesini görüyorum.

Her iyi kız kendine kötü bir erkek bulmak ister, ama ben on yıldan fazla bir süre önce dersimi aldım; yakışıklı ve gülümseyen bir erkek olması, benim sağlığım ve mutluluğum için iyi olduğu anlamına gelmez. Ve *bu* adam, kumral saçlı ve çenesinde seksi sakalları olan Eric... baş belası olduğunu haykırıyor.

"Bu harika matematik dersi için teşekkürler, Bay DeWhit." *Ama işyerimde bana tekrar sataşmaya kalkışırsan, haklı ya da*

, paslı bir kaşıkla gözünü oyar ve boğulana kadar sana geri yediririm. Neredeyse boşalmış kahvesini fark edince, masasına geri dönüp yüzüme yapıştırdığım şeker gibi tatlı bir gülümseme ve çok sevdiğim tüm gururumla kahvesini dolduruyorum. "Bir dahaki sefere sorduğunda senin örneğini kullanacağım."

Döküyorum ve onun gözlerine bakmayı reddediyorum. Kupa dolduğunda ve sıcak sürahiyi yüzüne fırlatmadan önce, yabancı adam beni seksi bir göz kırpma ve parmağını kıvrarak geri çekilmeye ikna etmeden önce, arkanı dönüp mutfığa doğru koşuyorum.

Hayır, Katrina! Kesinlikle hayır.

Stefan'ın yanından geçip koridora koşarak, koridorun sonuna doğru ilerlerim ve Franky'nin ofisinin kapısını açarım. Kapıyı arkamdan kapatıp kilitlerim, sağlam ahşap kapıya yaslanıp, karnımda çırpınan çılgın kolibri hissini nefes alarak yatıştırırım.

Mide bulantısına *hayır*. Kesinlikle hayır.

"Ah... Katrina?" Franky'nin derin sesi, kağıt torbaları açıp kendimi tamamen çöküşe bırakmadan önce gözlerimi yukarı çekiyor. "Bir şey mi var?"

Nefes al. Sakin ol. Güçlü ol! "Mm?"

"İyi misin tatlım? Hastaneye gitmen gerekiyor mu?" "Hastaneye gerek yok." Bu Franky'nin ilk deneyimi değil. Kendi çocuğu olmayan bu zavallı adam

hiç çocuğu olmayan bu zavallı adam, sonunda elleri dolu ve kapısında bir genç hamile kızla kalmıştı. "Mac şu anda kabininde minestrone yiyor. Biz iyiyiz."

"Tamam. Biraz yalnız kalmak ister misin? Ben çıkabilirim..." Kaşlarını çattı. "Kendi ofisimden..."

"Hayır!" Sesimin titremesini görmezden gelerek onu eliyle uzaklaştırıyorum. Dik durarak, saçlarımı yüzümden uzak tutan kırmızı ve beyaz benekli bandı düzeltiyorum. "Sadece biraz hazımsızlık geçirdim. Özel bir yerde geçirmek için biraz zamana ihtiyacım vardı, hepsi bu. Ama kalmak istersen kalabilirsin."

Sarkık yanakları ve rahat, donuk gözleri olan iri yarı patronum başını eğip yalanımı anlar. Beni babam kadar iyi tanır ve yalan söylediğimde bunu kesinlikle anlar. "Tatlım... konuşmak istediğin bir şey mi var?" Kalemmini bırakıp koltuğuna yaslanır. "Anlat."

"Hayır." Ellerimi belime koyup, ciğerlerim patlayacak kadar nefes alıp, sonra bir nefes verip kapıyı açtım. "Şimdi daha iyiyim." Kapıdan geçip koridora çıkıyorum, sonra hızla sola dönüp soyunma odasına giriyorum. Burası daha çok arka duvarında süslü dolapların sıralandığı bir depo odası gibi. Dolabıma doğru yürüyüp Mac'in doğum tarihini tuş takımına giriyorum, metal kapıyı açıp telefonumu çıkarıyorum, genelde korktuğum şeyi bulmayı umuyorum.

İşte orada, en üstte. *Zeke Douglas*. Dört mesaj. Üç para isteği. İki cevapsız arama. Benden büyük bir hayır. Dün geceki saçma davranışları için hiçbir özür yok. Ve oğlumuzun günü hakkında hiçbir soru yok.

Bir kez daha patlayıcı bir nefes verip, dönüp dolaplara yaslanarak gülümsüyorum. Zeke'nin yapmacık, hırsız, aptal cesaretinden ve *en az* haftada bir gelen para taleplerinden nefret ediyorum. O, yakışıklı erkeklerin bana gülümsemesine izin vermemenin neden daha ucuz ve kolay olduğunu bana hatırlatıyor.

Hayatımın geri kalanında bekar kalmak benim için sorun değil çünkü oğlum var, ailem ve işimden memnunum ve son birkaç yıldır olduğu gibi dikkatli davranıp ondan ustaca kaçtığım sürece o aptal sperm donöründen uzak kalabilirim.

Zeke'ye cevap olarak, zımpara kağıdıyla sarılmış bir kaktüs çalıyla kendini becermesini söylemek *istiyorum*. Ama aslında ona bu hafta ona borç para veremeyeceğimi, çünkü elektrik faturasının beklenenden yüksek geldiğini ve belki Mac'in payına biraz katkıda bulunmak isteyebileceğini söylüyorum.

Bu bir yalan; elektrik faturamız gayet kontrol altında ve Zeke, bana yardım ettiği çocuğa destek olacak şekilde bana bir kuruş bile vermedi. Ama benim isteğim onu yine kaçırarak ve ben de o tekrar denemeye cesaret edene kadar kendime bir süre daha sessizlik satın almış olacağım.

Telefonumu çantama geri atıp dolabı kapatırken, kapının arkasındaki aynanın önünde kısa bir süre durup gözlerimi öne çıkaran kırmızı rujunu inceliyorum. Çok fazla makyaj yapmam, ama bir tutam maskara ve parlak kırmızı ruj, en kasvetli günleri bile biraz daha parlak hale getirebilir.

Dikkat et, dünya. Benim adım Katrina Blair ve her şey kontrolüm altında! Artık hiçbir erkek tatlı sözlerle beni baştan çıkaramaz çünkü ben daha yaşlı ve daha akıllıyım, iç çamaşırlarım çelikten yapılmış ve baştan çıkmamak için anahtarını bilerek kaybettim.

ERIC

Sözleri hayır diyor ama kalçalarının sallanışı beni deli ediyor.

Lütfen, evren, bize depo odasında bir dakika yalnız kalmamızı sağla. Tek bir kez, ona dokunmak için tek bir şans, sonra yemin ederim, uzaklaşıp onu rahat bırakacağım. Yeterince söylersem, bunun gerçekleşeceğinden eminim. *Sadece bir kez. Sadece bir kez. Sadece bir kez, sonra yemin ederim onu rahat bırakacağım.*

"Bu işi nasıl yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok." Katrina uzun koridorda kaybolduktan bir dakika sonra, Mac karşısındaki sandalyeye ayağını vurur ve beni gülümsetir. Şapkasını çıkarır ve vinile vurur, sonra kendini uyandırmak istercesine yüzünü ovuşturur.

Kısa bir süre önce, bu çocuğun saç kesiminin hayatımda gördüğüm en çılgın saçmalık olduğunu söyledim. Hemen ardından, ona para iadesi almasını ve bir daha o berbere gitmemesini tavsiye ederdim. Ama sonra yakın zamanda iyi arkadaşlarımdan biri benzer bir şey yaptı, bu yüzden bir tarafı traşlı, diğer tarafı uzun saç kesiminin yeni moda olduğunu düşünmeye başladım.

Böyle dengesiz bir saç modeli istemek gerçekten tuhaf, ama bu benim saçım değil ve uzun zaman önce, insanlar yasadışı bir şey yapmadıkça kafamı eğip kendi işime bakmam gerektiğini öğrendim. Ve eğer yapıyorlarsa, bunun iyi bir nedeni var mı?

Hayatım eskiden siyah ve beyazdı, doğru ya da yanlış, iyi ya da kötü, yasal ya da yasadışı. Ama şimdi *vicdanımın ne düşündüğü* konusunda bir çizgide durmaktan keyif alıyorum. Yasa eskisi gibi beni yönetmiyor ve özgürlük bağımlılık yapıyor.

"Ne... lan... bu...?" Mac içinden homurdanarak Katrina'nın önüne koyduğu ev yapımı ekmeği gürültüyle ısıtır.

"İki-üç-iki-beş. Beşle ne yapacağım ben?" Masasına eğilerek, yaşlı Ray'in omzuna vurur ve yaşlı adamı korkutur. Çalışma kitabını kaldırarak, Mac denklemi yaşlı adamın yüzüne tutar. "Beşle ne yapacağını biliyor musun?"

Ray gülerek boynunu uzatır ve çok yakın olan yazıyı odak noktasına getirir. "Tanrı yardımcın olsun evlat. Ne yazdığını hiç anlamadım."

"Ben de! Tam bir saçmalık, değil mi? Gerçek hayatta buna ihtiyacımız yok
hayatta ihtiyacımız yok."

"Şey, beşin kuvvetine kadar bir şey saydığımı söyleyemem
"Hayır, öyle değil." Ray başını sallarken çenesi hareket eder ve gözlerini kağıda diker. "Hayır, hayatımda bunu hiç kullandığımı söyleyemem."

"Biliyordum!" Mac öfkeyle arkasına yaslanarak kitabını masaya çarptı ve Ray'in zavallı karısını koltuğunda sıçrattı. "Bu pratik bile değil. Öğretmenlerin bizi oyalamak için verdiği aptalca bir şey. İki-üç-iki-beş. Lanet olsun." Tam da tahmin ettiğim gibi koltuğunda dönerek, Mac kitabının sırtıyla yaralanmamış omzuma vurur ve kitabını yüzüme doğru uzatır. "Bu beşle ne yapacağım lan?"

Kıkırdayarak, Katrina'nın ortalıkta olmadığını kontrol etmek için lokantaya bir göz attım, sonra koltuğumda yarı dönerek yüzümün birkaç santim önündeki kitaba baktım. "Annen senin böyle küfürbaz olduğunu biliyor mu?"

"Teknik olarak, evet. Ama asıl soru, onun önünde kullanıyor muyum?"

"O da evet," diye gülerek cevapladı Ray. "Kötü davranışlarını kendine saklayamadığı için her gün dayak yiyor."

"Üzerinde çalışıyorum." Mac beni tekrar tokatlayarak dikkatimi tekrar kitaba çekiyor. "Cebir biliyorsun, değil mi? Az önce iş ve beyinlerin sıçraması hakkında bir konuşma yaptın. Sorunlarım var, Kaptan, ve bunları nasıl çözeceğimi hiç bilmiyorum."

Cesurca, Katrina muhtemelen yirmi saniye sonra beni öldürecek, eşyalarımı kabinimde bırakıp sessizce dışarı çıkıyorum, Mac koltuğuna geri dönüp olması gerektiği gibi dönene kadar. Karşı tarafa kayıyorum ve o kitabı çok fazla coşkuyla fırlattığında kabul ediyorum. "Sana yardım edeceğim, ama sadece

diye söylüyorsun. Üzerinde çalışıyorsun, ben de sana matematikte yardım edeceğim."

"Demek beni köpek yavrusu gibi olumlu pekiştirmeyele eğitiyorsun? Hav hav, orospu çocuğu."

"Evlat." Bakışlarımı salona çevirip geri döndüm. "Sen on üç yaşındasın!"

"On dört," diye korkusuzca cevap verdi. "Cebir biliyor musun, bilmiyor musun? Yararsız bilgiler için ne zamanım ne de beynimde yer var, o yüzden sadece yararlı bilgileri ver."

"Matematikte iyiyimdir. Muhtemelen sana yardımcı olabilirim."

Mac'in gözleri annesinin kaybolduğu koridora kaydı, sonra tekrar bana döndü. Koridorun aşağısına baktı, sonra Ray'e sormak istercesine omzumun üzerinden baktı. Yaşlı adam omuz silktiğinde, Mac de omuz silkti ve önümdeki kitabı düzeltti. "Tamam, başla. O çıkıp beyin fırtınası yapmaya başlamadan önce iki dakikan var. Zeke gittiğinden beri sinirlenmedi, yani şu anda hayatınla kumar oynuyorsun ve onun içinde biriktirdiği her şeyi riske atıyorsun."

"Dün gece sizi bulmak için geri geldi mi?" Gözlerimiz buluştu, acaba babasına hiç "baba" diyor mu diye merak ettim. "Evinize falan geldi mi?"

"Hayır. O bir korkak ve ben artık beş yaşında değilim. Sanırım yakında ona sırtımı döneceğimden gerçekten korkuyor."

"Korkması da normal." Önümdeki kağıdı inceliyorum, ama aklım karşımda oturan cesur çocuğa takılıp kalıyor. "Korkak, başka bir deyişle ödle, ve ödleler kendilerine karşı çıkılmasından hoşlanmazlar. İkinizden de gurur duyuyorum, çünkü ikiniz de oturup onun size emir vermesine izin vermediniz. Bu onu çok kızdırmış olmalı."

"Bu onu kesinlikle kızdırıyor," diye homurdanıyor. "Ama onun duyguları umurumda bile değil. Annemi hiç incitmedi. Dün gece senin dediğin gibi kolunu bile bükmedi, bu yüzden onun saçmalıklarını tolere ediyorum, ama gelip anneme dokunmaya cesaret ederse, onu bekliyorum. Ailenizi ve evinizi savunursanız hapis cezası almazsınız, değil mi?"

"Şey..."

"Yok. Avukat arkadaşşıma sordum."

Gözlerimi kısıyorum. "Avukat arkadaşların mı var? Dostum, sen on üç yaşındasın!"

"On dört. Ve evet, birkaç avukat arkadaşım var. Senin de dahil olmak üzere, her dalda arkadaşlarım var. Sen sert bir eski FBI ajanı ve Army Ranger arkadaşların var, bu da benim de Army Ranger arkadaşlarım olduğu anlamına geliyor."

"Sadece askerleri topluyorsun, ha?" Kağıda bakıp gülmemi bastırıyorum. "Hayatı bir oyun olarak mı görüyorsun? Bir adamla tanıştığın için en iyi arkadaş olduğumuzu ve senin için canımı vereceğimi mi düşünüyorsun?"

Kibirli bir şekilde başını sallar. "Aynen öyle. Şimdi lütfen annem dönmeden önce matematik ödevime yardım et."

"Tamam." Patlayıcı bir nefes vererek, yüzümü elime alıp bu çocuğun beni sürüklemek istediği savaşa hazırlanıyorum. Ve onun sözüne inanacak olursam, Spence'i de istiyor. Ona zırhını giymesini söylemeliyim, çünkü Mac, askerlerini konuşlandırıp Zeke adında bir adamı vurmak için bekleyen canlı bir el bombası gibi. "Tamam, peki, öyleyse indekslerle çarpıyoruz, anladın mı?" Kitabını geri itiyorum. "İkiye iki kuvveti var, bunu yine ikiye beş kuvveti ile çarpıyorsun."

Abartılı bir somurtmayla geri çekilirken alaycı bir şekilde güldü. "Bu hiç yardımcı olmadı. İngilizce konuşmak için üç saniyen var, Cap. Sonra annem seni parçalamadan kabinimden çıkmalısın."

Kıkırdayarak, bir zamanlar Katrina Blair'in bebeği olan çocuğu yakından inceliyorum. Zeki, geniş göğüslü ve ağzı bozuk olan bu çocuk, yanından geçen herkese tükürmekten çekinmiyor. Yaşına göre beklenenden daha iri – çok geniş değil ama çoğu akranından daha geniş ve buna uygun olarak uzun boylu – ama söylentilere göre yerel dövüş salonunda antrenman yapıyor, bu da dün gece atmak istediği kötü sağ kroşeyi açıklıyor.

"Tamam, biraz daha ayrıntılı olarak inceleyelim. Alttaki iki rakamı taşıyacağız." O yazmaya başlarken ben işaret etmeye devam ediyorum. "Ve üstteki üç ve beş rakamları birbirine eklenebilir. Böylece iki kat sekiz elde ediyoruz."

"Tamam." Belirsiz hareketlerle, iki rakamını çizip üzerine küçük bir sekiz ekliyor. "Sonraki?"

"Bu, iki çarpı iki çarpı iki çarpı iki'nin sonucunu bulmamız gerektiği anlamına geliyor..." Şüpheli bir şekilde kaşlarını kaldırıp annesi gibi kalemını yumrukladığında, durup boğazımı temizliyorum. "İki çarpı iki gibi yaz, ama sekiz kez."

"Yani, on altı mı?"

"Hayır. Sekiz ile çarpmıyoruz, sekiz ile çarpıyoruz, anlıyor musun?" Anlamsızca bakınca, iç çekerim. "Hesap makinesine gir."

"Bay Banner hesap makinesi kullanmamamızı söyledi."

Bay Banner benim sikimi yalayabilir ve boğulabilir. Ama bunu yüksek sesle söyleyip, çocuk annesine ispiyonladığında başımı bir sürü belaya sokmak yerine, cep telefonumu çıkarıp onun için hesap yapıyorum. "İki kere iki kere iki kere iki kere iki kere iki kere iki." Enter tuşuna basıp, cep telefonumu çeviriyorum ve zafer dolu bir gülümseme atıyorum. "İki yüz elli altı."

"Doğru olduğundan emin misin?" Şüpheyle kaşlarını kaldırır. "Daha fazla başarısızlık kaldıramam. Annem beni öldürür."

"İstersen kontrol et, ama eminim."

"Sana inanıyorum." Cevabı en alta yazar ve bir sonrakine geçer. "Aynı soru, ama yeni sayılar. Beşin beşinci kuvveti, üçün dördüncü kuvvetiyle çarpılır. Bu arada, çok saçma sorular."

Yine de, son soruda yaptığımız gibi yazmaya başlar. "Lanet olsun, Mac!"

Annesinin çığlık atan küfürüyle Mac'in sırtı dikleşir ve bakışları damalı zemini olan lokantanın içini tarar. "Anne?" Bir an için yüzü solgunlaşır ve gözleri korkuyla dolar, ama sonra tavrını değiştirir ve dün gece yaptığı gibi ona oyun oynar. Korkusunu bir kenara bırakır ve yerine umursamayan bir tavır takınır. Sanki annesinin zayıf noktalarını *görebiliyormuş* gibi, her birini tek tek kullanır. "Biraz turta alabilir miyim lütfen? Hâlâ biraz açım."

Katrina, gözlerini kısarak ve kalemi kılıç gibi sallayarak ilerler. Lüks saçları, neredeyse her zaman sürdüğü ruj ve kum saati şeklindeki vücudu nedeniyle her zaman 1950'lerin pin-up modeli olarak gördüğüm bu kadın, masamızın yanında durur ve ellerini beline koyar. "Ah..." Çığlık atan gözleri benimkileri inceler.

"Yerine geri dönmeyi mi unuttun? Çocuğumdan uzaklaşmak mı istiyorsun?"

"O bana yardım ediyor, anne." Mac'in gözleri kağıdında kalırken gülümsüyorum, ama eli neredeyse boş minestrone kasesini öne doğru itiyor. Onun rahatlığı, dünyayı kontrol etmek isteyen anneyi öldürüyor. "Lütfen biraz turta alabilir miyim? Akşam yemeğimi bitirdim ve bu gece çatal bıçakları yıkayacağım, söz veriyorum."

"Bu gece geç saatlere kadar kalmayacağız, o yüzden çatal bıçak yok. Tammy gelir gelmez, yirmi dakika sonra çıkacağız. O yüzden pasta da yok." Gözleri yine benimkilere dönüyor. "Sakıncası var mı?"

Boğazımı temizlerim, arkama yaslanırım ve göğsümü açarım. "Neye aldırırım?"

"Çocuğumla oturuyorsun ve önümüzdeki bin gün boyunca o hala reşit değil. Sana orada oturma izni vermedim, o yüzden..." Elini kovucu bir hareketle salladı. "Tutuklanmak, buradan dışarı çıkarılmak ve doğrudan karakola götürülmek istemiyorsan, gitmeni öneririm. Polisler benim arkadaşlarım, o yüzden..."

Sonunda, Mac'in dalgın bakışları tekrar yukarıya döner. "O bana bu konuda yardım ediyor, anne." Kağıdını sertçe çiğnenmiş bir kalemle tıklar. "Onu buraya davet ettim ve bana sonuncuyu nasıl çözeceğimi öğretti, yani tamamen işe yaramaz değil. Mantiğini anlamıyorum ama yine de cevabı bulduk, yani..."

"Ağzını bozma, Macallistar! Tanrı aşkına, kendine hakim ol." Omuzlarını silkiyor ve onunla dalga geçmiyormuş gibi davranıyor. "Üzgünüm."

"Polislerle arkadaş olduğunu mu söylüyorsun?" Dilimden kibir damlıyor ve egzotik güzelliği geri çekip gözlerini benimkilere kilitliyor. Tam da istediğim yerde. "Şef Turner, Yardımcısı Franks, yerel polis karakolundaki tüm o dost canlısı insanlar?" Gözleri tavırla parladığında, elimi saçlarımdan arasından geçirip gülümsememi saklamaya çalışıyorum. Kendimi beğenmiş olabileceğim anlar var. Ve sonra hayatımı riske atmak istemediğim anlar var. "Onlar benim de arkadaşlarım. İstersen onları arayıp karakter tanığı olarak gösterilmesini isteyebilirsin. Ben beklerim."

"Ya da, ben seni kendim çıkarmadan önce üç saniye içinde oğlumun kabininden çıkabilirsin." Aşçılarının

bizi gözetlemek için dışarı çıktıklarını gördüm, tıpkı dün gece Zeke pisliklik yaparken olduğu gibi. "Bekleyeceğim."

"Anne!" Mac utançtan gözlerini genişletir. "Ne oluyor *lan*? Cap bizim arkadaşımız, unuttun mu? O da Zeke'yi Siktir Et Takımı'ndan. Artık kavga etmememiz gerektiğini söylemiştin. Ne oldu?"

"Kavga çıkarmıyorum, bebeğim. Oğlumun ödevini kendi başına yapmasını sağlamaya çalışıyorum, yabancı adamlar gelip evimizde rahatça oturmasınlar diye. Zaten erkeklerle yeterince sorunumuz var. Daha fazlasını davet etmeyeceğiz."

"Lanet olsun." Yan tarafa eğilip cüzdanımı çıkarıp açtım. Ehliyetimi, sigorta kartımı, kredi kartımı ve banka kartımı çıkarıp masanın üzerine bıraktım ve onun güzel gözlerine baktım. "Adımın Eric DeWhit olduğunu biliyorsun; ben sapık değilim ve kimsenin çocuğuna zarar vermek istemiyorum." Yumuşamayınca ehliyetimi alıp eline tutuşturdum. "Yıllardır buraya geliyorum, yani yarın seninle konuştuğun için kaçmayacağımı biliyorsun. Adresim banliyöde görünüyor ama aslında artık orada yaşamıyorum. Orası Bishop'un evi. Sokağın biraz yukarısında, tam anlamıyla iki dakikalık yürüme mesafesinde, garajın üstündeki dairede kalıyorum ve burayı garajın sahibi Angelo Alesi'den kiralıyorum. Alesi'yi tanırsın, o da uzun zamandır buradadır. Eskiden federal hükümette çalışıyordum, yani güvenlik kontrolünden geçtim, şimdi de birkaç blok ötedeki Checkmate ofislerinde Kane Bishop'un yanında güvenlik görevlisi olarak çalışıyorum. Bishop'ları da tanıdığından eminim.

Parlak kırmızı ruj, dudaklarını büzmüş alt dudağında parıldarken, Mac başını eğip annesine bağırığımı duymamış gibi davranıyor. Aslında masama dönüp hamburgerimi beklemem gerek, ama bu kızı izlemeden nefes alamıyorum. Onun büyüünü anlamıyorum ve gerçekten bunu aşmam gerek, ama çok uzun süre kendime sakladım, davranışlarıma dikkat ettim ve onu rahat bıraktım. Ama şimdi bunu yapmak istemiyorum.

Şu anda evet demiyor, ama bana bağırmayı bıraksa, benim hissettiğim çekiciliği o da hissedebilir. İkimizi de daha iyi hissettirecek iki dakikalık bencilliği kabul edebilir.

"Bishoplar mı?" Boğazındaki gerginliği gidermek için öksürüyor ve yüzüme karşı yalan söylüyor. "Bishopları tanımıyorum, ama sorunlu olduklarını duydum."

Kartımı mizahsız bir kahkaha ile geri alıp cüzdanıma geri koyuyorum. "Bishoplar kesinlikle belalıdır, mümkünse onlardan uzak dur, ama aynı zamanda meşru bir şirketi ve meşru müşterileri olan meşru iş adamlarıdır. İçlerinden biri, dost canlısı polis memurunun kız kardeşi olan yerel bir avukatla çıkıyor, yani o kadar da kötü olamaz, değil mi?" Benim palavra attığımı biliyor gibi dudaklarını büzüyor. *Kane Bishop gerçekten tamamen kötü ve bunun için üzgün de değil.* "İki yıldır bu kasabada yaşıyorum ve bunu kanıtlayabilirim. Ama çoğu zaman çalışıyordum ve sessiz kalmam emredilmişti, bu yüzden yeni gelmiş gibi *görünüyorum.*"

"Artık çalışmıyor musun?" Kollarını göğsünde kavuşturur ve istemeden göğüslerini kaldırır. "Tembel misin?"

Katrina'yı bir kitap gibi okuyabiliyorum. Çalışkan insanlar çalışkan insanlara çekilir ve o, bir dakikalık zamanını almak için etrafında dolaşan tembel insanlardan bıkmıştır. "Hayır, tembel değilim ve işsiz de değilim. Sadece biraz yavaşlamaya karar verdim, tabiri caizse."

"Ne güzel, senin için ne kadar iyi!" diye karşılık veriyor. "Bazılarımız yavaşlama şansı bulamıyoruz. Bazılarımız sadece ayak uydurmak için daha hızlı ve daha hızlı koşmak zorundayız. Rahatlayabildiğin için kendini beğenmiş mi hissediyorsun?"

Mac'in iri gözleri, kavga eden yetişkinler arasında gidip gelir.

"Kendimi beğenmiş mi *görünüyorum?*" Ellerimi kaldırıp kendimi açarım. "Sen kendi düşüncelerini yansıtıyorsun Katrina. Dün gece eski sevgilin buraya geldi ve kendini rezil etti, şimdi de erkek sorunlarını bana yansıtıyorsun. Ben senin düşmanın değilim ve onun yaptığı hiçbir şey benim suçum değil."

Katrina yaklaşır ve onu durdurmaya çalışan oğlunu uzaklaştırır. Gözlerini benim seviyeme indirir ve öfkeyle şöyle der: "Erkekler domuzdur. Her biri. Hiçbiri benim zamanımı hak etmiyor ve çocuğumla oturmaya layık değil."

"Erkeklerden nefret ediyorsun ve başka birinin sana yaptığı bir şey için beni kötülemektesin."

"Evet!" Katrina uzanıp Mac'in kitabını kapattı ve eşyalarını sırt çantasına attı. Kapının üzerindeki zil çaldı ve

kot pantolon ve beyaz spor ayakkabılı sarışın bir kız içeri girer. "Kalk bebeğim. Tammy geldi, yani işin bitti demektir."

Mac kaşlarını çatarak saatine bakar, sonra Tammy ona kötü kötü bakınca homurdanır. "Yarım saat daha çıkmamamız gerekiyor anne. Ödevimin ortasıdaydım."

"Hemen Tammy'nin yanına git, bebeğim. Bir dilim pasta al, sonra da kışını kaldır."

Bu sefer annesinin ciddi olduğunu anlar gibi, oyun oynamayı bırakır ve annesini kızdırmayı keser. Yaşlı bir adamın homurtusu gibi bir ses çıkararak ayağa kalkar, çantasını omzuna asar ve sert adımlarla ön kasaya doğru yönelir.

"Dün gece sana işime karışmamamı söyledim," diye homurdanır Katrina. "Bu, çocuğumu da kapsıyor. *Özellikle* onu kapsıyor."

"Ben sana tehdit oluşturmuyorum. Sadece yardım etmeye çalışıyordum."

"Oğlum ve babam dışında tüm erkekler benim için bir tehdit. Oğlumun babasından ve onun saçma tehditlerinden kurtulmak için çok çalıştım, ama senin hiçbir şey bilmediğin bir konuda karışman bana sorunlar yarattı. Güzel bir gülüşün var Eric, büyük ellerin ve farklı bir hayatım olsaydı dokunmaktan çekinmeyeceğim bir göğsün. Ama değil. Bu benim hayatım; bana dağıtılan kartlar bunlar, bu yüzden sen ve aptal şapkan beni karanlık tarafa çekmeyeceksiniz." Gösterişli bir hareketle dönerek, eşsiz kokusu ciğerlerine dolarken, önlüğünü çözüp salona doğru hızla yürüdü.

Bir saniye sonra önlüğü çıkmış, ama elinde bir çanta ve çocuğuna tehlikeli bir bakışla geri geldi. "Çekil, bebeğim. Ve bir daha yabancılarla konuşma. Bunu daha önce konuşmuştuk."

Mac gözlerini devirerek annesini kapıya doğru takip etti ve çıkarken barış işareti yaptı.

"Hay sıçayım." Patlayıcı bir nefes veriyorum. "Hemen sinirleniyor, ha?"

"Kişisel algılama, evlat." Ray koltuğunda dönerek Katrina ve Mac'in gözden kaybolmasını izler. "O, tanıdığım en nazik buz kraliçesi. Kalbi saf, ama koruyucu tavırları çok güçlü ve aşılmaz. Böyle olmak zorunda. Başka seçeneği yok."

"Ben onun için bir tehdit değilim."

Kahvesinden bir yudum alır ve dışarıdaki karanlığa bakar. "Güzel Katrina'mız bir erkek istemiyor. Bir erkeğe ihtiyacı yok. Ve özellikle çocuğunu paylaşmıyor. Kendi hayatına dönüp onu unutmanı öneririm. Artık davranışlarını değiştirmeyecek."

Blair'ler ayrıldıktan bir dakika sonra, yeni garson kız hamburgerimi ve patates kızartmamı önüme koydu, sonra ikinci turunda yeni bir çatal bıçak takımı getirdi. "Buyurun tatlım. Benim adım Tammy, bu gece size hizmet edeceğim. Bir şeye ihtiyacınız olursa seslenin."

"Bekle." O aceleyle uzaklaşmadan önce onun ince bileğini tutuyorum. "Neden aceleyle çıktılar?" Kapıyı işaret ediyorum. "Onu hiç bu kadar erken çıkarken görmemiştim... hiç."

"Özel bir şey yapıyorlar mı bilmiyorum." Tammy elini çekip bir kalemi kulağının arkasına taktı. "Bugün Katrina'nın doğum günü, ama sanırım sadece eve gidip dinleniyorlar. Özel günlerde genellikle film izler ve pasta yerler."

KATRİNA

"Ona bu kadar kötü davranmana gerek yoktu anne. O sadece nazik olmaya çalışıyordu."

"Öyle bir şey yok, bebeğim." Doğduğum dairenin kapısını açarak, rahat bir nefesle spor ayakkabılarımı çıkarır ve çantamı sehpaye atarım. Rahat bir şekilde yanımdan geçen Mac, çantasını yerin ortasına bırakır. "Özverili erkek diye bir şey yoktur, tatlım. Ama biz bunu değiştirmeye çalışıyoruz, değil mi?" Onu takip ederek oturma odasına girerim ve onun yarattığı dağınıklığa gözlerimi kısıyorum. "Ben sana sinirlenmeden önce eşyalarını topla. Sırf odada olduğun için odayı dağıtmaman gerekmez."

Mac dramatik bir iç çekişle, sanki benim isteğim başına gelebilecek en kötü şeymiş gibi, topuklarını döndürüp başını geriye attı. Kolunu sallayarak sırt çantasını kapıp yatak odasına doğru yöneldi. "O adam sadece nazik davranmaya çalışıyordu anne. Dün gece Zeke pislik gibi davrandığında nazikti, bu gece de ödevim için yardım istediğimde nazikti. Bana uyuşturucu satmaya çalışmadı, mayomun içine dokunmadı."

"Mac!" Koridora çıkıyorum. "Böyle saçma şeyler söyleme!"

"Eh, sen öyle ima ediyorsun!" Çantasını yatak odasının kapısından içeri fırlatıp, koridora geri dönerek doğruca bana doğru geliyor. "Sen, o adamın beni küçük fahişesi falan yapmak için hazırlayacağını ima ediyorsun. O nazikti; fazla yaklaşmadı; bana bir kez bile dokunmadı, dokunmuş olsaydı da kendimi savunmayı bilirim."

Önümde duran oğlum, neredeyse beni *yukarı* bakmaya zorluyor. Ne zaman oldu bilmiyorum, ama zamanın hızla geçmesi...

hem canımı yakıyor hem de rahatlatıyor. "Bana avcılarını dikkatle izlemeyi öğrettin. Kurallara uymadığımda kalbime Tanrı korkusu yerleştirdin. Ödevlerimi yapmamı sağladın, yoksa kurşuna dizilirdim. Adam matematik sorusunu açıkladı, sonra ikinci soruyu kendi başıma çözmeme izin verdi. Ray de tüm bu süre boyunca orada oturuyordu. Rahatlamayı öğrenmelisin."

"Rahatlayamıyorum, bebeğim." Ellerimi uzatıp onun güçlü omuzlarına koyuyorum. Oğlumun yeşil gözlerine bakarak, onun Zeke'ye değil, babama benzediği için şanslı yıldızlarıma şükrediyorum. "Sen doğduğundan beri tetikteyim ve sen kırk beş yaşına gelip otuz gün boyunca başını belaya sokmadan geçene kadar bu görevden ayrılamam." Gülümsediğinde dudaklarının altındaki gamzeler belirir. "Özellikle sen on sekiz yaşına girip reşit olana kadar rahatlayamayacağım ve şu anki gidişata bakılırsa, benim sürekli tetikte olmamın sebebi *sensin*."

"Uzun zamandır kötü bir şey yapmadım! Uslu durdum."

"Yine de, sen ve Benny'nin kafeteryada kavga ettiğinizi bildiren bir telefon aldım."

"Sparring yapıyorduk!" diye itiraz ediyor. "Diğer çocuklarla kavga etmiyorduk. Birbirimizle kavga ediyorduk, yani bu sayılmaz."

"Sayılır!" Koluna vuruyorum ve eskiden olmayan kasları görmezden geliyorum. Oğlum artık zamanının çoğunu spor salonunda geçiriyor, bu da genç vücudunu kalbimin kaldıramayacağı şekilde değiştiriyor. "Sen ve Benny aptal olduğunuz için okulda kavga edebilirsiniz demek değil. Kavgayı spor salonuna saklayın. Okuldan her telefon geldiğinde, sayacın yeniden başlıyor. Sayacın her başladığında, annenin zavallı kalbi daha da kırılıyor." Göğsümü tutuyorum ve dramatik bir nefes veriyorum. "Kalbimin kırılmasından sorumlu olmak istemezsin, değil mi?"

"Oh, dur!" Gülererek, etrafımdan dolaşıp mutfağa doğru ilerliyor. Tezgâhtan küçük bir paket alıp buzdolabının önünden geçerken, yakışıklı oğlum önümde duruyor ve elinde gökkuşağı renkli şekerlemelerle süslenmiş bir dilim çikolatalı kek ve gül altın rengi ambalaj kağıdına sarılmış küçük bir hediye var. "Doğum günün kutlu olsun, anne." Eğilip yanağıma nazikçe bir öpücük konduruyor.

"Seni çok seviyorum. Beni her zaman doğru yola soktuğun için teşekkürler. Bazen bundan şikayet ederim, ama benim için en iyisini istediğini biliyorum."

İşte bu, bir erkeğe dönüşen bu çocuk, benim bu kadar çok çalışmamın sebebi. Onun saygı duyabileceği biri olarak büyümesini sağlamak için. İsteddiği şey için çalışan, daha çabuk ulaşmak için hırsızlık yapmayan, yalan söylemeyen, hile yapmayan iyi bir insan olması için.

"Seni seviyorum, bebeğim."

Pastamın bir dilimini çalıp tezgahın üzerine koyan Mac, geniş bir gülümseme ve iri gözlerle bana dönüyor. "Büyükbaba gelmeden önce acele et ve hediyeni aç."

"Bana ne aldın?" Titreyen ellerimle ilk katmanı açtım. "Çaldın mı, bebeğim? Eğer çaldıysan, seni polis karakoluna götürüp teslim edeceğimi biliyorsun."

"Sadece aç şunu, aptal." Mac'in saçı yüzümü gıdıklıyor, o kadar yakın duruyor. "Çabuk ol."

Çok yavaş soyduğumda, ambalajı yırtmayı reddettiğimde, çömlek dükkanındaki boğa gibi davranan çocuğum kaldırılmış köşeyi yakalar ve kalp şeklinde ahşap bir kutu ortaya çıkana kadar ambalajı yırtar. Kapağında beyaz boyayla "*Senin annem olmana bayılıyorum*" yazıyor ve ahşap taze kesilmiş gibi kokuyor. "Bebeğim." Gözlerimde aptalca bir duygu ile yukarı bakarak, omzunu tutup onu kucaklamak için kendime doğru çekerim. "Bunu çok sevdim. Teşekkür ederim."

"Macchio bana yardım etti," diyor utangaç bir şekilde. "Çalmadım ya da öyle bir şey yapmadım."

"Geçen hafta sonu çiftlikte miydin?"

"Evet, ama orası çiftlik değil. Onu aradım ve yardım istedim, sonra evinin arkasındaki ormana gittik ve tam da aradığımız tahta parçasını bulduk. O, torna tezgahında şekillendirmeme yardım etti, sonra Bayan Megan da yazıyı yazmama yardım etti." Burnunu kırıştırdı. "Birkaç kez durmak zorunda kaldık çünkü bebeği acıkmıştı ve ben de onu emzirmesi için izin almak zorunda kaldım."

"Muhtemelen gitmene gerek yoktu tatlım. Kadınlar her şeyi ortaya çıkarmadan emzirmeyi bilirler, bilirsin."

Zavallı, tatlı, masum oğlum domates kırmızısı gibi kızarır ve başını sallar. "Hayır, sorun yok. Vaktim vardı ve onun göğüslerini görmek istemedim."

Bakmış olsaydım Macchio beni öldürürdü." Kutuyu işaret ediyor. "İçine bak."

"İçinde mi?" Kapak, döner bir mandalla kayarak küçük bir bölmeyi ve başka bir küçük hediyeği ortaya çıkarır. "Tatlım?" Kutuyu Mac'in bekleyen ellerine koyarım, sonra bir sonraki hediyeği kaldırıp kağıdı açmaya başlarım. Büyük gözleri her hareketimi takip eder ve kağıdı açıp yedi halkalı bir kolyeyi ortaya çıkardığımda, gırtlığı gerginlikten titrer.

"Biraz para kazanmak için spor salonunda çalıştım," diye utangaç bir şekilde itiraf eder. "Rollers makineleri temizlemem için bana yüz dolar ödedi, sonra kışımı kaldırıp mağazaya gittim ve bunu aldım. Halkalar uzun ömür, sağlık, aşk, zenginlik, huzur, iyi arkadaşlar ve mutluluğu temsil ediyor."

"Tatlım." Kalbim çarpıyor, çünkü babam dışında hiç iyi bir erkekle tanışmadım. Oğlum hala sınıfın palyaçosu, şakacı, risk alan ve spor salonundaki dedikodulara göre flörtçü. Ama bir kadına nasıl davranacağını bilen bir erkeğe dönüşüyor. Kadınları doğru şekilde sevmeyi öğreniyor ve Douglas'ın tüm saçmalıklarını geride bırakıyor. "Seni çok seviyorum, bebeğim. Senin annen olduğum için de çok mutluyum."

Onu kucaklamak için kendime doğru çekip yanağına dudaklarımı yapıştırdığımda gözlerini devirir. Gösteriş için inleyerek, annesini kucaklamanın zor bir şey olduğunu ima eder, ama yine de kolları benim belime dolanır. Nefesi boynumu ısıtır ve bir anlığına, beni kaldırırken ayak parmaklarım yerden kesilir. "Doğum günün kutlu olsun anne. Saat sekize kadar beklemek zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Böyle mükemmel, tatlım." Ayaklarımın üzerine basarak, onun içgüdüsel olarak yanağındaki kırmızılığı silmesinden zevk alıyorum. "Günüm, biz bir araya gelene kadar başlamıyor, bu yüzden bu mükemmel." Ön kapının kolu sallandığında, Zeke'nin geri döndüğünü düşünerek bir an endişeleniyorum, ama sonra sağduyum devreye giriyor ve tekrar gülümsüyorum. "Git, büyükbabana kapıyı aç, bebeğim. Ben akşam yemeği sipariş edeceğim, hızlıca duş alacağım, sonra da yola çıkma zamanı."

"Hangi filmi izleyeceğiz?" Küçük oturma odamızdan kapıya doğru yürür. "Bugünün senin için önemli bir gün olduğunu biliyorum, ama beni anlıyorsan, *Küçük Deniz Kızı'nı* izlemektense *Terminator'ü* izlemeyi tercih ederim."

"Hayır." O inleyince gülerek arkasını dönerim ve yeni kolyemdeki yüzükleri incelerim. *Uzun ömür, sağlık, aşk, zenginlik, huzur, iyi arkadaşlar ve mutluluk.* Sağlığım var, ama biraz zenginlik ve arkadaşlar da fena olmazdı, tabii biri teklif ederse.

"Hey, büyükbaba."

Tezgaha yaslanıp, dünyanın iki ucunun birbirine sarılmasını izliyorum. George Blair artık dul bir adam, yaşlılık yıllarında sessiz sakin bir hayat sürüyor, ancak geleneksel standartlara göre gerçekten yaşlı sayılmaz. Söylentilere göre babamın gençlik yıllarında Mac'ten esinlenen bir tür vahşi tarafı varmış, ama annemi bulup yerleşince kendine saklanmış ve ailesini geçindirmek için çok çalışmış. Sadece gözlerinin derinliklerine bakarsanız, vahşi tarafını ve hala 21 yaşında olup Piper's Lane'de arkadaşlarıyla araba yarışı yapmak isteyen yanını görebilirsiniz.

"Selam dostum." Her zamanki gibi yakışıklı, uzun boylu ve geniş omuzlu babam bir adım geri çekilip bana doğru dikkatli bir bakış atıyor. İlişkimiz on dört yıl önce bozulmuştu, ama Mac gelip tanıştıklarında barıştık, çünkü o her zaman benim kahramanımdı ve kalbi kırık olsa bile babam benden uzaklaşmadı.

"Merhaba, baba."

"Tatlım." Mac'in omzuna elini vurarak onu öne doğru iten babam, benim gibi bu odaya ait olan kanepeye nostaljik bir bakışla oturma odasını geçer. Genç, bekar ve parasızsanız, hediye atın dişine bakıp hayır demezsiniz. Babanızın eski kanepesini kabul eder ve teşekkür edersiniz.

Önümde durup, oğlumun aynısı bir gülümsemeyle bana sarılır ve aynı hissi veren bir kucaklaşma yaşarız. "Çok güzelsin tatlım. Doğum günün kutlu olsun." Geri çekilip arka cebinden bir zarf çıkarır ve bu beni anında gerginleştirir. "Hediyen."

"Baba..."

"Nakit değil. Başka bir şey. Hadi." Elimi tutar ve ben homurdanana kadar zarfı masaya vurur. "Aç şunu. Sonra gittiğinde fotoğraflarını görmek istiyorum."

"Gitmek mi?" Yüzümde yayılan gülümsemeyi durduramıyorum. "Ne yaptın? Baba... Bilmiyorum."

"Sadece aç şunu anne!" Mac rüzgar gibi hızla yanıma gelir ve sanki Douglas genleri benim istediğimden biraz daha baskınmış gibi zarfımı alır. Gülümsemeyle zarfı yırtar ve bir çift bilet gösterir. "Bon Jovi mi?" Tiksintiyle burnunu kırıştırır. "O yaşlı değil mi?"

"Bon Jovi mi?" diye ciyaklarım. Babama dönerek, ayaklarımın ucunda zıplarım ve otuz yaşına yeni basmış bir kadının yapması gerekenden biraz daha fazla ciyaklarım. "Bana Bon Jovi konseri bileti mi aldın?"

"Gelecek ay." Alnıma bir öpücük kondurup buzdolabına doğru yürür ve bir diyet soda alır – diyet soda *istemiyor* ama bu evde başka seçeneği yok. Bizden uzaklaşarak, homurdanarak ve hafif bir gülümsemeyle koltuğa oturur ve bakışlarımı fark edince omuz silker. "Evet, Jovi, gelecek ay. Franky ile de konuştum. Hafta sonu tamamen boşsun, ben de Mac'i hafta sonu için dışarı çıkarmayı düşünüyordum."

"Oh." Ve bir anda mutluluğum söner. "Bunu yapmak zorunda değilsin baba. Ben yokken birkaç saat onunla oturursan yeter."

"Ya da, bilirsin, ben artık bebek değilim. Birkaç saat burada tek başıma kalabilirim," diye dener Mac. "Burayı ateşe vermeyeceğim."

"Hayır." Biletimi tutan elimi oğluma doğru uzattım. "Kırk beş yaşına gelip, otuz gün boyunca sorun çıkarmazsan, sana güvenirim, ama o zamana kadar benden bir şey alamazsın."

"Sert." Gülümsemeyle uzaklaşan Mac, bir elinde diyet soda taşıyor, diğer elini kot pantolonunun cebine sokuyor. Birçok yönden dedesinin ikizi olan Mac, homurdanarak uzun kanepenin ucuna uzanıyor ve ağrıyan bacağını kaldırıp çıplak ayağını masanın üzerine koyuyor. "Git duş al. Yaşlı şarkıcı hakkında bağırıp çağır, sonra geri gel. İşin bittiğinde akşam yemeği hazır olacak."

"Tamam. Çin yemeği sipariş et. Çantam masanın üstünde." Sevdiğim konser biletlerini artık yırtık olan zarfa geri koyup, bir ay sonra tam olarak nerede bulacağımı bilmek için dikkatlice buzdolabının üstüne koydum.

. "Buna dokunan olursa, benim için ölmüş sayılır. Şaka yapmıyorum."

"Evet, evet." Babam elinde televizyon kumandasıyla çoktan kendini evindeymiş gibi hissediyor. "Anladık tatlım. Dünyadaki her şeyi kontrol etmek zorunda değilsin, biliyor musun? Kendi doğum gününde rahatlayabilirsin."

"Gerçekten mi?" Geri dönüp gülümsüyorum. "Ben yokken naif çocuğuma yabancılarla ilgili tehlikeleri anlatabilir misin? Sen ciddi ol, ben de saçımı yıkayayım."

"Yabancıların tehlikesi mi?"

"Evet. Bugün yabancı bir adamın yanına oturdu ve adamın kendisine çok yaklaşmasına izin verdi."

"Ne?" Babam oğluma tehlikeli bir bakış attı. "O adam kim ve ne istiyordu?"

İşte orada.

Suçluyu mahalleden çıkarabilirsin, ama mahalleden suçluyu çıkaramazsın, o altmış yaşında ve on yıllar önce yasadışı araba yarışlarından emekli olmuş olsa bile.

ERIC

Katrina adında olmayan bir garsonun bana doldurduğu kahveyi elimde tutarak, araba anahtarlarımı cebime koyup, güneşli bir gün için gülümsemeyle Checkmate Security ofisine giriyorum ve sonbaharın daha uzun sürmesini diliyorum. Buralarda yazlar cehennem gibi sıcak, kışlar ise hayalarımı donduruyor, bu yüzden ara mevsimlerin tadını çıkarıyorum. Bu mevsimlerin tek bir saniyesini bile kaçırmak istemiyorum ve neredeyse her zaman gülümsüyorum, çünkü her yıl kısa bir süreliğine ne eriyorum ne de donuyorum.

Köşeye sıkışmış, iki metre yüksekliğindeki plastik dondurma heykelinin önünden gülerek geçerken, başımı sallıyorum çünkü iş arkadaşlarımdan, *kardeşlerimin* eşleri melek kılığına girmiş birer şeytan. Çalışıyorlar, kavga ediyorlar, hile yapıyorlar, küfür ediyorlar ve söyleneni *asla* yapmıyorlar. Birkaç tanesi polis kız kardeşi olmasına rağmen, yine de aile arabasına binip şehrin öbür ucuna gittiler ve o dondurma heykelini çaldılar. Bunun nedeni, yirmi yıldır süren haksız çalışma koşullarına ve lise yıllarında onlara kötü davranan yaşlı bir kadına karşı besledikleri kin.

Aslında sorun hırsızlık değildi, ama sahibi Bayan Dixie ağlayarak buraya gelip, o lanet şeyi bulmamız için hizmetlerimizi kiralamak istediğinde işler bir anda kızıştı. Ofisimiz tam bir çılgınlık moduna girerken, kafirler heykeli saklayıp durmadan kıkırdayarak gülüyorlardı, ben ise ciddi bir ifadeyle kadına evrak işlerini anlatmak zorundaydım.

Burayı evimden uzaktaki evim olarak görüyorum. Eski bir lokantada oturup belli bir garsonun yürüyüşünü izlemek dışında, gerçekten olmak istediğim yer burası. On sekiz ay boyunca gizli bir davada çalıştım ve Jay ve Kane Bishop'la uğraştım.

Onlar alışıyordu. Ben bir nevi ana üs, bir anlamda baba figürüydüm ve bu adamlarla yarı düzenli olarak birlikte yaşıyordum. Ancak on ay önce, davamız patlak verdi; herkes geri çekildi ve kurduğumuz ana üs başka bir şeye dönüştü.

Kane Bishop şimdi, tüm varlığını adadığı kadınla o evde yaşıyor. Jessica Lenaghan, farkına bile varmadan Jessica Bishop olacak ve ben bir süre onlarla o evde kaldım ama kimse üçüncü tekerlek olmak ya da Jess ve Kane'in yatak başlığı ritmik bir şekilde duvara çarparak ses çıkarırken tek başına yatakta yatmak istemiyor.

Bu, benim sahip olmadığım şeyi hatırlatıyordu ve çoğu zaman, dışarı çıkıp biraz vakit geçirebileceğim kendi arkadaşımı bulmaya teşvik ediyordu. Bu yüzden sık sık lokantaya gidiyordum; Katrina'nın yürüyüşünü izlemeyi, başka bir kadının başka bir şey yapmasını izlemekten tercih ediyordum.

Cidden yardıma ihtiyacım var.

Artık FBI ajanı değilim, Ang'in garajının üstündeki dairede çok fazla yalnız zaman geçiren ve hayatımın nereye gideceği konusunda çok az fikri olan bir sivilim. Yetişkin hayatımın tamamında bu işi yaşayıp soludum; gizli görevdeyken yeni kimlikler edindim ve Bishop'u korumakla meşguldüm. Ama artık bu işten çıktık; arkadaşlar aşık oldu ve gördüğüm en heyecan verici şeyler, gece yarısı kadınları aldatan erkekler ve beyzbol sopaları.

Yine de, güvenlik şirketindeki yeni işimden memnunum. Sivil hayata döndüğümde düşünebileceğim tüm işler arasında, en iyi arkadaşlarımla birlikte bu işi yapmak, bazen omzuma beyzbol sopası yemem gerekse bile, en iyi senaryo gibi. Sabah sekizden akşam altıya kadar buradayım ve bu saatler boyunca zamanım bir amaçla dolu.

Yapacak bir işim var. Bir hedef, bir vaka, bir görev.

Fazla mesai ve gözetim işleri için ilk gönüllü olan benim ve arkadaşlar ne yaptığımı ve neden yaptığımı biliyorlar, ama buna izin veriyorlar, çünkü mesai bitip herkes evine gittikten sonra, kafamda kocaman bir soru işareti ile otoparkta tek başıma kaldığımı biliyorlar.

Şimdi nereye? Ne yapacağım? Nereye gideceğim?

Şimdiye kadar gördüğüm en büyük neon reddedilme işaretini yapan kadından uzak durmaya çalıştım, ama yapamıyorum. Her seferinde otoparkta durup kendime ne yapacağımı sorduğumda onu görüyorum.

Onu tanımıyorum bile! Gece geç saatlerde, tek başıma olduğumda onu düşünmemeliyim, ama kendimi durduramıyorum. Bu yüzden, kaçınılmaz olarak kendimi Franky's'te bir masada oturmuş, güzel succubus'un çalışmasını izlerken buluyorum ve o yirmi dakikalık akşam yemeği molasına çıktığında, kendi işime bakmaya ve oğluyla konuşmasını dinlememeye çalışıyorum.

Sadece bir dakikalığına onunla konuşmak istiyorum. Ama bunu, takipçi arabuluculuğu sırasında video konferans yoluyla yapmak istemiyorum.

"Eric!" Kızların çığlıkları ve ayak sesleri arasında, en sevdiğim sarışınlardan biri, kısa şortu ve uçuşan saçlarıyla ofiste koşarak kolumu yakalayıp arkama geçer. Jess, omzumun ağrmasına rağmen beni kalkan olarak kullanır, ta ki Sophia Solomon, tam otomatik Nerf silahıyla odaya girip silahı yüzüme doğrultana kadar. "Onu bırak, Cap, yoksa ikiniz de bugün öleceksiniz."

"Ona ne yaptın? Jess?" Kolunu tutup, beni korumak için beni kucaklayana kadar kıkırdayan kızı döndürdüm. "Bir balerinlerin öfkesini üzerine çekmek için ne yaptın?"

"Snickers'ımı yedi." Soph silahını kaldırıp daha yükseğe getirir. "O daha iyi bilir."

Yüksek sesle sahte bir çığlık atarak sarışın ikizi salladım ve o kahkahalara boğulduğunda gülümsememi bastırdım. "Neden böyle bir şey yaptın? Neden ondan yiyecek çaldın?"

"Onun olduğunu bilmiyordum!"

"O biliyordu, Cap." Soph yaklaşır ve plastik tüfeğin üstüne monte edilmiş, hiç de standart olmayan dürbünü gözlerine getirir. "İkinizi de görüş alanımda tutuyorum ve bu makineyi ikinizi de ortadan kaldıracak kadar güçlü olacak şekilde ayarladım."

"Sophia!" Jay Bishop'ın sesi arka garajdan yankılanıyor. Neredeyse endişeli gibi geliyor, ama bunun balerin'in güvenliği için olduğunu sanmıyorum. "Sophia Solomon!" Sesi yaklaşıyor, ta ki o ve kardeşi kapıda durup gözleri fal taşı gibi açılmış ve şok olmuş ifadelerle bakana kadar. "Ne oldu?"

"O benim çikolatamı yedi, bebeğim."

"Jessica!" Jay azarladı, ama dudaklarının titremesini gizleyemedi. "Bunu konuşmuştuk, lanet olsun. Yemek yemesi lazım, yoksa hepimiz onun hedefindeyiz. Sophia, güzelim, acıyı dindirecek şekerlemelerim var. Silahını bırakman lazım."

"Hayır, Snickers'ı istedim." Silahını bir milim bile indirmiyor. Her şey eğlence ve oyun, bugün kimse ölmeyecek, ama bu odadaki hiç kimse, onun ateş etmeyeceğini ve ikimizi de yere sermeyeceğini düşünerek kendini kandırmıyor. "Neden şekerimi aldın Jessica? Kendini açıklamak için üç saniyen var, sonra yaratıcınla barışmak zorunda kalacaksın."

"Acıktım!" Jess kıkırdamaya devam ediyor. "O kadar acıktım ki, buzdolabının kapısını bile yiyebilirdim. Onun yerine neredeyse donmuş bir çikolata buldum ve bunu evrenin bana bir ödülü olarak gördüm."

"Ne için ödüllendirdi?" Soph ciddi bir tonla sorar. "Benim çikolatamı hak edecek hiçbir şey yapmadın."

"Sophia," Jay gürledi. "Sakin ol."

Hızlı bir şekilde dönerek, ünlü Bishop kardeşlere o kadar isabetli bir şekilde vurur ki, gerçek mermi olsalardı, adamlar yanıp kül olurdu. Kane gözlerinin arasına, Jay ise güneş pleksusuna lastik mermi yerleştirir, ancak o geri dönüp beni ve Jess'i tekrar yere yatırır. "Üç."

"Sophia."

"İki."

"Sophia!"

"Bir!"

"Açtım!" Jess arkamda zıplar ve sırtıma sıkıca yapışır. "O kadar açım ki acıyor, bu yüzden çaldım. Zayıfım, tamam mı! Benim suçum değil."

"Birinin suçu vardı, Jessica Lenaghan." Sophia Solomon... eşsiz bir yaratık. Bir zamanlar klasik balerin eğitimi almış, ünlü ve zengin olmaya mahkum biriydi, ama acımasız bir kader dönüşü onu başka bir yere götürdü, şimdi silahları, hatta gerçek silahları kullanabiliyor ve onun gibi insanları dışarıda tutmak için oluşturulmuş, karmaşık ve iyi korunan güvenlik duvarlarını hackleyebiliyor.

Sophia, kaybettiği sevdiği birinin anısına dansçılar için bir okul kurdu ve her gün okul öncesi çocuklara ders verse de, o...

Burada da, sert erkekler, suçlular ve casuslarla dolu bir ofiste garip bir şekilde mükemmel bir şekilde uyum sağlayan bir figür olarak, erkeğinin yanında durup önüne koyduğumuz dosyalardaki hesapları hackliyor. İşimizi yapmamıza yardım ediyor ve burada geçirdiği saatler için tek kuruş maaş almıyor

—*kendi kendini finanse ettiği ve parasal açıdan gayet iyi durumda olduğu için.* O, kendi kendini atadığı siber güvenlik şefimizdir —kendi kendini atadığı, çünkü Kane Bishop gururla onun yardımına ihtiyacı olmadığını söylediğinde, o da onun hayatını ve şirketini hackleyip, el yazısıyla bir özür mektubu yazıp kapısına çikolata gönderene kadar onu dışarıda bıraktı.

Alışılmışın dışında bir yaklaşım, ama son derece etkili ve ikna edici.

Bu yüzden onu kabul ettik. Onu tutuyoruz.

Ama şimdi Checkmate'in kraliçesini hedefine aldı.

"Bence oldukça katı kurallarımızın olmasının bir nedeni var." Soph, ofis daha fazla çalışanla dolarken etrafta dolaşmaya başlar. Biyonik bacaklı eski polis Riley içeri girer ve bastonuna yaslanır. 2 metrelik boyuyla Ordu Komandosu Spence, kızları gülünç derecede sevimli bulur. Soph elinde gerçek bir silah tutsa bile, yine de gülümser ve ona sevimli der. Burada çalışmayan ama son günlerde her zamankinden daha fazla takılan ev sahibim Angelo, başını eğip kız arkadaşının ikiz kardeşinin arkamda titrediğini izliyor.

"Sizden tek istediğim, yemeğime dokunmamanız," diye devam eder Soph. "Yemek yemem lazım. Yemek yemeyi severim. Yemek benim için çok önemli ve daha azı için bir adamı işkence ettiğim bilinir." Bir el ateş eder ve beni göğsümün ortasından vurur. "Kraliyet mensubu olmanın sana çalma özgürlüğü verdiğini mi sanıyorsun?" Jess titreyip gülmeye başlayana kadar, Nerf silahı olduğu ve gerçek bir silah olmadığı düşünülürse, korkutucu bir şekilde, yavaşça ve gülünç bir şekilde yaklaşır. "Basit isteklerimin boş laf olduğunu mu sanıyorsun? Tehditlerimin temelsiz olduğunu mu?"

"Çok acıkmıştım." Jess, Sophia takip ederken vücudumun etrafında kıvrılıyor. "Çaldığım için özür dilerim. On tane daha alıp yerine koyacağıma söz veriyorum. Kane! Mağazaya koş, bebeğim."

Soph başını sallayarak uzun saçlarını salladı. "Senin suçluluk duyduğun çikolatalarını istemiyorum. Bu sabah buraya getirdiğim çikolatayı istiyorum,

onu on dakika önce istedim. Şimdi kan şekerim düşüyor ve tetik parmağım kayabilir."

"Beni vurma," diye sızlanır Jess. Ben ofisin ortasında dururken ve onun kurşun geçirmez yeleği olarak kalırken, vücudumun etrafında kayar. "Lütfen beni vurma. Kendini kötü hissedersin."

"Bunun doğru olduğundan emin değilim." Soph tetiği çeker ve köpük mermiyle çeneme vurur. "Bundan dolayı kendimi kötü hissetmiyorum."

"Anlıyorum," diye homurdanırım. "Senin oyununda sadece bir piyon olduğumu anlıyorum, Bayan Bilge ve Barışçıl."

"Sana onun barıştan yeni çıktığını söylemiştim, Kaptan." Jay yavaşça öne çıkar ve düşmanca davranan esir alanımızı silahsızlandırmak için kız arkadaşının arkasına geçer. "Sakinleşmen lazım, Sophia Solomon. Ofisime gel de... raporunu alalım."

Jay'in incelikten yoksun tavırları herkesin dudaklarını büküyor.

"Son şans!" diye bağırır Soph. "Hemen önüme bir bar koyun, yoksa benden çaldığınız için geçerli bir mazeret gösterin. Daha azı için ölenler oldu."

"Benim suçum
değildi!" "Kimin
suçuydu peki?"

"Benim hatam değildi!" Jess haykırır. "Zayıftım ve açtım. Kimsenin fark etmeyeceğini düşündüm."

"Ben fark ettim! İnsanlar benden çaldığında her zaman fark ederim. Son şans! Kimin hatasıydı?" Soph öne atılır. "Kimin hatası? Kimin hatası? Kimin hatası?"

"Bebek!" Jess, sözler dudaklarından dökülürken nefesini tutar. Elleriyle ağzını kapatır ve Kane başını kaldırınca gözlerini kocaman açar. Anında gözleri yaşlarla dolar ve elleri titremeye başlar. "Çok üzgünüm."

"Ve, işim bitti." Soph tüfeğini bırakıp arka cebinden yeni bir çikolata çıkarır. Ofisteki diğerleri sessizce izlerken ambalajı yırtıp açar, masamın köşesine yürür ve kibirli bir gülümsemeyle oturur. "İnternet tarama geçmişine daha dikkat etmelisin Jess. Seni iki saniye içinde çözdüm."

"Sarışın?" Kane genellikle şaşkınlığa kapılmaz, ama şimdi bir guppy balığı gibi görünüyor, öne adım atıp kız arkadaşını yavaşça

"Ne..." Dudakları titriyor. Açılıyor. Kapanıyor. Açılıyor. "Az önce ne dedin?"

"Şey..." Jess, sanki onu yine kurtaracakmışım gibi bana bakar. "Şey... mesele şu. Tatilde prezervatif kullanmadığımızı hatırlıyor musun?"

"Iyy." Angelo kulaklarını tıkayarak, öfkeyle ofisten çıkar. Jess ve kız kardeşi ile birlikte büyüdüğü için, aralarında bir tür ağabey-küçük kız kardeş ilişkisi vardır. Onun prezervatif kullandığını duymak *hiç hoşuna gitmez*.

"O... şey... *Jericho'nun* gecesi," diye fısıldadı. "Karaoke gecesi. Biraz kendimizi kaptırdık, ama zamanlamanın doğru olmadığını düşündüm, bu yüzden sana endişelenmemeni söyledim."

Kane'in koyu renkli gözleri parlar. "Bu neredeyse dört ay önceydi."

"Doğru..." Bu kelimeyi bir dakika fazla uzatır. "Sonra iki ay önce, mide gripi olduğumu ve bana çorba yedirttiğini hatırlıyor musun? Senin babanla ilgili sorunların ve Soph'un meseleleri yüzünden zor bir dönemden geçiyorduk, o yüzden yine de bir şey olduğunu düşünmedim. Stres kadının hafızasını zayıflatır, tamam mı? Beni yargılama!"

"Sarışın..."

"Geçen hafta kot pantolonum bana uymadığı için sinirlendiğimi hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum," diye Jay gönüllü olarak söze girer. "Sokağın karşısından çılgılık attığını duyduk." duyduk."

"Bizi suçladığını duyduk," diye ekliyor Soph. Elini kaldırıp parmaklarıyla gaga hareketleri yapıyor. "*Jay ve Soph yüzünden! Hep bizim önümüzde yemek yiyorlar, ben de arada bir ekstra patates kızartması alıyorum ve şimdi şişmanladım.*" Jess, irade eksikliğinden başkalarını suçlamamalıdır. Bu küçük düşürücü ve zayıf bir davranış ve dün gece yarım pasta yerken ikimiz de seni tutmadık.

"Beni yargılama!" Jess öfkeyle öne atılır ve Soph'un elinden yarısı yenmiş çikolatayı alır, ağzına tıkar ve gözlerinde çılgınlık dolu bir bakışla bize döner. "Bunu bana sen yaptın, Kane Bishop! Nefes alamayacak hale getirdin beni, kot pantolonlarım artık bana olmuyor."

"Benden çocuk mu bekliyorsun?" Gözlerinde hayretle ve belki de ellerinde hafif bir titremeye öne doğru adım attı. "Dalga mı geçiyorsun? Bu

şaka olamaz, bebeğim. Bu saçmalığı söyleyip sonra geri alırsan beni öldürürsün."

"Yakında söyleyecektim," diye inler. "Sana sürpriz yapacaktım."

"Benim bebeğimi mi bekliyorsun?" diye fısıldadı. "Benim lanet bebeğimi mi bekliyorsun?" Onu kucakladı ve küçük bir kız gibi zıpladı.

Jess'in titrek gülümsemesi hızla solgun bir yeşil renge dönüştü. "Hayır. Hayır. Hayır. Beni indir, Kane Bishop. Artık beni oradan oraya atamazsın."

"Benim bebeğimi mi bekliyorsun?" Kane, burada daha yaşlı, daha iri ve daha sert olanlar olmasına rağmen, bizim liderimiz, koruyucumuz, alfamız olarak kabul edilir. Ona saygı duyuyoruz çünkü liderlik, beden büyüklüğü ve rütbeyle değil, yürekle kazanılır. Ve şimdi, kocaman bir yüreği olan haydut liderimiz, sevdiği kadının önünde diz çöküyor ve yüzünü kadının karnına dayıyor. "Aman Tanrım, Jessie. Benim bebeğimi bekliyorsun."

"Lanet olsun," Dolly'nin sessizce yas tutan sesi arkamdan geliyor. Dönüp baktığımda, çılgın resepsiyonistimizin mutlu çifti, gözlerinde hüznün ve anne şefkati karışımı bir ifadeyle izlediğini görüyorum. "Beni sevmesi gerekiyordu, Cap. Kane'in sonsuza kadar birlikte olacağı kız olarak beni seçmesi gerekiyordu. O aptal kızı değil."

Gülerek onu kolumun altına alıp, yüzü göğsüme yapışana kadar ona doğru çekiyorum. "Bu senin için zor bir dönem olduğunu anlıyorum Dolly, ama onu unutman gerek. Jess tanıdığım en tatlı kız ve sanırım sana takılmış gibi, o yüzden..."

"O benim sevgilimdi." Kollarını belime dolayarak bana sarıldı, çünkü onun şaka yaptığını bilsem de, kalbinin bir parçası Kane Bishop'ı gerçekten seviyor olabileceğini de biliyordum. "O benim olmalıydı, Cap. Tanıştığımız ilk gün onu kendime ayırmıştım."

"Öyle olabilir," diye gülümsüyorum, "ama Jess ona önce ateş etti. Onun güzel gözlerini ve şık ayakkabılarını gördüğü ilk andan itibaren onu kendine bağladı. Kötü bir durum, tatlım, ama ilk hakkı ondaydı. Hadi gel." Resepsiyona doğru dönüp, dondurma heykelinin önünden geçip, V şeklindeki masasının arkasına gelene kadar durmuyorum. "Onu bırakmanın zamanı geldi. O hiç senin olmadı."

"Peki ya Jay?" diye gizemli bir gülümsemeye sorar. "Onu alabilir miyim?"

"Hayır!" diye bağıır Sophia. "Jay benim, o yüzden o pis ellerini ondan uzak tut, yoksa seni ortadan kaldırıım."

"Ah, hayır," diye geçiştiriyorum. "Onun müsait olduğunu sanmıyorum." Masasının kenarındaki vazodan uzun saplı bir çiçek koparıp, çekici bir gülümsemeye ona uzatıyorum. "Bishop kardeşleri unutman gerek. Onlar artık piyasada yoklar ve kadınları onları bırakmadan önce öldürürler."

"Bu adil değil,
Cap."

"Biliyorum."

"Ve babalarının aşağılık bir piç olduğunu biliyorum, ama aynı zamanda biraz da seksi değil miydi?"

"Colum'u da mı istedin?" Gülererek, "Dolly!" diyorum.

"Hayır, çünkü o artık öldü ve her şey bitti. Ama Bishop genlerinde Dolly'nin kanını kaynatacak bir şey var."

"Belki Jess bir erkek çocuk sahibi olur," diye oyuna katıldım. "Belki yirmi yıl sonra, küçük Kane'in bacağına sürtünebilirsin?"

"Belki." Sessizce, somurtarak benden uzaklaşır. "Belki de haklısın. Yirmi yıl o kadar da kötü değil, değil mi?"

"Doğru." Omzuna hafifçe vurup geri çekildim. "Bebek Kane'i ilk sen alacaksın, tamam mı? Herkes duydu."

"Tamam."

"Burada iyi olacak mısın?"

"Evet. Eve gidip üstümü değiştireceğim, tamam mı?" Masadaki çekmecedan çantasını alır ve bilgisayarına geri döner. "Dolly yas tutuyor, bu yüzden kıyafetimi değiştirmem gerekiyor."

"Ne yapman gerekiyorsa yap, tatlım. Kalbinin acısını biraz olsun dindirecek ne varsa." Çantasını toplarken telefonlar çalıyor, ama kimse umursamıyor. Bilgisayar ekranında e-postalar belirir, ama kimse bakmaz. Dolly, bilgisayarının üzerine eğilip ofis dışında otomatik yanıt ayarlarken uzun tırnaklarıyla durmadan masaya vurur. Sonra dramatik bir şekilde burnunu çekerek başını dikleştirir ve uzaklaşır. "Biraz alışverişe çıkacağım. Bishop bebeği için sevimli kıyafetler almak istiyorum."

"Tamam."

"Muhtemelen kuaföre de gideceğim."

"Tamam."

"Patronuma şirket kredi kartını kullandığımı söyle."

Kıkırdayarak, onun ön kapıdan çıkıp uzaklaşmasını izlerim, sonra da durduğum yerden sadece yirmi metre uzakta devam eden çılgın sohbete geri dönerim. Jess'in ikiz kardeşi Laine, atıştırmalık ve su aramak için telaşla dolaşıyor. Ang geri dönmüş, ama çok yaklaşıyor. Kane, Jess'i kucağına almış, odanın ortasındaki bir sandalyede oturuyor. Soph uzaklaşmış, ayaklarını masanın üzerine uzatmış yemek yiyor. Ama teknik olarak en yeni ve en genç üyemiz olan Jay, dirseklerini dizlerine dayamış, çenesini ellerine almış, gözlerini ortadaki çifte dikmiş oturuyor. Onlar fısıldaşırken, herkes etraflarında bir fırtına koparken, o sessizce, hayranlıkla onları izliyor.

Jay'i her zaman bir tür çocuk olarak gördüm. O, eğitilmiş bir suikastçı, gerektiğinde acımasız bir avcı ve katil. Neredeyse her yere girebilir, neredeyse her şeyi çalıştırabilir ve neredeyse herkesi baştan çıkarabilir. Ama derinlerde, o meraklı bir çocuk ve şimdi büyük kardeşini bir tür kahraman hayranlığıyla izliyor.

"Amca olacaksın." Onun yanındaki sandalyeye oturup gözlerini bekliyorum. "Biraz çılgınca, değil mi?"

Yavaşça başını salladı ve kardeşinin Jess'in karnını okşamasını izlemeye devam etti. Bir saat önce, her zamanki gibi düz olduğunu yemin edebilirdim, ama şimdi *bildiğim* için, en ufak bir kıvrımı bile görmemek imkansız. Bu, zihnimin bana oyun oynayıp görmek istediğim şeyi gösterdiği için olabilir, ya da Kane'in dört aylık fetüsü gerçekten dünyamıza girmeye çalışıyor olabilir.

"Bir Bishop daha geliyor," diye mırıldanır Jay. "Bu muhtemelen çok korkutucu bir fikir."

Kıkırdayarak gülerim. *Henüz tehlikeli olmayan bir Bishop ile tanışmadım.*

"O yarı Kane, yani pisliğin teki olacak," diye devam ediyor Jay. "Ama yarı sarışın, yani psikopat da olacak. Bunun heyecan verici olduğunu düşündüğünüzü anlıyorum, ama o bebeğin genleri onun tarafından sulandırılmıyor. *Defcon* seviyelerine kadar yükseltiliyor. Hepimiz öleceğiz."

Gölerek, kafasının arkasına vurup onu hızlıca yanından kucaklarım. "Heyecan verici. Amca olacaksın. Kane baba olacak. Ya yumuşayacak ya da bu konuda tamamen *Spence*'e dönüşecek."

"Bence ikisinden de biraz olacak," diye düşünür. "Bence baba olmak onu sakinleştirecek. Mesela, cumartesi günü atış poligonuna gitmek yerine evde kalıp bloklarla oynayabilir. Ama sonra biri o çocuğa yanlış bir şekilde bakarsa, savaşa girecek ve hepimiz onun yanında olacağız." Uzun bir nefes verdi. "O şu anda bir saatli bomba pişiriyor, Cap. Ve bu biraz korkutucu, değil mi?"

"Yani... korkutucu olmak zorunda değil." Aşağıya bakarak, bu adamın uyluklarına bağlanmış silahları inceler ve gülümserim. Korkuyor, ama zaten zorlu bir dönemden geçti. "Sevimli bir bebek korkulacak bir şey değildir. Ailen büyüyor. Bu iyi bir şey."

"Sen de amca olacaksın." Sadece başını çevirerek, gülümsedi. "Kane, o canavarın Eric amcanın evini dağıtmasına izin verecek. Hazır mısın?"

"Sorun yok. Onun adına seviniyorum." Çiftin fısıldaşp gülümsemesini izliyorum. Çalışmamız gerekiyor ama burası kurulduğu günden beri hiçbir rutin yok. Ne istersek onu yapıyoruz, davaları alıyoruz, çözüyoruz, paramızı alıyoruz ve ne yapıyorsak ona devam ediyoruz. "Bence bu heyecan verici. Jess çok tatlı birisi, bu yüzden bence bu harika. O mutluluğu hak ediyor."

"Hiç..." Tereddüt eden Jay, sinirli bir şekilde kafasındaki bereyi düzeltir ve gözlerimden kaçır. "Birini sevmek korkutucu, biliyor musun? Yalnızken, kırılmazız, ama sevdiğimiz birini bulduğumuzda zayıf düşeriz."

"Uh-huh. Bunu herkesten daha iyi bilirim."

"Doğru. Ama seçtiğimiz kadınlar savaşçı, bu yüzden bizi gerçekten yavaşlatmıyorlar. Onlar için endişeleniyoruz, ama endişelenmemize gerek yok, anlıyor musun? Çünkü onlar oldukça yetenekliler. Onlara öğretiyoruz, bu yüzden yetenekliler."

"Doğru."

"Bir bebeğe öğretilemez, Cap." Hayal kırıklığıyla elini çenesine götürdü. "Bir bebek bizi zayıflatır ve ben bir zayıflığım varken nasıl bir Bishop olacağımı bilmiyorum. Kane'i yeni geri aldım,

ve Őimdi dikkati dađıllacak, peki ya... Ben sadece... Ne soracađını *bilen* ama nasıl soracađını bilemeyen adam için űzűlűyorum. "Ondan sonra nasıl baŐa çıktın... O durumdan nasıl kurtuldun?"

"Şey..." Zaman kazanmak için derin bir nefes alıyorum. "Sadece yapmam gerekeni yaptım. Çalıştım, başımı eğdim ve bu konu hakkında konuşmadım."

"Sence bu sağlıklı mı?"

Ben burun kıvırıyorum. "Hiç de bile. Ama geçmiş geçmişte kaldı, deđil mi? Onu deđiŐtiremem, artık benim tarihimin bir parçası, yani bir gün biri benim hikayemi anlatırsa, yani, o da içinde olmalı. Yani sanırım cevap, bununla baŐa çıkmaktan baŐka sečeneđim yok. Dünya hala güneŐin etrafında dűnűyor; yıldızlar hala geceleri ortaya çıkıyor; zaman ilerlemeye devam ediyor; bebekler dođuyor; davalar çűzűlűyor ve kardeŐlerimiz aŐık oluyor ve bebekler yapıyor. Ben durursam da durmasam da, dünyanın geri kalanı durmayacak."

"O kadar gűçlű olabileceđimi bilmiyorum," diye fısıldadı. "Soph beni terk ederse..."

"O bunu yapabilir, Bish. O çok cesurdur. Gemma, Soph gibi bizim dünyamızın bir parçası deđildi; anlamıyordu, bu yűzden baŐımız belaya girdiđinde... Őey..." Liseden yeni mezun olduđumda evlendiđim kadını dűŐűndűğűmde hala nefesim kesiliyor. Acı göđsűmű kesiyor ve bođazımdaki oksijeni tıkıyor. "Soph farklı. Tek sűylediđim bu. Sen onunla iyisin, o yűzden bu kadar endiŐelenmemelisin." Bacađını tokatlayıp ayađa kalktım, çűnkű bugűn űzel bir gün diye uzun sűredir uyguladıđım Gemma hakkında konuşmama yasađını kaldırmayacaktım. "Bugűn mutlu bir gün. Mutlu ol."

Sesimi yükselterek kalabalıđın içinden gečip Jessie'yi erkeđinin kucađından çekip alıyorum, böylece yanađına ıslak bir űpűcűk konduruyorum. "Tebrikler Jessie. Yakalanması zor Kane Bishop'ı yakaladın ve Őimdi de onu kuluçkaya yatırıp daha fazlasını yapıyorsun." Kane geniŐ bir gülűmsemeyle ayakta duruyor. Bu an için o kadar mutlu ve dalgın ki, Jessie'yi ikinci kez kucakladıđımda bana ateŐ bile etmiyor. "Umarım, çocuđunuz dođduđunda dünyanın sonunun gelmesinden sadece sizin sorumlu olduđunuzu fark edersiniz. Őehirleri parçalayan őeytani çocukların olduđu Lucifer filmlerini izlediniz mi hiç?

Şehri paramparça eden kötü çocukları? Söndürülemez kan arzusu, kontrol edilemez şiddet arzusu?"

"Ne tür filmler izliyorsun sen?" Jess omzuma vurup gülerek geri çekilir. "Ama aynı zamanda, evet. Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum ve yaptıklarımız için çok üzgünüm."

Kane'e dönüp onu kendime çekiyorum, sırtını okşayıp sıkıca sarılıyorum. "Tebrikler kardeşim. Seninle gurur duyuyorum."

"İyi misin?" Tabii ki soracaktı. Tabii ki hiçbirimizin uzun zamandır bahsetmediği bir şeyden bahsedecekti. "Mola mı lazım?"

"İyiden de iyiyim. Senin adına çok heyecanlıyım. Adını Eric koyabilir misin? Ya da Albert Limpick dördüncü?"

"Hayır!" Gülerek beni itti ve Jessie'yi kendine çekti. "Bir kızım olacak ve ona Mükemmel Prenses adını vereceğim."

"Aman Tanrım." Jess karnını tuttu. "Bunu bir daha söylersen kusacağım."

"Merhaba? Açık mısınız?"

Spence'e yer açmak için geri çekiliyorum ve herkes çalışmakla meşgul olmadığı için, kadınsı sesi takip ederek resepsiyona doğru ilerliyorum ve etek takım elbise giymiş, saçlarını topuz yapmış, topuklu ayakkabılar giymiş, belki de randevu kutusu ile iş kutusu arasında karışmış profesyonel giyimli bir kadının önünde duruyorum.

O kadar güzel ki, adımlarımı durduruyorum, ama o kadar da değil ki, durduğumda Katrina'yı aklımdan çıkaramıyorum ve şu anda ne yaptığını merak ediyorum.

"Merhaba." Dostça bir gülümseme, halkla ilişkiler sesi, potansiyel müşteriye selamlayın. "Yardımcı olabilir miyim?"

Kadın, fahişe topuklu ayakkabılarıyla bile kısa boylu. Açık renkli gözleri ve uzun kirpiklerinden başını kaldırıp bana güzel bir gülümseme atıyor, ben de ona gülümsüyorum. Bir adım öne çıkıp elini uzatıyor ve benim elimi tutuyor. "Merhaba, benim adım Jo ve güvenlik konusunda biraz yardıma ihtiyacım var. Sokaktaki söylentiye göre Checkmate tam da ihtiyacım olan yermiş."

"Tamam." Dönüp ona beni takip etmesini işaret ediyorum ve ilerlerken, ana ofiste hala parti yapan aptallardan onu korumak için elimden geleni yapıyorum. Tabii ki onları görüyor, ama onu

durmadan toplantı odasına girip kapıyı kapatarak gürültüyü dışarıda bırakıyorum. Masaya doğru başımı sallayarak, Laine'in işlerimizi düzenli tutmak için kurduğu çalışma istasyonunun önünden geçerken yeni bir dosya alıyorum. Artık ofisler arasında dolaşan kağıt parçaları yerine, dosyalarımız ve girilmeyi bekleyen elektronik bir veritabanımız var.

"Tamam." Bir kalem seçip, dosyayı masanın üzerine bırakıp oturdum. "Benim adım Eric DeWhit, başlangıç için size yardımcı olabilirim. Her alanda uzmanlarımız var, neden bana durumunuzdan biraz bahsetmiyorsunuz, sonra sizin davanıza uygun birini atayabiliriz."

Deri çantasını yere koyan Jo, arkasına yaslanıp ortalıkta duran bir kalemle oynuyor. "Atamak mı? Bu kadar çok seçenek olduğunu bilmiyordum."

"Sınır yok. Bütçenize bağlı olarak kişisel koruma sağlayabilecek adamlarımız var. Ev güvenliği. Siber güvenlik. Eğer istediğiniz buysa, birini araştırıp bulabiliriz. Belki size haksızlık eden bir eski sevgiliniz vardır." Omuz silkiyorum. "Belki de kendinizi nasıl savunacağınızı öğrenmek istiyorsunuz." Yanakları kızardığında duraksıyorum. "Birçok seçenek var. Ama öğrenmeniz gereken çok şey var, bu yüzden sizi bilgi bombardımanına tutmak yerine, bana neye ihtiyacınız olduğunu söyleyin, ben de size *kime* ihtiyacınız olduğunu söyleyeyim."

"Tamam." Daha dik oturarak bacaklarını çaprazladı ve ellerini masanın üzerinde birleştirdi. "Aslında ben daha çok evimi güvence altına almak istiyordum. Ben bekar bir anneyim ve oğlum büyüyor. Yani, bugün evden ayrılmıyor ama birkaç yıl sonra bu gerçek olacak. Jake endişeli biridir. Mezun olup üniversiteye gittiğinde hazır olmak istiyorum, böylece beni valizine koyup kaçırmak gibi bir düşünceye kapılmasın."

"Peki, bu kolay bir soru." Laine'in kullanışlı dosyasına notlar alıyorum, bildiğim bölümleri dolduruyorum ve Jo'ya binlerce soru daha sormaya hazırlanıyorum.

KATRİNA

Bugün iyi bir gün olacaktı. Harika bir gün değil, çünkü bana nadiren harika günler bahşedilir. Ama *iyi* bir gün, işin olduğu ama süt dökülmediği, okulun olduğu ama müdürün aramadığı, arabam hala bozuk olduğu için yürüdüğüm ama yağmur yağmadığı, Eric'i görebileceğim ama ona bağırmayacağım bir gün.

Mükemmel bir sıradan günün tadını çıkarmak ve on altı saat sonra daha fazla stres yaşamadan yatağıma düşmek gibi büyük planlarım vardı.

Ama tabii ki hayatım o kadar kolay değil. Rüzgârım kesilip midem hızla boşaldığında, eski kanepeme oturup telefonu kulağıma dayadım ve dökülmek isteyen gözyaşlarını geri tuttum.

"Şey..." Gergin bir şekilde elimi yanağıma götürdüm. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü sen benim en yakın arkadaşımsın, Kat. Dünyada beni önemseyen tek kişi sensin."

"Ama başka birinden bir bebeğin daha olacak, Zeke..."

"Bu sadece bir kazaydı," diye sızlanıyor. "O kaltağı tanımıyorum bile, şimdi de hamile olduğunu ve bebeğin benden olduğunu söylüyor. Ona neden güveneyim ki?"

Muhtemelen kadınları hamile bırakma geçmişin yüzünden.

Aynı haberi ona verdiğimde kimi aradı acaba? Beni de yalancı mı dedi acaba...

"Bu senin dördüncü bebeğin olacak, Zeke. Dört kadın. Bana göre ortak noktanız sizsiniz." Ve ben ilk kadınlardan biri olduğum için çok mutluyum. Ben onunla cinsel yolla bulaşan hastalıklar öncesinde birlikteydim. "Umarım ona destek olursun, o bebeğin bakımına yardım edersin."

"Benim için önemli olan tek çocuk bizim çocuğumuz! Benim için önemli olan tek insanlar sen ve Mac'sin."

Onun sözleri artık eskisi gibi beni incitmiyor. Bir zamanlar, bir aileye sahip olmak için çaresizce bekleyen ve Zeke'yi olduğu gibi kabul etmeye hazır genç bir anneydim. On yıl boyunca ortalarda yoktu ve bize yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmadı, ama yine de onun davranışlarının iyi nedenleri olduğuna kendimi ikna etmeye çalıştım. Belki de orduya katılmış ve o süre boyunca görevdeydi. Belki de hatalarını fark etmiş, bir manastıra girmiş ve hayatını düzeltmişti. Belki de başka birinin suçunu üstlenmek zorunda kalmış ve on yılını başka birinin cezasını çekerek hapiste geçirmişti.

Yalnızlık ve Şükran Günü reklamlarında gördüğünüz aileye duyulan derin özlem, genç bir kıza bunu yapar. Büyük romanlar bizi mükemmel erkekler ve ailelerle baştan çıkarır ve *sonunda* her şeyin yoluna gireceği için, istediğimiz şey için mücadele etmeye devam etmemizi teşvik eder.

Ama naiflik faturaları ödemiyor ve eski sevgilinizle seks yapmak sizi kalp kırıklığına sürüklemekten başka bir yere götürmüyor.

Dünyam paramparça olduğunda ben daha çocuktum, ama artık büyüdüm ve Zeke'in üzerimde hiçbir etkisi yok. Birini hamile bıraktığını ve bebek beklediğini söylediğinde bile. *Yine*.

Karnımın düşmesi benimle hiçbir ilgisi yok, tamamen oğlumla ilgili. Zeke'in yarattığı her çocuk, Mac için bir kardeş daha demek. Bu insanların evrende dolaşıp durması ve onları tanımaması onun için acı verici, biliyorum.

"Her neyse," diye devam ediyor sert bir sesle. "Aralık ayında doğuracağını söyledi."

"Aralık mı?!" diye bağıriyorum. Mac'in okul için hazırlanmak üzere yatak odasında, sadece altı metre uzakta olduğunu hatırlayınca dudaklarımı tekrar sıkıca kapatıyorum. "Zeke, Ekim ayındayız! Ne zamandır biliyorsun?"

"Birkaç aydır," diye homurdanır. "Geçen gün sana söylemeye çalıştım, ama o pislik araya girdi."

"O pislik benim müşterimdi ve benimle konuşma şeklin hoşuna gitmedi."

"Onunla yatıyor musun, Kat?" Saat sabahın yedisi olmasına rağmen, sözleri peltek çıkıyor ve kötü tavırları benimkini daha da kötüleştiriyor. "Müşteriler arasında arka sokakta o herifle yatıyor musun? Çünkü bununla bir sorunum olabilir."

"Hayır! Olsam bile, benim hayatım hakkında sana söz hakkı yok."

"Oğlumun hayatında söz hakkım var." Koltuğumdan kalkarken homurdanarak, midemde öfke kabardıkça onun hareketlerini dinliyorum. "Sana karşı gerçekten çok iyi davrandım, Kat. Kontrolü ele almana ve oğlum için kararlar almana izin verdim, ama ben onun babasıyım ve söz hakkım var."

"Hayır, yok," diye tıslıyorum. "Onun hayatında kesinlikle söz hakkın yok, Zeke. Doğum belgesinde adın yok. Kendini düzeltmek ve ona istikrarlı bir yuva sağlamak için hiçbir çaba göstermedin. Babalığını kanıtlamak için DNA testi yaptırman, sonra beni mahkemeye çıkarman ve onun için benimle mücadele etmen gerekir. Onunla tek bir saniye bile geçirebilmek için, on dört yıllık nafaka borcunu ödemen gerekir; bir evin ve istikrarın olduğunu kanıtlaman gerekir. Onun ilk on yılında nerede olduğunu açıklamak zorunda kalırsın. Üstelik o on dört yaşında, dört değil, bu yüzden ona kiminle vakit geçirmek istediğini soracaklar. Seni seçmeyecek, Zeke."

"Çünkü onu zehirledin!" Zeke kapıyı çarparak kapatır ve beton zemine botlarıyla vurur. "Oğlumu bana karşı kışkırttın, Katrina! Bir adamın oğlunu çalamazsın! O benim varisim."

"Onu zehirlemedim." Mac'in yatak odasının kapısı açılıp kapanır, ardından banyo kapısı da aynı şeyi yapar. "Senin hakkında hiç kötü bir şey söylemedim. Onun hayatının ilk on yılını kasabayı terk ederek geçirdin, sonra geri döndün ve her adımında tökezledin. Bunu kendine sen yaptın!"

"Oğlumu geri istiyorum!" Bir araba kapısı çarpıyor, sonra motor çalışıyor. "Oğlumu geri istiyorum, Katrina! Oğlumu geri alacağım!"

"Ona 20 adımdan fazla yaklaşamayacaksın! En iyisi, hamile bıraktığın diğer aptallarla ilgilen, çünkü oğluma dokunamayacaksın!"

"Siktir et, almayacağım! Şimdi geliyorum."

Telefon kesilir, sonra gözlerim koridorun sonunda duran Mac'e takılır. Okul çantası omzunda, çenesi öfkeden titriyor. "Anne?"

"Gidelim, bebeğim." Ayağa fırlayarak, neredeyse koşarak ön kapıya gittim ve çantamı ve anahtarlarımı aldım. "İşe ve okula gidiyoruz."

Tartışmak yerine, beni kapıdan dışarı kadar takip ediyor ve ben kilitlerken bir santim uzağımda bekliyor. O benim koruyucum, ordum ve az önce telefonda kimin olduğunu biliyor. Normal yürüyüş hızından biraz daha hızlı bir tempoyla koridorda ilerleyerek merdivene çıkıyorum ve Mac neredeyse durmak zorunda kaldığında iniltiyi zorla bastırıyorum.

Kısa bir süre önce, ergenlik çağındaki oğlum gizlice dışarı çıkıp kızlara hava atmaya karar verdi. Yerel çelik fabrikasındaki bir köprü vincinin tepesine 6 metre tırmandıktan sonra kaydı, düştü ve kafatası da dahil olmak üzere birçok kemiği kırdı. Bacağı birçok yerinden kırıldı, bu da aylarca süren çekme tedavisi, fizik tedavi ve faturalar, faturalar, faturalar anlamına geliyordu. Şu anda neredeyse tamamen iyileşmiş olsa da, hala merdivenleri yavaşça çıkmamız gerekiyor; bazen çok ağrısı olduğunda ve uyuyamadığında hala ağrı kesici alıyor ve kışın ortasında, zavallı bebeğim soğuktan kemikleri ağrıdığı için acı içinde yürüyor.

İçimdeki anne onu kucaklayıp kalçama oturtmak istiyor. Ama içimdeki realist, onun benimle aynı boyda olduğunu ve daha fazla kemik kırmadan onu hareket ettirmemin imkansız olduğunu hatırlatıyor. Bu yüzden sabırla bekliyorum; saatime takıntılı bir şekilde bakıyorum ve Zeke'nin buraya daha fazla sorun çıkarmaya gelmemesi için dua ediyorum.

Zeke Douglas beni hiç korkutmuyor. Benim için tehlikeli değil; o zayıf ve korkak biri, ama aynı zamanda gürültücü ve ziyaretleri her zaman başıma daha fazla ağrıya neden oluyor.

Onunla ilgili olarak güvenliğimden hiç korkmadım, sadece akıl sağlığımdan. "Zeke ne istiyordu anne?" Mac merdiven korkuluğuna tutunur ve

her basamağı tek tek çıkıyor. Çok... Yavaş... Kafamı tuğla duvara vurmak istiyorum. "Ortam gerildi, o da seni çok kızdırdı."

"Gergin değildi, bebeğim. Sadece konuşuyorduk."

"Ona bir kız için adım atmasını söylediğini duydum."

Şu anda benim için en önemli şeyin kırık tırnağım gibi davranarak, pürüzlü kenarı inceliyorum ve Mac'in yavaş hareketlerinin beni öldürmediğini göstermeye çalışıyorum. "Gerçekten hatırlamıyorum."

"Bir çocuğu daha mı olacak?" "Şey..."

"Seni duydum anne! Dairemiz çok küçük, her şeyi duyuyorum."

"Madem duydun, neden bana söylememi istiyorsun? Seni incitmek istemediğimi biliyorsun, neden tekrar etmemi istiyorsun?"

"Zeke ve onun aptalca davranışları beni rahatsız etmiyor." Merdivenlerin altına ulaşan yakışıklı oğlum, zafer dolu bir gülümsemeyle yukarı bakıyor ve omzundaki çantayı düzeltiyor. "Sperm bağışçımın davranışlarının benimle hiçbir ilgisi yok, altı düzine çocuğu da öyle. Onlar benim için hiçbir şey ifade etmiyor, çünkü hiçbiri senin bir parçan değil."

"Bebeğim..." Ön kapıda durup ellerimi göğsüne koyup gülümsedim. "Seni seviyorum. Zeke pisliğin teki olabilir, ama sen başıma gelen en güzel şeysin."

"Değiştirir miydin?" Kolumu koluna takarak beni bir beyefendi gibi binadan dışarı çıkarır, normalde sağa döneceğimiz halde sola döneriz. Oğlum yaşına göre çok akıllıdır ve babasına rastlamamak için normal yolu kullanmamamız gerektiğini bilir. "Zamanda geriye gidebilseydin, değiştirir miydin?"

"Hayır. Zordu, bebeğim. Seni öğrendikten sonra hayatım kolay olmadı, ama seni hiç pişman olmadım. Bir saniye bile."

"Ben olmasaydım, Zeke'ye bağlanmazdın. O on dört yıl önce kendi yoluna giderdi ve muhtemelen birbirinizi hatırlamazdınız bile."

"Yine de senden pişman değilim."

"Ben olmasaydım, üniversiteye gider ve istediğin gibi okul öğretmenini olurdu. Şu anda dersine hazırlanıyor, sevimli bir etek giyiyor ve benim gibi aptallar senin sağladığın yapıştırıcıları sürekli kırdığı için yapıştırıcı çubukları hakkında endişeleniyor olurdu."

"Hayır. Hala senden pişman değilim."

O kıkırdar. "Ben olmasaydım, kız arkadaşlarınla normal bir otuzuncu yaş günü kutlaması yapardın, belki bir kulüpte, süslü kokteyller içip sevimli erkeklerle dans ederdin."

Gülerek, eline vurup ağır ağır onun yanına yaslanıyorum. "İçmemi, dans etmemi ve yakışıklı erkeklerle takılmamı mı istiyorsun? Macallistar, sen garipsin."

"Bilmiyorum..." Omuz silkiyoruz, Main Street'e dönüp lokantaya doğru yol alıyoruz. "Sarhoş olup aptalca davranmanı istemiyorum. Ama keşke daha çok eğlenebilseydin. Otuz yaş hala genç sayılır, ama

şimdi senin yaşının yarısı kadar bir çocuğun var ve gençliğin tadını hiç ıkaramadın. Ben neredeyse senin hamile kaldığın yaştayım."

"Ve eğer kızlarla *bir şey* yaptığını öğrenirsem, başımız belaya girer ve doğduğuna pişman *olursun*. Beni bu konuda sına, bebeğim. Gözlerini oyup sana yedirme isteği uyandırma bende."

"Anne..."

"O kızların sevimli olduğunu biliyorum, ama bu konuda bir şey yapabilmen için en az on yılın var."

"Hangi kızlar?" Ses tonu çok şok olmuş gibi, yanakları pembeye dönüyor. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Mmhm. şunu bil ki, bunu aklından bile geirirsen annesi seni fena halde dver. Ben de kenarda durup ona tezahürat ederim. Seni kesinlikle korumam, bebeğim. O yüzden doğru seçimler yap. Yaptıklarının sonuçlarını anlayacak yaşa gelene kadar sorumlu davran."

"Beni korumayacak mısın?" Oğlum, sesini titretir gibi yaparak beni lokantanın hemen dışında durdurur ve gözlerimin içine bakar. "Bana mr boyu koruyacağına yemin etmiştin, ama şimdi biraz büyüdüm diye beni kurtların önüne atıyor musun?"

"Seni uyardım. Kızlardan uzak dur, herkes mutlu olsun. Çok yaklaşırsan, annesi seni betona Hulk Smash gibi vurur."

"ok kötüsün." Gülerek, kolumu hala koluna takılı halde dönüp, yeni tamir edilmiş lokanta kapısından geçmemizi sağlar. Bugün tamir için birini çağırdığım için kaşlarımı çatarak içeri girip suçluyu ararım. "Stefan? Kapıyı kim tamir etti?"

Neredeyse on beş yıldır aşım ve iş babam olan adam mutfaktan kafasını çıkarır ve gülümsemesini bastırmaya çalışır. "Franky bu sabah birini çağırdı. Yirmi dakika önce bitirdiler."

"Bugün birini ağırmıştım."

Dışarıdan gelen güneş işığı pencerelerden içeri girince gümüş spatulası parıldıadı. "Bilmiyorum tatlım. Ben sadece kurallara uyarım. Franky bir adamın geleceğini söyledi, bir adam geldi. Franky Katrina'ya söyleme

Katrina'ya söyleme, ben de Katrina'ya söylemiyorum." Gözlerimi kısınca geniş bir gülümsemeyle karşılık verir. "Franky, Katrina gelip olay çıkarmadan önce hallet diyor, ben de hallediyorum."

"Ben olay çıkarmam!" Yine de, birkaç müşteri boyunlarını çevirip gözlerini kocaman açarak bizim konuşmamızı takip ediyor. "Fatura nerede? Bir sonraki maaşımdan ödeyeceğim."

"Bilmiyorum tatlım. Hangi faturadan bahsettiğini hiç bilmiyorum."

"Yeni kapının faturası!" Lokantada ilerlerken, Mac'in her zamanki masasına doğru giderken ondan ayrılıyorum, Tammy'nin yanından geçip onun nazik selamını görmezden geliyorum. "Stefan, o kapının tamiri paraya mal oldu. Yeni bir cam panele ihtiyaç vardı. Lanet faturayı bul da ödeyebileyim."

"Üzgünüm, tatlım." Omzunun üzerinden bakıyor. "Izgara üzerinde yemek var ve Franky'nin şu andan sonsuza kadar tatilde olduğunu duydum, bu yüzden onunla bu konuyu konuşamazsın. Ama Tammy biraz meşgul, bu yüzden çalışmaya başlamak istersen, bu harika olur."

"Siz birer pisliksiniz!" Bu adamları gerçek ailem gibi seviyorum, ama gururum beni öldürüyor, yanaklarım kızarıyor ve utanıyorum. "Bunu düzeltmek benim sorumluluğumdur."

Stefan, ızgaradan uzaklaşırken daha yumuşak bir gülümsemeyle bana yanından sarılır ve sıkıca kucaklar. "Bitti artık, bebeğim. Zeke'nin yaptıkları kesinlikle senin suçun değil. O yüzden unut gitsin, hayatına devam et ve kışını atıp atış poligonuna git, doğru nişan almayı öğren. Adam evine girerse ve sen kendini savunursan kimse üzülmez."

"Stefan!" Oğlumu aramak için etrafa bakındığımda, onu Eric DeFrigginWhit ile sohbet ederken kabinin arkasına yaslanmış halde bulduğumda dudaklarımdan küçük bir inilti kaçtı.

"Eşyalarını dolaba koy, sonra önlüğünü al. Bir saattir burada oturuyor, ama Tammy'ye henüz sipariş vermeye hazır olmadığını söyleyip duruyor. Sanırım artık hazırdır."

"Son zamanlarda neden herkes benim işime karışıyor?" Uzun koridora girip soyunma odasının kapısını açtım. Çantamı dolabıma attım ve geri dönerken önlüğümü aldım, Stefan'ın yanından geçtim.

Yine dişlerini sıkıp, kafasındaki ritimle dans ederken. "Neden herkes kendi işine bakmak yerine başkasının işine karışmaya bu kadar meraklı?"

"Çünkü otuz yaşına girdin, bebeğim, ve son on dört yıldır bir kez bile sevişmedin."

Nefes nefese, farkında olmayan oğluma bakıyorum, sonra tekrar iş arkadaşşıma. "Birincisi, bu doğru değil. İkincisi, senin yardımına ihtiyacım yok!" "Yok mu?" Stefan ustaca bir hamburger köftesini çevirip kalçalarını sallıyor.

"O zaman neden onu her gördüğünde kızarıyorsun?" "Kızarmıyorum!"

"O senin bölümüne her oturduğunda neden o tuhaf nefes nefese sesleri çıkarıyorsun?"

"Nefes nefese kalmıyorum!"

"Neden dışarı çıkıp onun siparişini almadan önce saçını kabartıp sütyenini düzelterek her şeyi daha yukarıya çekiyorsun?" Tartışmak için ağzımı açtığımda, Stefan kaşlarını kaldırdı ve gözleri şu anda sütyenimin içinde olan elime baktı. "Tatlım, ben dün doğmadım. Şehvet dolu bir kadını tanırım."

"Onları düzeltmem lazım! Sen erkeksin, bilemezsin."

"Haklısın, ben bir erkeğim, yani dışarıdaki o adamın ne düşündüğünü biliyorum. Seni beklediğini biliyorum, seninle alay ettiğini biliyorum, sen yanından geçerken dudaklarını yaladığını biliyorum."

"Öyle bir şey yapmıyor!"

"Katrina... yanıliyorsun. Neden selam verip nazik davranmıyorsun? Her konuştuğunda kafasını koparmak zorunda *değilsin*, biliyor musun? O iyi bir adam. Ona bir şans ver."

"Onun iyi biri olduğunu nereden biliyorsun? Onunla hiç konuştuğunu görmedim."

"Son bir saattir burada, tatlım. Beni hiç dinlemiyor musun? Her gün burada seni bekliyor, o yüzden göğüslerini düzelt, gidip merhaba de ve belki ona çıkma teklif et. İyi birine benziyor ve gerçekten, Zeke'den daha iyi olan her şey bir adım önde, yani zaten kazananın sen olduğunu biliyoruz."

"Sen bir pisliksin."

"Ben de seni seviyorum tatlım. Şimdi git, istersen yüzüne kıcını sallayabilirsin. En iyi senaryoda, onu yakalar. En kötü senaryoda, daha büyük bahşış alırsın."

Stefan taşınmamı mahvettiği için ^{kalbim} güm güm atıyor ve göğüslerim garip bir şekilde duruyor. Mac kabininde dönüp oturduğunda, hayal kırıklığından derin bir nefes alıp bakışlarımı yumuşatmaya çalışıyorum. Oğlum burada, söylediğim her şeyi dinliyor, bu yüzden tavrımı yumuşatıp bugün kimseyi bıçaklamamayı diliyorum. "Merhaba." Boğazımdaki gerginliği gidermek için öksürdüm. "Benim adım Katrina, bugün size hizmet edeceğim."

Her. Lanet. Gün.

Sabah, öğlen ve akşam, o sinir bozucu sözleri söylemek ve bir erkek için fazla uzun olan koyu sarı kirpiklerle çerçevelenmiş açık yeşil gözlere bakmak zorundayım. Erkeklerin o kirpiklere sahip olması ve kadınlarınkini taklit etmek zorunda kalması adil değil. Erkeklerin neredeyse her zaman kadınlardan daha güzel saçlara sahip olması ve saçlarını şekillendirmek için nadiren bir dakikadan fazla zaman harcaması adil değil.

Eric DeWhit'in kot pantolonunu tam da olması gerektiği gibi giymesi, o şekilde gülümsemesi, benim masama oturması ve bu hafta benim onurumu savunmak için öne çıkıp hiç etkilenmemiş gibi davranması, benim ise sinirlerden midem bulanırken, hiç adil değil. Aylarca süren bu tuhaf gelgitler, benim tekdüze selamlarım ve onun sıkıcı şakaları sonrasında, şimdi bu kadar çaresizce istediğim şeye boyun eğmek tuhaf olurdu. Hiçbir sonuç olmayacağının garantisiyle, tek bir gece için çok para verirdim. Hiçbir şey için endişelenmemem gereken, anne olmak zorunda olmadığım, çocuğumun nerede olduğunu merak etmemem gereken, faturalarımı veya külotumu indirdiğim anda başlayacak dedikoduları dert etmemem gereken, bencilce eğlendiğim bir gece. Bir erkeğin beni önemliymişim gibi davrandığı ve tek amacının beni memnun etmek olduğu bir gece için her şeyi verirdim.

Ama aramızda zaten çok fazla geçmiş var. Eric ve ben birbirimizi tanımıyoruz bile, ama gururumu bir kenara bırakıp soyunma odasında buluşup bu elektriklenmeyi gidermeyi önerecek kadar cesur değilim. Kendi iyiliğim için fazla gururluyum, çünkü karanlık bir kulüpte bir yabancıyla sevişmek,

onurumu zedelemekten ayrılabileceğim tek gecelik bir ilişki kurmak, Eric'in beni istediğim gibi istediğini sormaktan daha kolay olurdu.

Aptal gururum her şeyi mahvediyor ve onun şakacı bakışları karnımdaki ateşi söndürmeye yetmiyor.

"Merhaba Katrina." Alaycı dudakları seğiriyor ve seks açlığı ve stresin yol açtığı kötü tavrımı daha da körüklüyor, ta ki kahve fincanını kucağına dökmek için can atana kadar. "Benim adım Eric ve bugün senin müşterin olacağım. O kahveden biraz içmek isterim." Fincanını ters çevirip sırtıyor. "Kendin mi yaptın?"

"Makinedeki düğmeyi çevirdim." Dikkatlice döküyorum ve elini yakmamak için çok dikkat ediyorum. Geçen sefer ona zarar vermek istemedim. Bu sefer ise, gerçekten, *gerçekten* istiyorum.

On dört yıldır libidom kontrol altında.

On dört yıldır kendimi kontrol altında tutabiliyordum.

Ama sonra otuzuncu yaş günüm, önümdeki adamla aynı tembel adımlarla yaklaşıyor ve evren beni erkek poposu ve eğlenceyle baştan çıkarmak mı istiyor?

Hayır, teşekkürler!

"Her zaman çok lezzetli kahve yapıyorsun Kat. Sana Kat diyebilir miyim?"

"Hayır."

"Trina olabilir mi?"

"Kesinlikle hayır. Burger ve patates kızartması?"

"Şey..." Tembel bir gülümsemeye arkasına yaslanıp kollarını koltuğun arkasına dayadı. "Bugün biraz değişiklik yapmak istiyorum. Günün spesiyallerini söyleyebilir misin? Hamburger her zaman *açlığımı* giderir." Bu kelimeyi neredeyse hırlayarak söylediği için ona lanet okudum. "Ama başka bir şey gözüme çarparsa diye, başka neler olduğunu da bilmek isterim."

"Kararsız," diye söylüyorum. Kendime bunu kesmem için yalvarıyorum; ağzım kontrolsüz bir şekilde konuşurken, beynimin arkasında kapandığı duvara karşı bağıríyorum. "Erkekler evde bir hamburger olduğunu biliyorlar. Onları doyurup gülümsetene kadar tatmin edecek bir hamburger, ama *hayır*, o seçeneklerini bilmek istiyor. Menüde limonlu soslu tavuk burger olabilir ve belki daha az doyurucu, daha az tatmin edici olabilir, ama egzotik ve yeni olduğu için yine de deneyecek ve bir saat sonra acıkma riskini göze alacak. Çünkü erkekler aptal ve kararsızdır!"

Oğlumun koltuğundan kalkıp mutfağa doğru gittiğini zar zor fark ediyorum, Eric'in gözleri ise mizahla parıldıyor. "Artık hamburgerlerden bahsetmiyoruz galiba."

"Öyle değiliz!" Not defterime kalemimin ucu kağıdı delip yırtana kadar derin bir *hamburger ve patates kızartması* çizerek, o bana bakmaya devam ettikçe neredeyse kulaklarımdan buhar çıkacak gibi hissediyorum. "Erkekler domuzdur. Erkekler hırsız, yalancı, aldatıcı, pis, üremeci, tembel, cimri domuzlardır ve muhtemelen evlerinde düzenli olarak sulu hamburgerler yiyorlardır, ama o limonlu lezzetli sürtükler çok lezzetli olduğu için onlardan uzak duramazlar."

Öfkeyle masasından uzaklaşarak, yarısı dolu kahve fincanını ısıtıcıya geri koyup, sessizce dikkatle izleyen Stefan'a siparişi veriyorum. "Burger ve patates kızartması istiyor. Sıradan bir hamburger, egzotik şeyler istemiyor." Sonra gülümseyen oğluma dönüp, uyluklarının üstüne yatıştırıcı hareketler yaparak ovuştururken kaşlarımı çattım. "Bebeğim, bacağın ağrıyorsa ilaçlarını al, sonra okula git. Uslu ol. Kavga etme."

Şaşkın aşçımdan uzaklaşarak, Eric'in masasına dönerken bir takım gümüş çatal bıçak alıyorum, onları elinden sadece birkaç santim uzağa bırakıyorum ve ona yaklaşarak, beni tutuklatmadan önce bu tiradımı durdurmam için kendime yalvarıyorum. "Burger ve patates kızartması yiyeceksin, çünkü ikimiz de sipariş edeceğin şeyin bu olduğunu biliyoruz. İkimiz de, milyarlarca seçeneğin olduğunu ve evrenin kontrolünün sende olduğunu vurgulamak istediğin için benimle dalga geçtiğini biliyoruz. Benim peşinden koşmamı seviyorsun ve bunu yaparken yerimi bilmemi istiyorsun. Burgerini ye Eric ve her gün benim bölümümde oturmayı bırak."

Dönüp, var olmayan seyircilerimden alkış ve sert bir konuşma yaptığım için sırtımı sıvazlamalarını beklerken, gerçekte Eric'in güçlü eli bileğimi kavradığında ve kalçam masanın köşesine çarptığında nefesimi tutarak geriye doğru sallanıyorum. Parlak gözler, sadece birkaç santim uzaklıktan benimkilere bakıyor. "Belki de sana özel menüleri soruyorum ki, bir dakika daha konuşmaya devam edebileyim. Kim kontrolü elinde tutuyor göstermek için değil, bir dakikalığına da olsa seninle konuşmak için çaresiz olduğum için."

"Ne... Ben... Şey..."

"Bütün erkekler aldatıcı değildir, Katrina. Ve bütün erkekler pislik değildir. Senin bölümünde oturuyorum çünkü seni güzel buluyorum ve her gün hamburger yiyeceksem, bunu muhteşem bir manzaraya karşı yiyebilirim. Her gün buraya gelip, bana ikinci bir bakış bile atmadan yanımdan geçip giderken, benim *dışındaki* herkesle sohbet etmeni izleyeceksem, o zaman lanet olası özel menüleri isteyip, seninle bir dakika daha konuşmak için zamanını satın alırım. Erkeklerle ilgili sorunlarını bana yansıtıyorsun, ama senin sorunların benim suçum değil."

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, boğazımda hissediyorum. "Kimseyle bir sorunum yok."

"Ama sen yapıyorsun. Kesinlikle erkek sorunların var ve bunlar birkaç gün önce o kapıyı kıran pisliğin omuzlarına yükleniyor. Burada dolaşıp yirmi beş ile kırk beş yaş arasındaki her erkeği görmezden geliyorsun. Sanırım bu senin fırsatın. Yaşlı Ray ile flört ediyorsun, Stefan'ın yanaklarını okşuyorsun ve Mac'in kafasını öpüyorsun, ama seninle aynı yaşlarda bir erkek varsa, o bir cüzzamlı ve sen ona alerjisin, bu yüzden Tammy'yi gönderiyorsun. Ben sana yabancı değilim, ama sanki ilk kez içeri girmişim gibi davranıyorsun."

"Sen bir *yabancı*sın. Seni tanımıyorum!"

"Kesinlikle tanıyorsun," diye ısrar etti. "Burası küçük bir kasaba ve sen de uzun zamandır buradansın. Her gün monoton bir sesle kendini tanıtıp, arkadaş olmadığımızı hatırlatıyorsun. Ama kim olduğumuz, neden burada olduğumuz ve benim ve arkadaşlarımdan polis olduğumuz bir sır değil."

"Polistiniz!"

"Gördün mü?" Seksi kaşını kaldırıp beni yerden yere vurur. "Kim olduğumuzu biliyorsun. Ben senin sorunun değilim Katrina. Ben senin düşmanın değilim."

"Sen yirmi beş ile kırk beş yaşları arasında bir erkeksin. Bu da seni benim için bir sorun haline getiriyor."

"Seni soyduğum anda örümcek ağları düşecek diye mi korkuyorsun?"

Nefesimi keserek karşılık veriyorum ve elimi yumruk yapıyorum. Dudaklarımı O şeklinde yaparken sersemlemiş bir guppy balığına benziyorum. "Sen kendini ne sanıyorsun? Kabinimden çık!"

"Bekle." Gözlerinde anında pişmanlık parlar. "Katrina, özür dilerim..."

Onu gömleğinin yakasından tutup, ipucunu anlayana kadar çekiyorum. Lokanta yarısı dolu ve onların bakışları sanki milyarlarca halojen ışık boynumun arkasını yakıyor gibi. "Lokantamdan çık ve bir daha geri gelme."

"Katrina! Özür dilerim."

"Özürleri kabul etmiyorum. Eylemleri kabul ediyorum, ki bu da yirmi beş ile kırk beş yaş arasındaki her erkeğin eksikliği. Hepiniz şişman, tembel, aptal ve işe yaramazsınız. Tebrikler, aptal. Bir dakikanı satın aldın ve şimdi kışının üstüne oturdun."

Eric'in uzun vücudu açılırken ve gözleri üstümde parıldarken ben yerimde duruyorum. O, Bishop arkadaşları kadar geniş değil ve tehlikeli görünmüyor, ama bunların hepsi bir hile, insanları rahatlatmak için bir gösteri. Çünkü gözlerinde ateş yanıyor ve üst göğsünden boynunun yanına doğru uzanan narin dövme, yutkunduğunda dalgalanıyor.

"Örümcek ağları konusunu açtığım için özür dilerim. Saygısızca davrandım."

"Hayır, bu aptalca bir şey, ama sorun değil, daha fazlasını beklemiyordum. Senin yaşındaki erkekler bir nedenden dolayı bekardır: *denendin, test edildin ve yetersiz bulundun*. Kim olursa olsun ona güveniyorum ve söz veriyorum, evcilleştirilemeyen bir erkeği evcilleştirme dürtüsü hissetmiyorum. Senin adın George Clooney değil, benimki de Aptal değil. Lütfen buraya gelmeyi bırak. Yanlış adama bağıırıyorsun ve beni bir müşteriyle tartışmaya zorlamak işimi tehlikeye atıyor. Market paramı tehlikeye atma Eric. Bu hiç hoş değil ve kesinlikle sevimli de değil."

Gözlerinde yanan acıyı görmezden gelerek, saçlarımı geriye atıp onu korkutmak için biraz daha küstahça davranıyorum, sonra mutfağa girip tahtadan siparişini alıyorum. "Siparişi iptal edin. Üzgünüm, çocuklar. Bunun parasını ben ödeyeceğim ve Franky'nin kaybettiği geliri telafi edeceğim."

Titrek ellerimle, görmezden gelmek için ekstra çaba sarf ediyorum, salona giriyorum, doğrudan soyunma odasına yürüyorum ve bir çığlık atarak kapıyı çarpıyorum, çünkü ben yüksek gerilimli anlarda duygusal olan tuhaf insanlardan biriyim. Sırtımı kapıya dayayıp eğiliyorum, ellerimi saçlarıma geçiriyorum ve midemde yükselen mide bulantısını nefes alarak atlatmaya çalışıyorum.

Onurum buraya kadarmış.

Bugün beni arayan Zeke'yi sikeyim. Sahil şeridinde araba süren ve eğlence için kadınları hamile bırakan bir serseri olduğu için sikeyim. Yıllardır tekliflerime rağmen oğlumuzla hiç vakit geçirmiyor. Mac içine kapanık hale geldiğinde bazen resmen yalvardım. En iyi arkadaşını spor salonunda antrenman yapmak veya sabahları koşmak için erkek arkadaşlarıyla birlikte gördüğünde. Mac, spor salonu ailesinin çocuklarına karşı davranışlarını izlediğinde kabuğuna çekiliyor, çünkü spor salonu kapıları kapandığında elinde kalan tek şey, aşırı çalışan bir anne ve yalnız dairemize kaçmadan önce kurutmamız gereken bir gece dolusu gümüş çatal bıçak takımı.

Zeke'i sikeyim, beni bir erkeğe bakamadan çıldırıp kendi yumurtalıklarımı bir askıyla sökmek isteyen psikopat bir kaltak haline getirdi.

İki kez hamile kalırsam ve yine hamile kalırsam lanetleneneceğim.

"Katrina?" Tanıdığım bir ses beni irkiltir ve elimi yanağıma götürürüm. "Hey, psikopat, orada mısın?"

"Aman Tanrım." Kapı açılıp kışıma çarptığında geri adım attım. Elim yanaklarımdan aceleyle silerek, küçük odayı geçip dolabımı açtım ve deli değilmişim gibi davrandım.

Franky'nin eski çalışanı ve kız arkadaşına en yakın kişi olan Meg Montgomery, omzunda bebek bezi çantasıyla karanlık odaya girer, ama ortada bebek yoktur. Meg uzun boylu, sarışın, mükemmel ve oğlumun doğum günüm için kalp şeklinde bir mücevher kutusu yapmasına yardım eden adamla neredeyse evli sayılır. Meg benim için öldüreceğim bir hayat yaşıyor ve ona olan sevgim, derinlemesine kazınmış kıskançlığım ve dar görüşlülüğüm tarafından gölgeleniyor. "Eminim bütün kasaba patlamayı duymuştur, Blair. Adetin yakında mı?"

"Kapa çeneni!" Saçımdan eşarbı çekip çıkarır ve tarakla düzeltmeye başlarım. "Benim öfke nöbetlerim hakkında fikir beyan edemezsin, Megan. Artık burada çalışmıyorsun bile ve bu oda sadece personel için, yani..."

"Oh, Frosty Tits McGee oynamaya gelmiş." Çantasını homurdanarak yere bırakır ve saçlarını geriye itmek için elini uzatır. "Sanırım bugün huysuz anne modundayız, ha? Konuşmak istediğin bir şey mi var?"

"Hayır. İşime dönmem lazım."

"Eric'le daha önce tanıştım." Tabii ki benim kötü ruh halimi görmezden geliyor ve devam ediyor. "O zaman Jess ve Kane ile aile yemeğine gelmişti. Sadece çok nazik biriydi diyorum. Saygılıydı, şikayet etmeden yemeğini yedi, Oz'un aptal şakalarına güldü ve çocuklar onu sıkıştırdığında geri adım atmadı. Bir süredir bu şehirde olduğu sır değil ve herkes onun burada zamanını seni izleyerek geçirmeyi sevdiğini biliyor."

"Herkes biliyor mu?" Saçımı yeni bir at kuyruğu yaparken durdum. "Herkes benim hakkımda mı konuşuyor?"

"Tabii ki herkes senden bahsediyor! Burası küçük bir kasaba ve o bekar, yani kızlar onu biriyle tanıştırmaya çalışacaklar. Ne zaman deneseler, tuvalete gitmek için izin istiyor. Sonra bir bakıyoruz, Franky'nin lokantasında yemek yiyor. Eminim buraya erkeklerin yemek yapmasını izlemeye gelmemiştir."

"Acıkmış."

Meg pis bir sırıtışla duvara yaslandı. "Kesinlikle öyle. Seni bir ısırıkta yemek istiyor. Her seferinde lezzetli bir ısırık."

"Kapa çeneni!" Dolabıma dönüp bir ruj çıkardım. "O adamı tanımıyorum Meg. Arkadaşlarını tanımıyorum. İşini tanımıyorum. Bir adam öylece gelip bana bakmaya başlayıp benim bunu sorun etmememi bekleyemez."

Omuz silkerek küçük odanın karşısına geçer ve sanki bir kısmını kaçırmışım gibi saçımın arkasını okşar. "Biraz eğlenmene izin var, biliyor musun? Oğlun altı aylık değil, ergenlik çağında. Bekar anneler diğer bekarlarla yatabilir. Kimse seni yargılamaz."

"Zeke'in bir bebeği daha olacak." Rujumun kapağını kapatıp dolaba attım. Kapıyı çarparak kapattım ve Meg'in gözlerine baktım. "Benim işe yaramaz, işsiz, beyinsiz aptal eski sevgilim rüzgârla birlikte gidip geliyor. Ne isterse onu yapıyor; geçtiği her kasabada kadınlarla yatıyor, onları hamile bırakıyor, kimseyi incitmiyormuş gibi çekip gidiyor ve ben her seferinde bunu öğrendiğimde Mac'e söylemek ya da söylememek arasında karar vermek zorunda kalıyorum. Zeke tüm *rüzgârımızı* tüketiyor Meg, bu yüzden bana hiç kalmıyor. Mac'e bunu yapmayacağım. Asla olmaz."

Gözleri acı ile parıldıyor. "Kaç tane var?"

"Üç! Dört. Bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse? Muhtemelen bir düzineden fazla." Ellerimi yüzüme kapatıp inliyorum. "Kendi çocuklarından nasıl bu kadar kolayca uzaklaşabilir? Kendi kanından, canından. Onunla birlikte olmakla nasıl bu kadar aptal olabildim?"

"Sen on beş yaşındaydın Katrina. Bir çocuktun. O yaşta duygusal olarak bu tür kararlar verecek durumda değiliz."

"Yine de yaptım! Yine de bir köpekle yattım ve şimdi pirelerim var."

"Başkalarının davranışlarının, kendin hakkında nasıl hissettiğini belirlemesine izin vermeyi bırakmalısın. On dört yıl önce bir adamla yattın. Ne olmuş yani? Ben de yattım. En azından o aptalla evlenmedin. Ondan kurtuldun, bebeğim. Öyle hissetmiyor olabilirsin, ama kurtuldun. Bu kasabadaki tüm kadınlar senin gücünü ve kararlılığını kıskanıyor. Oğlunu bir patron gibi yetiştiriyorsun; çok çalışıyorsun ve kasabadaki neredeyse tüm erkekler Mac'in önünde küfür etmemek için davranışlarına dikkat ediyorlar, yoksa onları paramparça edersin. Her şeyin çok zor olduğunu biliyorum, ama Zeke'nin davranışlarının hayatını belirlemesine izin vermeyi bırakmalısın. O çocuktan sen sorumlu değilsin. Sen söyledin diye o sakinleşip düzgün bir insan olmayacak ve senin endişelenmen de hiçbir şeyi değiştirmeyecek.

Gözlerimi yakıp kavuran sıcak gözyaşlarından nefret ediyorum. Kalbimin hızla atıp midemi bulandırmasından nefret ediyorum. "Sen bunu çok kolaymış gibi anlatıyorsun, ama öyle değil. Dalga yaratacak durumda değiliz, Meg. Hayatımızı yaşıyoruz, bin günümüzü bekliyoruz ve onun bizim için her şeyi mahvetmeyecek kadar aptal kalmasını umuyoruz."

"Kolay!" diye karşılık veriyor. "Zeke Douglas senin için sadece bir yabancı. Seninle hiçbir ilgisi yok. Öyle davran! Ben de eski sevgilimin ne yaptığını merak edip ortalıkta deli gibi koşuşturmuyorum."

"Ama Zeke benim oğlumun babası. Bu farklı!"

"Ne zamandan beri?" Ellerini havaya kaldırır. "En son ne zaman babalık yapabileceği bir şey yaptı? Hiçbir şey yapmadı ki?"

Sessiz kalıyorum.

"Mac'in doğum gününde ziyarete geldi mi?" Sessizlik.

"Paskalya'da? Geçen Noel'de? Ortaokulu bitirip liseye başladığı için tebrik hediyesi gönderdi mi? Mac'in okula gittiğini biliyor mu ki?" Sessizliğim devam edince, başını sallar. "Aynen yle. Mac'in hayatında hiçbir etkisi yok. Hepsi senin sayende. Onu sokakta yaşlı kadınlara yardım eden, bizden biri isterse kaldırımları krekleyen süper havalı bir adam olarak yetiştirdin. Uzun zaman önce bir adamla yattın ve hamile kaldın. Aman ne büyük olay. Artık ocuk değilsin Katrina ve seksi Eric'le bir tur atarsan kimse kızmaz."

"Kimseyle ıkmıyorum! Tanrım. Zeke'le olan bu boktan durumla hiçbir ilgisi yok."

"Eğer bununla hiçbir ilgisi yoksa, neden ona hep kızgınsın?"

"fkelenmiyorum, sadece... Of!" Onun yanından geçip kapı kolunu tuttum. "Ama bütün kasaba benim sana bağırdığımı duymuştur, bu harika. İnsanların benim işlerimi bilmesini seviyorum."

"Bu *senin* işin değil, unuttun mu?" Beni acımasızca koridora kadar takip ediyor ve geçerken bebek çantasını kapıyor. "Bu Deke'nin işi."

"Zeke'nin."

"Her neyse. Onun işi, onun işe yaramazlığı, onun tembelliği, onun spermi. Onun kötü seçimlerinin seninle hiçbir ilgisi yok."

Salondan geçip lokantaya giriyorum ve ücretsiz eğlence için özür dilemek amacıyla herkesin kahvesini yeniden doldurmayı planlıyorum, ama Meg'in bebeğini kırmızı bir masada, Eric'in ellerine tutunmuş ve gülümseyen tükürük baloncukları üflerken masanın üzerinde dururken görünce aniden duruyorum. Mac yan masada dizlerinin üzerine çökmüş, Eric'in omzunun üzerinden izliyor.

Oğlum bebekle oynarken çift gamzeleri ortaya çıkıyor ve haksız yere baş düşmanım olarak adlandırdığım adam o bebekle oynarken kalbimi sızlatıyor.

Her iyi kız, kötü bir erkeği kapmak ister.

Her bekar anne, yakışıklı bir adamın sevimli bir bebekle oynadığını gördüğünde yumurtalıkları titrer.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum, sonra tekrar nefes verip yenilgiyi kabul etmeye hazırlanıyorum. Meg alaycı bir gülümsemeyle

sırıtarak ve buruşuk bir ifadeyle beni izliyor. "Yemin ederim, Marcus'un Chance ile öyle oynamasını izlemek her zaman motorlarımı çalıştırıyor."

"Kapa çeneni." Yeni bir kahve demliği alıp, dolu masaların etrafında dolaşıyorum. Özürlerimi fısıldıyorum, omuzlara hafifçe vuruyorum, sempati dolu gülümsemeleri kabul ediyorum, sonra Eric'in masasına ulaşıyorum ve aptal kıcımı sokağa atmadan önce bacaklarımı zar zor kontrol ediyorum.

Tek kelime etmeden boş fincanını yaklaşıtıyorum, yarısına kadar dolduruyorum, sonra fincanı Chance'in ulaşamayacağı bir yere itiyorum. "Sana bağırdığım için özür dilerim."

"Sana saygısızlık ettiğim için özür dilerim." Bana bakmıyor. Chance ile oynamayı bırakmıyor ve bunun için minnettarım. "Genelde böyle şeyler söylemem, ama beni biraz sinirlendirdin, o yüzden sertçe cevap verdim."

"Aynı şekilde, sanırım. Mac, otur." Oğlumun yüzüne elimi bastırıp, homurdanarak yere çökene kadar itiyorum. "Aslında, kalk. Sana okula gitmeni söyledim."

"Bu arada, geç de olsa doğum günün kutlu olsun." Eric'in sesi o kadar kısık ki, sözlerini duyabilmek için neredeyse eğilmem gerekiyor. "Bu yüzden erken çıktığını bilmiyordum. Umarım güzel bir gece geçirmişsindir."

"Öyle yaptım." Oğlum kabinden çıkıp sırt çantasını omuzlarına takarken onun öpücüğünü kabul ediyorum. Başı eğik ama yüzünde bir gülümsemeyle uzaklaşmasını izlerken, yeni takılan cam kapı kapanana ve oğlum uzaklaşırken barış işareti yapana kadar Eric'e dönmüyorum.

Marc ve Meg'in bebekleri neredeyse bir yaşında, mükemmel bir yuvarlak top gibi görünüyor, gür siyah saçları ve parlak ela gözleri var. Gözleri benden Eric'e, Eric'ten bana gidip geliyor, üstüne salya akıtıyor ve buna gülüyor.

"Film izledik ve pasta yedik."

"Yeni kolyen çok güzel." Yine de bana bakmıyor. "Hediye mi?"

Elimi kaldırıp yedi halkayı parmaklarımla okşayarak başımı sallıyorum. "Evet, oğlumdan. Hala sokakta durmuş bizi izliyor."

Kolumu uzatıp okulun yönünü işaret edince, başını geriye atıp "ugh!" diye bağırarak arkasını dönüyor.

"Selam, yakışıklı." Bir adım öne çıkarak varlığını hatırlatan Meg, sinsî bir gülümsemeyle bebeğine uzanır. "Gitme vaktim geldi. Yapacak işlerim, rahatsız edecek insanlar var. Bilirsin, çok meşgulüm."

"Uh-huh."

"Sonra ara beni." Bana dönüp sinsî bir gülümseme attı. "Dedikodu yapmak istiyorum."

"Tercih etmem," diye kuru bir cevap veriyorum. Chance'i homurdanarak kaldırıp, tumbul bebeği yanına sarıldığını izlerken, kıcımlı tokatlayıp bu kabinde Eric'le sevişmem gerektiğini ima eden bir göz kırpmasıyla ağızımı kapalı tutuyorum. Sadece Meg'in yapabileceği şekilde sallanarak, Eric ve beni garip bir sessizlik ve tuhaf boğaz temizleme sesleri arasında yalnız bırakıyor.

Ellerimi ovuşturarak, söyleyecek bir şey bulmaya çalışmaktan vazgeçip kahve fincanımı alıp arkanı dönerim.

"Bekle." Önlüğümü yakalayıp beni durdurur. Beni yavaşça geri çekerek, yaptığım her hareketi izler. Sessiz bir adamdır, hareketleri ölçülüdür ve yapacağı veya söyleyeceği şeyden emin olmadan önce düşünür. Tabii, belki de onu kızdırdığımda ve vajinamdaki örümcek ağlarından bahsettiğinde hariç. Eric DeWhit kontrolü sıkı bir şekilde elinde tutar... ta ki tutamayana kadar.

Beni geri çekip uyluklarım masasına değdiğinde, gözleri vücudumda dolaşüyor, göğsümü ısıtıyor ve gözlerimde duruyor. "Birbirimizi pek tanımamıza rağmen, sanki bir sürü yükümüz varmış gibi hissediyorum."

"Sanırım eski sevgilimin yükünü alıp senin başına yükledim."

Dudakları hafif bir gülümsemeyle seğirdi. "Ben de öyle düşünüyorum. Bu pek adil değil, ama omuzlarım geniş, bu yüzden bunu kabul edeceğim, sonra tekrar itip kendimi kanıtlayacağım. Ben tembel biri değilim, Kat." Gözleri yumuşadı. "Sana Kat diyebilir miyim?"

"Hayır." Tanrım, bana güç ver, bu adamla flört etmek *istiyorum*. Onu sevmek *istiyorum*. "Bunu yapmasan daha iyi olur. Eski sevgilim bana küçümseyici bir pislik gibi davranmaya çalıştığında bana Kat der."

Sonunda ona küstahlık dışında bir şey gösterdiğim için gözlerinde onay parıltıyor. "Haklısın. Katrina olsun, ara sıra biraz daha konuşkan hissettiğimde *güzel de* ekleyelim." Yanaklarımın kızardığını hissediyorum, ama o fark etmiyor.

Bunu söyle. "Ben tembel biri değilim, tamam mı? Ben bir kullanıcı değilim. İşsiz de değilim. Kalacak bir yer ya da geçinebileceğim bir aile aramıyorum. Seni kullanmak istemiyorum. Sadece buradaki hamburgerleri seviyorum ve garson çok güzel, kanımı kaynatıyor. Benim hakkımda aynı şeyi düşünmek zorunda değilsin. İlgilenmek zorunda değilsin, ama *ilgileniyorsan*, şimdi bekar olduğumu ve cinsel yolla bulaşan hastalıklarım olmadığını söylemek için iyi bir zaman.

Küçük bir öksürük çıkarırım.

"Ben sadece güzel şeyleri seven bir adamım. Bu kadar.

."

"Senin hakkında kötü şeyler söylediğim için özür dilerim."

Beni yakışıklı bir gülümsemeyle ödüllendirir ve beni kendine yaklaştırır, böylece

dizlerim onun uyluğuna değecek şekilde. "Bana pislik atan ilk kişi sen değildin. Son kişi de olmayacaksın. Ben kolay kolay incinmem, o yüzden sorun yok."

"Yaşlı ve henüz evlenmemiş olduğun için senin boktan bir insan olduğunu ima ettiğim için özür dilerim."

"Ben yaşlı değilim!" diye bağırır. "Tanrım, beni yaşlı mı sanıyorsun?"

"Yani..." Alt dudağımı ısırıp gözlerini aşağıya çekerim. "Sadece o yaş aralığındasın demek istedim. Yaşlı değilsin. Ama yirmi dört de değilsin."

"Ben otuz sekiz yaşımdayım."

Kafamda hızlıca hesap yapıyorum. Hatta *cebiri* bile. "Ben doğduğumda sen üçüncü sınıftaydın."

Yüzü kırışır.

"Ben anaokulundayken liseye gidiyordum."

"İğrenç."

"Üniversitede, üçüncü sınıftayken." "Kes şunu."

"Daha yeni otuz oldum."

"Ben de hala otuzlu yaşlarımdayım, yaş farkını bırak artık.

Ben yaşlı değilim."

"Sana sürekli bağırdığım için özür dilerim. Kendi duygularımı yansıtıyordum."

O gülümser. "Bu bana çok sık oluyor. Cidden çok sık. Alnımda erkek düşmanı konuşmalarına hoş geldiniz diyen neon bir tabela mı var?"

"Hayır."

"Kendi türümle ilgili konuşmalara hoş geldin diyecek kadar yaklaşılabilir görünüyor muyum?"

"Hayır."

"Sırtımda, başkalarının sorunlarını üstlenmekten hoşlandığımı belirten bir yazı mı var? Ben iyi bir adamım Katrina; hayatım boyunca kadınları kasten incitmemek için dikkatli davrandım, ama şimdi herkesin nefretini üzerime çekiyorum."

"Hayır." Cesurca, elimi omzuna koyup sıktım – ve bu kesinlikle fark edilmedi. "Sana bunu yaptığımız için üzgünüm. Bu adil değil."

"Güzel

kokuyorsun." "Ha?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ha?" "Ne dedin?"

"Ne?"

"Anne! Öğle yemeğini hazırlamayı unuttum."

Mac dramatik bir tavırla kapıdan içeri girerken ben geriye atlarım. Sıcak kahve gömleğime ve önlüğüme sıçrar, ama gülerek pasta rafından istediğini alan ve daha sonra ödemem için aldıklarını yazan oğlum sayesinde acı hissini görmezden gelirim.

Mutfaktan zil sesi duyulur, ama bu rutine alışkın olan ve nefes almak kadar doğal bir şekilde oraya uğrayan oğlum, çantasına hamur işlerini koyduktan sonra sıcak tabağı alır ve benim durduğum yere doğru gelir. Kurnaz bir gülümsemeyle ve gözlerinde bela dolu bir bakışla, Eric'in önüne bir hamburger ve patates kızartması koyar. "Sanırım bu senin, Kaptan."

Mutfağa öfkeli bir bakış atarım ve kapı aralığından gülümseyen aşçımı görürüm. Dudaklarımı sıkarım. "Hamburgeri iptal ettim."

Stefan omuz silkiyor ve ellerini havluyla siliyor. "Anlık bir karar olduğunu düşündüm. Adam hala açken onu göndereceğini fark ettiğinde pişman olacağını biliyordum."

Eric, kabinde öne eğilerek etrafıma bakmak için başını uzatır ve ağzına bir patates kızartması atar. "Açlıktan ölüyorum. Yemek için teşekkürler."

"Rica ederim, Kaptan. Katrina, tatlım, istersen beş dakika ara verebilirsin. Otur, ayaklarını uzat, rahatla. Herkes karnını doyurdu

, bu yüzden bir dakika ara verip adamın seni yemeğe davet ettiğinde teklifini kabul edebilirsin."

Nefesimi tutarak dönüp ona sert bir bakış attım. Eric'in eli önlüğümün üzerinde kalınca yüzüm kızardı ve midem bulandı, ama tüm bunlara rağmen, benim büyük, kötü koruyucu oğlum onurumu korumak için hiçbir şey yapmadı. Kıkırdayarak kağıt torbayı sırt çantasına attı. Stefan'a somurtarak, kalbimi hızlandıran adamı görmezden geldim, dişlerimi sıktım ve "*Seni öldüreceğim!*" diye bağırdım.

Tehditim gerçek ve aşağıılanmam çok acı verici, ama Stefan bu gezegende benden korkmayan çok az sayıdaki erkekten biri.

Eric, Mac lokantadan çıkıp "Görüşürüz!" diye bağırır bağırmaz beni geri çekerek gülümser ve Stefan mutfağa geri döner.

"Yani," boğazını temizler, "benimle akşam yemeğine çıkmak ister misin? Göl kenarında piknik yapabiliriz ya da Pinocchio's'ta şık bir şeyler yiyebiliriz." Seksi bir gülümseme atar. "Sen seç, ben ısmarlarım."

"Şey..."

ERİC

Jo'nun iki katlı evinde dolaşırken, güvenlik kamerası kurmamız gereken yerleri not alıyorum. Defterime işaretler koyuyorum, kafamda mesafeleri hesaplayarak kabaca bir fikir ediniyorum ve gözümün ucuyla Kane ve Jay'in önümde evin içinde dolaştığını görüyorum.

"Bütçesi ne kadar?" Kane büyük mutfakta durup dönüyor. "Ne kadar tutar?"

Omuz silkiyorum. "Makul, ama zengin değil. Mümkünse iki bin dolar civarında bir fiyata halletmemizi istiyor."

Kane başını sallayarak karo döşeli odayı geçip kiler odasına göz atıyor. "Neden güvenlik sistemi kurduruyor? Eski erkek arkadaşıyla sorunları mı var, yoksa sadece önlem mi alıyor?"

"Önlem." Notlarıma mesafeleri işaretlerim ve lazer ölçerle geri gelmek için bir plan yaparım. "Erkek sorunlarından bahsetmedi, ama bekar bir anne. Çocuğu büyüüp üniversitelere bakmaya başladı, bu yüzden o gitmeden önce her şeyi ayarlamak istiyor."

"Ona Griffin Gladiator paketini ayarla." Jay arka kapıyı açar ve bahçeye bakar. "İçeriden ve dışarıdan, ve her ihtimale karşı çift kilitli bir panik odası."

"Bu otuz bin dolarlık bir sistem, Bish. Dinleme yeteneğini kullanmayı mı unuttun? Bütçesi kısıtlı."

"Aynı zamanda tek başına kalmaya hazırlanan bekar bir anne." Koyu renkli gözleri benimkilere bakıyor. "Kurulum yap. Secure80 için fatura kes, ama Gladiator sistemini kurup ona yalan söyle. Gerisini ben hallederim ve onu kendim izlerim, böylece şirket bütçesinden çıkmaz."

"Bütün kızları kurtaramazsın." Kane kiler kapısını kapatır ve gülümseyerek bize döner. "*Herkesin* kahramanı olamazsın, biliyorsun değil mi? Geri kalanlarımız için de biraz spot ışığı ayırmalısın."

"Kıza yardım etmek istiyorum," diye cevaplar Jay. "Yardım istiyor; bize ne kadar ödeyebileceğini söyledi. Şimdi geri kalanını ben karşılayacağım ve ona bundan bahsetmeyeceğiz. Herkes mutlu olacak."

"Senin banka hesabın hariç."

O, "Eh" diye bir ses çıkarır. "Daha fazlasını bulurum. Her yerde kötü herifler var ve Soph onları kurutmayı bitirmedi, yani o kuyu asla boşalmayacak. Bu dünyada kötü herifler olduğu sürece, onlardan çalmaya ve onları kızdırmaya devam edeceğiz."

"Sen kendini Robin Hood mu sanıyorsun?" Üç yatak odalı evin içinde yürümeye devam ederken, Gladiator paketine yer açmak için düşüncelerimi yeniden düzenliyorum. Daha fazla kamera. Daha fazla kilit. Her şeyden daha fazla. "Kirli olanlardan çalıyor, kurbanlara veriyorsun. Bu, geceleri uyumanı kolaylaştırıyor mu?"

"Hayır, hala sadece iki saat uyuyabiliyorum. Neredeyse bir yıl oldu ve hala yorulmadım." Kardeşine dönüyor. "Çocuğun doğduğunda, biri kafana bir yumruk atıp sana geceleri iki saat uyku ödülü verseydi diyeceksin."

Neredeyse ölümcül yaralanmalarını şaka konusu yapmak ona komik geliyor, oysa geri kalanımız neredeyse kalbimizi çaprazlayıp onu bize geri verdiği için evrene şükrediyoruz.

"Benim gibi yaşamak isteyeceksin," diye devam ediyor. "Mini canavarın ilk hafta içinde seni ağlatacak, garanti ederim." Arka cebinden bir protein bar çıkarıp ambalajını yırtarak yarısını ağzına atıyor. "Ama aynı zamanda, kötü heriflerden çaldığım için pişman değilim. Masum birine zarar verdikleri anda bunu hak ettiler."

"Bu arada," Kane daha sessizce konuşur, gözleri konuşurken kararır. "O kız hakkında bir şey duydun mu? Nora. Nerede o?"

"Sayılır." Omuz silkiyorum. "Hiçbir şey *duymuyorum*, ama ara sıra kontrol ediyorum. Soph bana göz kulak olmama yardım ediyor, ama Colum gittiği için Nora artık korunmuyor." Jo'nun evinde dolaşmaya devam ediyorum, kapalı kapıların arkasını gözetliyor ve kurulum için uygun yerler arıyorum. "Kulüpler kapatıldı ve onu sessiz tutmak isteyecek tek kişiler zaten öldü. Yani şu anda hayatının ne kadar berbat olduğunu düşünürken, ailesi ile birlikte evde saklanıyor."

"O..." Kane'in sesi çatlıyor. "O iyi mi?"

Pek sayılmaz. "Onu takip ediyorum ama pek bir şey yapmıyor. Çoğu zaman evinde kalıyor, sadece terapiye gidiyor. Artık özel öğretmeni var, en azından liseyi bitirmeye çalıştığı için bu iyi bir işaret sanırım. Sosyal hayatı da bu kadar. Bu konuda gerçekten berbat durumda."

"Kendimi kötü hissediyorum," diye mırıldanır. "Onun kabuslarının bir parçasıyım, Cap. O gece onu çok korkuttum."

"Saçmalık." Yedek yatak odasının kapısını kapatıp arkadaşına dönüyorum. "Sana kötü kokain verilmiş, güzel bir kızın olduğu bir parti odasına sokulmuş ve onu becerip kafandan atman söylenmiş. Duvarlara çarpıyor, kafan dumanlı ve resmen ölüyordun, ama yine de onu kurtardın. Sisteme karşı savaştın ve onun hayatını kurtardın. Belki sert davrandın, belki çok küfür ettin ve biraz dikkatsiz davrandın, ama yine de onu kurtardın. Ona zarar vermedin, Bish, bu yüzden bunun farkına varmalısın. Diğerleri ölürken, o hala nefes alıyor."

"Ama korkudan boğuluyormuş gibi hissettiğinizde nefes almak, aslında nefes almak değildir," diye savunuyor. "O daha on altı yaşında. O daha bir bebek ve benim anlayabileceğimden çok daha fazla travma yaşamış. Onu kasten incitmediğimi biliyorum, ama eminim ki hala kabuslarının bir parçasıyım. Eminim ki mağazada karşılaştık, muhtemelen yıkılırdı."

"Bunu değiştiremezsin." Birlikte koridordan geçip, açıkça genç çocuğa ait olan yatak odasına doğru ilerliyoruz. İçeri girmiyoruz. Sadece kafamızı içeri sokup, yolumuza devam ediyoruz. "Belki bir ara ailesiyle konuşup, seni onun iyileşme sürecine dahil edebiliriz. Onun kendi içsel sorunlarıyla yüzleşmesine izin ver, senin onun kurtarıcısı olduğunu fark etmesine izin ver. Bu tür şeyler."

O, benim önerimi memnuniyetsiz bir homurtuyla reddeder. "Soph şu anki durumuyla nasıl? O pek paylaşımcı biri değil, değil mi?"

Jay, Jo'nun yatak odasına girip ana banyoya doğru yürüdü. "Soph'la yatıyordum ama bana *hala* işini söylemedi. Ona bir görev verersen, parmakları kanayana kadar çalışır ama donut yerken seninle bu konuda dedikodu yapmaz."

"Ee...?"

Omuzlarını silkiyor. "Demek o da işini yapıyor. Halletmesi gereken birçok katman var ve Colum ortadan kaldırıldığından beri haberler yayılıyor ve askerler telaş içinde. Kimse Soph'un kim olduğunu bilmiyor, ama onun nefesini enselerinde hissediyorlar. O işini yaparken biz de şimdilik zamanımızı beklemeliyiz. Harekete geçme zamanı geldiğinde, bize görevimizi verecektir. Ama o zamana kadar..." Omuzlarını silkiyor.

"Başka bir konuya geçelim." Kane'in ruh hali bir anda değişir ve bana dönerek geniş bir gülümsemeyle sorar. "O güzel kıza akşam yemeğine çıkma teklif ettin mi? Hepimiz senin tereddüt etmenden bıktık."

"Davet ettim." Kendimi meşgul gösterip uzaklaşıyorum. "Biraz huysuz biri, o yüzden o konuyu açmak için uygun anı bulmak zor."

"An mı?" Jay gülerek defterimi elimden kapar. "Biz *anları* beklemiyoruz! Onların önünde durup, onları sabit tutuyoruz – çünkü sana bunun iyi bir fikir olmadığını söyleyecekler – sonra onlara ne zaman nerede olmaları gerektiğini söylüyoruz. Sana hiçbir şey öğretmedik mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Herkes iğrenç bir Bishop değil, biliyorsun?"

"Yine de Kane ve ben düzenli olarak sevişiyoruz.

Tabii ki bu anekdotik bir durum, ama bu da *senin* bir korkak *olduğuna* inanmamı sağlıyor, ve biz kadınları beceriyoruz, yani... belki de ona sikini göstermelisin."

"Bende işe yaradı." Kane dalgın dalgın telefonunu kaydırıyor. "Jess'le tanıştığım ilk gün sikimi çıkardım ve şimdi halimize bak. Benimle evlenecek ve bana çocuk verecek."

"Evlenmek ya da çocuk sahibi olmak istemiyorum." Kitabımı geri alıp uzaklaşıyorum. "Bunları yaşadım, tekrar yaşamak istemiyorum."

"O zaman iyi vakit geçirmek iste." Jay benimle aynı hızda yürümeye başlar ve koridora geri döneriz. "O çok ateşli, çok güzel ve dedikodulara göre sağ kroşesi çok sertmiş. Onunla yalnız kaldığında eğleneceğini biliyorsun. Yatakta güç mücadelesi *eğlencelidir*," diye inler. "Onlar üstün olmak istediklerinde ve bunun için seninle kavga ettiklerinde. Bu çok seksi, dostum. Bir denemelisin."

"Hayır dedi." Kendi kendime mırıldanıyorum ve reddedilmenin canımı yakmadığını iddia ediyorum. Tabii ki yakıyor! Bu sabah utangaç bir evet alacağımdan emindim, bu yüzden reddedildiğinde gözlerindeki acıma

gözlerindeki acıma ve omzumu sıkmasıyla, en nazik reddetme niyetiyle yaptığı şey, çok acıttı.

"Dur. Hayır mı dedi?" Jay ağrıyan kolumu tutup beni kendine doğru çekti. "Sen de evet dedin, değil mi?"

"Hayır, onu rahat bıraktım."

"Dostum! Eğer hayır derse, çekici bir şekilde gülümseyip evet de. Milyar kez. Tekrar tekrar, tekrar tekrar, tekrar tekrar, tekrar tekrar." Alnıma defalarca vuruyor. "Ve tekrar tekrar. Sonunda onlar da gülümser, sonra tavşanlar gibi sevişirsiniz ve dünya yeniden güzelleşir."

Elini itip yan odaya geçiyorum. "*Benim* dünyamda, sorduğumda var olmamamı tercih ettiğini söylerse, uzaklaşıp onu rahatsız etmeyi bırakırım. Sanırım bu benim içimdeki beyefendilik."

"*Beyefendi*." Kane alaycı bir şekilde güldü. "Onlar beyefendi istemiyorlar. Onlar, onları doğru düzgün sikmeyi bilen birini istiyorlar. Senin ne yaptığını bildiğinden emin olmak istiyorlar. Muhtemelen tereddüt ediyor çünkü daha önce siktiği adamlar onu nasıl tatmin edeceklerini bilmiyorlardı, şimdi de senin de boşa sikileceğinden endişeleniyor. Kızlar sayılarına önem verirler, bu yüzden onlardan biri olmak istiyorsan, bunun için çabalamalısın. Bu, ona her şeyi kontrol altında tuttuğunu göstermen gerektiği anlamına gelir. Onu nasıl sarsacağını bildiğini göster, sonra da o lanet dünyayı sars. Daha fazlası için geri gelecektir, söz veriyorum. O zaman tek numara sen olacaksın."

"Hayır. Ona zaten yaptığımdan daha fazla baskı yapmayacağım. O bana bir fırsat versin diye sürekli lokantada oturuyorum, ama o sadece yalnız bırakılmak istiyor, bu yüzden... Ben rıza dışı ilişkilere ilgi duymuyorum."

"Kimse rıza dışı demiyor," diye alay ediyor Jay. "Kimse onun istemediği bir şey yap demiyor. Biz onun istediğini, sadece istemekten çok korktuğunu söylüyoruz. Yani senin görevin, *aptal*, ona evet deme fırsatı vermek. O gururlu bir kız, bu yüzden reddedilme korkusunu ya da her neyse onu ortadan kaldırmalısın."

"Evet..." Onların haklı olmasını istiyorum. Katrina'yı hayatımda hiç kimseyi istemediğim kadar istiyorum, ama ben de reddedilme korkusu yaşıyorum. Dahası, ona zarar verme korkusu da yaşıyorum. Onu neredeyse hiç tanımıyorum, ama onun incinmesinin sebebi olabileceğim düşüncesi

incitmenin sebebi olmak benim için çok ağır bir yük. Bu yüzden geri çekiliyorum ve uzun süredir arkasında saklandığım duvarları yeniden inşa ediyorum. Her yaklaştığımda tekrar geri çekiliyorum, çünkü *ya olursa?*

"Neyse." Kane'in gözlerine bakıyorum. "Jess'le birlikte bebeği ailesine haber verdiniz mi?"

"Haftaya." Koridorun başında durup, gözlerinde gurur ve dehşet karışımı bir ifadeyle bana döndü. "Hamileliği oldukça ilerlemiş olduğu için ultrason randevusu aldık. Önce onu yapacağız, sonra pazartesi akşamı akşam yemeği. O zamana kadar ona sonsuza kadar benimle kalması için ikna edecek mükemmel bir yüzük ve sözler bulmam gerekiyor, sonra bu işi bitirip onun soyadını değiştireceğim."

"Öyle mi?" Geçerken defterimle kafasının arkasına vuruyorum. "Onu hamile bırakıp evlenecek ve işin bitecek mi? Onun romantizme nasıl bu kadar aşık olduğunu anlayabiliyorum."

"Sence o bundan daha fazlasını mı istiyor?" Mutfakta durup, endişeli gözlerle bana dönüyor. "Bebek doğmadan önce halletmek istiyorum, yani çok fazla vaktim yok. Dokuz aylık hamile kalıp *evet demek* istemeyecektir, bu yüzden bir ya da iki ayım var, sonra fırsatı kaçıracğıız."

"Ne kadar kaldı? On iki hafta mı, belki on dört hafta falan?" O başını salladı. Sonra omuz silkti.

"İkinci üç aylık dönem ona daha iyi gelecek. Şu anda hala biraz mide bulantısı var; hormonları altüst olmuş durumda ve o, şey..." Kasıklarımı işaret ediyorum. "Şu anda orada bir sürü şey oluyor. İkinci üç aylık dönemde işler biraz sakinleşmeye başlar, o yüzden şimdi plan yap, sonra yaklaşık on sekizinci haftada harekete geçmeye hazırlan."

"On sekiz mi?"

Onun gibi ben de başımı sallayıp omuz silkiyorum. "Öyle sayılır. O andan itibaren yaklaşık yirmi sekiz haftaya kadar rahat olacaktır. Ama daha uzun sürerse, yine fırsatı kaçıracaksınız."

"Tamam..." Ellerini ovuşturup düşünmesine yardımcı oluyormuş gibi başını sallar, sonra bunu tekrar tekrar söyler. "Tamam. Tamam. Bu bize on haftalık bir fırsat penceresi verir. Bunu başarabilirim." Gözleri benimkilere takılır. "O da evet diyecek, değil mi?"

"Sanırım öyle olacak." Gülerek ön kapıya doğru geri dönüyorum ve çıkmaya hazırlanıyorum. Jo işte ama anahtarlarını bize bırakmış

anahtar bırakmış. Sistemi görmek istemiyor, sistemi yönetmek istemiyor. Sadece sistemin orada ve çalışır durumda olduğunu bilmek istiyor. "Bence balığı yakaladın Kane. Bence hazırsın. O yüzden teklif konusunda endişelenme. Jess çok tatlı bir kız ve sana biraz takıntılı, o yüzden bırak olsun. Güzel bir yüzük al, diz çök ve ona ömür boyu koruma sözü ver."

Sesimin tonu değiştiğinde gözleri birden açıldı. Çok küçük bir değişiklikti, kimsenin fark edemeyeceği kadar ince bir değişiklikti, ama bu adamlar sıradan insanlar değiller. Onlar eğitilmiş gözlemciler ve sesimin çatlamasını çok iyi fark ettiler. "Tüm bunlar karşısında nasılsın?" Kane öne çıktı ve elini omzuma koydu. "Katrina hakkında şaka yapıyoruz, sonra Jess ve bebek hakkında konuşuyoruz, ama... başa çıkabiliyor musun?"

"Ben iyiyim." Jo'nun ön kapısını kapatıp kilitliyorum. "Ama bu, önümüzdeki dokuz ay boyunca her gün oturup konuşmak istediğim bir konu değil. Bu seninle, bebeğinle, karınla, senin dünyanla ilgili. O yüzden sizler benim dünyamı bu işe karıştırmayı ve üstüne eklemeyi bırakmalısınız."

"Ama başa çıkamıyorsan bir şey söylersin, değil mi?" Jay parlak yeni kamyonetin kapısını açar, ama binmeden önce durur. "Bu konuda sana tavsiye verecek en uygun kişi ben değilim, çünkü ben de sorunları unutmakta zorlanıyorum, ama kötü bir gün geçiriyorsan, gelip bizimle konuşursun, değil mi?"

"Tabii." *Hayır.*

Omzuna hafifçe vurup yolcu koltuğuna oturuyorum. Bu adamlara geçmişimden bahsetmeyeceğim. Bir nedenden dolayı onu geride bıraktım, bu neden bir başa çıkma mekanizması olsa da, Gemma'yı gündeme getirmek bana dayanamayacağım kadar acı verecektir. Geçmiş geçmişte kaldı ve onun hakkında konuşmak hiçbir şeyi değiştirmeyecek.

Ama pencereden dışarı bakıp yüzüme esen yumuşak rüzgarı hissederken, güzel Katrina'yı neden rahat bırakmam gerektiğini acı bir şekilde hatırlıyorum. Benim işimdeki erkekler, koruması gereken bir ailesi olan iyi kızlarla uyumlu değildir. Onlar için bu çok fazla, çok korkutucu, çok ateşli ve ilgi göstermek aptalca bir hareket, bunu çok iyi bilmeliyim.

Kendimi kontrol etmeli ve onun varlığını görmezden gelmeliyim. En iyisi bu.

Ama gerçekten istemiyorum.

Jo'nun güvenlik sistemini çalıştırıyorum, kuruyorum, test ediyorum, izliyorum ve hatasız olduğunu beyan ediyorum. Jay'in isteği doğrultusunda onu Jay'in telefonuna ve dizüstü bilgisayarına kuruyorum, çantasını ona verip, Dolly'nin bankaya yatırması için iki bin dolarlık bir çekle ve bekar annenin artık kendi evinde güvende olduğu için duyduğum memnuniyetle oradan ayrılıyorum.

Bunun yanı sıra, Colum Bishop idam edilip imparatorluğunun başından uzaklaştırıldığından beri Soph'un bilgisayarından gelen bazı *söylentileri* araştırırken Soph ile vakit geçiriyorum. Bu söylentiler, Colum'un ortadan kaybolmasına rağmen hala satacak ürünleri olan küçük çaplı uyuşturucu satıcılarına işaret ediyor. Nora ve kız kardeşi Lisa gibi kızlar, sonunda öldürüldükleri ya da daha kötüsüyle karşılaştıkları pis kulüplere götürülüyorlardı ve Nora bizim en çok ilgilendiğimiz vaka olsa da, onunki tek örnek değil.

Bu kızlar sadece on altı, on yedi, on sekiz yaşındalar ve dans etmek ve erkeklerle flört etmek için dışarı çıktıklarını sandıkları sırada, aslında mümkün olan en acımasız şekilde ölüme sürükleniyorlardı. Nora, Kane'in koruması sayesinde kokain ve kötü insanlarla olan karşılaşmasından kurtuldu, ancak bunu yapmadan önce kız kardeşinin soğukkanlılıkla infaz edilmesini izlemek zorunda kaldı.

Annesiyle babasıyla evde saklanıp arkadaşlarını bile içeri almamasına şaşmamak gerek.

Jay, Kane ve ben artık polis değiliz, yani teknik olarak bu bizim işimiz değil. Geçen Mart ayında rozetlerimizi iade ettiğimiz anda bu işi bırakmalıydık, ama her şey bu kasabada gizli görevdeyken yaptıklarımızla bağlantılı ve hiçbirimiz yarım kalan bir işi bırakamayız. Bu yüzden, Checkmate Security'nin yasal bir şirket gibi görünmesi ve IRS'ye denetleyecek gerçek bir şey sunmak için yasal müşteriler alıyoruz, ama bekar annelerin evlerine güvenlik sistemleri kurmadığımız, eşlerini aldatanları araştırmadığımız

eşleri araştırmak veya insanları tacizci pisliklerden korumakla meşgul olmadığımız zamanlarda, bilgisayar dahisi Sophia ile birlikte çalışarak bu kulüplerin sattığı kirli ürünleri sokaklardan temizlemeyi amaçlıyoruz.

Biraz kokain. Biraz fentanil. Ve bunu doldurmak ve ödeme yapan müşterilerini öldürmek için bir sürü çamaşır deterjanı.

Katrina'yı rahat bırakacağıma dair kendime söz verdim, ama her gün lokantaya uğramayı bırakabilirsem ne olayım. Bu hastalıklı bir bağımlılık gibi; bugün lokantaya gitmeyi bırakacağım diyorum kendime, ama bir şekilde beynim kapanıyor ve ben de oraya gidip masama oturuyorum. Sonra bir bakıyorum, beynim tekrar çalışmaya başlıyor ve kendimi yine Katrina'nın göğüslerine bakarken buluyorum.

Uzak durmam gerektiğini bilmekle, *gerçekten* uzak durmak tamamen farklı şeyler ve şu ana kadar bu savaşı kaybediyorum. Kane'in bebek haberi ortalıkta dolaşırken ve Jo'nun evinde yaptığımız konuşma hala aklımda taze iken, kendimden utanmam gerek. Uzak durmam gerektiğini *biliyorum* ve nedenini de biliyorum, ama nedense ayaklarım o yöne doğru yürümeye devam ediyor ve zeki bir ağzı ve kilometrelerce uzunluğunda bir gurur çizgisi olan güzel garsonu görene kadar durmuyor.

Günde üç kez yemek yerim, onu aç gözlerle ve titrek ellerle izlerim, ama artık onun ilgisini talep etmiyorum. Geçen hafta ikimiz için de zayıf bir andı, aynı anda aynı yerde iki kötü ruh hali bir araya gelince patlama yaşandı. Ona çıkma teklif edip reddedilmek, kendimi toparlamak, işleri kontrol altına almak ve her şey yine berbat olmadan önce kilitlemek için ihtiyacım olan tetikleyici oldu. Çünkü her göz kırptığımda, Callie'nin gülümseyen yüzünü ve eksik ön dişini görüyorum. Geceleri yatakta uzanıp gözlerimi kapattığımda, bal peteği gibi saçlarını, dalgalı buklelerini ve her seferinde beni dizlerimin üzerine çöktüren gülümsemesini görüyorum.

Bu tür bir zayıflığı tekrar aramak benim için tehlikeli, bu yüzden ağzımı sıkıca kapatıp özel menüleri sormayı bırakıyorum. Ve Tammy masama önce gelirse, ona siparişimi verip, karnım doyduktan ve vicdanım rahatladıktan sonra tekrar ayrılıyorum.

Olması gereken budur.

Ta ki öyle olmayana kadar.

"Franky?" Katrina, Jo'nun evinde geçirdiği günden birkaç gün sonra, saçları dalgalı ve el çantası kolunda sallanarak lokantaya koşar. "Franky? Oh!" Aşçısına neredeyse çarpacakken birden durur. "Kahretsin, beni korkuttun."

Stefan kollarını kavuşturur ve sırtarak onu inceler. "Yavaşlamalısın tatlım. Böyle koşturmaya devam edersen kendine zarar vereceksin." Kabinimde oturur ve söylediklerini dinlemiyormuş gibi davranırım, ama elbette onun her sözü beni etkiler. Tammy'nin bana getirdiği yemeği yiyorum, ne kadar limonlu ve baharatlı olursa olsun karnımı doyurmayan tavuk burgerine somurtuyorum, ama Katrina'nın sosuyla gelmedikçe sığır eti sipariş etmek istemiyordum ve sessizliğimde Katrina'nın dağınık saçlarını aceleyle geri itip nefesini toparlamasını izliyorum. "Ateşe mi gitmen gerekiyor, yoksa sadece evreni kışkırtıp seni yere sermesini mi umuyorsun?"

"Üzgünüm." Onu itip geçerek salona koşar. "Geç kaldığım için koşuyordum."

"Kimse saati izlemiyor tatlım. Alesi'nin yerine arabayı park ettin mi?"

"Evet!"

Kabinde öne doğru eğilip boynumu uzatarak koridoru gözetliyorum. Onun bir odaya koşarak girip kapıyı çarpmasını izliyorum, ancak yirmi saniye sonra saçlarını eşarbının altına saklayıp beline önlük bağlayarak yeniden ortaya çıkıyor. "İçeride ve Angelo, bugün mesaim bitene kadar hazır olacağına söz verdi."

Stefan gözlerini kısıyor. "Sabah alacaksın, değil mi?" "Uh-huh."

Büyük aşçının yanından hızla geçip geri dönüyor.

lokantanın ana bölümünde. Arkanıza yaslanıp, kendi işime bakıyormuş gibi görünmek için elimden geleni yapıyorum. "Anahtarı tekerlek yuvasının altına bırakacağını ve istediğim zaman alabileceğimi söyledi. Geri döndüğümde hesabı ödeyebileceğimizi söyledi. Tekrar güvenilir bir arabam olacağı için çok mutluyum." Kahve fincanını geçip alışkanlıkla onu süpürürken, gülümser ve cildinden yayılan mutlulukla midemi ağrıtıyor. "Sonunda her şey yeniden yoluna giriyor."

"Hepsi bir araba yüzünden mi?" Stefan elini kalçasına koyup kapı çerçevesine yaslandı. "Bir araba yüzünden bu kadar mutlu musun?"

"Bu sadece bir araba değil," diye iç geçirir. Neredeyse dans edercesine hareket ederek, benimki de dahil olmak üzere her masadaki kahve fincanlarını hiç bakmadan doldurur. Sanki ben görünmezmişim gibi, bu durum beni hem rahatlatıyor hem de içimi parçalıyor. "Bu özgürlük, Stefan. Bağımsızlık. Ve muhtemelen Zeke'nin bugün hız yapmaktan tutuklandığını duymamla da bir ilgisi var."

"Hız sınırını aşmak mı?" Stefan'ın yanakları kızarır. "Ne?"

"Çok fazla para cezası birikmiş, çok fazla park cezası ve gerçekten talep etmeye çalışan kadınlar için ödenmemiş nafaka. İki eyalet ötedeki bir yerde tutuklandı, yani burada değil!" Lokantanın ortasında durur, göğsünü genişletmek için derin bir nefes alır, sonra yumuşak bir kıkırdama ile nefesini verir. "Yakında geri dönecek, hiç şüphe yok. Salı sabahına kadar hapiste kalacak, o zaman yargıç onun durumuna bakıp onu serbest bırakacak. Salı günü beni arayıp kefalet parasını isteyecek, ama ben ona vermeyeceğim. Ve bu arada, bugün, kuş gibi özgürüm ve çamurda yuvarlanan domuz gibi mutluyum. Bugün güzel bir gün."

"Elbette öyle, tatlım." Stefan başını sallayarak dönüp kefalet senetleri ve işe yaramaz erkek arkadaşlar hakkında mırıldanır, ama mırıldanılan sözlerin altında Katrina'nın bu hayatta ya da bir sonraki hayatta o adama tek bir kuruş bile ödünç vermeyeceğine dair bir söz vardır.

Stefan bunu yapmazsa, ben yaparım.

Bir saat boyunca masamda oturup yemeğimi yerim. Hazır olana kadar kıpırdamam, ama sonunda eve dönüş yoluna koyulurum. İçeri girmek yerine, en alt basamakta oturup zamanın geçmesini beklerim.

Katrina'nın bugün Stefan'a yalan söylediğini biliyorum.

Belki de bu, seçtiğim kariyerin ve insanları okuma yeteneğimin bir yan ürünüdür. Ya da belki de sadece içgüdülerim onun yalan söylediğini söylüyor, ama ben serin havada dışarıda oturup bekliyorum.

Çünkü onun geleceğini biliyorum.

KATRİNA

"Siktir!" Dışarısı zifiri karanlık ve o kadar soğuk ki, muhtemelen bir palto giymeliydim, ama saat on birden biraz sonra geniş garaj yolundan gizlice geçerken, toprak ve çakıl üzerinde durup arabamı bulamadığımda evreni ve muhtemelen Angelo'nun ileri görüşlülüğünü lanetliyorum. Onu dışarıda bırakacağını düşünmüştüm, böylece gizlice kaçırabilir ve sabah aldığı mı söyleyebilirdim. İşten sonra yanlış yöne yürüdüm, şu anda arabamda oturup, stereo sistemimin ritmine parmaklarımı vurarak ve kendimi havalı hissetmek için koyduğum bir rap şarkısına başımı sallayarak olacağımı umuyordum.

Ama şimdi, kapalı, asma kilitli ve hiçbir şekilde geçemeyeceğim şekilde kilitlenmiş üç garaj kapısına bakıyorum. Bu kapıları geçip boktan arabamı dışarı çıkarıp eve gidemem.

Stefan bu gece beni eve bırakmayı teklif etti, ama ben reddettim ve başka bir arkadaşımın beni alacağını söyledim.

Ne aptalım!

Aklımda, iki blok yürümeyi ve sonra da artık Angelo Alesi tarafından ayarlanmış, yani bir daha asla bozulmayacak bir motora sahip olan küçük arabamla rahat bir yolculuk yapmayı planlamıştım.

"Lanet olsun!"

Çantam kolumdan aşağı kayarken, garaj yolunda gizlice sürünerek ilerlemeye çalışıyorum. Hiç de gizli davranamıyorum ve adımlarımı sessizce vızıldayan güvenlik kameralarının takip ettiğini fark ettiğimde, bir an için irkiliyorum ve elimi kalbime bastırıyorum, ama paniğe kapılmıyorum ya da yüzümü saklamıyorum. Zaten yakalandım, o yüzden bunu kabul edeceğim, sonra aptal kıcı mı eve götüreceğim ve yarın kuyruğumu kıstırıp, bu gece arabayı almaya çalıştığım için bir bahaneyle geri döneceğim.

Sabırsızlık.

Tek bahanem bu. Ama bu, Zeke'nin kaçmaya çalıştığı park cezaları ve şu anda mutlu karnımda duran ve güzel bir uyku vaat eden sıcak vişneli turta kadar geçerli.

Özgürlük dolu hafta sonumu arabamla başlatmak istiyordum, ama şimdi eve yürüyerek gitmek, geç saatte daireye gizlice girmek ve oğluma bir arkadaşımın beni bıraktığını söylemek zorundayım. Yarın Angelo, Franky ve arkadaşlarına ispiyonladığında, yalan söylediğim için bir neden uydurmam gerekecek.

Ve sabırsızlığımın yeterli bir mazeret olarak kabul edileceğini sanmıyorum.

Devam ederken, zaten bir suçlu gibi göründüğüm için, yalnız olduğumdan emin olmak için omzumun üzerinden bir bakış attım, sonra bir rulolu kapının önüne eğildim ve onu yukarı çekmeye çalıştım.

Kilitli.

"Lanet
olsun."

"Yardım ister misin?"

Çılgılık atarak ayağa fırlarım, sırtımı panjur kapıya çarparak, çantamı silah gibi kullanmak için yumruklayacağım. Kalbim hızla atıyor ve midem altüst oluyor, Eric DeFrigginWhit aptal şapkasını takmış, ellerini derin ceplerine sokmuş olarak binanın yanından çıkıyor. Kalın bacaklarını saran kot pantolon, büyük ayaklarını saran asker botları ve bugün lokantada giydiğinden farklı bir gömlek, beni takdirle baştan aşağı süzerken pazılarını sarıyor. Gömleği gece siyahı olduğu için göğsünün ortasına asılı olan künye, keskin bir kontrast oluşturarak yirmi metre uzaktaki sokak lambasının ışığında parıldıyor.

Beni daha önce hiç görmediğim bir yoğunlukla izliyor, sanki gece yarısı karanlığı onun biraz daha az... kibar olmasını sağlıyor gibi. "İçeri girmeye mi çalışıyorsun, Katrina Blair? Burası arkadaşımın garajı ve izin aldığını sanmıyorum."

"Girmeye çalışmıyorum!" Elim, deli gibi atan kalbimin üzerinde kalıyor. "Açık mı diye bakıyordum. Arabam içeride, o yüzden..."

"Kapılardaki zincirleri görmedin mi? Saat on birden sonra, ama burası açık mı diye bakmak mı istedin?" Yavaşça ilerlerken,

avını takip eden vahşi bir hayvana benziyor. "Tamirciler genellikle bu saatlere kadar çalışır mı?"

"Hayır! Kes sesini. Angelo geleceğimi biliyordu. Arabam onda."

"Doğru." Çok fazla yoğunlukla ilerlemeye devam ediyor. Çok fazla kontrol. Çok fazla... bakış. "Senin arabanı aldığını duydum. Ama Stefan'a yarın alacağını söylediğini de duydum." Tam önümde duruyor, botlarının burunları benim spor ayakkabılarımı, göğsü ise kalbimin üzerinde duran elimi dokunuyor. Kibirli bir gülümsemeyle, tek parmağını çıplak kolumda gezdiriyor, ta ki ciğerlerime oksijen akışı tamamen durana kadar. "Stefan'a yalan söylediğinde sesinin yükselip çatladığını da duydum. Bu gece burada olacağını *biliyordum*; bunu içimden hissediyordum, bu yüzden seni bekledim. Seni izledim ve gelmeni umdum." Dudaklarını yalıyor. "Haklıydım."

O, tüm kitapların bizi uyardığı büyük kötü kurt! "Sadece arabamı istiyorum."

"Bu dünyada istediğim ama sahip olamadığım bir sürü şey var." Sesi her zamankinden daha derin, sert ve kaba. Gözleri yüzümde dolaşırken parmağı tüylerimi diken diken ediyor. "Gerçekten istediğim ama henüz sahip olamadığım çok şey var. Ama mesele de bu, değil mi? Dünya berbat, bu yüzden çoğu insan hayal kırıklığına uğruyor ve bir şeyi istemek genellikle uğursuzluk getiriyor ve bizi eli boş bırakıyor."

Kalbim boğazımda atıyor. Yemin ederim, eğer geriye yaslanıp baksaydı, bunu görebilirdi. "Bugün bütün gün kirazlı turta istedim."

Aç gözleri parladı ve dudaklarıma indi. "Öyle mi?"

"Evet. Bütün gün." Sesimdeki titremeyi gizlemek için fısıldıyorum. "Bunu düşündüm. Bunu diledim. Belki de evreni kışkırttım ve kendimi uğursuzluğa hazırladım... ama elde ettim."

Yaklaşıyor ve kanımı kaynatıyor. Uzun bir nefes alıyor, nefesimin kokusunu aldığını anlamam biraz zaman alıyor. "Kiraz kokusu alıyorum. Turtayı kendin mi yaptın Katrina?"

Bu, lokantada oynadığı oyuna benziyor. Benim yaptığım mı diye soruyor, benim yapmadığım her şeyi reddediyor ve benim yaptığının iki katını sipariş ediyor. Lokantada olduğu gibi şimdi de aynı şey oluyor, ama neredeyse

gece yarısı, karanlıkta, soğuk çelik kapıya sıkışmışken ve eli kalçama doğru ilerlerken, lokantadaki gibi değil.

Lokantadaki gibi *değil*.

"Evet." Eli omzumun üst kısmına dokunduğunda ve tüy kadar hafif bir dokunuşla boynumun arkasını gıdıkladığında sesim çatlıyor. "Evet, ben yaptım."

"Bu gece bana başaramadığını söyledin." Biraz geri çekilerek gözleri benimkilere bakıyor. "Özellikle sordum ve sen hayır dedin."

"Sadece bir parça kalmıştı," diye utanç verici bir iç çekişle itiraf ediyorum. "Onu istedim ve evren onu benden almak için cazip geldi."

"Bana yalan söyledin."

Boğazımda düğümlenen yumru nedeniyle konuşamıyorum, bu yüzden başımı sallayıp onun sıcak ellerine yaslanıyorum. Kendimi utandırıyorum ama duramıyorum. On dakika boyunca suçluluk duymadan bencil olmak istiyorum. Kimsenin bilmediği karanlıkta, oğluma ya da sevdiğim başka birine zarar vermeyecek şekilde, sadece bir kez.

"Bana sık sık yalan söyler misin?" Yine başımı sallıyorum.

O kendini beğenmiş kurdu hatırlatan bir şekilde sırtarak, Eric bacaklarını yeniden konumlandırır, böylece uyluğu benimkine dokunur, sonra onu arasına kaydırır ama benim merkezime dokunmadan durur. Misk kokusu beni sarhoş eder ve bunu yapmaya hakkım olmayan sorumlu bir anne olduğumu unutmama yardımcı olur. "Ne hakkında yalan söylüyorsun?"

Bu sefer hala gururlu olduğum için başımı sallıyorum ve kalbimin pantolonumun içinde çarpmasına rağmen, gerçekleri itiraf edemiyorum. Alt dudağını ısırtıyor ve hareketiyle dikkatimi çekiyor. "Sen benimle ilgili yalan söylüyorsun, değil mi?" Çenesindeki sakal benim elmacık kemiğime dokunuyor ve boğazımdan kesik bir nefes çıkıyor. "Beni istemediğine dair yalan söylüyorsun. Beni yalnız bırakmanı istediğine dair yalan söylüyorsun."

Nefesimi tutuyorum ve başımı sallıyorum. "Evet."

Boğazının derinliklerinden, dudaklarından yanağıma kadar titreyen onay sesleri çıkarır. "Ama... neden? Kendini inkar etmek zorunda değilsin. Hayat çok kısa ve neden sahip olduğun durumun tadını çıkaramıyorsun?"

"Çünkü..." *Bilmiyorum!* "Çünkü sana kötü davrandım ve şimdi seninle zaman geçiremiyorum."

"Gururlu
birisin." Başımı
salladım.

"Eğer seni kızdırmayacağıma söz versem ne olur? Gururun zarar görmez, ikimiz de tatmin oluruz ve *sonunda* ikimizin de can attığı şeyi hissedebiliriz. O lokantada ikimizin de istediği şeyi hissedebiliriz. O kabinde, depo odasında, masamda seninle sevişmek istemediğimi mi sanıyorsun?" diye dişlerini sıkarak sorar. "Sana dokunursam polisi mi arayacaksın?"

Kafamı sallıyorum, sonra o nasırlı elini bluzumun altına sokup hassas karnımın üzerinde gezdirdiğinde nefesim kesiliyor. "Sen çok gururlusun." Dudakları elmacık kemiğimde titriyor. "Beni istediğini itiraf etmek gururunu incitir, değil mi?"

Başımı sallıyorum. Ben dilsiz bir aptalım, ama sözleri söylememek gururumu biraz daha uzun süre koruyabileceğim anlamına geliyor.

"Karmaşık olması gerekmez." Eli karnımın üzerinde kayıyor, böylece az sayıdaki karın kaslarım onun dokunuşuyla seğiriyor. "Bağlılık gibi bir şey aramıyorum. İşim buna pek izin vermiyor. Ama eğlenceli vakit geçirmek istiyorsan, bunu senin için değerli hale getirebilirim. Boşuna sikişmeyeceğime söz veriyorum." Sözleri kulağımda yankılanıyor, omurgamda karıncalanma hissi uyandırıyor ve ayak parmaklarımda spor ayakkabılarımda kıvrılmasına neden oluyor. "Önce senin boşalmanı sağlayacağım, söz veriyorum."

"Seks sırasında hiç orgazm olmadım." Kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkunuyorum. "Bu benim bir kusurum değil ve bunu itiraf etmek gururumu incitmiyor. Seks sırasında orgazm olmadım çünkü erkekler tembel ve bencil. Kendimi orgazm edebilirim, ama tek bir erkek bile bunu başaramadı."

"Ben tembel değilim, bencil de değilim." Dişleri elmacık kemiğimi ısırtıyor ve boğazımdan cırtlak bir inilti çıkıyor. "Seni tatmin etmek beni de tatmin ediyor, bu yüzden sen çılgık atana kadar çalışacağım ve ancak ondan sonra kendimi tatmin edeceğim. Sonra bir dahaki sefere, seninle oynamanı izlemek istiyorum, çünkü bu da beni tatmin edecek."

"Kendimle oynamak istemiyorum." Fısıltım güçleniyor. "Mesele de bu zaten. Kendi yemeğimi kendim pişiriyorum, kendi çamaşırlarımı kendim yıkıyorum

Çamaşırlarımı kendim yıkarım, faturalarımı kendim öderim. Her şeyi kendim yaparım, bu yüzden kendimi tatmin etmek istemediğim bir şey. Ama rekabet edebileceğinden emin değilsen..."

İleri doğru iterek beni çelik kapıya sıkıştırıyor, nefesim ciğerlerimden patlayana kadar. Bacağını öne doğru kaydırarak, kasıklarına baskı yapacak kadar yükseğe kaldırıyor, sonra benim hissettiğimi hissedince sırtıyor. "Kulağına fısıldayarak ve bacağıma binmene izin vererek seni boşaltabilirim." Çeneme bir öpücük kondururken çok kibirli davranıyor. Karanlıkta olduğumuz için bunun normalmiş gibi davranmak çok kolay. "Senden uzak duracağıma söz verdim. Sana iyi gelmediğim için seni rahat bırakacağıma söz verdim. Ama işte buradasın, gece yarısı, kiraz ve seks kokuyorsun, ve bu sefer uzaklaşacak gücüm var mı emin değilim." Geri çekilip gözlerine bakıyor. "Gece yarısı buraya gizlice gelmemeliydin Katrina." Elini yavaşça kaburgalarım boyunca kaydırıp, başparmağını sertleşmiş meme ucuma getiriyor ve sırtıyor. "Göğüslerini emip seni boşaltabilirim. Parmaklarımı amına sokup seni gerene kadar kaydırabilirim ve yine de yirmi saniye içinde boşalırsın. Bana inanıyor musun?"

Bana yeşil ışık yakıyor, evet demeden evet deme fırsatı veriyor. Onunla yatmak istediğimi itiraf etmek yerine, bunu bir bahse dönüştürme şansı veriyor.

"Bunu yapabileceğinden emin değilim." Onun oyununu oynayacağım, çünkü bunu gerçekten istiyorum ve yine de bunu ben istemedim diyebileceğim. İkimiz de benim onun için nefes nefese kaldığımı duymamış gibi davranabiliriz ve yaparken, benim onun güçlü uyluğuna sürtünmediğimi de iddia edebiliriz. "Otuz yıl," diyorum nefes nefese, "ve hiçbir erkek sözünü tutamadı."

"Polis yok mu?"

Nefes nefese gülüyorum. "Polisler yok."

Derin bir homurtuyla Eric uyluklarımı kavrar ve kaldırır, böylece bacaklarım onun kalçalarına dolanır ve sertleşmiş penisi benim nabız gibi atan merkezime çarpar. "Sana senin için neler yapabileceğimi göstereceğim." Beni geldiği gibi taşır, binanın yan tarafına doğru, ağzıyla boynuma günahkar şeyler yaparken, güçlü elleri uyluklarımı morartır. "Yarın, sessizce tabağıma fazladan kurabiye ekleyebilirsin."

Beynini siktiğimi kabul et. Sözlerini söylemene bile gerek yok; gururunu koruyabilirsin, ama ben ekstra kurabiye alacağım.

"Göreceğiz," diye nefes nefese söylüyorum. Eve gitmek, daireme gizlice girip yatağıma uzanmak için bir saatten az vaktim var, yoksa oğlum odamı kontrol edip arama ekibi gönderecek. "Kırk dakika içinde evde olmam lazım."

"Anladım." Binanın arkasında metal merdivenlerin yanında durup yukarı çıkmak yerine, beni başka bir kapıya taşıyor ve ayaklarımın üzerine bırakıyor. Şapkası tenime değiyor; dişleri boğazımı ısıyor; dudakları henüz benimkilere değmedi, ama cebinden bir anahtar takımı çıkarıp garajın kilidini açıyor, karanlık alana girip arkamızdan kapıyı çarpıyoruz.

Boynumu ve omzumu öperken, çantamı kapının yanına bırakır ve beni sertçe duvara iterek, her seferinde ciğerlerimdeki oksijeni alıp yutar ve sanki bir raunt daha kazanmış gibi sırtarak gülümser. "Seni çok uzun zamandır istiyorum, Katrina." Vücudum eğilene ve boğazımdan bir inilti kopana kadar boynumu ısıyor. "Seni bir yıldan fazla bir süredir izliyorum, beni görmeni, beni de istemeyi umuyordum."

"Seni istedim." Beni rahatsız ettiğinde şapkasını yere atıyorum, sonra dişlerimi onun derisine geçirip erkek kokusunu ve terini tadarak kendi zevkimi alıyorum. "Uzun zamandır beni sikmeni istedim. Beni depoya kadar takip edip, durmanı isteyene kadar beni sikmeni istedim."

İnleyerek beni kaldırır ve sertleşmiş penisini içime sertçe sokar. "Ne kadar gururlu." Çenemi ısırır. "Aynı şeyi istiyorduk, ama gururun sana bunu yüksek sesle söylemene engel oldu."

"Yapamıyorum." Nefesim ağırlaşıyor, kalbim çarpıyor, o beni karanlık garaja doğru taşıırken. Tek ışık, yukarıdaki tavan pencerelerinden ve ay ışığından geliyor. Bir köşede bir soda makinesi duruyor ve önündeki alana kırmızı ve beyaz bir ışık yayıyor, ofisten mavi bir ışık parlıyor, bilgisayar ekranı açık ama bilgisayar kapalı. "Bir şey istediğimi itiraf edemem. Hayatımda o lüksüm yok."

"Bu gece sen yapacaksın." Sonunda dudakları dudaklarıma çarparak nefesimi keser. "Önümüzdeki kırk dakika boyunca istediğin her şeyi isteyebilirsin ve sana karşı kullanmayacağıma söz veriyorum. Bedava kurabiyelerim için sana teşekkür ettiğim zamanlar dışında bir daha bu konuyu açmayacağım."

Beni arabanın kaputuna oturtup kot pantolonumu açtığında kıkırdamam iniltiye dönüşür. Kırk dakikadan fazlamız yok, bu yüzden romantizmi atlayıp doğrudan kot pantolonumu bacaklarımdan aşağı çekerek spor ayakkabılarımı yakalayıp bacaklarımı birbirine dolandırır.

Ama beni serbest bırakmaz.

"Onları orada bırakalım," diye fısıldıyor. "Bu benim küçük kontrol alanım. Ve seninle birlikteyken, kontrolümü elimden geldiğince kullanmam gerektiğini biliyorum."

Dudaklarını seğirterek geriye yaslanır ve pamuklu iç çamaşırımı inceler, beni örtünmeye, seksi olmayan iç çamaşırımdan utanmaya teşvik eder, ama sonra gömleğini başından çıkarır ve mürekkeple dolu göğsünü ortaya çıkarır: fırtınalı bir deniz, bulutlar, kuşlar, gölgeler ve sonra bir isim. *Gemma*. Gerçeklik sisimi bozar ve beni kaşlarını çatmış halde bırakır, ama sonra biraz daha döner ve ateşle dolu bir göğüs kafesi, Latince yazılar, batan bir gemi ve hepsini yutan bir deniz yılanı ortaya çıkar. Dövmesi kalça kemiğinden omzuna, sol koluna ve boynunun yanına kadar uzanır ve başka bir kadının adı yazmaktadır. *Callie*. Beynimde kırmızı ışıklar yanıp sönüyor ve bunun korkunç bir fikir olduğunu söylüyor, ama sonra iç çamaşırımı kenara çekip parmaklarını içeri sokuyor.

Bir çılgılık atarak başımı geriye atıyorum ve arabanın kaputuna yığılıyorum, ta ki sinirlerim ve yoğun duygularımdan başka bir şey kalmayana kadar. Kot pantolonumun izin verdiği kadar bacaklarımı açarım, daha fazlasını istediğimde kalçalarımı kaldırırım, sonra ilk orgazmım beni uçurur, kendini öne fırlatır ve vücudumu kurutur. Eric ise bir eliyle amımı okşarken, diğer eliyle kot pantolonunun üzerinden sikini okşar ve yüzünde kibirli bir sırıtış belirir. Bu sırıtış, onu sikmek ve kendini beğenmişliği yüzünden tokatlamak istememe neden olur.

"Bir tane bitti. Henüz bitmedi." Vücudumun titremesi durmadan, tekrar hareket etmeye başlar, bir parmak daha ekler ve beni daha da genişletir, sonra kot pantolonunun düğmelerini açar ve

sertleşmiş sikini çıkarır. Kendini okşayarak sertçe pompalarken, ellerini aynı ritimde hareket ettirir.

"Oh, Tanrım." Kalçalarım sarsılır ve bir başka boşalmayı kovalamaya başlar. "Her şeyi mahvediyorum."

Onun kahkahası çaresiz ve çatırtılı. "Ben bu tür karışıklıklar için yaşıyorum, bebeğim." Homurdanıyor ve elini penisinin etrafında sıkılaştırıyor. Penisinin ucunda ön sıvı damlacıkları oluşuyor, yan tarafa damlıyor ve uyluklarıma üzerine düşüyor. "Ben de ortalığı batırıyorum. Bana ne yaptığını görüyor musun?" Sesi sert ve homurtularla karışık. "Bu, sikimi çıkarıp seni düşündüğüm ilk sefer değil. Benimkini almadan önce seni boşaltacağıma söz verdiğim için şanslısın, çünkü sana tattırmak için can atıyorum."

Beni sertçe iterek geriye doğru iten Eric, uyluklarımı kucaklar ve ben çığlık atıp sesimi bastırmak için yumruğumu ısırıncaya kadar yüzünü amıma gömer. Klitorisimi emip sonra dilini içeri sokan Eric, daha önce hiçbir erkeğin yapmadığı bir şey yapar.

Bencil erkekler kadınlar için bunu yapmazlar. Bencil erkekler benim önce boşalmam ya da hiç boşalmam umurlarında bile değildir.

Bir yanımda Eric'in yüzünün benim özel bölgeye bu kadar yakın olmasından utanıyor, ama diğer yanımda, daha baskın ve mantıklı olan yanımda, hayatımda daha önce hiç bu kadar baş döndürücü bir şey hissetmediğimi kabul ediyor, bu yüzden zevk dalgasının üstüne çıkıyorum. Pratikte yabancı olduğumuz gerçeğini fazla düşünmüyorum ve o geriye yaslanıp parmağını içeri soktuğunda, patlıyorum ve boşalmamın tetiklediği fişkırmayı görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Çok mükemmel," diye inliyor. Parmakları hareket etmeye devam ediyor ve patlama üstüne patlama yaratıyor. Vücudum canlı bir tel gibi ve Eric verdiğim her şeyi yalıyor, klitorisimi emiyor ve orgazmımı yeniden başlatıyor, sonra beni biraz daha yalıyor. "Çok lezzetli, Katrina. Merak ediyordum."

Vücudum çok hassaslaşıyor, bu yüzden o daha fazlası için tekrar daldığında, ben başlığımdan kayarak onun erişiminden kaçmaya çalışıyorum, ancak o benim ayak bileklerimi tutup beni geri çekince keskin bir şekilde duruyorum, ta ki onun penisi benim ateşli merkezime dokunana ve ben zevkten başımı geriye atana kadar.

"Bunu sadece bir tane olarak sayacağız." Sesi, gülümsemesi gibi kibirli ve kendini beğenmiş. "Şimdi ikiye iki oldu ve ben hala gelmedim."

"Daha fazlasını istemiyorum," diye sızlanıyorum. "Daha fazlasını yapamam."

"Evet, yapabilirsin." Arka cebinden cüzdanını çıkarır, içinden folyo bir paket alır ve paketi yırtar. "Bir tane daha, güzelim. Sadece bir tane, sonra seni eve götürüp kırk dakikamız dolmadan yatağına yatıracağım."

Göğsüm düzensizce inip kalkıyor. Nefesim ciğerlerimden ısıklık gibi çıkıyor ve boğazım kurumuş çünkü tüm enerjim daha aşağıya yönelmiş durumda. "Eric..."

"Katrina." Prezervatifini takar ve gözlerime bakar, işini bitirip prezervatifi yerine yerleştirdiğinde kibirli bir sırıtışla gülümser. Tekrar bacaklarımı yakalar, beni kendine doğru çeker, böylece cildim arabanın çelik şasisine sürtünerek ses çıkarır, sonra aşağıya bakar, penisini yumruklar, kendini hizalar ve beni genişçe açana ve boğazımdan acı dolu bir çığlık koparana kadar içeri iter.

Benim için yavaşlamıyor. Benim alışmamı beklemiyor ya da iyi olup olmadığını sormuyor. Otuz yaşında, aslında yeniden doğmuş bir bakireyle çalıştığını bilemezdi. Muhtemelen çoğu hafta sonu eğlendiğimi ve en son dokunulduğumdan bu yana yıllar geçmediğini varsayıyor, bu yüzden başını geriye atıp güçlü bir kükreyle bacaklarımı güçlü elleriyle morartıyor ve o kadar sert pompalıyor ki araba altımızda sallanıyor ve testisleri cildime çarpıyor.

Acı zevke dönüşür; aramızdaki kayganlık onun hareket etmesini kolaylaştırır ve nefesimi toplayamadan, alt kısmımı kaputtan kaldırır, sırtını düzeltebilmek için beni yukarı kaldırır, sonra bir sonraki orgazmım kanımda çılgın bir yangın gibi yayılana kadar itmeye devam eder.

"Çok sıkı," diye homurdanır. "Çok sıcak ve sıkı."

"Eric..." Sözlerim sadece bir inilti, onun zevkli saldırısı altında merhamet dilenmekten ibaret. Daha fazla dayanamıyorum; binlerce parçaya ayrılmadan boşalamam, ama o acımasızca devam ediyor, ben uçuşumun kenarında durana kadar itiyor. Sonra beni fırlatıyor, orgazmım beni parçalara ayırıyor, bir dakika fazla nefesimi tuttuğumda gözlerime yaşlar doluyor ve beynimde basınç oluşuyor.

Amım onun sikini sıkıca kavrar, ta ki o durana kadar, boşalmam aramızda yayılır ve arabanın kaputuna damlar. Sonra etkileyici gücünü kullanarak beni hareket ettirir.

Yine dişlerini sıkarak, vücuduma karşı sallanarak ve inleyerek "üç" deyince kendi payını alır.

Ertesi sabah, başımı eğik, saçlarım alarmı uyuyarak geçirdiğim için biraz dağınık ve kalbim göğsümde çarparak lokantaya girerken ellerim titriyor. Onun masasının yanında durup, okuduğunu iddia ettiği gazetenin yanına çok dikkatli bir şekilde bir tabak koyuyorum.

Üç kurabiye yüksek bir yığın halinde duruyor ve bir şekilde, onurum zarar görmeden kalıyor.

Dün geceki gibi gülümseyerek Eric göz kırpar, bir kurabiye alır ve hızlıca ısırır. "Teşekkürler."

Arkamı dönüp koşmaya hazırlanıyorum. "Rica ederim."

ERİC

Dün geceden önce onun çalışmasını izlemek, kot pantolonunda sallanan kalçalarını izlemek, Ray'e gülümsemesini ya da Mac'e dırdır etmesini izlemek... Hepsi çok güzel ve eğlenceliydi. Eğlenceliydi, rüya gibiydiler ve her gün kahvemi yudumlarken ve onu sikmeyi hayal ederken gülümsememe yetiyordu. Ama dün geceden *sonra* onun çalışmasını izlemek: cennet gibiydi. O dar bluzun altında ne olduğunu biliyorum. O kotun neyi sardığını ve yüzümü boynuna gömdüğümde saçlarının nasıl koktuğunu biliyorum. Amının tadını biliyorum ve en önemlisi, onun da beni istediğini *biliyorum*.

Onu sikmek, egzersiz yapmanın biraz stres atması gibi enerji ve gerginliği boşaltmak içindi, ama hayatımda egzersiz yaptıktan sonra hiç bu kadar gülümsememiştım. Bu beni derinden korkutmalıydı, ama hala bulutların üzerinde süzülüyorum ve dün geceyi pişmanlık duymuyorum. Henüz.

Kurabiyeyle dolu bir mideyle lokantadan ayrıldıktan ve kızaran Katrina'ya sessizce veda ettikten yirmi dakika sonra, ofisime girip Dolly'nin yanından sırtarak geçiyorum, Soph'un biraz siber intikam almak isteyen bir müşteriyle konuştuğu toplantı odasının önünden geçiyorum ve diğer meslektaşlarımın ve arkadaşlarımın aktif olarak çalışmadıkları veya üretken bir şey yapmadıkları zamanlarda her gün bir araya geldikleri ana ofiste duruyorum.

Angelo, dirseklerini dizlerine dayamış, ellerini birleştirmiş ve işaret parmaklarını dudaklarına bastırmış olarak tekerlekli sandalyede oturuyor. Düşünme modunda, Jay ise masada oturmuş bilgisayarda oyun oynuyor, çocuk gibi kıkırdıyor, sonra da yaptığı şeye devam ediyor.

"Günaydın." Adımlarım hafif, midemde garip bir heyecan var ve kendime ne kadar sakin olmaya çalışsam da gülümsememi bastıramıyorum. O sadece bir kız, eğlenceli bir an, biraz daha tadını çıkarmak istediğim lezzetli bir atıştırmalık.

"Günaydın." Jay de benimki gibi sırtıyor, ama gözleri işinden ayrılmıyor. "Bu sabah biraz geç kaldın, Cap."

"Seninle birlikte saat kartı basmıyorum." Yanından geçip onun masasının yanındaki masaya oturdum. Hem enerjik hem de yorgunum. Adrenalinle doluyum, ama *"ya eğer"lerle* boğulmuş durumdayım. Dün gece, ayakta duramayacak hale gelene kadar bir fanteziyi gerçekleştirdim, uzun zamandır hayalini kurduğum Katrina'nın tadını dilimde hissettim, penisim onun muhteşem sıcaklığıyla sarıldı ve onu eve bıraktığımda, kapıda bir öpücükle ödüllendirildim, bu da bir dahaki sefere baş başa kaldığımızda ikinci rauntun olacağını ima ediyordu.

Ama eve döndüğümde, zihnim beni mahvettiği ve kafamda görüntüler parıldadığı için sabaha kadar saat dörde kadar yatakta uyanık kaldım. Katrina. Gemma. Callie. Katrina. Gemma. Callie. Ve sonra, kendime zarar vermeyi bırakmadığım için, yeni bir yüz daha eklendi. Katrina. Gemma. Callie. Mac.

Diğerlerini kafamdan atmak, *şu anda* yaşamak ve Katrina ile nihayet elde ettiğim şeyin tadını çıkarmak için elimden geleni yaptım, ama kaçınılmaz olarak yatakta döndüm ve Gemma'nın bana gülümseyen yüzünün çerçeveli fotoğraflarıyla karşılaştım. Onun gülümsemesi kalbimi kesen bir suçluluk duygusu yarattı.

O fotoğrafın çekildiği gün sıcak ama mükemmeldi. Klişe bir bahar günüydü; rüzgarda kuşlar şarkı söylüyor, ağaçlar mükemmel mavi bir arka plan karşısında sallanıyordu. O gün randevu günüydü çünkü Gemma ve ben, evliliğin birbirimize olan romantizmi öldürmemesi için elimizden geleni yapıyorduk. Her cumartesi ikimiz de işten izinliydik, birbirimizle randevuya çıkıyor ve neden o sözleri verdiğimizizi hatırlıyorduk.

Artık hepsi geride kaldı ve bunun yerine, yatakta uzanmış, başka biriyle seviştiğimi düşünüyordum.

Başka birinin tadını çıkarıyordum.

Başka birini tapıyordum.

"Dün gece geç mi geldin, Cap?" Jay sandalyesinde dönerek sırttı ve gözlerinde yaramazlık parladı. "Yorgun görünüyorsun, hepsi bu."

"Evet, kişisel işlerim vardı." Anılarım iyi ruh halimi mahvettiği için kaşlarımı çattım. "Bugün ne var? Listede hangi işler var?"

"Kane ve Jess taramaya gittiler." Spence ofise girer ve haftalardır şikayet ettiği uyluk kılıfını düzeltirken bir sürü silahı yere bırakır. "Az önce yola çıktılar." Bacağındaki tokayı düzeltirken homurdanır. "Onları bir dahaki görüşmemizde, işler onlar için biraz *daha ciddi* hale gelecek."

"Jessie'nin bebek sahibi olması garip," diye mırıldanır Ang. "Yemin ederim, daha geçen gün çocuktuk."

"Bana çocuk gibi gelmiyor," diye ekler Spence, pis bir sırıtışla. "Günah kadar seksi ve Bish burada olmadığı için bunu itiraf etmekten çekinmiyorum."

"Orospu çocuğu. Ben buradayım!" Ang koltuğunda dönerek arkadaşımıza sert bir bakış attı. "Onun ikiz kız kardeşine aşığım."

"Laine de seksi," diye ekliyor Spence rahat bir şekilde. "Sizi atış poligonunda izledim. Sadece onun olduğu görüntüleri sakladım, porno koleksiyonuma ekledim."

"Spencer!" Ang ayağa fırlar ve kot pantolonunun arkasına uzanır.
"Kane senin endişelenmen gereken adam değil."

"Çocuklar." Jay tıslar ve bilgisayarında çalışmaya devam eder.
"Kendine hakim olabilir misin? Yapacak işlerimiz var."

"Ne işi?" diye tekrar ediyorum. "Bugün ne üzerinde çalışıyoruz?"

[illegible]

Jay ve ben yere düşene ve onun tekerlekli sandalyesi duvara çarpana kadar masamın üzerine atlıyorum. Uzaktan kumandayı kontrol etmek için mücadele ediyoruz. Katrina'nın onurunu kurtarmak için gerekirse ölümüne savaşırım, ama rakibim sadece gülüyor, yuvarlanıyor ve sanki yumruklarım gıdıklıyormuş gibi kaburgalarını saklıyor, sonra Spence beni derin bir kahkaha atarak geri çekince kaçıyor.

"Sakin olmalısın, Kaptan. Dün gece hepimiz uyarı almadık sanki."

"Ne?" Her birinin gözlerine bakarken nefesim hızlandı. "Dün gece mi?"

"Katrina sürgülü kapıları açmaya çalışıyordu," Ang gülüyor. "Denediği anda alarmlar çalmaya başladı. Neden orada olduğunu bildiğim için, onu içeri almak için ayakkabılarımı giyiyordum."

"Ama sonra parlak zırhlı şövalyesi köşeyi döndü ve bacağına atladı," diye ekledi Spence. "O andan itibaren durumu kontrol altına aldığını düşündüm."

"Onun arabasında sevişmiş olsan iyi olur, başkasının değil," diye Ang alaycı bir şekilde söyler. "Seviştiğin için mutluyuz, yargılamıyoruz, ama Art Montgomery bana Cadillac'ını emanet ettiğinde, onun ön camında Katrina'nın külotunu bulursam, biraz sinirlenebilirim."

"O görüntüleri silmelisin. Hemen." Ayağa kalkıp Jay'i kenara itiyorum. Kafasındaki yaralar umurumda değil, Katrina'nın pahasına gülmeyi bırakana kadar onu beyzbol sopasıyla döveceğim. "Sil onu ve ona aldığını asla söyleme."

"Sakin ol." Jay gülerek yaklaşmaya çalıştığında Spence onu geri iter. "Garajın kapısını açtığın anda içerideki kamera kapatıldı. Senin videoya çekilmen umurumuzda değil, ama Katrina çekilip ortaya çıkarsa öleceğini düşündük. Bence bu bazı gizlilik haklarını ihlal ediyor."

"Görüntü yok mu?"

"Hiçbir şey," Jay kıkırdar. *Kıkırdar!* "Onu kapıdan içeri götürdüğünü görüyoruz, sonra hiçbir şey. Sanki en kötü porno filmi gibi."

"Beni ve onu görmediniz... Hiçbir şey görmediniz mi?"

"Hiçbir şey," diye onaylar Ang. "Rahat ol, o özgür ve temiz. Sana güvendiğim için şanslısın, çünkü daha önce hiç kimse benim iznim olmadan garajıma girmedi. Şimdi her yer seks mikroplarıyla dolacak."

"Yani, kendi seks mikroplarından ayrı olanlar mı?" Spence gülerek sorar. "O güzel kızı vinçte siktiğini biliyorum. Sen hasta bir orospu çocuğusun *Riggs*, ona sapıkça şeyler yaptığını biliyorum."

"Sen bu konuyu soramazsın." Ang, Spence'in yüzüne parmağını doğrultuyor ve iki metrelik kaslı ve ölümcül adam yaklaşınca geri adım atmıyor. "Onun yanında terbiyeli davran, Spence."

Jess'i kızdırırsan sorun yok, çünkü o buna karşılık verecek cesarete sahip. Soph'u kızdırırsan da sorun yok, çünkü çok ileri gidersen boğazını keser."

"Evet, yapacağım." Toplantı odasının kapısında durup kollarını kavuşturan Soph, müşterisi resepsiyona doğru yürürken bize gülümseyerek bakar. "Ben korkak değilim ve ellerime kan bulaşmasından çekinmem."

"Seni seviyorum, Şeker Bebeğim." Beni unutan Jay, odanın diğer ucuna yürüdü ve kız arkadaşını uzun bir öpücüğe boğdu. "Seni sevmemin en büyük nedeni, senin sert kız olman."

"En büyük neden mi? Pislik, beni sevmenin nedeni güzelliğim ve zekam."

"Sen bir paketsin." Dilini kızın ağzına sokar ve geri kalanımızı başka yöne çevirir.

"Katrina serbest ve temiz," diye tekrarlar Ang. "Senin onu kapıdan geçirdiğini gördük. Senin tekrar çıkıp kapıyı kilitlediğini gördüm."

"Otuz dört dakika," Spence gülüyor. "Makul bir süre. Daha iyisi de olabilirdi, ama kesinlikle daha kötüsü de olabilirdi. Gülümsüyordu, yani..."

"Siz pislikler oturup bizim geri gelmemizi mi beklediniz?"

Ang başını sallar, ama Spence bobble head oyuncağı gibi başını sallar. "Kesinlikle bekledim. Otuz dört dakika bir kapıyı izlemek için uzun bir süreydi, ama hayal gücüm beni bu süreyi atlatmamı sağladı."

Benden daha iri bir adama vurma isteği duymadan önce arkamı dönüyorum. Biz arkadaşız, hatta kardeş gibiyiz, ama eğer vurmaya başlarsam, o da karşılık verecektir ve iyileşmekte olan omzuma bir de kırık bir yüz eklemek istemiyorum. O kavgayı kimin kazanacağını kabul edecek kadar erkek biriyim ve sinir bozucu ya da aptal biriyle tartışmanın anlamı yok, bu yüzden Katrina ile birlikte garaja girdiğimiz on saniyelik bir döngü oynatan televizyon ekranından uzaklaşıp masama geri dönüyorum.

Anahtarlar giriyor, kapı açılıyor, kapı kapanıyor. Anahtarlar giriyor, kapı açılıyor, kapı kapanıyor. Tekrar tekrar, her seferinde bulanık bir sıfırlama ile.

Biri bunu izlemiş ve döngüyü en sinir bozucu hale getirmiş.

Bunun sorumluluğunu Jay'e yüklüyorum.

"Yapacak işim var." Masamdan yaklaşık üç metre uzağa yuvarlanan sandalyemi alıp homurdanarak oturdum. "Kimse benimle konuşmasın"

konuşmasın."

"Daha rahat olacağını düşünürdün." Soph, Jay'in koluna sokulur ve kıkırdar. "Dün gece uzun zamandır ilk kez seks yaptı."

"Kapa çeneni, balerin! Kimse sana sormadı."

Lokantadan ayrıldıktan on saat sonra ve Jess ile Kane'in yüzleri bembeyaz ve elleri titreyerek ofise döndükten beş saat sonra, banliyödeki evlerinin önüne park edip motoru durduruyorum. Saat tam altı ve Jess'in ailesi çok kalabalık olduğu için tüm sokak arabalarla dolmuş durumda ve herkes büyük bir olayın olacağını biliyor.

Bugünkü duyuru pek sürpriz olmayacak, ama gerginlik hala yüksek ve büyük kardeşler tetikte. Sert sözler söylenebilir, bu yüzden Jess haberi duyurana ve Kane suikast girişimlerinden kurtulana kadar Capuletler ve Montague'lar arasında arabuluculuk yapıp barışı korumaya söz veriyorum.

Anahtarlarımı cebime koyup bir süredir yaşadığım evin ön yoluna doğru ilerlerken, Jess'in ikiz kardeşi rahatlamış bir nefesle ön kapıdan dışarı fırlayınca gülümsüyorum. "Sonunda!" Bir zamanlar kendi gölgesinden bile korkan kadın kolumu tutup beni ileri çekiyor. "Herkes burada ve hava tereyağı gibi yoğun."

"Henüz duyurmadılar mı?"

"Tabii ki hayır!" Ön kapıda durup, dönerek yumuşak bir mırıldanma eşliğinde yakamı düzeltti. Hareketleri beni şaşırttı ve o da farkına vardığında, sanırım kendini de şaşırttı. Laine, çok uzun zaman önce istismara uğramış bir kızdı, benim bildiğim her şeyden daha fazla incinmiş ve bir hayvandan daha az muamele görene kadar soyulmuştu. Benimle veya başka bir erkekle aynı odada bulunmaya dayanamıyordu, ama Angelo ona kendini güvende hissetmesini sağlarken ve kız kardeşi onu rahatlık alanından çıkmaya zorlarken, o da büyüyor, değişiyor.

Ama tasma olayı... bu yeni bir şey.

"Çok özür dilerim." Kızarıyor. "Biraz gerginim."

"Önemli değil." O benim gömleğimi düzeltirken ona dokunmamaya özen gösteriyorum. "Kız kardeşinin heyecan verici bir haberi var. Neden henüz açıklamadılar

" Bahçeye bir göz attım. "GrnŖe göre herkes burada."

"Ama sen yok, aptal. Kane sensiz yapamaz. Ama Ŗimdi buradasın ve biri vurulmak üzere, o yüzden çabuk içeri gir."

Gülerek n kapıyı açtım ve kalabalığın içinden geçtim. Polisler, dvŖler, tamirciler, öğretmenler ve sıfırdan on yediye kadar yaklaŖık on bir milyar ocuk. Kalabalığın içinden geçip küçük oturma odasına girdim ve Jay'in ağabeyinin önünde güvenlik görevlisi gibi durduğunu, Kane'in de Jess'in önünde aynı Ŗeyi yaptığını gördüm.

"Tanrım." Piskoposlardan polislere doğru bakıyorum. Yerel polis teŖkilatı bu kasabada biraz... *sıkıcı* olmakla ünlüdür. En azından ilerinden biri yle. Ama *o kiŖi* Jess ve Laine Lenaghan'ı küçük kız kardeŖleri gibi görüyor ve Ŗimdi Kane'e sanki bu dünyadaki son anlarını yaŖıyormuŖ gibi bakıyor. "Gerçekten ateŖ edecek mi?"

"Hayır." Laine beni kalabalığın içinden iterek Kane'in beni görmesini sağlar, sonra gergin duruŖu sanki benim varlığım onu rahatlatmıŖ gibi gevŖer.

Aramızdaki iliŖkiyi anlamak için canımı diŖime takıyorum.

Yani, benim tarafımı anlıyorum. Ben grubun en yaŖlılarından biriyim. mzn birlikte alıŖtıėı son davada görev gücü sorumlusuydum, bu yüzden onları bir nevi küçük kardeŖlerim olarak görüyordum. Ya da belki de oğullarım gibi, geri benden çok da küçük değillerdi. Ama ekip dağıldığında ve herkes serbest bırakıldığında, beni neden tutmaya karar verdiklerini tam olarak anlayamadım.

Onları sevdiğim için kendimi zorluyorum ve onlar burada, izlemek istediğim bir hayat yaŖarken, boŖ bir eve dönmek istemiyorum. Ama beni neden yanlarında tuttuklarını bilmiyorum. Her gün yumurta kabuğu üzerinde yürümek, etrafımdaki belirli konuları kaçınmak için ekstra çaba sarf etmek kolay olamaz. Ben olmasam hayatları daha eğlenceli olurdu, buna Ŗphe yok. Ama yine de gitmemi istemiyorlar. Hatta, beni davet etmek için ellerinden geleni yapıyorlar, Checkmate Security'de sağlam bir yer edinmemi ve mümkün olduğunca sık akŖam yemeğine gelmemi istiyorlar.

Odaya göz gezdirdiğimde, her zamanki yüzleri görüyorum. Spence sırtını duvara dayamıŖ, odayı izliyor ve çıkacak kavgayı kontrol altında tutmaya alıŖıyor. Soph mutfak tezgahında oturmuŖ

Jess'in en iyi arkadaşları kalabalığın önünde duruyor, kardeşleri de hemen yanlarında. Kavgacılar da burada ve bir zamanlar uyuşturucu ve seks kaçakçılığı davasının savaş odası olan bu evde elliden fazla yüz dolaşıyor.

Ama şimdi burası mutlu bir yer, gülümseyen yüzler ve heyecanlı kucaklaşmalarla dolu – o tek sıkıcı polis hariç.

"Tamam." Koruyucularının arkasından çıkan Jess, herkesin dikkatini çekmek için ellerini kaldırır. "Merhaba? Herkes susun!" Gürültü azalır ama tamamen kaybolmaz. "Kane ve ben geldiğiniz için teşekkür etmek istiyoruz. Oturup yemek yemek için çok kalabalıkız ama atıştırmalıklar bol, buzdolabı da içeceklerle dolu, bu yüzden kendinize alın ve çıkarken çöplerinizi çöpe atın."

"Sadede gel, Jessica!"

Alex Turner – polis şefi, huysuz bir polis ve bir hamilelik haberiyle kalp krizi geçirmek üzere olan – *aslında* Jess'in biyolojik kardeşi olmamasına rağmen grubun önünde duruyor. Jess'in *gerçek* kardeşi, kız arkadaşıyla birlikte birkaç metre ötede duruyor, Meg Montgomery'nin bebeğini kucağında tutarken, çift birbirlerine yapışık yapışık öpüşüyor ve vaftiz oğullarını, Jess'in lokantada yaptığı gibi kıkırdatıyorlar.

"Tamam." Jess bir anlığına arkasını döner, önündeki alanı inceler, sonra Kane'den birkaç santim daha uzun olmak için sehpaye çıkar. Sonra karnını elleriyle kavrayarak duyurusunu yapar. "Kane ve benim size heyecan verici bir haberimiz var. Ama biri bize küfür ederse ya da silah çekerse, aklımı kaçıracağım."

Sonunda Luc, tüküren bebekten gözlerini kaldırır. "Jess?"

"Kane ve ben bebek bekliyoruz."

Alex, Jess konuşmasını bitirmemiş gibi öne eğilir. "Bekliyoruz... market alışverişini mi? Kablo uydu kurulumunu mu? Yeni bir arabayı mı?"

Kane geniş bir gülümsemeyle, "Meyvelerim onun rahiminde, Şef," der. Bu saçma duyuruya boğulacak gibi gülmekten kendimi zor tutarım. Tabii ki böyle söyleyecekti. "Tarama yaptırıldı ve doğrulandı. Yüzücülerim iyi bir mücadele verdiler ve kazandılar."

"Bir bebek mi?" Alex'in yüzü bembeyaz oldu. "Bebek mi bekliyorsunuz? Daha evlenmediniz bile!"

"Şey... işte öyle. Biz de evleneceğiz." Kane onu kendine doğru çektiğinde Jess Kane'in omzuna yaslanır. Sol elini kaldırarak parlak elmas yüzüğünü gösterir ve parmaklarını açarak yukarıdaki ışıkların taştan yansıtmasını sağlar. "Biliyorum, siz erkekler bizi bebek gibi görüyorsunuz, ama bu doğru değil. Neredeyse otuz yaşındayım; sevdiğim adamla birlikteyim ve bu durum değişmeyecek. Umarız siz de bunu kabul eder ve bizim adımıza mutlu olursunuz."

Oda sessizliğe bürünür, ancak mini domuzun kornası ve düşen yemek artıkları, Meg'in Luc'un şaşkın yüzüne tokat atarken kıkırdayan bebeği ve Spence'in başını sallarken çıkardığı kirli kahkaha duyulur. "Onun meyvesi onun belinde. Sadece o orospu çocuğu."

"Ne zaman doğuracaksın?" Luc titrek bir sesle sorar. "Ne zamandır biliyorsun?"

"Birkaç gün önce test çubuğuna işedim. Teyit için taramalar yapıldı ve işte buradayız." Kane'in yardımıyla masadan inen Jess, kardeşi Meg'in bebeğini ellerini serbest bırakmak için ona verirken ilerler ve bekler. "Bunu senden saklamadık, Luc. Test yaptık, randevu aldık ve şimdi buradayız." Uzun kirpiklerinin arasından ona bakarak yalvarır, "Buna kızma, tamam mı? Bu iyi bir haber. Bu heyecan verici, o yüzden olması gerektiği gibi davran, yoksa kalbimi kırarsın. Bana sadece bir kez soracağına söz vermiştin ve mutlu olduğumu söylersem kabul edecektin."

"Ben öyle dedim." Boğazını temizleyerek başını sallar ve kızın ellerini tutar. "Kesinlikle öyle dedim. Ve sana güveniyorum." Sözlerini yüksek sesle söylemeden önce bir an duraksar. "Anne mi olacaksın?"

Jess gözleri yaşlı bir şekilde başını salladı. "Anne olacağım... iki kez."

"Hadi oradan!"

Gülerek yanaklarından gözyaşlarını silen Jess, başını salladı ve elini karnına koydu. "Yani, bunu beklemiyorduk da değil. Aptal ikiz genleri buraya gelip beni parçalamak zorundaydı."

"Tanrım." Elini yüzünde gezdiren Luc, Jess'e ve onun arkasında durup belini tutan Kane'e bakar. "Hala arkadaşız, Bish. Söz veriyorum. Ama biraz zamana ihtiyacım var."

Kane omzuna vurup gülümser. "On dakika ara ver. Bir bira iç. Düşün. Ama bu arada, kız kardeşinin sevildiğini ve ona sonsuza kadar bakacağıma söz verdiğimi bil."

"Hey, Kaptan."

Kaşlarını çatarak dönerim ve tanıdık bir çenede yeşil gözler ve gamzelerle karşılaşırım. Mac Blair öne çıkar ve sanki yetişkin bir adam ve biz eski dostlarmışız gibi elini uzatır.

"Mac." Elini sıkarım ama kalbim kontrolden çıkarken omzunun üzerinden bakarım. "Şey... Annen burada mı?"

Kafasını sallar ve sol elindeki soda kutusundan bir yudum alır. "Annem... meşgul."

"Tamam... Gelinin tarafında mısın, damadın tarafında mısın?"

O, kibirli bir "psht" sesi çıkarır ve geri adım atarak benim dayandığım duvara yaslanır. Bir beden büyük kot pantolon ve aynı raftan aldığı bir gömlek giyen Mac, spor ayakkabılı ayağını kaldırıp duvara dayayarak yan yana dururuz. "Ben herkesin tarafındayım. Herkes benim ailemdir, çünkü ben sevimliyim falan." Katrina'nın yüzünde hiç görmediğim türden bir gülümseme belirir. Kaygısız ve yaramazlık dolu bir gülümseme. "Ve biz zaten senin damadın tarafında olduğunu biliyoruz, çünkü sen gelene kadar haydut onun *meyveleri* hakkında tek kelime etmedi. Kanun ve haydutlar," diye alay eder. "Bu evin tamamı ikiye bölünebilir: kanun ve haydutlar."

"Öyle mi düşünüyorsun? Sen hangisisin Blair? Yasa mı, haydut mu?"

"Touché," diye gülüyor. "Vay be, çok hızlıydın. Her iki seçeneği de sınırlamak istemediğimi söyleyemem, o yüzden herkesle arkadaşım olduğumu söyleyeceğim."

"Kız arkadaşın nerede?"

Gözleri fal taşı gibi açılır ve bana bir tatmin duygusu verir. Bu çocuk çok kurnazdır ve sürekli beni savunmaya zorlayan cevaplar verir. "Hangi kız? Benim kız arkadaşım yok."

"Beni kandırabilirdin. O, arkadaşınla lokantada otururken hep onun saçlarına bakıyorsun. O uzun bukleler ve o güzel gülümseme."

"Ne kadar bakıyorsun dostum? Tanrım, koyu saçlı bir kızdan hoşlandığımı nereden biliyorsun?"

"Yani ondan hoşlanıyorsun?"

"Hayır! Kes şunu." Duvardan iterek, sodasının yarısını bir dikişte içip somurtuyor. "Senin tarafındaydım dostum. Annem konusunda sana yardım edebilirdim, ama sen gidip böyle gölge düşürdün. Ben yokum."

"Bekle." Kalabalığın içinde kaybolmadan önce kolunu tuttum. Zafer dolu bir gülümsemeyle geri dönen Mac, boynunu çıtlattı ve hatamı fark etmemi sağladı. "Annenle ilgili olarak bana nasıl yardım edecektin?"

"Şey, bazen ona baktığını görüyorum. Belki saçlarını beğeniyorsun. O yüzden onu sana doğru yönlendirebilirim." Tanrıya şükür, cümlesi "*Dün gece onu becerdiğini biliyorum*" diye başlamadı. "Annem çoğu erkek pislik olduğu için çıkmıyor, ama aynı zamanda benim için endişeleniyor. Senin pislik olduğunu düşünmüyorum, bu yüzden belki sana izin verebilir ve annen seninle dışarıdayken başımı belaya sokmayacağıma söz verebilirim. Hatta sana kazara annemin gelecek ay için aldığı konser biletlerinden bahsedebilirim. İki bileti var ve ikinci koltukta sadece annemin çantası oturursa çok kötü olur."

Şüpheyle gözlerimi kısıyorum. "Niyetin ne?"

"Amacım yok. Annem yakın zamanda önemli bir doğum gününü kutladı.

Yaşlanıyor."

"Otuz yaş yaşlı değil!"

O burun kıvrır. "Kırk yaşındasın, ama dediğim gibi, pisliğin teki değilsin, bu yüzden benim dedem olacak yaşta olduğunu görmezden geleceğim. Benim daha çok ilgilendiğim şey, annemin doğum günü için benimle berbat bir film izlemiş olması. Eski bir eşofman giydi, saçlarını çirkin bir topuz yaptı, yüzüne Robin Williams'ın kadın kılığına girmiş hali gibi görünmesini sağlayan yapışkan bir krem sürdü ve benimle o filmi izledi." Durur ve gözlerime bakar. "O benimle birlikteydi, ama zihninde seni düşündüğünü biliyorum. Lokantada bağırduğu adamı düşünüyordu ve yemin ederim, her zaman somurtkan değildi."

Bu beni şaşırttı. "Öyle değil miydi?"

Kafasını sallıyor. "Somurtmaktan çok gülümserdi ve kekini yerken poposunu sallardı. Ama mesele şu ki, hayatımda onun bir erkekle çıktığını hiç görmedim. Kapıda tek bir öpücük, kaçırılan bir eve dönüş saati yok. Rastgele bir adamla tek bir garip kahvaltı ya da herkesin mutlu bir aile gibi davranmaya çalıştığı tuhaf akşam yemekleri yok."

Çevremizdeki kalabalık uğultu yapıyor ve öne doğru itişip kakışıyor. Herkes hamile anneyle ilgilenmek istiyor, ama ben bu haydutun niyetini anlamaya çalışmakla meşgulüm. "Neden böyle şeyler isteyesin ki? Kimse öyle şeyleri istemez."

"Annemin mutlu olmasını istiyorum," diye homurdanıyor. "Yani, ben de garip şeyler istemiyorum, o yüzden dikkatli ol ve ortamı garip hale getirme, ama onun mutlu olmasını istiyorum, bu yüzden onu yemeğe falan davet etmek istersen görmezden gelirim. Arkadaşımin annesi yakın zamanda yeniden evlendi ve kahvaltılar bazen garip geçse de, Benny annesinin artık hep gülümsediğini itiraf ediyor."

"Her zaman mı?"

"*Her* zaman," diye ısrar ediyor. "Yani, sen sakın olursan ben de sakın olacağım diyorum. Pisliğin teki gibi davranma, yoksa çok iyi saklayamadığın silahını ödünç alıp sikine kurşun sıkarım. Ama onu yemeğe çıkarmak ve gülümsetmek istiyorsan, ben evde oturup ona endişelenmesi için bir neden vermeyeceğim."

"Evlad, sen on üç yaşındasın..." "On dört yaşındayım."

"Sen daha çocuksun! Benim bir randevu aradığımı bilemezsin, ve aradığımda bile, annen için bu kararları sen veremezsin."

"Doğru." Elini uzatıp uzun saçlarını yüzünden geriye doğru çekiyor. "Bu konuda sana katılıyorum. Onun kararlarını ben veremem; o kadar gücüm yok, ama onu izlediğini biliyorum. Onu gülümsetmek istediğini hissediyorum. Onu izliyorsan ama onunla çıkmak istemiyorsan, o zaman sikini kesme konusunu tekrar gündeme getireceğiz, çünkü ineğin tamamını satın almadan sütü içemezsin."

"Dostum..."

"Sadece diyorum ki, bunu kolaylaştırabilirim ya da zorlaştırabilirim. Onun biriyle çıkmasına karşı olmadığımı bilmesini sağlayabilirim."

ve ben bunu başarabilirim, böylece ben iyi olurum ve sen ona akşam yemeği alırken o da birkaç saatliğine bana güvenebilir. Ya da düğmeyi çevirip senin gibi yaşlanana kadar kendimi cezalandırırım, bu durumda o benim gözümün önünden ayrılmaz.

Onu ve onun eski saçmalıklarını siktir et. "Yani onu izlemem onurlu bir şeyse, sen de oynamaya razı mısın?"

Yakışıklı bir gülümsemeyle cevap verdi. "Evet! Ben sadece onun mutlu olmasını istiyorum, bu ne anlama gelirse gelsin, kiminle olursa olsun. Zeke hariç, o lanet olası bir pislik."

O senin baban!

"Neden bana odaklanıyorsun?" Kalabalık daha da gürültülü hale geldikçe biraz sola doğru hareket ediyoruz. Jess herkesin kucaklamasını kabul ediyor ve Kane izliyor, çünkü Jay dışında kimse ona dokunmaya cesaret edemiyor. "Onu izleyen tek kişi ben değilim ve ben bir psikopat katil olabilirim. Doğru kişiyi seçtiğini nereden biliyorsun?"

"Şey..." Çenesinde gamzeler belirir. "Sen psikopat bir katil misin?"

Sanırım bu bakış açısına bağlı. "Hayır."

"Doğru. Sen bir polis sayılırsın. Ben'in annesinin yeni kocası da polis ve ben evde olduğumdan daha çok orada olduğum için, Oz ve şef senin hakkında konuşurken duyduk."

Bu, tamamen başka bir nedenden dolayı dikkatimi çekti. "Şef benim hakkımda mı konuşuyordu? Ne hakkında konuşuyordu?"

Mac gülerek parmağını kaldırır ve yetişkin bir erkeğin asla yapmayacağı bir şekilde yüzüme doğru sallamaya başlar. "Benim önümde ağzını bozmamalısın. Ben küfür etmiyorum demiyorum, ama annem bana 'siktir' demeyi öğrettiğini düşünürse seni morartana kadar döver."

"O kelimeyi zaten biliyor musun?" "Tabii ki biliyorum."

"Kim öğretti?"

Gülüyor. "Annem öğretti, ama konumuz bu değil. Annem, kolayca belaya bulaştığım için etrafımda kötü etkiler olmasını istemiyor."

"Öyle misin?"

Omuzlarını silkiyor. "Bazen. Sıkılıyorum ve bazen aptalca şeyler yapmak eğlenceli geliyor. Artık o tür şeyleri pek yapmıyorum, değil mi?"

Çünkü bence bu aptalca, ama annemi incitiyor. Olgun davranmaya çalışıyorum, böylece o da bu kadar sık ıldırmayı bırakır.

"Yani... Bence bu senin için iyi bir şey. Olgun falan."

"Tamam. Anlaşma şöyle: Eğer iyi bir adamsan, katil değilsen, onurlu niyetlerin varsa, onu benden kalıcı olarak almak istemiyorsan ve onu güldürmeye istekliysen, senin için iyi şeyler söylerim ve birazcık garip bir durumun üstesinden gelirim. Alex ve Oz'un saatlerce senin ve Bishop'lar hakkında konuştuklarını duydum. Hem de saatlerce. Ve genel kanı, yerel polisimizin sizlere çok saygı duyduğu yönünde. Yani bence sorun yok."

"şey..." Boğazımı temizledim. Gizli operasyonlar, silahlar, uyuşturucular, suçlular, cinayetler ve daha kötüşüyle uğraştım. Her şeyi gördüm. Ama bu on dört yaşındaki ocuk bir partide bana yaklaşıp beni tedirgin etmeyi başardı. "Tamam. Sanırım yapabilirim..."

"Harika! Hey, anne." Hızlı adımlarla uzaklaşan küçük pislik, bir sonraki nefesimi almadan önce geri dönerek, parlak Katrina'yı burnumun dibine bırakır ve ukala bir sırıtış atar. Katrina tamamen siyah giyinmiştir, kum saati vücudunu mükemmel bir şekilde gösteren dar bir elbise ve farkında olmadan sevdiğim birkaç santim ekstra boy veren topuklu ayakkabılar. Sol elinde bir kadeh şampanya tutuyor ve sağ elini kalbine bastırırken, kızarak beni baştan aşağı süzüyor.

"Uh..."

Mac kolunu omuzlarına dolayarak onu yanına çekip kucakladı. "Anne, lokantadaki Eric'i hatırlıyor musun? Damadın arkadaşlarından biri."

Yüzü daha da kızarır. "şey..."

"Yolda karşılaştık ve bana anlatacak harika bir hikayesi olduğunu söyledi, ama yaşlıların hikayelerini dinleyecek vaktim olmadığı için, belki sen onunla takılmak istersin diye düşündüm."

"Mac!"

"O, bu elbiseyle çok güzel göründüğünü düşünüyor." Kalasıyla ona biraz daha yaklaşan Mac, geniş bir gülümsemeyle arkadaşı Ben'e sarılır. Bir saniye önce grubumuzun ortasındayken, bir saniye sonra ortadan kaybolan Mac, karışıklığını geride bırakırken, ben

söyleyecek bir şey ararken, Katrina buradan kaçmak için bir bahane arıyordu.

Karanlıkta onu becermek bir şey. Yıllardır biriken açlığı doyurdu. Ama bir randevu. Işıktaki. Onurlu kalmam gereken bir yerde.

"Şey..." Boğazımdaki gerginliği gideririm. "Elbisen hakkında öyle demedim."

Berrak yeşil gözleri utançla parlıyor. "Elbisemi beğenmedin mi? Senin sorunun ne?"

"Hayır, evet! Beğendim. Elbisen çok güzel, ama bunu henüz yüksek sesle söylemedim. Mac uydurdu."

"O uydurdu... yani doğru değil mi? Sence ben berbat mı görünüyorum?" Ellerini kaldırıp vücuduna bakar. "Yılda bir gün iznim var. Bugün o gün ve oğlum, herkesin bebek haberini alacağını bildiği için onunla birlikte bu etkinliğe gelmem için bana yalvardı. Oğlumun kolunda gururla dolaşabilmesi için aptal bir elbise giydim, ama sonra o beni terk etti ve sen de bana çirkin diyorsun."

"Ne? Hayır!" Kaçmadan önce kolunu tutuyorum. "Çirkin olduğunu hiç söylemedim. Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Tanrım. Ben sadece dedim ki..." Elimi yüzüme götürüyorum, yaklaşıyorum ve sesimi alçaltıyorum. "Sana zaten güzel olduğunu söyledim. Gördüğüm en güzel şey. Biz... anlarsın ya?" Güller ve seks. Kokusu ciğerlerime doluyor ve rahatlamama yardımcı oluyor. "Dün gece yaptığımız şey iyi bir şekilde bitti, değil mi? Her şey yolunda ve seni asla kızdırmayacağıma söz verdim. Ama sonra çocuğun gelip bana seni nasıl çıkmaya davet edebileceğini anlattı ve eğer yaparsam onun için sorun olmayacağını söyledi. Beni hazırlıksız yakaladı, şimdi biraz şaşkınım. Evet, elbiseni güzel buluyorum. Elbiseni çok güzel buluyorum ve merak edersen, topuklu ayakkabılarını da fark ettim."

"Öyle mi?" Ayağını kaldırıp bileğini çevirir, sonra gözleri biraz daha az acı ve biraz daha fazla şakacılıkla benimkilere döner. "Hiç topuklu giymem, bu yüzden bu eğlenceliydi."

"Çok yakışmış. Poponu harika gösteriyor." "Ha?"

Kahretsiz. "Hmm?"

"Kıçım ile ilgili bir şey mi dedin?"

"Şey..."

Katrina, göğüsleri koluma değecek kadar biraz daha yaklaşıarak, hareketli kalabalığın önünden çekilir ve bir dakika önce oğlunun durduğu yere geçer. Sırtını duvara dayayarak, omzunu omzuma değdirir, hatta ayağını kaldırıp duvara dayar. "Seninle ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum Eric. Rico Suave gibi görünüyorsun. Uzaktan bakınca, her şeyi kontrol altında tutan ve kadınları sopayla uzaklaştırmak zorunda olan biri gibi görünüyorsun. Ve bu sorun değil, çünkü göğsün geniş, kolların kalın, o sopayı sallamak seni yormaz. Ama sonra yaklaştığımda, işler yine garipleşiyor."

"Karanlıkta hariç."

Yanakları kızarıırken boğazının derinliklerinden bir inilti çıkar. "Doğru. Karanlıkta ritmini buluyorsun."

"Çünkü gergin oluyorum," diye itiraf ediyorum. "Kokunun güzel olduğunu ya da topuklu ayakkabılarla kışının hoşuma gittiğini söylüyorum çünkü beynim vücuduna o kadar odaklanmış ki, sözlerimi filtrelemeyi unutuyor. Senin düşündüğün gibi kadınlarla nasıl konuşulacağını bilmiyorum. Sonunda bir yemek yemeye ya da telefon numaralarımızı değiş tokuş etmeye kadar varabilecek şekilde seninle nasıl konuşulacağını bilmiyorum. Seks kolaydır. Seksi, hızlı. Birbirimize çok uyduğumuz için konuşmamıza bile gerek yok. Eylemlerimin konuşmasına izin veriyorum, anlıyor musun? Seks sadece..." Nefes veriyorum. "Kolay. Ama sonra çocuğun niyetimin ne olduğunu sormaya başlıyor ve bunun onun beklediği gibi düzgün ve temiz bir şey olamayacağını hatırlıyorum."

"Mac sana niyetini sordu mu?" Yüzü soluyor. "O biliyor mu..."

"Dün gece olanları bilmiyor. Güven bana," diye gülerek, onun tehditkar bakışlarını hatırladım. "Bilmiyor. Ama seninle çıkmak isteyebileceğimi tahmin ediyor ve sikişip kaçmadığım sürece sorun olmayacağını söyledi."

"Aman Tanrım." Gözleri büyüdü. "Öyle mi dedi?"

"On dört yaşındaki versiyonunu söyledi. Senin mutlu olmanı istiyor ve sanırım benim flört etme konusundaki düşüncelerimi sormaya pek önem vermedi. Şimdi bunun kesinleştiğini düşünüyor ve muhtemelen evleneceğiz falan."

"Hey!" Duvardan sıçrayarak bana doğru döndü. "Dur bir dakika!"

"Sakin ol." Elimi bileğine kaydırıp onu geri çekiyorum, böylece yan yana duruyoruz ve elim eteğinin altında kalıyor. Tek yapabileceğim bu, destekleyici bir kucaklamanın daha ihtiyatlı bir versiyonu. "Bir eş aramıyorum. Ciddi bir ilişki aramıyorum. Ben sadece..."

Bana döner. "Sikişip kaçmak mı?"

"Hayır! Şey..." Konsantre olmak için kaşlarımı çatıyorum. "Ne yaptığımı bilmiyorum. Tek bildiğim, senin çok güzel olduğun. Biraz zamanını istediğimi biliyorum. Ve istediğimi elde ettiğimde, hayal kırıklığına uğramadım."

Sesi titriyor. "Ama şimdi bitti mi?"

"İlle de öyle değil." Başımı duvara yaslayarak tavanı incelerken düşüncelerimi yeniden düzenlemeye çalışıyorum. *Ne istiyorum? Neyi vermeye hazırım ve karşılığında neyi kabul etmeye hazırım?* "Seninle işim bitmedi, ama nasıl devam edeceğimi de bilmiyorum. Sen sadece..." Derin bir nefes alıyorum. "Sonsuza kadar sürecektir bir şey aramıyorum. Yapamam. Bu benim yapabileceğim bir şey değil. Ama sen de tek gecelik bir ilişki aramıyorsun."

"Kim diyor bunu?" diye fısıldadı. Birkaç santim daha yaklaşıp kalçası benimkine değdi ve nefesim kesildi. "Yaptığımız şey için üzgün değilim. Sen sözünü tuttun, ertesi gün alay etmedin ve çocuğum hala güvende ve hiçbir şeyden habersiz. Bence bu bir başarıydı."

"Daha fazlasını mı istiyorsun?"

"Kesinlikle bir koca istemiyorum." Yumuşak bir kahkaha attı. "Evimde bir erkek istemiyorum, Eric. Hayatımda yeni bir karmaşıklık istemiyorum ya da oğluma sadece göz boyayan bir şey hissettirmek istemiyorum."

Kaşlarımı çatarak ona dönüyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir baba." Beni yoğun bir bakışla inceliyor. "Oğlumun biyolojik babası sorumsuz bir adam, bu yüzden bunu telafi etmek için çok çalışıyorum. Ama birkaç ayda bir yeni bir erkekle çıkıp onu oğlumun hayatına sokarsam, kendimi affetmem. Sırf toplumun kuralları yüzünden aile fotoğraflarımızı doldurmaya çalışacağım bir oyun oynamayacağım. O fotoğrafları doldurmak isteseydim, Zeke'yi akşam yemeğine davet edebilirdim. O da gelir

Çünkü bedava yemeği sever; ben de fotoğrafları çekerim ve hayatımız normal şekilde devam eder. Sonuç olarak, dünyamıza *daha fazla* yük getirmeyeceğim."

"Yani diyorsun ki...?"

Derin bir nefes alır. "Tek gecelik ilişkiler tam da istediğim şey diyorum. Seninle. Diğer erkeklerle. Kim olduğu önemli değil, dn geceki gibi olduğu sürece. Sen anlaşmanın kendi kısmını yerine getirdin; ben geldim ve kimse ne yaptığımızı bilmiyor. Eğer sen de bunu istiyorsan, işten sonra daha sık uğramaktan memnuniyet duyarım. Ama hangi erkekle vakit geçirmeyi seçersem seeyim, hiçbiri evimin kapısından içeri girip çocuğuma gerçek olmayan bir şey olduğunu dşndrmeyecek. Bu katı bir kural ve bu akşam oğlumla konuşmanla bu kuralı zaten iğnedin."

"Bekle." Kalbim bir anda hızla çarparak beni şaşırtır. "Senin ocuğunla konuşamaz mıyım?"

"Ona, olmadığımız bir şey olduğumuzu dşndrmemelisin. Sen bu lokantanın bir mşterisisin. Hepsi bu. Bu kadar. Ona başka bir şey söylemeyeceğim, yani yanlış bir fikre kapılırsa, bu senin sorumluluğundadır ve onun kafasını karıştırırsan sana iyi davranmam."

Başımı geriye eğip tavana bakıyorum, çünkü bu konuya gereğinden fazla önem veriyorum. Ondan çok daha fazla. "Bunu çok klinik bir şekilde ifade ediyorsun. Yani, ben de bir eş istemiyorum. Bir ilişki istemiyorum. Ama sanki ben bir dildoyla aynı değerdeymişim gibi konuşuyorsun, ve lanet olsun, dildoyu internetten satın alıp, rahatın için yatağının çekmecesinde saklayabilirsin. Dildo, gece yarısı garaja gitmene gerek olmadığı anlamına gelir. Yakalanma ihtimalin olmadığı anlamına gelir."

Omuz silkip monoton bir sesle konuştuğunda onu cehenneme gönderirim. "Bir dildom var. İhtiyacım olduğunda kendi ihtiyaçlarımı kendim karşılayabilirim. Ama sen bundan bir adım ndesin. Yararlısın ve seni seviyorum. Seni seksi buluyorum ve hiçbir dildo beni bir gecede bu kadar çok kez orgazm etmedi. Ama günlük olarak nerede olduğunu umursadığım bir statüye ulaşmıyorsun. Lokantada bir gün çalışmazsan, bunun için ağlamam. Seni aramam ya da ekmek getirmen için sana sızlanmam. Oğlumla bir hayatım var. Meşgulm ve gerçekten bunu karşılayamam.

daha fazla yük, ama her gece kırk dakika benim için kabul edilebilir bir süre.

"Sert."

Omuzlarını silkiyor. "Bu benim gerçekliğim. İdeal olmadığını biliyorum, bu yüzden aynı tür bir anlaşmaya ilgi duymamanı anlarım."

"İlgi duymadığımı söylemedim," diye aceleyle cevap veriyorum. "Sadece klinik olduğunu söyledim."

"Dün gece klinik gibi miydi?" Ayaklarını değiştirerek, kaldırdığı topuğu yere indirir, sonra diğerini kaldırıp duvara dayar. "Kendi arabamda beni sikerken, soğuk ve klinik gibi miydi?"

Sıcak amcığı beni sarmıştı. Lezzetli kalçaları ellerimdeydi. Kokulu saçları yüzümdeydi. "Hiç de bile."

"Aynen öyle." Geniş bir gülümsemeyle Katrina duvardan ayrılır ve yanlarından geçen oğlunu ve arkadaşını yakalar. İkiliyi kendine yaklaştırır ve Mac'in yüzündeki saçları okşar. "Bebeğim, beni yabancı erkeklere satamazsın. Bu kötü bir davranış."

Mac'in öfkeli gözleri bana dikilir. "İspiyon mu ettin? Onu yemeğe çıkarabileceğini söylemiştim! Neden ispiyon ediyorsun?"

"Bekle!" Mac'in en iyi arkadaşı Benny, onun omzunu tutup onu döndürür. "FuckWhit'e annenle çıkabileceğini mi söyledin? Senin sorunun ne, aptal? Biz kurtları uzak tutarız. Kadınları lanet ormana atmayız."

"Kendi işine bak." Mac, yaşça büyük arkadaşını itip bana döner. "Neden ispiyonladın ki?"

Katrina'nın gözleri, benim tam olarak anlayamadığım bir mesajla parıldadığında, elimdeki bilgileri kullanarak elimden geleni yapmaya çalışırım. "Senin tavsiyeni dinledim ve belki akşam yemeği yiyebiliriz dedim. Annen tereddüt edince, senin sorun olmadığını söylediğini söyledim."

"Blair!" Benny arkadaşına bir tokat attı. "Neden ona sorun olmadığını söyledin? Oz annemle evlendi ve *hala* sorun var!"

"Çünkü o pislik değil!" Mac atıyor. "O pislik değil, bu yüzden güvenli biri varsa o da DeWhit olur diye düşündüm."

"Kimse güvende değil!" Ben sertçe çıkar. "Kimse! Hepsi pislik."

"Benny, tatlım?" Katrina çocuğun geniş göğsünü okşayarak onu bir adım geri iter. "Şimdi sus. Gidip anneni bul; az önce

Oz'un annesinin

poposuna

vurduğunu gördüm."

"O pislik!"

Çocuk öfkeyle uzaklaşır uzaklaşmaz, Katrina Laine'in bana yaptığı gibi Mac'in yakasını okşar. "Tatlım, yapmaya çalıştığın şey için minnettarım, ama ben flört etmekle ilgilenmiyorum. Bir gün kendimi yalnız hissedip flört etmek istersem, kendi ayarlamalarımı kendim yaparım. Kendi şartlarımla." Dudaklarını büzerek sözünü vurgular. "Lütfen bir daha beni kimseyle tanıştırmaya çalışma."

"Doğum gününde yalnızdın." Gözlerini kısarak annesinden bana doğru bakar. "Yüzüne makyaj yapıp berbat bir film izledin."

"Yüzümü peeling yaptım çünkü bu beni mutlu ediyor, ve seninle ve büyükbabamla film izledim çünkü bu da beni mutlu ediyor. Benim seçimlerimi yargılayamazsın."

"Ama lüks bir restoranda da olabilirdin." Açık renkli gözleri neredeyse yalvarır gibi. "Biri sana iyi hayatı göstermeli anne. Ben henüz yapamam. Henüz para kazanmadım." Bana doğru başını sallar. "O zaman neden o olmasın?"

"Çünkü ben bir inek değilim ve burası da bir satış alanı değil. Tatlım, çıkıyor olsam bile, seninle birlikte olabileceğim bir günde başka biriyle birlikte olmazdım. Sen benim dünyadaki en sevdiğim insansın, neden seni bir randevuyla takas edeyim ki?"

"Sen çok sıkıcısın," diye somurtuyor. "Süper sıkıcısın. Çok geç olmadan hayatında biraz eğlence bulmalısın."

"Bebeğim! Ben otuz yaşındayım, doksan değil."

"Otuz yaşlıdır! Bir bakmışsın, gözünü kırpmışsın ve *bam!* Kırk yaşında!

DeWhit'e sor. Eminim son on yıl uçup gitmiştir." "Çocuk! Ben yaşlı değilim."

"Macallistar," Katrina kesin bir şekilde söyler. "Bırak şunu." Omzunu tutar ve onu döndürür. "Bana kimi seveceğimi ya da hayatımı nasıl yaşayacağımı sen belirleyemezsin. Eric benim arkadaşım, ama hepsi bu. Git Jess'e sarıl ve onu tebrik et, bir şeyler ye, sonra Benny'yi Oz'u öldürmeden bul. Bu konuşma bitti."

Bu gece JESS'in evinde kimse vurulmadı. Kimse onun hamile olmasına kızmadı ya da düğün haberine çıldırmadı. Bazı erkekler bu konuda ne hissettikleri sorulduğunda biraz sessizleştiler, ama genel olarak her şey umulabileceği kadar iyi gitti ve kimse ölmedi. Blair'lerle konuşmamdan sonra Mac ortadan kayboldu, gecenin çoğunu arkadaşlarıyla geçirdi ve arkadaşlarıyla gülen koyu saçlı bir kıza bakakaldı. Katrina, Ben ve Mac'e yaptığı gibi küçümseyici bir şekilde göğsümü okşadı, sonra uzaklaştı, kalabalığın içinde kayboldu ve sonunda bana tek kelime etmeden gitti.

Ben sadece bir seks oyuncagıyım. Bir kolaylık. Ve onun sunduğundan fazlasını istememiş olsam da, bunu bu kadar soğuk bir şekilde yüzüme vurması biraz canımı yaktı. Ben, onun sonsuza kadar mutlu olacağı adam değilim. Hayatım bunu kelimenin tam anlamıyla imkansız kılıyor; geçmişim bunu denemeyi bile bencilce kılıyor, ama şımarık bir çocuk gibi, hayır denildiğinde sahip olamayacağın bir şeyi istemeye başlıyorsun.

Şimdi kiraladığım evin mobilyaları arasında bulunan kanepede oturmuş, kapalı televizyonda kendi yansımanı izliyorum. Dairem karanlık, tek ışık kaynağı pencerelerimden içeri sızan sokak lambaları. Kanepede öne doğru eğilmiş, yarın işe geç kalmamak için yatmam gerektiğini bilerek, yine de dirseklerimi dizlerime dayayıp çenemi ellerimin üzerine koyuyorum. Gözlerim sürekli kapı ile televizyonun yanında duran Gemma'nın çerçeveli fotoğrafı arasında gidip geliyor.

İki kadın.

Callie'yi de sayarsanız üç.

Hayatımın iki zıt yarısı, ama aynı zamanda kalbimi çarptırma şekilleriyle ürkütücü bir şekilde benzerler. Katrina ile tek gecelik bir ilişkiyi düşünmemem gerekir, ikimizin de istemediği bir ilişki yüzünden kendimi paralamamalıyım. Hayatım tamamen karımdan ibaretti. *Hala* karımdan ibaret olmalı, öyleyse neden takıntılıyım? Neden yıllarca sakladıktan sonra bu bokun beni aşağı çekmesine izin veriyorum?

Çünkü ben bencil ve aptalım.

Çünkü fedakarlıklarım açıkça yeterli değildi ve evren, dikkatimi çektiğimden emin olmak için beni tekrar yere sermeye hazırlanıyor.

Saatime bir göz attım ve gece yarısı olduğunda iç çekerek gözlerimi kapattım. Kalbimde hayal kırıklığı zonkluyordu, ama bunun olmaması gerektiğini çok iyi biliyordum.

Git buradan Eric. Onu hızlı bir seks ve bir fantezinin gerçekleşmesi uğruna cehennemin dibine sürüklemeyen, normal hayatına dönmesine izin ver.

Yorgun bir homurtuyla ayağa kalkıp yatak odasına doğru döndüm. Uzun bir gün olmuştu. Yani, lanet olsun, uzun bir on yıl olmuştu ve sonu hâlâ çok uzak geliyordu. Arafım hiç bitmeyecek mi? Bir gün hayatı gerçekten yaşadığımı hissedecek miyim? Yoksa her zaman bu kadar... klinik mi hissedeceğim?

"Siktir."

Ellerimi ceplerime sokup, karanlıkta geçerken eşyalarımı – cüzdan, telefon, anahtarlar – küçük bir sehpaye atıyorum. Uyuma zamanı. Hayatımı kontrol altına alma ve kendimi soktuğum bu alanda yaşamayı bırakma zamanı.

Duraklamanın dünyevi vücut bulmuş halini buldum. Varım, ama anlamsızım.

Arkadaşlarımın mutlu olduğunu görmek, işteki maceralarını dinlemek, evlerini güvence altına almak veya ahlaksız eski sevgililerini araştırmak için yaşıyorum. Çok çalışıyorum ve erkekler izin verdiği kadar çok saat çalışıyorum. Ama kişisel gelişimim yıllar önce durdu; kendi hedeflerim ve planlarım, dünyam onarılamaz bir şekilde değiştiği anda duman gibi yok oldu.

Böyle olmamalıydı, ama hayat böyle, değil mi? Ve bunu değiştiremeyiz. Sadece ilerleyebilir ve en iyisini umabiliriz.

Oturma odamı geçip yatak odamın kapısından içeri giriyorum. Onun gelmesini istiyorum. Onun gelmesini istemiyorum. Onun benim olmasını istiyorum, ama beni sadece uygun bir penis olarak görmemesini istiyorum. Karşılıksız duygularla bir korkak gibi hissetmekten vazgeçmek istiyorum ve Gemma dışında bir şey istediğimde suçluluk duymaktan vazgeçmek istiyorum.

Hayatımın yeniden anlam kazanmasını, lise yıllarında olduğu gibi önümüzün düz bir çizgi olduğunu hissetmek istiyorum. Gemma ile her şey çok kolaydı: çıkmak, aşık olmak, aşık kalmak, evlenmek, birlikte yaşlanmak. Her şey A'dan Z'ye kadar belliydi ve öngörülebilirdi, ama şimdi düşündüğüm her yol çukurlar, ölümcül patlayıcılar, jiletli teller ve

dik uçurumlarla dolu bir mayın tarlası ve ikimizin de hayatta kalamayacağını neredeyse garantisi.

Ve yine de... dış merdivenlerin gıcırdaması beni durdurur. İlk aklıma gelen şey hırsız değil, umut, fanteziler, Katrina'nın çiçek kokusu ciğerlerimi doldurup beni sarhoş ederken kendimi derinlere gömmemdir. Dışarıdan bir gıcırtı daha duyduğumda, kaşlarımı kaldırarak ön kapıya doğru birkaç adım atarım. İlk düşüncem silahımı kontrol edip evimi korumaya hazırlanmak olmalı, ama öyle değil. Bu yüzden, kulağıma fısıldanan bir küfür ulaştığında, beynim ve kalbim birdenbire dikkat kesildiğinde ve Katrina'nın sesi zihnimde yankılandığında, koşmaya başlıyorum. Sprint yapıyorum. Oturma odasından, küçük mutfaktan geçiyorum, geçerken kalçamı masaya çarpıyorum ve düşünmeden kapıyı sonuna kadar açarken parmağımı kapıya sıkıştırıyorum.

Gözleri parıldayan ve dudakları kıvrılmış bir şekilde tam önümde duruyor. Göğüsleri elbisesinin üstünden neredeyse taşmak üzere ve topuklu ayakkabıları çoktan elinde.

"Bana zaman ayırabilir misin?"

"Burada olduğun için çok mutluyum." Onu kollarıma alıp, bacaklarını kalçalarım dolması için yukarı çekiyorum. Kalçaları ellerimi dolduruyor, göğüsleri benimkine bastırıyor, sonra dönüp kapıyı kapatıyorum, aynı anda dili ağzıma giriyor ve kanımı ateşe veriyor.

"Bir saatimiz var," diye nefes nefese söylüyor. "Şu şeyi tekrar yap. Dilinle yaptığın şeyi."

Gülümseyerek sendeleyerek onu karanlık yatak odama taşıyorum, sonra yatağıma atıyorum. O zıplamayı bitirmeden üzerine çıkıyorum ve güzel sargı elbisesinin altından külotunu yırtarak işime koyuluyorum.

Kalbimi, akıl sağlığımı, hayatımı korumalıyım. Onunkini de korumalıyım. Ama bunun yerine, kalbim heyecandan çarpıyor, açlığım durdurulamaz bir şekilde artıyor ve ellerim, ona girdiğim ve bana bahsettiği altmış dakikanın her bir saniyesini kullandığımdan sadece birkaç dakika önce, onun en gizli yerlerine dokunuyor.

Zaten başımı aşan bir duruma girdim. Bunun iyi sonuçlanması imkansız.

ERİC

"Hey, Kaptan!"

Adımlarımı yavaşlatıp Mac'in bağırışlarına doğru dönüyorum. Ellerimi ceplerime sokup şapkamı kulağımı sonbahar rüzgârından korumak için aşağı çekiyorum ve garaj ile lokanta arasındaki orta noktada duruyorum. İki arasında sadece birkaç blok var, evden cennete yürüyerek sadece birkaç dakika.

Hala bu çocuğun annesinin tadını dilimde hissediyorum. Onun yüzünden midem hala düğümlenmiş durumda, ama aynı zamanda çok da rahatlamış durumdayım. Dün gece bir saat içinde iki kez boşaldım, bir kez onun dolgun göğüslerine, diğeri ise onun sıcaklığına sarılmışken. Ve şimdi güneş daha yeni doğmuşken kendimi onun çocuğuyla karşı karşıya buluyorum.

Bu... tuhaf.

"Hey, Mac." Yerimde durup onun yetişmesini bekliyorum. Saçları hala çok tuhaf, kıyafetleri hala çok büyük ve koşarken topallaması çok daha belirgin. Yanıma gelir gelmez, dönüp yavaşça lokantaya doğru yürümeye devam ediyorum. "Neden bana kaptan diyorsun?"

"Diğerleri öyle diyorlar da." *Şaşkın* bir ifadeyle bana bakar. "Sana Kaptan diyorlar, değil mi?"

"Doğru. Ama onlar benim başka bir dünyadan arkadaşlarım. O kelime onlar için farklı bir anlam taşıyor. Bana Eric diyebilirsin." Omuz silkiyorum. "Yani, çok da önemli değil."

O, ukala bir gülümsemeyle, "Sana FuckWhit diyebilirim. DeWhit ile kafiyeli, biliyor muydun?" dedi.

"Hayır." Dudaklarımı büzüyorum. "Kafiyeli olduğunu bilmiyordum. Okulda hiçbir çocuk bana böyle bir şey yapmaya kalkışmamıştı."

Göğsü sessiz bir kahkaha ile titrer. "O zaman sana Kaptan diyeceğim. Zaten eğlenceli bir isim."

"Her neyse. Burada ne yapıyorsun? Ve neden öyle topallıyorsun?"

"Nasıl mı?" Dramatik bir şekilde bacaklarını düzleştirip A şeklinde yürümeye başlar. "Herkes böyle yürür. Belki de tuhaf olan sensindir."

"Belki de alaycı konuşmadıkça konuşmanı engelleyen bir hastalığın vardır. Ağzınla beynin arasında bir engel mi var? Annen seni bebekken düşürdü mü?"

"Biliyorsun, muhtemelen öyle yapmıştır. Ama bunun bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Ben sadece o kadar harikayım ki, bunu içinde tutamıyorum. Zekam gözeneklerimden damlıyor."

"Ter gibi mi?"

"Aynen öyle!" Kolunu sallayıp omzuma vuruyor, incinmiş kasımı acıtıyor ve adımımı kaçırmama neden oluyor. "Antrenmanda terlemiyorum. Her yere harika bir koku yayıyorum."

"Hijyenik değil gibi."

O gülüyor. "Sadece benim gibi harika olmak istemiyorsan öyle." Tekrar normal yürümeye başlayarak, beni bir blok erken dönmeye zorluyor, sanırım yolculuğumuzu uzatmak için. "Hayır, bir süre önce bacağımı çok kötü incittim. Benny ve kızlarla eski çelik fabrikasında oynarken aptalca davranıyordum. Orası çok sıcaktı, terliydim."

"Sen terlemezsın sanıyordum?"

"Kapa çeneni." Gamzeleri ortaya çıkıyor ve onu olduğundan daha genç gösteriyor. Bazen onun sadece on dört yaşında olduğunu unutuyorum. Küfürlü konuşmasına ve pezevenklik yapmasına rağmen onun bir çocuk olduğunu. "Sıcak ve buharlı bir yerdi, her yer nemliydi. Köprü vinci boyunca yürüyordum ve kaydım. Altı metre düştüm ve kafam çatladı."

Kafasına bakarken adımlarım sendeledi. "Hadi canım?"

"Kahretsin. Kafatasım çatladı, bacağım kırıldı, kendimi fena halde yaraladım. Zavallı annem o gün neredeyse ölecekti, onu çok korkuttum."

"Eminim öyledir."

"Neyse, ameliyat ve rehabilitasyon sayesinde tekrar ayağa kalktım. Hala haftada bir kez randevularıma gidip normal yürüyüşümü geri kazanmaya çalışıyorum ve bazen bacağım çok ağrıyorsa ağrı kesici alıyorum. Ama bunları en aza indirmeye çalışıyorum. Onları almayı sevmiyorum."

Babasının yüzü zihnimde canlanıyor. Peltek konuşma. Çukurlu cilt. Bulanık gözler. "Bağımlılık konusunda endişeli misin?"

"Hayır. Ama çok pahalılar. Annem böyle şeyleri karşılayamaz, bu yüzden çoğu zaman yürüyerek geçiştirmeye çalışıyorum. Okul veya fizik tedavi ile meşgul olmadığım diğer günlerde ise spor salonunda dövüşüyorum, bu da yardımcı oluyor. Annemin inancının aksine," diye ekliyor kuru bir şekilde, "dövüşmek beni rahatlatıyor. Annem tekrar bacağımı kıracağını düşünüyor, ama kırmayacağım. Antrenman beni sıcak ve esnek tutuyor, bu yüzden orayı seviyorum, ayrıca spor salonunun doktoru da beni gözetliyor. Çoğu gün bacağımı ovuyor, bu gerçekten yardımcı oluyor. O bir melek ve aynı zamanda çok da seksi."

Gözlerimi kısıyorum. "Andi Conner'dan mı bahsediyorsun? Memur Cruz'un kız arkadaşı mı?"

"Evet. Neredeyse her zaman kısa şort giyiyor," diye kıkırdar. "Yani, erkekler güzel bacakları takdir edebilir, değil mi? Kimseye zarar vermiyorum. Ama Ben'e bundan bahsetmiyorum. Boynumu kırar."

"Çünkü Andi onun teyzesi!"

"Ben de onu söylüyorum!" Ellerini havaya kaldırıp güldü. "Nasıl ölmeyeceğimi biliyorum, o yüzden gözlerimi kendime saklıyorum."

"Ateşle oynuyorsun, evlat. Yemin ederim, eğer on iki yaşında değil de yirmi beş yaşında olsaydın, şu anda dayak yiyor olurdun. Cruz paylaşmayı sevmez."

O burun kıvrır. "Ne yapacak ki? Bacağını çıkarıp beni onunla dövecek mi?" Kıkırdar. "Hayır, olayı çok abartıyorsun. Cruz havalıdır, Andi havalıdır, ben sadece spor salonunda hoş bir kız olduğunu söylüyorum."

"Kız arkadaşın, senin bakmaman konusunda ne düşünüyor?"

"Kapa çenenin. Kız arkadaşım yok." Sokakta durur ve yüzünü ikiye ayırmaya çalışan gülümsemeyle mücadele eder. "Onun da güzel bacakları var ama. Gerçekten güzel. Ama dediğim gibi, nasıl ölmeyeceğimi biliyorum. Andi'nin bacaklarına bakmak, başkalarınınkine bakmaktan daha güvenli benim için. Kendini koruma 101: babası senden beş kat daha iri ve dövüşmeyi bilen kimseye bakma. Annem beni aptal yetiştirmede."

"Sen belasın." Sessiz cadde boyunca yürümeye devam ediyoruz. Sabah havası serin ve temiz, kış gelmeden önce mükemmel bir hava.

Mac, o kızın ebeveynlerinin gelecekte ona vereceği dayakları bildiğim için omuzlarını silkiyor. Ona yanlış bakarsa, o adam öldü demektir. Onun kalbini kırarsa, ağzı motor yağıyla dolu sığ bir mezarda bulur kendini.

"Annem spor salonuna gittiğimde çoğu zaman çıldırıyor, çünkü *daha* fazla yaralanacağımdan korkuyor. Ama aynı zamanda, orada kilitli olduğumu ve hiçbir yasayı çiğnemediğimi veya sokaklarda dolaşmadığımı biliyor, bu yüzden benim için endişelenmeden çalışabiliyor. O gün fabrikada olanlardan beri, benim yarattığım faturaları ödemek için çift vardiya çalışıyor."

"Eminim bu konuda kendini kötü hissediyorsundur."

Onun alaycı tavrında, az önceki espriden eser yok. "Kendimi çok kötü hissediyorum, midem bulanıyor. Böyle olmasını istemedim, ama şimdi zavallı annem benim pislikliğim yüzünden fazladan çalışmak zorunda kalıyor. Mümkün olduğunda lokantada biraz zaman geçiriyorum, bulaşıkları yıkıyor, masaları temizliyor, yerleri siliyor ya da ne olursa olsun, ve Franky bana ne kadar öderse, onu buzdolabımızın üzerinde duran kavanoza koyuyorum. Bu bizim tasarruf kavanozumuz, eskiden biraz doluydu, ama artık değil. Burada sadece birkaç dolar kazanıyorum, ama onu kavanoza koyuyorum ve biraz yardım etmeye çalışıyorum."

"Annenin doğum günü için ona verdiğin kolyeyi gördüm."

Şimdi gülümsüyor. "Evet, Rollers da bazen spor salonunda çalıştığım da bana para veriyor. Anneme makineleri temizlemek için bana yüz dolar verdiklerini söyledim. Aslında bana iki yüz elli dolar verdiler, çünkü o makineleri bir hafta boyunca temizledim ve onun doğum gününün yaklaştığını biliyorlardı. Elli doları onun kolyesine harcadım ve iki yüz doları yavaş yavaş kavanoza attım." Gözleri tekrar benimkilere dönüyor. "Ama hepsini birden değil, çünkü fark ederdi. Bu yüzden yirmiyi buraya, yirmiyi oraya atıyorum. Yirmiyi de lokantadaki bahşiş kavanozuna atıyorum. Planım işe yarıyor. Büyüyüp okulu bitirdiğimde, muhtemelen milyonlar kazandığım bir dünya şampiyonu olacağım, o zaman geri kalanını da hallederim ve annem bir daha asla çalışmak zorunda kalmaz."

Bir sonraki köşeye yaklaşırken yavaşladım ve kaşlarımı çattım. "Ne dalında dünya şampiyonu olacaksın?"

"Boksör, tabii ki. Ama Zeke bu konuda sorun çıkaracak." "Zeke, baban mı?"

"Evet, ama ona babam demiyoruz. O bu unvanı hak etmiyor. Ben şampiyon olduğumda, televizyon röportajlarına ilk çıkan o olacak. Kendini onlara atacak ve yılın babası ünvanını talep edecek. Bunu nasıl halledeceğimden henüz emin değilim."

"Henüz gerçekleşmemiş bir gelecek için planlar mı yapıyorsun?" Gözlerimiz buluştu. "Şampiyon olursan Zeke'nin yapabileceği bir şey için mi endişeleniyorsun?"

"Evet." Sanki ağrısını gidermek için masaj yapar gibi avucunun içini uyluğunun üstüne sürter. "Şampiyon olacağım ve bu gerçekleştiğinde Rollers gibi ünlü olacağım. *Bu* gerçekleştiğinde zengin olacağım. Zeke ise bir kan köpeği gibi paranın kokusunu alır. Ücretli röportajlar yoluyla olsa bile payını isteyecektir. Annem hakkında kötü şeyler söyleyecek. Neden hayatımda olmadığını soracaklar ve o da kesinlikle annemi suçlayacak, beni ondan uzak tuttuğunu falan söyleyecek. Bu doğru değil, ama yine de öyle söyleyecek. Onu çöp gibi atacak, bu da benim için bir sorun olacak. Henüz nasıl çözeceğimi bilmiyorum."

"Yani, zamanın var, değil mi? Şu anda paniğe gerek yok."

"Doğru." Ellerini ceplerine sokup yürürken ayaklarına bakıyor. "Dört ya da beş yılım var."

"Dört ya da beş yıl mı? Evlat, beş yıl içinde ünlü olmayı mı planlıyorsun? Ne diyorsun sen?"

"Dövüş tarihinin en genç UFC şampiyonu olmayı planlıyorum. Çok yaşlanırsam bunu başaramam. Yapacak işlerim, kazanacak param ve bakmam gereken bir kadın var. Bu yüzden beyin hasarı benim için sadece bir engel. Fizik tedavi seanslarım, hedefime ulaşmama yardımcı olacak bir araç."

"Tanrım." Derin bir nefes alıp, öfkeyle tekrar nefes veriyorum. "Dünyanın sana hazır olduğunu sanmıyorum, Mac. Planların takdire şayan, ama kararlılığın biraz korkutucu. Şimdi neden beni yaşlı bulduğunu anlıyorum. Benim şu anki yaşımdan yirmi yıl daha gençken zirveye ulaşmak istiyorsun."

"Aynen öyle." Son virajı dönerken gülerek öne atladı. "Sen çok yaşlısın, DeWhit. Senin adına utanıyorum."

"Sen küçük bir pisliksin." Koşarak yetişmek için hızlanıyorum. "Seni yine dövüp bacağını kıracağım."

"Mac!" Katrina'nın sesi lokantanın ön kapısından geliyor ve bir anda gözlerimizi oraya çeviriyoruz. Frenlere basıp, herkesin içinde çocuğunu tehdit etmeyi bırakınca dizlerim aşırı geriliyor. "Bebeğim, okula gitmen gerekirken sırt çantan neden hala kabinde?"

"Bacaklarımı esnetiyordum anne. Rahat ol." Küçük ukala, hareket ederken adımlarındaki tuhaf aksaklığı gizleyemeyerek koşarak ilerler ve lokantaya girerken annesinin yanağına hızlıca bir öpücük kondurur.

"Çantayı al. Okula git."

Sokakta koşmadığımı ya da çocuğuna pislik demediğimi iddia ediyorum. Bunun yerine, ellerimi ceplerime sokuyorum ve kalbimin hızlı atmasını koşuya bağlıyorum. Katrina kapıda duruyor, böylece yükselen güneş restoranın pencerelerinden yansıyor ve koyu saçlarında parıltıyor. O çok güzel ve sürdürdüğü parlak kırmızı ruj beni onu ısırmaya, dilimde tadına bakmaya ve birkaç dakika daha yalnız kalmak için yalvarmaya teşvik ediyor.

Yaklaştığımda Pink'in yanakları kızarır, ama dün olduğu gibi gözlerimden kaçmaz. Oğlu kapıdan koşarak içeri girip uzaklaşırken, Pink dik durur ve neredeyse hiç kıpırdamaz. Oğlu bloktan uzaklaşırken onu bir an izler, sonra gözleri tekrar bana döner ve dudakları hafifçe kıvrılır. "Günaydın."

"Günaydın." Mac bir sonraki sokağa girer girmez, bir adım yaklaşıp parmak uçlarımla kalçasına dokundum. İş yerinde dar kot pantolon ve Franky's tişörtü giydiğini görmekten çok hoşlanıyorum. Geceleri sargı elbise ve güzel topuklu ayakkabılar giydiğini görmekten çok hoşlanıyorum. Tanrım, onu görmekten çok hoşlanıyorum, nokta. O kadar güzel ki, sabahın erken saatlerindeki esintiyi daha ferah, gün doğumunu daha sıcak, soluduğum oksijeni daha temiz hissettiriyor. Beni kendimi düğümler halinde büküp, on yıldan fazla bir süre önce kendime koyduğum kuralları çiğnememe neden oluyor. Kafam seramik klozetin üzerindeyken ve midem vücudumdan kopmaya çalışırken koyduğum kurallar. O kuralları en karanlık günlerimde koymuştum ve tarihin tekerrür etmesine asla izin vermeyeceğime yemin etmiştim. Ve yine de...

"Çok güzelsin." İstedğim gibi öne eğilip onu öpmüyorum. Çünkü onun da kuralları var. "Uzun süredir çalışıyor musun?"

"Yarım saat kadar." Mac'in koştuğu yöne doğru başını sallıyor. "Oğlumla konuşma konusunu unuttun mu? Neden onunla konuşuyordun?"

Ve işte oradalar. "Buraya gelirken bana yetişti. Sadece merhaba dedi. Bana şampiyon bir dövüşçü olacağını söyledi."

"Oh." Kıkırdayarak güldü. "Bana da öyle diyor. Bu beni gururlandırıyor, ama aynı zamanda incinebileceği için korkutuyor. O hala benim bebeğim, anlıyor musun? Onun bir oktagonda yetişkin erkeklerle dövüşmeye hazır olduğunu düşünmüyorum."

"Ona bir şey olmaz. Kendine olan güveni her seferinde galibiyeti garantileyecektir."

"Ama özgüven çabucak kibir haline dönüşebilir," diye karşı çıkar, "ve hepimiz kibirli bir pisliğin yere serilmesini izlemeyi severiz. Bütün dünya onun kaybetmesini isteyecek, sonra da yere serildiğinde alkışlayacaklar."

"Sadece iğrenç biri olursa," diye onu sakinleştiriyorum. "Kendine güven ilham vericidir. İğrençlik ise sinir bozucudur. Sonunda sınırın nerede olduğunu anlayacaktır. Ayrıca, herkes mazlumların hikayelerini sever. Kırık bacak, boş zamanlarında bulaşık yıkama, matematik yapamama, bekar anne."

Katrina dudaklarını büzüştürürken, bu saatte sokakta kimse yok. "Yani, bu benim kusurlarımı belirtmenin bir yolu."

"Hayır." Ben gülümserim. "Ben kusurlarını işaret etmiyorum. Onun karakterinin nedenlerini işaret ediyorum. Aştığı engelleri ve hala aşması gereken engelleri. O iyi bir çocuk, Katrina. Ve bence başkalarının ne düşündüğü önemli değil, o hedeflerine ulaşacak."

"Evet, şey..." Gözlerini yere indirip uzun saçlarının yüzünü örtmesine izin veriyor. Onu geri çekebilme özgürlüğüne sahip olmak için her şeyi verirdim. Gözlerine bakıp sabah öpücüğü istemek için. "O kararlı," diye mırıldanıyor. "Durum bu. Onun hayallerinin gerçekleşmesini istiyorum, gerçekten istiyorum, ama bu hayallerin içinde 90 kiloluk dövüş makineleri ve kafasına uçan yumruklar olmasa daha iyi olurdu." Gözlerini kaldırır. "Bazen bir anne için bu biraz fazla oluyor."

"O iyi olacak. Henüz yetişkin erkeklere karşı çıkmıyor." Sokak, birkaç arabanın dolaştığı dışında boş kalıyor. Omzunun üzerinden lokantaya bakıyorum, ama kimse bize dikkat etmiyor, bu yüzden bu fırsatı değerlendirip bir santim daha öne eğilip parmağımı onun parmağına doluyorum. Ellerimiz vücudumuz ve önlüğüyle neredeyse tamamen gizlenmiş durumda, ama birbirimize bu kadar yakın olmamız her şeyi anlatıyor. Onu kesinlikle sahiplenmemeliyim, ama ruhumun bir parçası bunu gerçekten istiyor. Bu korkutucu ve heyecan verici. Yasak, ama asıl mesele de bu değil mi? "Dün geceyi gerçekten çok beğendim," diye fısıldıyorum. "Geldiğin için teşekkürler."

Yanakları kızarıırken utangaçça başka yere bakıyor. "Sana daha fazla kurabiye borçluyum galiba."

"Onları yerim." Aç bir gülümsemeyle. "Ve yerken seni düşünürüm."

"Alay etme." Elimi sıkıyor. Lokantanın içinde hafif bir hareket fark ediyorum, sonra Katrina'nın omzunun üzerinden Stefan'ı görüyorum. İri yarı aşçı mutfağın kapısında duruyor ve gözlerimi benimkilere diyor. Bana bakıyor, beni baştan aşağı süzerken bakışlarını daraltıyor, sonra göz teması kesip Katrina'ya bakıyor.

Bir karar vermiş gibi, gülümser ve yavaşça başını sallar, sonra arkasını döner.

Onay mı?

"Zeke az önce beni aradı." Katrina'nın tereddütlü sözleri beynimde bir an geç kalarak yerleşti. Elektrik çarpması gibi kaslarım seğirdi ve gözlerim tekrar ona döndü. "Dün gece hakim karşısına çıktık," diye devam etti. "Sanırım adam fazla mesai falan yapıyordu. Para cezasının ödenmesi şartıyla kefaletle serbest bırakıldı —ve ek olarak beş bin dolar."

"O parayı ödemeyecek, Katrina." Seks sonrası, Stefan'ın gülümsemesinin ardından vücudumu saran sakinlik, bir anda kaybolur. "Kesinlikle olmaz. Banka kartlarını el koyacağım ve Soph'a parayı transfer ettireceğim, yoksa sen onu boşa harcarsın."

Ve birdenbire, omurgası düzelir ve Zeke'nin lokantada olduğu geceden kalma kötü tavırları ortaya çıkar. "Öncelikle, *Kaptan*, benim kararlarımı benden başka kimse veremez. *Kimse*. Ben otuz yaşındayım, on üç değil, ve sen benim pantolonuma girdin diye

banka hesabımı da ele geçiremezsin. Ama ikincisi, hayır, ödeme yapmayacağım. Öncelikle, bunu karşılayamam ve karşılayabilsem bile yapmazdım. Bu, o serserinin kanepemde yatması için *para ödemem* anlamına gelir ve ben bu tür bir işkenceye meraklı değilim. Bu aptalca olurdu."

"Senden ödeme yapmanı istedi mi?"

"Tabii ki," diye homurdandı. "Bana yardım etmem için yalvardı ve Mac'i ne kadar özlediğini, yakında Zeke'nin doğum günü olduğunu, Mac'in değil, ve onu hafta sonu kamp yapmaya götürmek istediğini şiirsel bir dille anlattı."

"En son ne zaman oğlunu kampa götürdü?"

Tek bir burun çekme, sanki histeri sonunda onu ele geçirmiş gibi, karnını sarsan bir kahkahaya dönüşür. "Son on dört yılda bir kez bile olmadı. Beni suçluluk duygusuna kapılmamı istiyor, böylece bir dahaki sefere sinirlenip onun tembel olduğunu söyleyince, kamp yapmak istediğini ama benim engellediğimi söyleyecek."

O beni çileden çıkarıyor. Adamı tanımıyorum bile, ama elinde çok değerli bir şey vardı ve onu değer vermek yerine, yüzlerine tükürmeden önce çekip gitti. "Bu doğru değil. Yaptığın her şey Mac'in iyiliği için."

"Biliyorum. Artık aptal bir on beş yaşındaki çocuk değilim ve anne olmak konusunda kendime güvenim eksik değil. Her gün zorluklarla boğuşuyor olabilirim; faturaları ödemek için paralarımı biriktiriyor olabilirim ve arabam boktan olduğu için her ay yirmi gün işime yürüyerek gitmek zorunda kalıyorum. Çok küfür edebilirim ve çocuğumu çok sık geç saatlere kadar uyutmayabilirim, ama tüm bunlara rağmen ben iyi bir anneyim ve kimse beni aksine ikna edemez. Gaslighting'in ne olduğunu biliyorum ve oğlumun babasının pislik olduğunu biliyorum. Telefonda ona hayır dedim ve kararımın arkasındayım. Ama yine de onun bu konuda sızlanmasını dinlemek zorunda kaldım. Şimdi çok kızgın, iş telefonunda bana küfrediyor, ta ki Franky telefonu kapatıp beni oradan uzaklaştırmaya kadar. Gözleri parlıyor, parmağını benim tuttuğum yerden çekiyor. "Beni o kadar kızdırıyor ki ellerim titriyor. Sanki onun ilgisini dilenmemiz gerekiyormuş gibi davranıyor ve bunu yapmadığımızda ağlayıp tüm sorunları için beni suçluyor."

"Bu onun kaybı." Siktir et toplumu, siktir et kurallarımızı, yine de öne eğilip onun gevşek saçlarını geri çekiyorum ve bu kadar yol geldiğim için

devam ediyorum ve dudaklarımı alnına bastırıyorum. "Bu onun karakter kusuru, Katrina. Sahip olduğu şeyi takdir etmemesi onun hatası."

"Biliyorum." Öfkesinin bir kısmını bırakıyor, ama bunu yaparken geri adım atıyor ve kokusu ciğerlerimden çekilip beni özlemle bırakana kadar aramıza mesafe koyuyor. "Neyse." Derin bir nefes alıyor. "Sana bunu neden anlattığımı bilmiyorum. Gizli seks, ağlayacak bir omuz anlamına gelmez, bu yüzden özür dilerim."

"Bana anlatabilirsin," diye fısıldarım. "Omuzlarım geniş, unuttun mu?"

O, içinden kıkırdarak kenara çekilir ve ben lokantaya girebilirim. "Gel, kahvaltını yap. Tabağına taze kurabiyeler ekleyeceğim ve ödeşmiş olacağız."

"Onları sen mi yaptın?"

Gülerek beni takip eder ve Stefan ile Franky'nin bizi görünce saklanmaya çalıştıklarını fark etmez. "Ben yaptım. Bu sabah ilk iş olarak."

"Ama işe geleli sadece yarım saat oldu?"

Oğlu gibi, kolunu sallayıp bana vurur. "Kapa

."

O gece onu beklemeyeceğimi bile iddia etmiyorum. Serin esintinin içinde merdivenlere oturup, dakikaları sayarken yıldızları seyrediyorum. Dirseklerime yaslanarak, saat on birden hemen önce ayağımı en alt basamağa vuruyorum, okulda büyük bir dikkatle dinlediğim tüm dersleri hatırlarken, parıldayan Andromeda galaksisini inceliyorum.

Hayatımın bu noktasında, benim bir tür aptal olduğum – ve hala da öyle olduğum – bir sır değil. Ben, tüm arkadaşlarımdan kız arkadaşlarımdan arkadaşımı. Ağlayacakları omuz, köpek yavrusu gibi gözlerle bana bakıp bir şeyler yemelerini isteyecekleri kişi. Kadınların yanında kendilerini güvende hissettikleri biriyim çünkü onlara asılmıyorum. Asılmıyormuş gibi bile davranmıyorum. Ve her zaman evet diyorum.

Atıştırmalık ister misin?

Tabii.

Bir yere gitmek ister
misin? Götürürüm.

Erkeğine hediye almak ister misin?

Tabii, alışverişte sana yardım
ederim.

Bu düzen içindeki yerim umurumda değil, çünkü zaten o kızların hiçbiriyle yatmak istemedim. Yine de Andromeda'ya bakıp buraya nasıl geldiğimizi düşünüyorum. Katrina'nın spor ayakkabıları gevşek çakıllara sürtünüyor ve dudaklarım gülümsüyor. Onu lokantadan buraya kadar olan iki blokluk mesafeyi bile yürümesi için bırakmamalıyım, ama onunla birlikte yürümeyi teklif ettiğim anda, "*Erkek* kartına *ihtiyacım yok*" kartını çekip ters yönde koşacağını biliyorum. Katrina bir patlayıcı tarlası gibidir: tek bir yanlış adım ve hepimiz ölürüz. Bu yüzden savaşlarımı seçiyorum ve belki de Spence ve şefine bu saatte yürüdüğünü söylerim, belki benim adıma devriye gezip göz kulak olurlar.

O, utangaç gözlerle ve omuzları eğik bir şekilde binamın yanından geçerken sol tarafa bir bakış attım. O kadar gururlu ki, gece yarısı bana gelmek ona neredeyse acı veriyor. Ona bir şey istemek ona acı veriyor, ben kendimi ona adıyor ve onun kabul etmesini umuyor olsam bile.

Onu kurtarmak için yıldızlara geri dönüyorum ve tökezleyerek ilerlerken kollarını kavuşturup kendine sarılmasını önemsemiyorum. "Merhaba."

"Selam." Metal merdivenlere hafifçe vurup biraz sağa kayıyorum ve o oturup kalçası benimkine değdiği anda, kokusunu ciğerlerime çekip dolduktan sonra aptalca bir gülümseme takınıyorum. "Restoranda iyi bir akşam geçirdin mi?"

"Eh." O da arkasına yaslanıp omzunu omzuma dayadı. Benim yaptığımı taklit ederek rahat bir pozisyon aldı ve yıldızlara baktı. "Her zamanki gibi. Dramatik bir şey olmadı."

"İyi o zaman."

Yıldızlar gökyüzünde parıldarken Katrina'nın hayretle nefes alması beni gülümsetir. Bu sadece bir saniye sürer ve hayal kırıklığıyla homurdanmasıyla sona erer. "Gördün mü?"

"Gördüm. Çok uzun sürmedi."

"Sadece son saniyesini yakaladım," diye somurtuyor. "Çok güzeldi."

"Uh-huh." Elini tutup kendi elime aldığımda, hiç tepki vermedi. Kolunu hareket ettirmeme izin verdi, elini yaklaştırdı ve parmaklarımı onun parmaklarıyla birleştirdiğimde benim parmaklarımı kendi parmaklarıyla kavradı. Sanırım karanlıkta baş başa kaldığımızda kurallar geçerli olmuyor.

"Bazı kültürlerde yıldızların geleceği görebildiğine inanıldığını biliyor muydun?" Bir saniye bana bakıyor, sonra gülümseyerek yıldızlara dönüyor. "Geleceği tahmin edebildiklerini düşünmek çok güzel."

"Bunu biliyordum." Bilim dersinin gözdesi, Dorky McDorkerson burada. "Astrologlar mitlerden ve doğaüstü efsanelerden bahsederler. Bu biraz saçma ve hiç de bilimsel değil, ama tahminleri sağlamdır. Öte yandan, snob düşmanları astronomlar da *aynı* tahminlerde bulunurlar, ancak bilimsel veriler kullandıkları için kendi tahminlerini gerçek kabul ederler."

"Snoblar."

Gülümsüyorum. "Biliyorum. Bir grup züppe her zaman haklı olduklarını düşünüyorlar. Sonra her Perşembe günü astrologlar ve astronomlar aynı yemek masasında bir araya geldiklerinde, astronomlar sinirleniyorlar, çünkü astrologlar *'biz bunu zaten biliyorduk Frank. Hiç bizi dinlemiyor musun?'* diyorlar."

Katrina kıkırdar ve bana doğru biraz döner. Sonunda, başımı çevirip onun parlak gözlerine bakmaya izin veririm. Gözleri ayı yansıtıyor ve hiç de üzgün görünmüyorlar. Gözlerinin üzgün olmaması nadirdir. "Bu, muhtemelen hiç yaşanmamış, tamamen gerçekçi bir konuşma gibi geliyor."

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Bilmediğim bir nedenden dolayı, birleşmiş ellerimizi yukarı kaldırıp dudaklarımı onun parmak eklemlerine bastırıyorum. Bir kez evliydim ve Gemma için kadınların istediği tüm tatlı şeyleri yaptım: çiçekler, çikolatalar, piknikler, nazik öpücükler ve yumuşak fısıltılar. Ama o bittiğinde, bir daha denemedim. O zamandan beri tanıdığım kadınlar tatlı sözler istemiyordu ve ben de onlara vermek istemiyordum. İlişkilerimiz bir tür ticari işlem gibiydi. Para alışverişi yoktu, ama nezaket de yoktu. Ama şimdi buradayım, yıldızlara bakıp b i r kadının parmak eklemlerini öpüyorum.

Çünkü istiyorum. Bu çok korkutucu. "Yıldızların genellikle çiftler halinde kümелendiğini biliyor muydun?"

Katrina düşünceli bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Gerçekten mi?"

"Evet. Hepsi tek başlarına rastgele yerleştirilmiş gibi görünüyorlar, ama çoğu çiftler halinde. İkili yıldızlar," diye mırıldanıyorum. "İki yıldız aynı ağırlık merkezinin etrafında dönüyorsa buna ikili yıldız denir. Çoğu çiftler halinde."

"Acaba her yıldız çifti bir çift insana atanmış mıdır?" Gözlerime bakmak için bana döner. "Ne demek istediğimi anlıyor musun? Sanki her birimize bir çift atanmış gibi. Sonra insan karşılıkları birbirleriyle tanıştığında birleşip bağlanırlar."

"Kulağa çok romantik geliyor," diye gülümsüyorum. "Yani Kane ve Jess'in yıldızları birbirlerini buldu mu diyorsun?"

"Doğru. Ray ve Gloria. Jay ve Soph. Bobby ve Kit. Hepimizin tanıdığı, birlikte çok mutlu olan tüm çiftleri biliyorsun." Omuzlarını silkiyor. "Bu, onların yıldız karşılıklarının da yukarıda birlikte olup olmadığını merak etmeni sağlıyor."

"Ama Bishop'ları tanımadığımı sanıyordum?"

Gülerek elimi sıkar ve yanağını omzuma dayar. "Neden hep beni eleştirmeye çalışıyorsun? Neden inatçılığımı huzur içinde bırakmıyorsun?"

"Bilmiyorum," diye gülüyorum. "Sanırım senin ısrarla sürdürdüğün sıkı kontrolünü bozmayı seviyorum." Başımı geriye eğiyorum, gözlerimi kapatıyorum ve alnına bir öpücük konduruyorum. "Ve evet, teorini beğendim. İkili yıldızlar birbirine bağlı çiftlerdir. Sonunda birlikte. Sonunda mutlu."

"Yani belki de kayan yıldızlar ölen insanlardır? Sanki diğer yarıları vardı, ama sonra yerçekimi onları bıraktı. Uzaklara uçup gökyüzünü son bir kez aydınlatıyorlar. Belki de bu onların son iyilikleri, özverili davranışları ya da son aşk beyanlarıdır, anlarsın ya? Ve sonra yok oluyorlar."

"Tanrım." Kafamı sallayıp tekrar gökyüzüne bakmaya başladım. "Bu çok morbid. Senin neyin var senin?"

Omuzlarını silkiyor, ama dudakları bir gülümsemeye bükülüyor. "Belki de tek yıldızlar tek başlarına dolaşıyor, yerçekimlerini ve diğer yarılarını bekliyorlar. Belki de ikili yıldızları izliyorlar, deli gibi kızgın ve kıskançlıktan yeşilleniyorlar çünkü onlar mutluluğu bulmuşlar."

"Belki." Diğer elimle uzanıp çenesinin altından parmağımla yüzünü yukarı doğru çektim. Biraz daha yaklaşarak dudaklarımı dudaklarına bastırdım, öpücüğünü sürdürdüm ve o iç çekip rahatlayana kadar durmadım. Birlikte olduğumuz her an, diğerleri gibi sıcak ve hızlı, bir iş anlaşması gibiydi ve kesinlikle yıldızların altında, rüzgarda kurbağaların ve kuşların yumuşak sesleri eşliğinde öpüşmek yoktu. Dilim alt dudağına kayarken Katrina'nın gözleri kapanır, ama elim onu serbest bırakmayı reddeder. Merdivenlerde dönerek ağırlığımı kalçama veriyorum ve elimi gömleğinin içine sokmak için can atsam da, bunun yerine yüzünü avuçlarım ve kalbim çarparken, bunu yapmamam için kafamda milyonlarca neden belirirken kendimi öpücüğe bırakıyorum.

Gemma beynimde yanıp sönüyor. Bir yanıyor, bir sönüyor. Yanıp sönerek bana onun orada olduğunu ve başka bir kadınla romantik bir ilişki yaşamamın bencilce olduğunu hatırlatıyor. Bu Gem'e haksızlık. Callie'ye haksızlık. Katrina'ya ve Mac'e haksızlık. Ama yine de dillerimiz birbirine kayıyor ve birkaç dakika içinde Katrina bacağını benim bacağıma dolayarak biraz daha yakınlaşıyor.

Nefes nefese, kalbim hızla çarparak geri çekiliyorum, keşke işler daha kolay olsaydı diye düşünüyorum. "İçeri gelmek ister misin?"

Sersemlemiş bir şekilde, sisli bakışlarını silkeliyor ve gözlerime odaklanmaya çalışıyor, ama bu mülkü kaplayan güvenlik kameralarının farkındayım ve arkadaşlarıma daha fazla malzeme vermek istemiyorum.

Bacağını bacağımdan nazikçe itip, sertleşmiş bir penis ve kararsız bir kalple ayağa kalkıyorum, onu yavaşça kaldırıyorum, sallandığında onu tutuyorum, sonra onu merdivenlerden yukarı, karanlık daireme götürüyorum.

Kendi dünyama bakmam gerekiyor. Evimi düzenlemem ve eski anıları ortadan kaldırmam gerekiyor. Geçmişte yaşamaya devam edersem, nasıl bir geleceğim olabilir ki, nasıl bir şekilde hayatıma devam edebilirim ki? Gemma her duvardan bana bakıyor. Parlak gözleri ve güzel gülümsemesi yeni bir suçluluk duygusu yaratıyor. Ama Katrina'nın gözlerinin benden ayrılmasını istemediğim için dairemde ışık hızıyla hareket ediyorum. Sırlarımı ya da ne kadar berbat durumda olduğumu bilmesini istemiyorum, bu yüzden ışıkları kapatıp onu oturma odamdan geçiriyorum.

"Bir saatimiz var mı?"

"Evet." Eli benim elimde kalıyor. Hareket ederken ayakkabılarını çıkarıyor, yürürken boyu bir santim kısalıyor ve tek eliyle üstünü çıkarıyor, böylece formalitelerin çoğunu hallederek yatak odama giriyoruz. "Bir saat. Yarın erken bitecek, çünkü Mac'in benim de katılmam gereken bir işi var."

Yatağımdan birkaç adım önce duruyorum. "Yarın akşam gelmeyecek misin?"

Kafasını sallar. "Yapamam. Mac kaçtığım için bana kızar, sonra da cevaplayamayacağım sorular sorar." Kot pantolon ve sütyeniyle yaklaşır, sanki en ufak bir gevşek deri veya çatlak beni rahatsız edecekmiş gibi, katlanmış koluyla karnını örtmeye çalışır. "Bu gece doya doya yapmalısın, DeWhit. Çünkü yarın elini kullanmak zorunda kalacaksın."

Onu karanlıkta kendime çekip dudaklarımızı birleştiriyorum. Saçlarını yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplamış, bu yüzden sütyeninin kopçasını körü körüne açmaya çalışırken saç uçları elimi gıdıklıyor. Dudaklarını bırakmadan askıları kollarından kaydırıp sütyeni ayaklarımızın yanındaki yere bırakıyorum ve nefes almak için geri çekildiğinde dizlerimin üzerine çöküp meme ucunu dudaklarımın arasına alıyorum.

"Tanrım! Eric." Vücudu gerildi ve nefesi hızla dışarı çıktı.

"Bu gece her şeyi elde etmeliyim." Tek elimle kot pantolonunun düğmesini açarken, diğer elimle göğsünü sıkıp dilimle meme ucunu okşuyorum. "Günlerce başka bir şey tatmayacağım, o yüzden şimdi tadabileceğim her şeyi tatmam lazım. Seni o kadar sert boşaltacağım ki, benim boşa giden bir sik olmadığımı hatırlayacaksın."

"Tanrım," diye inliyor. Onu bir adım geri itip tek elimle sert hareketlerle kot pantolonunu aşağı çekiyorum. Külotunu ortaya çıkardığımda bir an durup siyah danteli inceliyorum. Dar bantları. Kalçalarının arkasını gözetleyip çıplak tenini gördüğümde gözlerim yukarı fırlıyor ve kızardığına odaklanıyor. "Alay etme!"

"Bunları benim için mi giydin?" Danteli dişlerimin arasına alıp ısıriyorum. "Diğer zamanlarda pamuklu giyyordun. Şimdi dantel giyyorsun ve bunları giyerken belki de beni düşündün diye hissediyorum."

"Evet." Nefes nefese, baldırları yatağımın ucuna değene kadar bir adım daha geri çekilir. Onun hareketlerini takip ederim ve gerginlikten parmaklarını ovuşturmayı bırakamadığında, onu geri iterek *yere düşmesini sağlarım*, sonra kot pantolonunu ayak bileklerine kadar indirir ve yüzümü onun ateşli sıcaklığına gömerim. Dantel bizi ayırıyor, ama sıcaklık ve ıslaklık sanki orada yokmuş gibi belirgin.

"Sana seksi iç çamaşırı alsam nasıl olur?"

Cevap vermediğinde, başımı kaldırıp yüzünü yastığımla kapattığını gördüm. Elimi uzatıp yastığı çektim ve gözlerini bekledim. "İç çamaşırı almaya gitsem nasıl hissederdin? Seni düşünürdüm. Renklerin tenine nasıl yakışacağını, tanga'nın kalçalarının arasında nasıl duracak ve yaramaz bir şey vaat edeceğini düşünürdüm. Seni lokantada çalışırken, bana akşam yemeği getirirken ve senin için seçtiğim iç çamaşırını giyerken düşünürdüm."

"Eric..."

"Gururun mu engelliyor?"

Başını sallayarak şüphemi doğruladı.

"Söylemek istemiyor musun?"

Kafasını sallayarak bunu onayladı.

Gülümseyerek külotunu çıkarıyorum, pürüzsüz bacaklarından aşağı kaydırırken cildini ısıyorum. "Külotunu benim almamı kabul etmek için fazla gururlusun. Ama yine de alsam ve giymen gerektiğini söylersem, giyer misin?"

Gözlerimiz

buluşuyor. O

başını sallıyor.

Memnuniyetle homurdanarak, dilimi onun ıslak amına gömüyorum ve onun bana verdiği her şeyi yalıyorum. Bacaklarını kaldırıyor, kendini açıyor ve çıplığını bastırmak için ellerini yüzüne kapatıyor.

KATRİNA

"Nefes al, büyük anne. O oksijeni içine çek ve bayılma."

"Kapa çeneni!" Meg'in elini itiyorum ve tekrar bana uzandığında, ona tekrar tokat atıyorum. Oğlum, seyirciler ve antrenörlerle çevrili, standart boyutlarda bir boks ringine doğru götürülüyor. O benim bebeğim! Daha kısa bir süre önce yerde emekliyor ve akşam yemeğinde ezilmiş muz yiyordu. Uykusu çok kötü olduğu için gecede otuz kez uyanıyor ve dokuz aylıkken yürümek istediği için beni çılgına çeviriyordu. Bunun sonucunda da kafasında şişlikler ve morluklar oluşuyordu.

Ama şimdi en iyi arkadaşı yanında, boks ringinin dışında duruyor. Boks şortu giymiş, tişörtü yok, 16 onsluk eldivenleri var ve saçları terli çünkü Ben ve antrenörü Bobby Kincaid, diğer dövüşçüler sırayla dövüşürken onu çalıştırmaya başlamışlar bile.

Şu anda hakimiyet için yarışan kız dövüşçüler hakkında endişelenmeliyim, rakibini tekmeleyip bunu inanılmaz derecede kolaymış gibi gösteren sarışın dövüş makinesi, sanki herkes yapabilirmiş gibi görünüyor. Bu spor salonundaki herkesin dikkatini çekiyor – ben hariç herkesin. Mac'in her hareketini izliyorum, o ve Benny ise sadece bir metre önlerinde devam eden dövüşü izliyorlar, talimatlarını bağırlıyorlar, Evie'nin kaçtığı darbeleri kaçıyorlar, Evie bacaklarını kaldırdığında bacaklarını kaldırıyorlar, sonra Evie'den sadece bir saniye önce hayali bir darbe indiriyorlar ve daha ağır rakibini yere seriyorlar. Evie'nin küçük seyirci grubu, sanki onu geçmişte en az bir düzine kez kazanırken izlememişler gibi, kutlama çılgınlıkları atarak havaya zıplıyor.

Aiden Kincaid, diğer kız ayağa kalkamadan ringe atlar. Bobby Kincaid bugün oğlumun koçuysa, Aiden

Evie'nin koçudur – her zaman. Kızını kucaklayarak havaya fırlatır ve gülerek tezahürat eder.

Daha akıllı bir kadın olsaydım, Evie'nin dövüşme süresini rahatlatmak ve "*o iyi olacak*" mantramla nefes almak için kullanırdım. O dövüşürken, Mac sadece bir seyirciydi. Ama ben öyle yapmadım. Bunun yerine paniğe kapıldım ve sadece onun işi bittiğinde sıra ona geleceği gerçeğine odaklandım. Ve şimdi zamanım kalmadı.

Ne aptalım!

Çocuklar çoktan terlemiş durumda; adrenalinle dolular ve Evie'nin zaferiyle bu duygu daha da artıyor. Gençler göğüslerini çarpıştırıp yumruklarını tokuşturuyorlar. Onlar bir grup savaşçı ve oğlumun benim dışımda bambaşka bir dünyası olması kalbimde garip bir his uyandırıyor. Bir zamanlar, benim için her şeyim o idi. Günün her dakikasında yaptığı her şeyi biliyordum, ama sonra büyüdü, arkadaşlar edindi, bu spor salonuna katıldı ve şimdi benimle hiçbir ilgisi olmayan bu ilişkileri var.

Onun bu kadar harika arkadaşlar seçmiş olmasını seviyorum, ama aynı zamanda bunun bir parçası olmadığım için kalbim kırılıyor.

Bugünkü bu yer, bu yarışma, gerçek bir dövüş değil. İnsanların gerçekten yaralanacağı veya kanlar içinde ve incinmiş olarak ayrılacağı anlamında değil. Ödül parası yok, şöhret veya servet yok, galip için televizyon röportajları yok. Bu sadece çocukların ilk deneyimlerini yaşayıp, spor salonundaki arkadaşları olmayan biriyle dövüşmenin nasıl bir his olduğunu öğrenmeleri için bir gün.

Tabii Evie hariç.

O *gerçek* rekabet kariyerine çoktan başlamış durumda ve bugün burada olmasının tek nedeni spor salonunun ailesine ait olması ve ününün öncesinde gelmesi. Bu çocuklar başka spor salonlarından geliyor ve sarışını dövüşe davet ediyorlar çünkü onun adını duymuşlar, ama bu kadar göz alıcı görünen bir kızın bu kadar yetenekli olamayacağına yemin ediyorlar. Annesi başka bir dönemin prensesi olabilir, ama babası tam bir dövüşçü, bu yüzden burada büyürken nasıl dövüşüleceğini bilmemesi imkansız.

Diğer çocuklar, onu yere seren, seçilmiş olan, galip gelenin kendileri olacağına yemin ediyorlar, ama Mac buraya geldiğinden ve ben onun dövüşlerini takip ettiğimden beri, o kızlar

her zaman yere düştüklerinde kışlarında morluklarla ve ağızları ayaklarından daha hızlı olduğu için egolarında morluklarla uzaklaşıyorlar.

Evie, sert kızlar kraliçesi unvanını korudu, ama şimdi sıra benim bebeğimde.

"Tatlım." Babam elimi sıkıyor – teselli etmek için mi? Yoksa beni sakinleştirmek için mi? "Nefes almalısın. O iyi olacak." Mac ve arkadaşlarına doğru elini uzatıyor. "Görüyor musun? Kafasına kask takıyorlar. Benny orada, ona bilmesi gerekenleri anlatıyor. Kincaid bu işin en iyisidir. Yemin ederim, daha önce dövüşmeyi ve kazanmayı bilmeyen bir Kincaid ile hiç tanışmadım. O ailede kanlar sıcak akar, bu yüzden rahatla ve Mac'in emin ellerde olduğuna güven."

"Yumrukları olan bir adamın önüne konuyor ve dayak yemesi söyleniyor."

"Öyle değil!" Babam başını sallar. "Mac'in de yumrukları var, tatlım. Yetenekli, hızlı bir sağ yumruğu ve hafif ayakları var. Bu onun ilk rodeosu değil."

"Ama bacağı, baba! Bileği. Her şeyi! Kafatası hala hasarlı ve karar verme yeteneği her zaman kötü olmuştur. Bacağı onu rahatsız ettiği için ekstra ilaç alıyor."

Babam kolunu omzuma atar ve beni kucaklayarak kendine çekerken, Meg diğer tarafıma oturur ve kıkırdar.

"Böyle bir korkak nasıl yetiştirdiniz, Bay Blair? Yemin ederim, daha önce bu kadar küçük cesareti olan bir kızla tanışmadım."

"Kapa çeneni!" Meg'in ince koluna vuruyorum ve acı içinde tısladığında tatmin oluyorum. "Mac'in rakibini ve bu odadaki diğer tüm erkekleri yere serecek kadar büyük cesaretim var. Kincaid dahil."

Babam alaycı bir şekilde güler.

"Ama aynı zamanda oğlumun bu gece acil servise kaldırılacağına dair tamamen makul bir korkum var ve böyle bir darbeyi daha kaldırabileceğimden emin değilim."

"Olmayacak," diye tersler Meg. "En son ne zaman biri bu oyunlarda yaralandı?" Öne eğilir ve babamın gözlerine bakar. "Gerçekten mi? Cevap ver bana."

"Bacağını kıran bir çocuk vardı," diye cevaplar. "Diğer çocuğun kalçasına tekme attı ve bu da kemiğinde çatlak oluşturdu. Bir sonraki tekmede, bacağı kuru bir dal gibi kırıldı. Ses çok iğrençti."

"Şey... öyle de var," diye kabul eder Meg.

"Geçen sefer havluya takılıp beyin sarsıntısı geçiren çocuk vardı," diye ekler babam. "Aptal küçük pislik."

"Gördün mü!" Meg'in gözlerine bakarım. "Söylemiştim!"

"Diğer çocuğun dişini kıran çocuk vardı." "Baba, dur!" diye sızlanıyorum. "Lütfen dur."

"Dişi zaten sallanıyordu," diye itiraz etti Meg. "O Evie'nin suçu değildi."

"Bunu sen istedin, tatlım." Babam beni kendine çekip başımın üstüne gürültülü bir öpücük kondurdu. "Biliyor musun, çok uzun zaman önce Kincaid'in babasıyla arkadaşlık."

"Biliyorum, baba." Sıkılmış bir şekilde nefes veriyorum. "Onun senin ev arkadaşın, içki arkadaşın, yarış haydutu, Mac'ten ilham alan, ne zaman risk almayı bırakacağını bilmeyen genç bir aptal olduğunu biliyorum." Yemin ederim, ona dinlemesini istediğimde, o açıkça dinlemek istemediğinde, tıpkı Mac gibi konuşuyorum. "Bana bunu milyarlarca kez söyledin."

Gülerek, gülümsemeyle arkasına yaslanır ve Mac'in sırası gelene kadar kollarını kavuşturur. Üç neslin çift gamzeleri alt dudaklarımızın altında parlar. Üç nesil boyunca hiçbir şeyin *anlatılamadığı*. Biz Blair'ler, uyarıcı hikayeleri dinlemek yerine, düşmeleri ve sıyrıklar yaşamayı tercih ederiz. "Hayır, Bry bizim grubumuzdaki aptal değildi. O rol tamamen benimdi."

güler. "Bry bizim sorumluluk sahibi olanımızdı, çünkü her zaman ailesinin geçimini sağlıyordu. Liseden mezun olur olmaz, bakması gereken insanlar vardı, bu yüzden çabucak olgunlaştı. Oysa ben yıllarca ciddi olmak zorunda kalmadım, annen gelene kadar, ve o zamana kadar herkesin eğlencesini yeterince yaşamıştım. Onun hakkında konuştuğumu bildiğini söylüyorsun." Başını sallar. "Ama aslında bilmiyorsun tatlım. Bry ile aramızdaki ilişki arkadaşlıktan öteydi. Kardeşlikti. Aileydik."

Bobby Kincaid, oğlumun göğsüne yumruklarını vurarak "*Hadi bakalım!*" der gibi hareket ettiğinde, sinirlerim gerildi ve dişlerimi sıktım. "Ne olmuş peki baba? Ne demek istiyorsun? Şu anda felsefeye kafam uygun değil."

Ring yönüne doğru kolunu uzatıyor. "O kardeşliği görmüyor musun? Mac ve Benny'yi görmüyor musun? Mac ve Bobby'yi? Benny

ve Bobby'yi görmüyor musun?" Alnını alnına dayamış duran ve Benny'nin dövüş planını haykıran çocukları işaret ediyor. Öğrencilerinin üzerinde gururla duran ve Benny'nin söylediklerine onaylayarak başını sallayan Bobby'yi işaret ediyor. Sonra ringin hemen dışında, yarışma kıyafetleriyle duran dövüşçü kızları işaret ediyor: dövüş şortları, spor sütyenleri, örgülü saçları, savaşçı yüzleri. Evie az önce dövüştü ve kazandı, ama kutlamak için koşuşturmuyor, bir sonraki savaş için hazır bekliyor. "Bu insanları tanıyan herkes aileden olur, tatlım, ve Kincaid, Mac'in kazanamayacağını düşünüyorsa onu ringe çıkarmaz. Bacağı sakat olsa bile."

Bunu biliyorum. Yıllar önce Kincaid'leri sorguya çekip aynı güvenceleri almamış değilim. Ama bilmek ve yapmak iki farklı şeydir ve korku bir anneyi mantıksız hale getirir. "Çok korkuyorum baba. Onu korumak benim görevim."

"Ve seni korumak benim görevim."

Ben tartışmaya başlıyorum, ki o da bunu tamamen bekliyordu. "Bağımsızlık istiyorsun; her şeyi kontrol altında tuttuğunu söylüyorsun. On altı yaşında beni dede yaptığınan beri bunu söylüyorsun. Ama ne kadar zor olsa da, geri adım atıp sana güvenmek zorundaydım. Şimdi sen de onun için aynısını yapmalısın. Korkma. Heyecanlan. Hayatımın tam da bu noktaya, Bry'nin kurduğu şeye, bu spor salonuna ve bu çocuklara, Mac'in parçası olduğu için çok şanslı olduğu bu aile birliğine geri döneceğini hiç tahmin etmemiştim. Neşelen tatlım. Cesaretini topla ve bu maçı izlemeye hazırlan. Şahsen, bu maça para yatırdım."

"Ne?" Dönüp omzuna bir şaplak attım. "Kime bahis yaptın? Bu iş için bahisçiler falan yok, değil mi?"

"Her yerde köpekbaklıkları var tatlım, sadece nereye bakacağını bilmelisin. Tabelalar asıp varlıklarını ilan etmiyorlar, ama söz veriyorum, sadece gözlerine bakman yeterli, anlarsın. Oğlumun herkesi yeneceğine içtenlikle inanıyorum. İçgüdülerim öyle söylüyor, bu yüzden desteğimi göstermek için biraz para yatırdım. On dakika sonra paramın iki katına çıkacağını garanti ederim."

Ring yanındaki zil çalar ve gözlerimi oraya çeker. Bu bir uyarı zilidir, dövüşçüler ve hakem hariç herkese yönelik bir uyarıdır

"Tanrım," diye inlerim. "Tanrım, Tanrım, Tanrım. Ona ne kadar bahis oynadın baba?"

"Bu benimle bahisçim arasında. Seni ilgilendirmez, tatlım. Hazır mısın?"

Çın, çın.

"Aman Tanrım!" Meg'in elini tutup, o çığlık atıp bana vurana kadar sıkıyorum. On sıra geriden, bebeğimin kendinden emin adımlarla ilerlemesini izliyorum. Diğer çocukların kesinlikle silmek isteyeceği kendini beğenmiş bir gülümsemeyle ve topallamadan, çünkü antrenmanlar sırasında arkadaşları ona milyarlarca kez şunu aşlamış: *duygularımızı göstermeyiz, zayıflığımızı göstermeyiz.*

Mac'in rakipleri bacağının yaralandığını öğrenirlerse, onu hedef alacak ve dövüşü bitireceklerdir. Bunu anladıkları anda her şey bitecek. Bu yüzden bugün uyandığından beri topallaması kayboldu, yerine dişlerini sıkıp zayıflığını göstermeyecek bir kararlılık geldi.

"İleri adım at, Mac!" Meg, beni yerde tutan yapıştırıcıdan etkilenmemiş gibi görünüyor ve ayağa fırlıyor. "Onu ez, yakışıklı!"

"Blair!" Babam bile yüksek bir sesle ayağa fırladı. "Yap şunu Blair! Bitir işini!"

Gözlerimi kapatıyorum, tüm vücudumda nöbet geçirmiyormuş gibi davranıyorum ve parmaklarımın arasından ringin dışındaki Ben ve Bobby'nin talimatlarını bağırarak verdiklerini gördüğümde hiç rahatlamıyorum. Mac, Meg'i ya da babasını duymuyor. Muhtemelen Bobby veya Ben'i de duymuyor. Ama rakibini hızlıca alt ediyor, yumrukları kaçırıyor, bacağını yıldırım hızıyla tekmeliyor ve on yıl sonra daha fazla kas ve spor salonunda daha fazla zaman geçirdikten sonra yetişkin bir adamı nakavt edecek yumruklar atıyor. Mac, çocuk hareket edemediği daha hızlı bir şekilde onun ulaşamayacağı bir mesafeye atlıyor, sonra ileri atılıyor ve bunun sadece ayakta dövüş olması gerektiği gerçeğine rağmen çocuğu yere çarpıyor.

Hakem, diğer çocuğun ayağa kalkması için ikisinin arasına girer ve bu sırada, gösterişçi oğlum ringin kendi tarafında yürür ve hayranlarına gülümser. *Tanrım, herkesin yenmek isteyeceği bir dövüşçü olacak.* Mac ve o çocuk aynı boyda,

aynı boyda, aynı kiloda, ama parmaklarımın arasından izlerken, bunun adil olmayan bir dövüş olduğunu düşünüyorum.

Mac için haksız değil, ama aynı boyda olduğuna emin olduğum, ama şimdi benim kibirli oğlumdan çok daha küçük görünen çocuk için haksız.

Kırmızı, beyaz ve mavi çizgili ağızlığıyla Mac gülümsüyor. Kırmızı başlığının altından, hayran kızlarına göz kırıyor. Ve hakem dövüşü yeniden başlattığında, varlığından haberdar olmadığım ince kollarındaki kaslarla, zavallı, hiçbir şeyden haberi olmayan çocuğun çenesine bir yumruk atıyor ve onu yere seriyor, öğle yemeğim boğazıma kadar geliyor.

"O kazandı!" Meg topuklu ayakkabılarla zıplıyor ve yumruğunu havaya kaldırıyor. "Evet, evlat! Sen çok sert bir adamsın, Mac Blair!"

"Meg!" Ayağa kalkıp ellerini tutuyorum. "Küfürlü konuşma! Bu bir çocuk etkinliği."

"Umurumda değil." Ellerimi itip geri döndü. "Benim oğlum hakimiyet kurdu. Wooo, Mac!" İki parmağını dudaklarının arasına koyup ısıklık çaldı ve diğer çocuğu kaldırıp yan yana durdurdukları sırada ringin ortasından terli bebeğimi güldürdü. Çocuk zarar görmemişti, tamamen koruyucu giysiler giymişti ve ağlamıyordu. Bu çocuklar birbirlerini nakavt etmiyorlardı.

Sadece yere düşüyorlar.

Ve şimdi bebeğimin eli zaferle havaya kaldırılıyor.

Eğer istediğini elde ederse, ömür boyu bu boktan durumla uğraşacağım ve işler daha da karışacak: daha büyük kavgalar, daha büyük rakipler, kan. *Çok fazla kan.* Sanki Kincaid'leri internette aramamışım gibi. Onlar kazandı; yenilmezlerdi, ama promosyon fotoğrafları için kendilerine verilen ve tuttukları kemerler, *her zaman* üzerlerine bulaşan kanı gizleyemedi.

Kalabalık oğlumu kutlarken dakikalar geçiyor ve ben titrek bacaklarımla ayağa kalkıp ona gidemiyorum. Bobby öğrencisini kucaklıyor, sonra Benny kutlama için göğüslerini birbirine çarpıyor ve Mac'i bir adım geriye itiyor. Mac, Roller'ın kızlarıyla tanışmak için ringden çıkar ve kıvrıkcık saçlı Evie Kincaid'in gürültülü kucaklamasına boğulur. O, Mac'ten büyük ama Ben'den küçüktür. Ringde vahşi, ring dışında gürültülüdür. Yaşına göre oldukça kaslıdır; zinde ve formdadır ve Benny'nin en iyi arkadaşının üzerine tırmanıp salya akıttığını hiç fark etmez.

Benny'nin en iyi arkadaşının üzerine tırmanıp salya akıttığını izlediğinden haberi yoktur.

Ben kıskanç gözlerle izliyor, ama babası onu oğlumdan çekip kaldırdığında ve kaşlarını kaldırıp sessizce "*yapma!*" der gibi bakınca rahatlıyor. Mac, Ben'in küçük kız kardeşi Livi'ye veriliyor. Sonra Evie'nin kuzeni Bean'in isteksizce uzattığı yumruğunu kabul ediyor. "Hemen dönerim." Babası koltukların arasında dolaşıp koridora doğru ilerler. Sırasını bekleyen Bobby, Mac'i kemiğini kıracak kadar sıkı bir kucaklamayla sarılırlar, birlikte gülerler ve sohbet ederler. Bobby kardeşleriyle buluşur ve gururlu bir gülümsemeyle onları izler.

Sonunda, babası Mac'i bırakır ve isteksiz genç kızın yanına yaklaşır. Elini uzatır, yumruk tokuşturmak için değil, para için, ve kız tiksinti dolu bir homurtuyla parayı avucuna atar.

"Aman Tanrım! Baba? Küçük bir kıza bahis mi yaptın?"

Checkmate Security'nin halka açık bir şirket olmasının EN İYİ YANI, cep telefonu numaralarının herkese açık olmasıdır. İçimden bir ses, çok daha özel numaralarının yanı sıra "halka açık" numaraları da olduğunu söylüyor, ama yine de, aylar önce Eric'in faturasıyla birlikte bulduğum ve yemek parası ve yüklü bir bahşişle birlikte fincan tabağına bırakılmış olan kartviziti tarıyorum. Herkesin bulması için bırakmış ve şirketi Google'da arattığımda numaralar da hemen çıkıyor. Yani sorun yok, değil mi? Vücudumu saran gerginliği yenmek için dizimi sallayıp küçük parmağımı ısıyorum.

Yap!

Yapma.

Şu anda saat sabahın ikisi ve ben yatağımın köşesinde tek başıma otururken, Mac'in zaferinden sonra saatlerce hissettiği heyecanı hissediyorum. Bu sadece amatör bir dövüş, çocuklar arasındaki aptalca bir rekabet, ama bu "aptalca" rekabetin getirdiği gurur ve özgüven, ailemizi saatlerce havada tuttu.

Yapın!

Yapma.

Bebeğimle gurur duyuyorum, ama aynı zamanda beni büyük başarılar uğruna terk edecek bir adam olarak düşündüğüm için inanılmaz derecede savunmasız hissediyorum. Ve aynı zamanda, zafer peşinde koşarken incineceğinden çok korkuyorum. Ve eğer zaferi yakalarsa, bundan yararlanmaya çalışacak insanlar ne olacak? Biraz para ve şöhret peşinde koşan kadınlar. Kendilerini arkadaş olarak adlandıran, ama tek istedikleri başkasının parasıyla parti yapmak olan insanlar. Zeke bile. Kendi babası bile ilk sırada olacak. Bütün bu insanlar yardım eli uzatacak, ama hiçbirisi oğlumun iyiliğini, kariyerini veya mutluluğunu umursamayacak. Utanç dolu bir parçam, onun hedeflerine asla ulaşmamasını umuyor, çünkü sahip olduğu her şeyi emip kurutacak sülüklerden korkuyorum, sonra da şişman karınlarıyla yoluna devam edip onu ölüme terk edecekler.

Annesi olarak, onun başarılı olmasına yardım etmek benim görevim. Ama ya başarısı aynı zamanda onun çöküşü olursa?

Şu anda Mac'in hayatındaki insanlar sağlam. Spor salonundaki arkadaşları onun için mükemmel rol modelleri. Lokantadaki arkadaşları ise ailesi gibi. Bir de ben varım, Mac'in hayatını güvende ve düzenli tutmak için ölümüne savaşıyorum.

Ama yakında, bin günümüz dolduğunda ve o yasal olarak yetişkin olduğunda, artık söz hakkım olmayacak. Her şey benim kontrolümden çıkacak, bu yüzden onun on sekizinci doğum gününe kadar geri saymak kalbimi parçalıyor. Onları aceleyle uzaklaştırıp Zeke'den kurtulduğumuzda kutlama yapabilirim. Ya da her günü biriktirip, o on sekiz yaşına gelene kadar onu sömürmek isteyen hiç kimsenin ona zarar veremeyeceği için mutlu olabilirim.

Şu anda içinde bulunduğumuz zaman hakkında ne hissedeceğimi bilememek benim için en büyük zorluk. Oğlumla geçirdiğim her dakikayı değer vermem gerektiğini biliyorum, ama endişe her mutlu anı mahvediyor. Oğlumu tebrik etmem gereken zafer kutlamalarında bile endişe beni ele geçiriyor ve tek düşünebildiğim, başkalarının bunu onun için nasıl mahvedebileceği.

Saatler ilerledikçe ve sabah ışık hızıyla yaklaşırken duygular kalbimi parçalıyor. Beş saat sonra işte olmam gerekiyor. Mac'in kavgası sırasında kaçırdığım bahşişleri telafi etmek için çift vardiya çalışmam gerekiyor, bu yüzden masadan masaya kahve taşıırken pişman olacağımı bilsem de rahatlayamıyorum.

Yap şunu!

Yapma.

Kafamda bu sözleri tekrarlıyorum, ama gerçekte, lanet olası dizimi sallayıp, ön yüzünde Eric'in adı yazılı olan kartı incelemekten başka bir şey yapamıyorum. Metin karttan alınmış, bu yüzden başparmağım onun telefon numarasının üzerinde dolaşıyor, sanki onu okşamak, gerçekten yapmak istediğim şeyin yerine geçecekmiş gibi.

Ama aynı zamanda... Sabahın ikisinde bu adamı aramak için çok gururluyum. Acil bir durum olduğunu düşünecek ve öyle olmadığını anladığında beni aradığım için alay edecek. Kendini beğenmiş olacak ve muhtemelen bana kendimi tatmin etmemi söyleyecek, çünkü sabahın ikisinde yapılan aramalar bunun anlamına gelir, değil mi?

Ama alay etme tehdidi bile, onun numarasını cep telefonuma yazmamı engellemeye yetmiyor.

Yavaşça. Her rakamı tek tek girerken ekran her rakamın ardından kararır.

Yap!

Yapma.

Yeşil simgeye basıyorum ve telefon bir, iki, üç kez çalarken nefesimi tutuyorum...

"İyi misin?" Sesi kaba ve derin uykudan uyanmış gibi. "Katrina? İyi misin?"

"Evet. Merhaba." Yatağında geriye kayarak başlığa yaslanıp çıplak ayaklarımı yorganın altına sokuyorum. "Güvendeyim ve iyiyim, söz veriyorum."

O rahat bir nefes aldığı anda içimde bir suçluluk duygusu uyandı. Dramatik, sahte bir nefes değil, çok daha gerçek bir nefes, onun bir nefesle attığı endişe yüzünden kendimi gerçekten kötü hissettiren bir nefes. "Tek kelimelik cevaplar, tamam mı?"

"Ha?"

"İyi olduğundan emin olmalıyım. İlk kez birlikte olduktan sonra bana kaç tane kurabiye getirdin? İyi değilsen bana gerçek cevabı ver. Güvendeysen yanlış sayıyı söyle."

"Şey..." Gerçek cevap üç. "Dört. Sana dört kurabiye getirdim."

"Peki neden bu gece işe gelmedin? Gerçek cevap, birinin kafana silah dayadığı anlamına gelir. Yanlış cevap,

iyi olduğun ve bir Şeyler uydurmak için zihnini boş olduğu anlamına gelir."

"Őey..." Kafamın yakınında bir silah olması dűŐűncesi yaratıcılıđımı bozuyor. Bu, gerçek bir silahın yalan sűylememi engelleyeceđi yűnűndeki teorisini dođruluyor. "Őey... iek alıŐveriŐi yapıyordum. Hayalimdeki dűđűn için. Meg ve ben bahar dűđűnű için lale seçtik ve ŐiŐmanlayana kadar çikolatalı pasta űrnekleri yedik."

"Katrina..."

"Aslında, son cűmle dođruydun."

O gűlűyor. "Neden sabahın ikisinde beni arıyorsun? Az űnce hayatımın on yılını çaldın."

"űzgűnűm." Alt dudađımı ısırp yorganımın altına giriyorum. űnceden űŐűműyorduk ama Őimdi yorganın altına girip dıŐ dűnyayı gűrmemiŐ gibi davranmak istiyorum. Sadece bir kızın bir erkeđi aradıđını varsaymak istiyorum. Bu odanın dıŐında her Őey stres, faturalar ve sorumluluklar, ama burada, karanlıkta telefonda konuŐurken, bunların hiçbiri yok. "Heyecanlıydım ve uyuyamadım. Bu saatte arayabileceđim baŐka kimse yok. Seni uyandırdıđım için űzűr dilerim."

"űnemli deđil." diye homurdandı, sıcak battaniyesinin altında hareket ettiđini hayal ettirerek. "Beni çok korkuttun, ama Őimdi iyiyiz. Bana o pastadan biraz daha bahset."

Sessizce kıkırdayarak gűldűm. Mac, telefonda konuŐtuđumu duyarsa fırtınadan daha hızlı bir Őekilde buraya koŐarak gelecektir. "Bebeđim dűn gece kavga etti. Bir yarıŐma kavgası."

"Gerçekten mi?" Sesi Şaşkın geliyor. "Bundan hiç bahsetmedi."

"Bu kadar kendini beđenmiŐ bir ocuk olmasına rađmen, bűyűk olaylardan űnce aslında oldukça sessizdir. Yarın her Őeyi duyacaksın. Kesinlikle pankartlar hazırlamıŐtır."

"Kazandı mı?" Ses tonu değişiyor. "Yaralandı mı? Bacağı nasıl?"

Onun endiŐesi, benim sertleŐmiŐ kalbimi ısıtır ve bu aramayı piŐman olup olmayacağımı dűŐűnmeme neden olur. "Kazandı ve kavga sırasında bacağı iyiydi."

"Peki Şimdi?"

Nasıl arayıp istediği cevapları alacağını çok iyi biliyor. "

it all

night after fight. said it was

űnlem amaçlı olduđunu sűyledi, ama bunun onu biraz rahatsız ettiđini anlayabiliyordum. Spor salonu

AT onu gözetim altında tuttu ve buz torbasını çevirmesine yardım etti. Yatmadan önce ağırı kesici aldı, böylece uyuyarak iyileşecek. Biraz rahatsızlık duyuyor ama teknik olarak bir sorunu yok. *Daha fazla* hasar yok ve şimdi kendini Rocky gibi hissediyor, bu yüzden yarın lokantada balonlar ve flamalar olacak.

"Kız arkadaşlarıyla birlikte gelecek mi?" O gülümsedi. "Roller'ın kızları kutlamasına yardım ederler."

"Çok dikkatlisin, DeWhit. Evet, yarın onun ekibi de onunla birlikte olacak. Evie de kavgasını kazandı, bu yüzden gürültücü olacaklar.

Ama bu kızlar bu işlerde tecrübelidir, onu takip etmelerinin nedeni kutlama değil, bacağı olacaktır. Başarısız olacağından ve düşebileceğinden endişeleneceklerdir. Bu yüzden kutlama yapıyormuş gibi davranacaklar, ama aslında etrafında dolaşıp onu yakalamaya hazırlanacaklar." "Onlar iyi arkadaşlar," diye mırıldanır. Sakalın sesi kumaşa sürtünmesi ve yumuşak bir homurtu midemi ısıtıyor. O kıvrılıp rahat bir pozisyon alıyor ve içimdeki büyük – *aptal* – bir kısmı aynı yatakta yatıyor olmayı diliyor. Bacaklarımı onun bacaklarının arasına kaydırıp ona sokulmak istiyorum; omzuna yaslanıp boynuna astığı etiketlerle oynamak istiyorum. Rol yapmak istiyorum. "Oradaki çocuklar iyi çocuklar."

"Evet, gerçekten öyleler."

"Kavgayla nasıl başa çıktın?" Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Diğer çocuğu kaç kez yere sermeye çalıştın?"

"Hiçbiri." Kendi kendime gülümserim, sonra eklerim, "Şey, kavgayı biraz daha iyi idare edebilirdim sanırım. Biraz gergin ve huzursuz olabilirdim."

"Huzursuz," diye burun kıvrır. "Eminim öyledir."

"Kapa çeneni," diyorum, ama hiç de öfkeli değilim. "Elimden geleni yaptım, tamam mı? Onun dövüşünü izlemek istemedim. Geçen sefer de izlemek istemedim, ondan önceki sefer de. Ama izledim; oradaydım ve ona destek oldum, ve sadece çok küçük bir parçam onun bacağını tekrar kırıp profesyonel olmasını engellemeyi düşündü."

"Katrina!" Alaycı bir şekilde hayret nidası beni gülümsetir. "Kendi oğlunun dövüş kariyerini sabote mi edeceksin? Ne cüret!"

Onun haykırışı beni on yıl öncesine, Mac'in henüz yürümeye başlayan bir çocuk olduğu ve ben onun istediği bir şeyi yapmadığımda "*Nasıl cüret edersin?*" diye ağladığı günlere geri götürdü.

onaylamıyordu. Nasıl olur da onun sevmediği bir akşam yemeği hazırlarım? Nasıl olur da onun on bir milyarını gökkuşağı çizimini çöpe atarım? Nasıl olur da o hafta kütüphaneden yeni bir kitap ödünç almayı unuturum, böylece okumak için yeni ve ücretsiz bir şeyimiz olur? Bu bir çocuk şakası, beni her zaman tekrar duymak isteyen komik bir söz.

Daha kolay bir hayat sürmek için birlikte geçirdiğimiz yılların çoğunu boşa harcadım. *Gelecek ay biraz daha paramız olacak. Gelecek yıl Mac okula başlayacak ve ben biraz daha fazla çalışabileceğim. Gelecek Noel'de, bebeğime yerel ikinci el mağazasından aldığım, temizleyip yeniymiş gibi gösterdiğim bir şey yerine, orijinal ambalajında bir hediyeye alabileceğim.* O anı durdurup sahip olduklarımızın tadını çıkaramıyordum ve birinin gelip sahip olduğumuz az şeyi elimizden alacağından korkuyordum.

"Bir parçam her gün bunu düşünüyor," diye utanarak itiraf ediyorum. "Eğer savaşamazsa, incinmez. Eğer savaşamazsa, zenginlik ve şöhret hayalleri gerçekleşemez. Eğer ne zengin ne de ünlü olursa, onu kullanmak isteyen birçok insan bu fırsatı yakalayamaz."

"Katrina?" Sesi kulağıma yatıştırıcı bir şekilde yankılanıyor. "Annen ortaya çıkıyor."

Burnumdan hafifçe gülerim ve battaniyemi yüzümü örtecek şekilde çekerim. "Açıkçası nasıl ortadan kaldıracağımı bilmiyorum. Bir çubuğa idrarımı yaptığımda ortaya çıktı ve bu tam olarak hayatımın yarısı kadar zaman önceydi. O kadar uzun zamandır benim bir parçam oldu ki, nasıl kapatacağımı bilmiyorum."

ERİC

Gemma ve ben karanlıkta otururken, onu sessiz tutmak için elimi ağzına bastırıyorum. Tek duyduğumuz, döşeme tahtaları üzerinde ayak sesleri, arama uğultuları ve Gem'in ağır nefes alıp verişİ.

"Çıkın, çıkın, neredesiniz!"

Gem'in gözleri panikle büyür, kalbi benimkine çarpar ve elleri huzursuzca hareket eder.

"Seni bulmaya geliyorum! Areeeee, yatağın altında mısın?" Yorganımızın hışırdaması Gem'i kucağımda titretir. "Hayır. Hmm..." Daha fazla ayak sesi. "Areeeeeee, kapının arkasında mısın?" Kapı, saklandığımız dolaba çarpar.

Kucağımda titreyerek, Gem elimi ağzından çeker ve muhteşem bir gülümseme gösterir. "Neredeyse bulunacağız."

"Şşş." Parmağımı dudaklarımın üzerine koyarım, sonra öne eğilip parmağımı onun dudaklarıyla değiştiririm. Yüzünü avuçlayıp dilimi içeri sokarım, dolap kapısı açılıp yatak odamızdan gelen ışık küçük alanımızı doldururken inlerim.

"Baba! Bu ne cüret?"

Yakalandım, dönüp en masum gülümsememi takınıyorum. "Ne?" Callie, tavırlı bir şekilde üzerimizde dururken onu belinden tutuyorum. Annesininki gibi saçları uçuşurken ve aptalca çığlıklar atarken onu kendime çekip tombul yanaklarına öpücükler yağıdırıyorum. "Bizi buldun, bebeğim."

"Annemi öpüyordun!" Dört yaşındaki kızım aynı anda homurdanıp kıkırdıyor, benden kurtulmaya çalışıyor, ama annesinin onun yerini almasını diye bana daha da sokuluyor. "Saklanmanız gerekiyordu!"

"Saklanıyorduk, Cal. Ve sen bizi bulmakta çok başarılıydın buldun."

"Artık annemi öpme!"

"Ben her zaman annemi öpeceğim." Karımı öne doğru çekerek, çırpınan kızımızın üzerinde bir A harfi şekli oluşturuyoruz ve sadece mutluluğu bilen bir erkeğin verebileceği bir gülümsemeyle dudaklarımızı birbirine yapıştırıyoruz.

"Baba! Bu ne cüret?"

KATRINA'nın dün gece tahmin ettiği gibi, Mac ertesi sabah lokantaya insanlık tarihinin en büyük kafası, kibirli bir tavır ve geniş göğsüyle gelir. Arkadaşları da onun peşinden gelir, bu da benimle oturmaya çalışmayacağı anlamına gelir.

Başka seçenek olmadığında ya da ödevlerinde yardıma ihtiyacı olduğunda sorun yok, ama arkadaşları yanındayken, şampiyon dövüşçünün *yaşlı bir adamla* oturması mümkün değil. Katrina, Mac hikayesini milyarınıcı kez anlatırken gözlerini devirir, çocukların sipariş etmediği yemek tabaklarını getirirken Mac'in kafasının arkasına vurur ve kibirli Evie Kincaid, Mac'i dövüşmeye davet ederek susturduğunda güler.

"Zayıflıklarını biliyorum, Macallistar." Kıvırcık saçlı genç kız, sırtı bana dönük olacak şekilde masaya oturur ve dağınık saçları kolumu gıdıklar. Çocuklar, bol krem şanti ile domuz pastırması ve krep yerler. Geçmişte kazandıkları dövüşleri ve gelecekte kazanmayı planladıkları dövüşleri hakkında konuşurlar.

Sanki geleceğe bir bakış gibi. Sanki televizyonun kanalını değiştirmişim de, şimdi altı kişilik grubu, Evie, Bean ve kuzenleri Bryan'ı bir tarafta sıkışmış halde görüyorum. Mac, Benny ve Benny'nin küçük kız kardeşi Livi ise karşı tarafta oturuyor. Gülüyorlar ve yemekleri fırlatıyorlar; birbirlerine sataşıyorlar ve okuldan sonra sekizgen ringde hesaplaşacakları bir tür savaş ilan ediyorlar ve işleri bittiğinde, Katrina'nın temizlemesi için ortalığı dağınık bırakmıyorlar. Kendi masalarını topluyorlar, dökülen suyu temizliyorlar, bankı siliyorlar, masayı spreyleyip siliyorlar ve bir geçit töreni gibi okul çantalarını takıp Katrina'nın kapıda onlara verdiği ıslak öpücükleri kabul ediyorlar.

Katrina, artık boş olan masanın yanında durur ve ellerinde bir havlu sıkar. "Doğru seçimler yapın çocuklar."

"Bizi tanıyorsunuz, Bayan Katrina." Evie kapıda durup kendini beğenmiş bir gülümsemeyle, "Biz her zaman doğru seçimler yaparız," der.

Katrina şüpheli bir şekilde kaşlarını kaldırır. "Evet, seni tanıyorum Evelyn, bu yüzden sana aptalca davranmamamı hatırlatmak zorundayım."

Koltuğumda gülümseyerek mürettebatın kapıdan çıkmasını izliyorum. Mac en son çıkan kişi ve dün bu saatlere göre topallaması daha belirgin olmasına rağmen, geri dönüp gülümsüyor. "Seni seviyorum anne. İyi günler."

"Sen de, canım. Git bir şeyler öğren."

Kapı kapanırken mutfak personeli zili çalıyor ve sanki zamanlayıcı gibi, karnım birdenbire dikkatimi çekiyor, çünkü bunun benim için olduğunu biliyorum. Tabağı ve bir rulo çatal bıçak takımını alan Katrina, istemeden de olsa, gözlerindeki succubus'un sonsuza kadar sürecek sözler verdiği bir baştan çıkarma hareketiyle lokantanın içinden geçiyor.

Hamburger sipariş etmeme rağmen önüme domuz pastırması ve yumurta tabağını kaydıran Katrina gülümsüyor ve ilk kez karşıma oturan bankta yerini alıyor. Bir saniye aç, bir saniye gergin, daha dik oturup çatal bıçaklarımı açarken, bu kadın, bu savaşçı saçından eşarbını çıkarıp bir anlığına serbestçe sarkıtıyor. Saat daha sabahın sekizi, ama saat üçten sonraya kadar telefonda konuştuk ve o kadar uzun süredir buradaydı ki rujunu tazelemesi gerekiyordu. Çok uzun süre. Bacaklarını çekip çapraz bacaklı oturur, saçlarını geriye doğru düzeltir ve utangaç bir gülümsemeyle bana bakar. "Günaydın."

Lise birinci sınıftan beri Gemma ile birlikteyim. O da benimle aynı sınıftaydı ve ikimiz de neredeyse mükemmel notlar alan inekler olduğumuz için, derslerde bazı ödüller kazanıyorduk – örneğin, birlikte oturma hakkı gibi. Birbirimizin dikkatini dağıtmak bir yana, birbirimize yardım ediyorduk. Gemma matematiğe ihtiyaç duyduğunda, ben bu konuda başarılıydım ve ona yardım ediyordum; ben fen bilimlerinde zorlanıyordum, o da bunu telafi ediyor ve ikimizi de daha güçlü kılıyordu. Bizi tanıyan herkesin dediğine göre, birbirimiz için mükemmel bir çifttik. Her şey o kadar kolay geliyordu ki, onun yanında hiç gerginlik hissetmedim.

Ama şimdi burada, yağlı bir kahvaltı, üç saatlik uyku ve aşırı derecede bağlanmaya başladığım kadınla birlikte bir lokantada oturuyorum ve onun gülümsemesi beni çok geriyor.

"Selam." Bıçak ve çatalla oynuyorum. "Bugün çok güzelsin."

En azından kızarıyor, bu da sinirli olan tek kişinin ben olmadığımı düşünerek beni rahatlatıyor. "Teşekkürler. İyi uyudun mu?" Öne uzanarak bir parça domuz pastırması kapıyor ve yanakları pembe, gözleri parıldayarak yiyor.

"Bir süre iyi uyudum. Ta ki telefonum, seksle sonuçlanmayan seks teklifleriyle dolup taşana kadar."

"Senin için çok kötü."

Gülümsüyorum. "Yok." Kahvaltımı kesip yumurta sarısının akışını izliyorum, sonra bir dilim domuz pastırmasıyla silip süpürüyorum. "Aradığına sevindim. Karanlıkta seninle konuşmak güzeldi." Kaşlarımı çatarak durup etrafa bakınıyorum. "Şu anda gizlilik kurallarını ihlal etmiyor muyuz?"

O burun kıvrır. "Bu ulusal güvenlik meselesi değil. Bizi konuşurken bulsalar kimse gelip bizi öldürmez. Daha çok, *çocuğumun önünde sevişmeyelim gibi* bir şey." Sözleri yumuşaktı, böylece kimse duyamazdı, ama yine de cümlesi birçok nedenden dolayı midemi bulandırdı. "Zaten herkes bizi bir araya getirmek istiyor gibi görünüyor, bu yüzden konuşmamız büyük bir dedikodu konusu olmayacak."

Çiğnemeyi bırakıp kaşlarımı çattım. "Çift olmak ne demek?"

O, kahvemi alıp kıkırdayarak yudumlar, çünkü sanırım artık bunu yapıyoruz. "Senin yaşlı olduğunu ve yeni jargonu bilmediğini unutmuşum."

"Ben yaşlı değilim!"

Gülümsediğinde ve alay ettiğinde çok güzel oluyor. Bir erkeği savunmaya zorladığında kendini buluyor. "Ship" bir ilişkiyi desteklemek anlamına geliyor. Bizi eşleştiriyorlar, nişanlıyorlar, diyebiliriz. Muhtemelen isimlerimizi birleştiriyorlar, yani Eric ve Katrina muhtemelen Ericka, Katric ya da onun gibi saçma bir şey olacak. Herkes bizim yaptıklarımızda söz sahibi olduğunu düşünüyor, ama ben istersem seninle konuşurum. Mac okulda ve korumam gereken tek kişi o, bu yüzden Stefan kendi işine baksın." Kafasını çevirip, kapıdaki iri yarı adamı tokatlayarak onu ciyaklayarak uzaklaştırır. "Bilmiyorum... Sanırım bugün keyfim yerinde."

"Bu kadar az uyuduğunu düşünürsek, bu oldukça şaşırtıcı."

"Biliyorum!" Kıkırdayarak kahvemi içip bitirir ve beni yemek yemeye teşvik edercesine başını sallar. "Son zamanlarda biraz moralim bozuktu ama bugün iyiyim. Oğlum mutlu, faturalarım ödenmiş, eski kocam başka bir eyalette ve hayatının ne kadar berbat olduğundan şikayet etmek için beni aramadı." Sır veriyormuş gibi biraz öne eğilir. "Ve ben biraz... Bilmiyorum..." Omuzlarını silkiyor. "Sanırım senden hoşlanıyorum. *Aşık olmak* lise çağında olan bir şey gibi geliyor ve ironik bir şekilde, çok fazla bağlılık gerektiriyor. Ama sen yakışıklısın. Nazıksın. Benden hiçbir şey istemiyorsun ve sırf benimle vakit geçirmek isteyen, benim için bir şey yapabileceğim için değil, çok az insan var."

"Ben kullanıcı değilim."

"Biliyorum. Ve dün gece, seks yapamayacağını bilmenize rağmen telefonuma cevap verdiniz. On dakika sonra telefonu kapatmaya çalıştım, ama siz yine de konuşmak istediniz. Ve bunların hiçbirisi imalı değildi."

"Erkeklerin seks hakkında konuşmadan kadınlarla nasıl konuşacaklarını bilmediklerini mi düşünüyorsun?"

Omuzlarını silkiyor. "Hemen hemen. En azından bir kez kendime dokunmamı söylemeni bekliyordum. Ama söylemedin ve söylemediğin için bugün kendimi gülümserken buluyorum. Sana aptalca aşığım Eric, sırf iyi biri olduğun ve benden hiçbir şey beklemediğin için. Ayrıca geniş göğüslerin de var." Kızarıyor. "Bu ortamda olabildiğim için mutluyum. Ve bu kadar az uykuyla öfkeli bir cadaloz olmadığım için de aynı derecede mutluyum. Bu noktada bunun histeri olduğunu sanıyorum, ama neyse."

Elini pastırmamdan çekmek istesem de, o çok tatlı. "Uykusuz kaldığında normalde bir canavar mı olursun?"

"Tanrım." Burun kıvrır ve zarif olmayan bir ısırik alır. "Hiç bilmiyorsun. Zeke buradayken o gece kötü davrandığımı mı düşünüyorsun? Uykusuz bir geceden sonra beni bir dene. Ne kadar kötü olabileceğimi göreceksin. Bugün öfkeli bir psikopat olmam gerekirdi, ama demir hapi aldım, on dakika yoga yaptım, kahveni içtim ve yemin ederim..." Memnun bir nefes alır. "Mutluyum."

"Benimle akşam yemeği yer misin?" Bu sözler ağızından çıkmadan önce durduramadım. Aramızda havada asılı kaldılar, geri alınamaz, geri döndürülemez ve baskıcı bir şekilde yerleştiler ve sağır edici bir sessizlik yarattılar. Bu soruyu daha önce de sormuştum ve o bu konuda öfkeli bir cadaloz gibi davranmasa da

yine de kibarca hayır cevabı aldım ve sanki bu yeterli bir telafiymiş gibi kahvemle birlikte fazladan bir kurabiye ikram edildi.

"Yani..." Derin bir nefes alıp tekrar deniyorum. "Lütfen? Büyük bir şey olmak zorunda değil. Tek gecelik bir ilişkiyle de bitebilir. Ya da bitmeyebilir," diye ekliyorum, o kaşlarını kaldırıncı. "Sen ne istersen o olabilir. Hatta burada vardiyadayken, otuz dakikalık molanda bile olabilir. Ben yirmi dakikayı alırım, sen diğer on dakikayı tuvalete gidip vardiyanın geri kalanına hazırlanmak için kullanabilirsin. Sadece seninle yemek yemek ve belki elini tutmak istiyorum."

"Şu anda birlikte yemek yiyoruz." Bir lokma daha alır ve geniş bir gülümsemeyle bakarak, bugün çok kaygısız görünüyor. Uzun zamandır görmediğim kadar gerçekten rahat. Daha önce bana hiç böyle bakmamıştı, ama Stefan'a, Ray'e, hatta Mac'e baktığı gibi baktığını görmüştüm. Ben hep dışarıda kaldığım için, sıradan selamlar ve dikkatsiz vedalarla yetinirdim, ama yine de onun gülümsemelerine tanık olurdum.

Ta ki Zeke parmaklarını şıklatıp hizmet talep etmeye karar verene kadar.

"Bir kez, Katrina. Bir akşam yemeği. Söz yok, *gönderim* yok, taahhüt veya ek yük gibi hiçbir şey yok. Sadece seninle bir akşam geçirmek istiyorum, yemek, bira, tercihen seyirci olmadan, ama ihtiyacın varsa, seni mutlu etmek için kalabalık bir restoran rezervasyonu yaparım. Tek endişen kıyafetlerin olduğu bir yerde seninle zaman geçirmek istiyorum."

Yüzümü izliyor ve gözlerimi inceliyor, gözleri ise kısılıyor. Sanki yalanın ortaya çıkmasını bekliyor gibi, sanki ondan bir şeyi manipüle ediyormuşum gibi, onun asla kabul etmediği bir şeyi. Ve, dürüst olmak gerekirse, bir bakıma öyle de. Ondan daha fazla zaman istiyorum, ama o bana zaten çok az zaman ayırabileceğini söyledi.

"Bunun daha sonra geri dönüp bize zarar vermeyeceğine söz veriyor musun?" Gözleri benimkilerle oynuyor. "Bunun beni ağlatmayacağına yemin ediyor musun? Çünkü daha fazla kalp acısına dayanacak gücüm yok. Dayanamam."

Gemma'nın gülümsemesi zihnimde parıldıyor.

"Sadece bir yemek olacağına ve oğluma zarar vermeyeceğine söz verir misin?"

Callie'nin bulaşıcı kahkahası, sanki yanımda oturuyormuş gibi zihnimde net bir şekilde yankılanıyor.

"Beni ağlatmayacağına söz veriyor musun, Eric? Çünkü daha fazla sıkıntıya dayanamam. Tam anlamıyla dayanma sınırındayım.

kimseyi ya da hiçbir şeyi taşıyacak gücüm yok, bu yüzden bana zarar vereceksen, bunu açıkça söyle, bana ıstırap çektirme ve şu anki gibi devam edelim. Bu işliyor." Aramızdaki mesafeyi işaret ediyor. "Gecede kırk dakika. Hızlı, ateşli, zevkli. İşliyor. Mahvetme."

Masadan uzanıp elini tutuyorum. Elini sıkıyorum ve bileğinin narin derisinin altında nabzının hızla attığından bahsetmiyorum. "Sana asla kasten zarar vermeyeceğime söz veriyorum." Kelimelerimi dikkatlice seçiyorum. "Yükünü daha da ağırlaştırmayacağıma söz veriyorum. Sadece seninle birkaç saat yalnız kalmak istiyorum. Hepsi bu. Daha fazlası değil, yemin ederim."

"Saatin önemi var mı?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Hmm?"

O arkasına yaslanıp elini kucağına geri çekiyor. "Bishop'ta sana söylemiştim, yılda sadece bir gece izin alabiliyorum. Uzun bir süre başka izin alamayacağım."

"Peki burada mı?" Etrafıma bakındım. "Burada olması benim için sorun değil..."

"Hayır. Her yıl spor salonunda 'kilitlenme' denen bir şey oluyor. Esasen, tüm çocuklar için büyük bir pijama partisi. Yetişkinler gözetim yapıyor; akşam yedi civarında kapıları kilitliyorlar ve ertesi gün kahvaltıya kadar kimse girip çıkamıyor. Mac son birkaçını yaptı ve şu ana kadar her şey yolunda. Sorun çıkmadı."

"Tamam..."

"Bir sonraki kilitlenme bu Cuma. Mac'in arkadaşlarıyla eğleneceğini ve tehlikede veya başı belada olmayacağını bildiğim için, bir çift vardiya daha aldım. Suçluluk duymadan çalışacaktım, ste..."

"Dur." Çatalımı gürültüyle masaya bıraktım. "Çalıştığın için suçluluk mu duyuyorsun?"

"Evet. Çoğu gün on altı saat burada çalışıyorum. Hiçbir çocuk böyle bir hayat istemez, ama..." Omuzlarını silkti. "Elimize ne geçerse onu alırsanız, şikayet etmiyoruz. Evsiz olmaktan iyidir. Neyse, işten sonra bir dilim pasta çalacaktım, sonra eve gidip film izleyecektim ve akşam boyunca yalnız kalmanın tadını çıkaracaktım."

Ve şimdi yine gerginim. "Peki... Boş zamanını benimle geçirmek ister misin?"

Kıkırdayarak güler ve son pastırmamı ağzına atar. "Gece geç saatlere kadar kalmak istersen, işten sonra akşam yemeği yiyebiliriz. Saat 11:30 gibi bir akşam yemeği olur, ki açıkçası bu biraz saçma. Ama elimden gelen tek şey bu."

"Kabul ediyorum," diye aceleyle söylüyorum. "Vardiyarı bittiğinde seni buradan alayım mı?"

"Belki gece yarısı alırsın?" diye yüksek sesle düşünür. "Eve gidip üstümü değiştirmem için bana zaman ver. Akşam yemeğini sen organize et, çünkü ben istemiyorum." Gülerek, "O tek gün için, seçim yapmak veya akşam yemeği hazırlamak zorunda kalmayacağım. Sonra beni evden alabilir misin?"

"Tamam." Aptal gibi başımı sallıyorum ve kendime, gün ışığında kadınlarla nasıl konuşulacağını hala bilmeyen bir inek olduğumu hatırlatıyorum. "Akşam yemeğimiz karanlıkta olacak."

Yüzünde yavaşça bir gülümseme yayılır. "Evet, öyle olacak. Ve dünyanın çoğu uyuyor olacak."

"Sadece biz mi?"

Katrina homurdanarak koltuğumdan kalkar, kot pantolonunu düzeltir, saçlarını yeniden bağlar ve eşarpını düzeltir. Işıl ışıl parlıyor ve bu korkutucu. "Sadece biz, karanlıkta, dikkatimizi dağıtan hiçbir şey yok. Ama söz de yok, DeWhit. Bağlılık yok. Ben sadece bedava yemek ve müstehcen konuşmalar için oradayım."

KATRİNA

Hoşlandığım adamla randevumdan kimseye bahsetmedim.

Lanet olsun bana ve aptal kız hayranlığıma!

Stefan'ın sorularını, "*sadece konuşuyorduk*" diyerek geçiştirdim. Meg'in kızlar gecesi davetini reddettim ve yatmayı tercih ettiğimi söyledim. Oğluma işten sonra doğruca eve gideceğimi ve eşofmanımı giyeceğimi söyledim. Babam, eğlenceli ve yeni bir şey için pijama partisi gibi onun evinde kalmak isteyip istemediğimi sordu, ama yine reddettim, çok yorgun olduğumu söyledim ve kafamda deli gibi çıldırmadığımı iddia ettim.

Artık birisi içinden çığlık attığını söylediğinde ne demek istediğini anlıyorum. Sıkılmış dişler, gözler, düz dudaklar ve sıkılmış çene. Her şeyin tamamen normalmiş gibi davranmak, ama içimde çıldırmak.

Tüm davetleri nazıkçe reddettim ve şimdi buradayım, saat 11:55, giyindim, biraz parfüm sürdüm, rujumu mükemmel bir şekilde sürdüm, dar bir külot giydim ve bunun gerçekleşmesi için yalan söylediğim bir sürü insan var.

Lise yıllarım boyunca Zeke Douglas'ı izledim. O, serseri olmaya kararlı bir kötü çocuktü, ben ise onun arabasında iki dakika ve bir yolculuk hayal eden iyi bir kızdım.

Ve belli ki, istediğimi elde ettim.

Hatta havalı bir araba bile değildi.

Ama o ahmağa olan saçma sapan aşkım yüzünden, lise hayatımın geri kalanını unuttum. Flört etmek, evden kaçmak, erkeklerle flört etmek ve bu kasabadaki tüm lise öğrencilerinin deneyimlediği yerel bir parti mekanı olan *The Shed*'de kızlarla geçirdiğim geceler gibi deneyimleri.

Sadece bir gece kötü seçimler yaptım, babam meşgul olduğu ve her zamanki kadar dikkatini vermediği bir gece isyan ettim ve

bana ne kaldı? Bir çocuk, işe ve her şeyi kendim yapmaya yönelik sağlıklı bir bağımlılık ve tek bir randevu bile.

Tek bir tane bile. Hayatım boyunca.

Şimdi kapının önünde duruyorum, midemde kelebekler uçuyor ve makyajımı milyarınca kez kontrol etme ihtiyacı duyuyorum. Sanki bu bir kör randevu ve bu gece beni ilk kez görecekmış gibi, sanki o lokantada en kötü halimi görmemiş gibi, sinirli, üzgün veya korkmuş halimi bilmiyormuş gibi.

Bu gece benim için bir ilk, gece yarısı olsa da ve kimse bunun geleneksel olduğunu düşünmese de. Ama durum bu ve sinirlerim beni yiyip bitirmek istiyor.

Hala birkaç dakika beklemem gerekiyor ve burada durmak midemi bulandırıyor, bu yüzden kanepeye geri dönüp titrek ellerimle oturuyorum.

Titrek eller!

Saçmalıyorum ama kendimi durduramıyorum. Artık genç değilim ama kalbimi sakinleştiremiyorum. Cep telefonumu çıkarıp mesajlarımı kontrol ediyorum: Mac'ten gelen bir mesajda iyi olduğunu ve işten sonra enerjim kalırsa dışarı çıkıp dans etmem gerektiğini söylüyor.

Çocuğumu gerçekten anlamıyorum.

Bobby Kincaid'den başka bir mesaj daha var, Mac'in kilitli olduğunu ve endişelenmem için bir neden olmadığını söylüyor.

Meg'den gelen başka bir mesajda, boş zamanlarımı belirli bir güvenlik uzmanıyla sevişmek için kullanmamı öneriyor.

Ve son olarak Eric'ten bir mesaj: *yakında görüşürüz.*

On dakika önce, ben rujumu düzeltirken gönderdi bu mesajı, bu da beni sıçratıp işimi mahvetmeme neden oldu, sonra da babamın bile yüzünü kızartacak bir dizi küfürler savurdum. Tam saat on ikide, sinirlerim beni boğmadan bir saniye önce, kapımda yumuşak bir vuruş duyunca başımı kaldırdım. Gecenin ortasındayız ve apartmanım hem ucuz hem de berbat. Bu da tüm komşularımın bir ziyaretçim olduğunu bileceği anlamına geliyor. Benim, berbat espriler yapan ve daha da berbat bir şapka takan bir adamla ateşli bir cinsel ilişki yaşayan pis bir fahişe olduğumu bilecekler.

"Tanrım. Lütfen şapkayı takma. Lütfen şapkayı takma. Lütfen şapkayı takma." Yüksek topuklu ayakkabılarla dairemi geçip, kamım patlamadan önce tutuyorum, sonra Zeke'in bana başka bir şey daha mahvetmeye niyetli olmadığından emin olmak için güvenlik deliğinden bakıyorum. Eric'i kot pantolonla görünce gülümsüyorum.

dairede yüksek topuklu ayakkabılarla dolaşıp, patlamadan önce karnımı tutuyorum, sonra güvenlik deliğinden bakıp, Zeke'in benim için başka bir şeyi mahvetmeye niyetli olmadığından emin oluyorum. Eric'i kot pantolon, botlar, dirseklerine kadar kıvrılmış ekose gömlek ve altında beyaz gömlek giymiş olarak görünce gülümsüyorum. Köpek künyesi göğsünde asılı duruyor ve ön kolunda ve boynunun yan tarafında dövme var.

Ona Gemma ve Callie'nin kim olduğunu henüz sormadım.

Öncelikle, bağlılık korkum böyle kişisel bir soru sormamı engelliyor. Sormak, ona değer verdiğimi kanıtlar. Kalbimi açmış olurum ve kendimi bu kadar savunmasız hale getirme lüksüm yok. Ama bunun da ötesinde, bunu sorma fırsatım olabileceği tek an, o benimle sevişirken olurdu. Beni eski kafalı olarak nitelendirebilirsiniz, ama o sırada başka kadınlar hakkında konuşmak istemiyorum.

Ama kalbimin derinliklerinde, onun için acı çeken ve kanayan kısmında, bunun önemli olduğunu biliyorum. Yani, her dövme önemli değil mi? Onun derisine sonsuza kadar kazıyacağı bu kadınlar kimler?

Aman Tanrım.

Kapıyı sonuna kadar açıyorum ve o ilerlemek isterken elimi göğsüne koyarak onu durduruyorum. "Hiç bir randevunu öldürdün mü? Bu gece yarısı randevusu şeyi daha önce yaptığın bir şey mi?"

Eric'in gülen gözleri vücudumu tarıyor ve fiziksel bir okşama gibi beni yiyor. Şapka takıyor, ama neden kendini bilerek aptal gibi göstermek istediğini merak ettiren tuhaf kürklü, kulaklıklılı şapka değil. Sadece gece yarısı siyahı bir beyzbol şapkası ve gözleri gölgede kalacak ve onu daha gizemli gösterecek şekilde aşağıya çekilmiş.

"Bir randevumu öldürdüm mü?" Dudakları seğiriyor. *Dünyanın geri kalanı uyurken bu kadar yakışıklı olduğu için onu lanetliyorum.* "Gece yarısı mı?"

"Evet, ama bunu bahane olarak kullanma. *Hiç* bir randevunu öldürdün mü? Gündüz veya gece, herhangi bir zamanda."

"Hayır." Elim kaslı göğsünden çekip, beni kendine doğru çekerek birbirimize yapışıyoruz. Beni tutmasaydı, topuklu ayakkabılarımdan düşüp kırıma düşebilirdim. Ama tabii ki, bunu bu yüzden yaptı. Boynunu eğerek, sanki bu ilk randevumuz değil de milyonuncu randevumuzmuş gibi öpmeye başladı. Dili alt dudağımın üzerinde kaydı, ben izin verene kadar emdi, sonra gözlerim kapanana ve ellerim onun gücüne tutunana kadar içeri kaydı. Yavaşça geri çekilirken, gölgeli

gözleri ve çenesindeki titremeyle geri çekildiğinde, beni burada kalmak ve muhtemelen yatağıma taşınmak istememe neden oluyor, çünkü beni ayakta tutan tek şey onun gücü.

"Hiç kimseyi öldürmedim," diye fısıldadı. "Erkek ya da kadın. Günün herhangi bir saatinde." Biraz geri çekildi. "Neden bunu sorduğunu açıklamak ister misin?"

"Hayır." Ayaklarımın üzerinde dengemi bulana kadar geri çekilip, çantamı almak için içeri uzanıyorum. Cep telefonumu ve anahtarlarımı çantaya koyup, koridora çıkıp kapıyı kapatıyorum. "Nereye gidiyoruz?"

Beni kolunun altına alır ve yürürken şakağıma bir öpücük kondurur. "Sürpriz. Bu arada, çok güzelsin. Gerçekten çok güzelsin."

"Teşekkür ederim." Yüzüm kızardı ve kendimi aptal gibi hissettim. "Gerekirse hızlı çalışabilirim ve gerçekten restoran kokusu sinmiş olarak dışarı çıkmak istemedim."

"Ama ben lokanta yemeklerini seviyorum," diye gülümsüyor. Merdivenlerden inip otoparka çıktığımızda, beni benim küçük, eskimiş arabamdan yetmiş kat daha pahalı görünen siyah bir kamyonete doğru götürüyor. "Seni geç saatlere kadar dışarıda tutmayacağım, yarın yine çalışman gerektiğini biliyorum. Söz veriyorum." Kamyonetin kilidini açıyor ve yolcu kapısını açıyor.

Oturur oturmaz kemerimi bağladığımda, o eğilip dudaklarını benimkilere bastırıyor ve sinirlerim sıcak bir çamur havuzuna dönüşene kadar devam ediyor. Dudaklarımı zorla açıyor, ben inleyene kadar hassas etimi ısırtıyor ve ellerini içime sokup beni esir alırken saçlarımı dağıtır.

Kendinden emin bir gülümsemeyle geri çekilirken, ben dengemi bulmaya çalışırken gözleri dans ediyor. "Böyle daha iyi."

"Ne?" Kalbim hızla atıyor. "Neyim daha iyi?"

Omuzlarını silkiyor. "Gergin görünüyordun. Şimdi değilsin."

Çılgınca atan nabzım unutulurken gözlerim kısılr. "Görüyorum ki bu gece nazik versiyonun burada. Gündüzleri aptal, güneş battığında krema gibi pürüzsüz."

"Ben sadece benim, sen ise o kadar güzelsin ki beni gergin yapıyordun. Şimdi küstahlığın ortaya çıkıyor, bu da ikimizin de gergin olmadığı anlamına geliyor. Gitmeye hazır mısınız?"

Ben sadece homurdanınca, gülerek kapımı kapatır, sürücü tarafına dolanır ve içeri girer, sonra şehri geçip tren raylarının üzerinden geçeriz. Müziği düşük sesle çalıyor, bu yüzden Hoobastank'ın davul ritmi yumuşak ve nabzımla uyumlu. Vites değiştirirken Eric'in eli bacağıma geri döner; bu sahiplenici bir hareket, ama kötü anlamda değil. Burada hakimiyetini gösterebileceği kimse yok; önünde hak iddia edebileceği kimse yok. Bu, Zeke'nin sürekli talep ettiği sinir bozucu türden bir sahiplenme değil, daha yumuşak bir tür; bana sessizce burada olduğunu, bana dokunmak istediğini, beni arzuladığını söylüyor.

Beni *değer* verdiğini.

Tepeye doğru ilerleyip hafif virajları dönerek birkaç dakika tırmanıyoruz, sonra Lookout Hill'in tepesinde durup kenara park ediyoruz ve şimdiye kadar tanıdığım tek kasabayı seyrediyoruz. Buradan ayrılmayı hiç düşünmedim. Otuz yıl boyunca bir kez bile toparlanıp buradan kaçabileceğimi düşünmedim.

Kapısını açarak, tek kelime etmeden dışarı çıkar, arkaya doğru yürür ve eşyaları karıştırır. *Piknik mi, kürek mi? Piknik mi, kürek mi?*

Panik içinde koltuğumda dönüp karanlıkta onu görmeye çalışıyorum. "Eric, piknik mi yapıyoruz, yoksa iplerinizi ve kirecinizi mi düzenliyorsunuz?"

Kıkırdar ama hiçbir şey söylemez. Arka kapıyı kapatıp kapımın önünden geçerek önümdeki çimenli alana gider ve ağır bir sepeti yere koyar. Battaniyeyi açıp yere serer, diz çöker ve yiyecek kaplarını çıkarır. Tupperware kapları, ardından şarap kadehleri, bir şişe beyaz şarap ve bir somun süslü ekmek.

Ayağa kalkar, ellerini beline koyarak düzeni inceler ve memnun kaldığında bana döner ve kapıma gelir. Yavaşça kapıyı açar, eğlenceli bir gülümsemeyle başımın üzerinde durur ve elini uzatır. "Gece katillerine takıntılı olmanın bir nedeni var mı?"

Elini kabul edip dışarı çıkarım. Çantamı geride bırakırım, cep telefonumun zil sesinin yüksek olduğunu bildiğimden, Mac gibi biri beni aramak isterse duyabileceğimden eminim. Seksi topuklu ayakkabılarımla çakıl taşlarının üzerine basarım.

ama üç adım içinde öfkeyle onları tekmeliyor. Eric sevgi dolu gözlerle izliyor ve kafasında milyonlarca "*Ne halt ediyor bu kadın?*" sorusu dolaştığını görsem de, hiçbir şey söylemiyor. "Son zamanlarda çok fazla Cold Case dizisi izlemiş olabilirim," diye cevaplıyorum, "ve neredeyse hepsinde avcı şapkası takan bir adam ve gece yarısı araba yolculuğu var. Beni korkutmaya başlıyorsun."

"Bu gece şapkamı bile takmadım." O gülümser ve beni yumuşak battaniyenin üzerine oturtur, benim oturmamı bekler, sonra o da oturur ve sırtım onun göğsüne yaslanır. Karşı tarafa oturup bir sürü şarap ve yemek yemeye niyetliydim, ama şimdi ona yaslanmış durumdayım ve bundan hiç de mutsuz değilim. "Seni öldürmeyeceğime söz veriyorum." Şakağıma, alnıma, boynuma öpücükler yağıdırıyor. "Tabii benim kalın sikimle boğulmazsan, o zaman benim suçum olmaz. Risklerin farkındaydın."

"Sen bir domuzsun." Dirseğimi onun uyluğuna batırıyorum ve o ciyaklayıp kolumu çekince gülümsüyorum. "Ne yemek getirdin?" Ayak bileklerimi çaprazlayıp arkama yaslanıyorum. Zaten fazlasıyla rahatım ve kulağımın dibinde kalp atışlarını duymak beni rahatlatıyor. "Öğle yemeğinden beri neredeyse hiçbir şey yemedim, açlıktan ölüyorum. Cevabın 'sık' ise, kamyonetini alıp drive-thru'ya gidip seni burada bırakırım. Şanslıysan, avcı şapkalı katil sana acır belki."

Kıkırdayarak, bir kolunu omzuma atar ve parmaklarımız birbirine kenetlenene kadar uzanır, sonra diğer eliyle piknik sepetini yaklaştırır. "Kızarmış tavuk getirdim. Soğuk."

"Soğukken daha çok seviyorum."

"Öyle mi?" Durup gülümsedi. "Ben de. O zaman baharatlar etin içine iyice nüfuz etmiş oluyor. Sos da getirdim: havuç çubukları, kereviz, sağlıklı şeyler ve güzel bir humus sosu."

Midem gürültüyle gurulduyor ve onu güldürüyor. "Katrina humus ve sağlıklı şeyler sever. Tamam. Tavuk ve sağlıklı şeyler için güzel bir beyaz şarap da aldım."

"Ve ekmek." Aromatik ekmeğe doğru eğilip kapağını açtım. "Sarımsak kokusu alıyorum."

"Mmm, süslü ekmekleri severim. Başka bir hayatta İtalyan olabilirdim. Küçük pizza ruloları getirdim, çünkü yapımı kolay ve göründüklerinden daha süslü görünüyorlar, ve tatlı olarak da cheesecake kapları."

"Cheesecake mi yaptın?"

O burun kıvrır. "Hayır, süpermarket yaptı. Dörtlü paket halinde buzdolabı bölümündeydiler. Onları bütün gün dondurucuma attım, böylece yemeye hazır olduğumuzda güzelce soğumuş olacaklar."

"Her şeyi düşünmüşsün." Geriye yaslanıp, tek elle şarabı açıp dökmeye çalışmasına rağmen ağırlığımı ona yükledim. "Bunu seviyorum."

Kadehini kaldırıp, şakaklarıma nazikçe bir öpücük kondurarak bana uzattı. Bu tek gecelik bir ilişki değil. Bundan çok daha fazlası. Bu, tüm kurallarımı çiğniyor ve beni çok korkutuyor. Bu, her şeyin parçalandığı kısım. Bu durumu daha önce de gördüm ve tam kendimi rahatlatıp bir şeyin tadını çıkarmaya başladığım anda, her şey parçalanıyor.

Ama şarabımı tereddütle yudumladığımda... hiçbir şey olmuyor. Dünya yanıp kül olmuyor, Eric kişilik değiştirip tüm bunların büyük bir aldatmaca olduğunu ilan etmiyor. Tarih tekerrür etseydi, bu noktada benden para isterdi ya da işini kaybettiğini, *birkaç günlüğüne* yatacak bir kanepeye ihtiyacı olduğunu söylerdi. Ama böyle bir şey olmuyor. Eric'in yaptığı en kötü şey, şakağıma öpücük kondurmak, saçlarımı okşamak ve bana güzel olduğumu fısıldamak.

Ben de bir yudum daha alıyorum.

Çoğu kız, tek gecelik ilişkide tüm çekingenliklerini bir kenara bıraktıklarını söyler. Arkadaşlarına, o erkeğin ne kadar romantik, ne kadar centilmen, ne kadar saygılı olduğunu anlatırlar, bu doğru olmasa bile. Onu erkekler arasında bir kahraman olarak gösterirler, sırf bir an için ilgi odağı olmak ve arkadaşlarının ne kadar şanslı olduklarını söylemelerini sağlamak için. Bu masum bir yalan, egoyu okşayan bir yalan, ama yine de bir yalan.

Ama burada kahramanımla oturuyorum ve tam tersini yapıyorum: Kurallarımı bir kenara atıyorum ve bu adamın beni romantik bir şekilde etkilemesine izin veriyorum, oysa bunu yapmamam gerekir. Bu hem korkutucu hem de şaşırtıcı. Çelişkili bir durum ve ben böyle durumlardan nefret eden bir kadınam.

"Işıkları görüyor musun?" diye kulağıma fısıldıyor. Şehrin diğer ucunda, kraliyet sarayı gibi aydınlatılmış bir otoparkı işaret ediyor. "Orası spor salonu. Birkaç saat önce, salonun kapatıldığı ve herkesin güvende ve mutlu olduğu konusunda bir mesaj aldım. Cruz, kız arkadaşı orada çalıştığı için orayı sıkı bir şekilde güvenlik altına aldı. Her yerde kameralar var, alarmlar

, polisler ve Rollers var." Kulağımın arkasındaki sıcak cilde bir öpücük kondurur. "Güvenli; o güvende ve kimse içeri girip çıkamıyor. Avcı şapkalı katil bile."

"Endişelendiğimi biliyor muydun?" Gülümsüyorum. "Mac hakkında, yani. Avcı şapkalı katil hakkında değil. O burada."

Ay ışığı, şarabını yudumlarırken ve sırtarak gözlerinde parıldıyor. "Elbette. Gerçekten kötü bir şey olacağından endişelendiğini sanmıyorum. Rollers'a güveniyorsun. Ama sanırım çocukların kafayı takıp gizlice kaçmaya çalışacaklarından endişeleniyorsun."

"Belki. Biraz," diye itiraf ettim. "Ama mantıken, kaçmak istedikleri tek yer birbirlerinin yanına. Ve hepsi o binada birlikte oldukları için kaçmak için bir nedenleri yok."

"Aynen öyle." Eric bir kabı açarak humusu bacağımın yanına koydu ve içine sebzeleri daldırmak için başka bir kap daha uzattı. "Çocuklar birlikte olduğu için senin için tam bir endişe kaynağı olmadığını biliyordum. Muhtemelen içeride ortalığı birbirine katıp yetişkinleri çıldırtıyorlar, ama seni buraya getirmek sadece yardımcı olabilir. Gördüğün gibi burası sakın ve her şey yolunda, şimdi biraz daha rahatlayabilirsin. Benimle birlikte olabilirsin, kafanın başka yerlerde değil. Bu ikimiz için de kazan-kazan durumu."

"Teşekkür ederim." Bir havuç çubuğu alıp sosun içine batırıyorum. Çıtır çıtır ve taze, gece yarısı yemeği için çok ferahlatıcı.

"Zeke'den son zamanlarda haber aldın mı?"

Alaycı bir şekilde gülümserim. "Birkaç günlüğüne değil. Ve şu anda kesinlikle konuşmak istediğim bir konu değil. İlk gerçek randevumdayım ve eski sevgilim hakkında konuşmak gerçekten istediğim bir şey değil."

"Dur biraz." Eric, şarabımı alıp bir çırpıda kenara koyarken, kalbinin atışları kulağımın altında hızlanıyor. Sert elleriyle yüzümü çeviriyor, boynum bükülüyor ve gözlerimiz buluşuyor. "İlk gerçek randevun mu?"

"Hmm?"

"Gece yarısı yerde oturup havuç çubukları yemek ilk gerçek randevun mu?" Açık renkli gözleri parlıyor. "Şu anda ciddi misin sen?"

"Uh... Evet, ama sen bunu ucuzmuş gibi gösteriyorsun."

"Ucuz!" Elini havaya kaldırır. "Tek ödediğim şey cheesecake ve şaraptı. İlk gerçek randevun bana yirmi üç dolara mal oldu. Toplam!"

"Ee?" Oturup kaşlarımı çattım çünkü o her şeyi mahvediyordu. İkinci yudumu içmemeliydim, biliyordum. "Bundan zevk alıyorum Eric. Neden bu yeterli değil?"

"Çünkü senin lüks bir restorana, lüks bir şaraba, mum ışığına ihtiyacın var. Tanrım, Katrina! Topuklu ayakkabılarını giy ve bir geceliğine lüks hisset. Mac bu yüzden seni hep satmaya çalışıyor. Bir geceliğine pahalı hissetmeye hakkın var!"

Gözlerimi devirip battaniyenin üzerine uzanıyorum. Vücudumu saran yastığımı mahvettiği için onu lanetliyorum, artık saçlarımı öpmediği için de bir kez daha lanetliyorum. "Pahalı olmak abartılıyor. Ayak parmaklarımı sıkın ayakkabılar giymeden rahat olmak, lezzetli yemekler yemek, beni aptal hissettirdiği için beni korkutan zeki bir adamla konuşmak ve bizim yıldızımızı ararken yıldızlara bakmak istiyorum." Elini tutup onu aşağı çekiyorum, böylece omuz omuza uzanıyoruz ve ayaklarımız battaniyenin ötesindeki çimlere değiyor. "Aşırı sıcak bir restoranda oturup insanları izleyip tuhaf yemekler yiyebilirdik. Ya da burada olup, bir kayan yıldız görmemek için dua edebilirdik."

"Katrina..." diye homurdanır.

"İki seçeneği kartlara yazarsan, her seferinde bunu seçerim. Yemeğimizi beğenip beğenmediğimizi sorup duran tuhaf bir garsondan ziyade sessizliği ve mahremiyeti tercih ederim. Lezzetli yiyecekler atıştırıp yıldızları seyretmeyi tercih ederim. Eğer bundan memnun değilsen, beni eve götür ve cheesecake'lerle baş başa bırak. Randevumu berbat etmendense, apartmanımın otoparkında tek başıma oturup cheesecake yiyerek şişmanlamayı tercih ederim."

"Seni eve götürmüyorum," diye homurdanır. Şapkasını çıkarır ve piknik sepetinin yanına atar, sonra parmaklarını benimkilerle birleştirir ve gözleri yıldızlara değil, yüzüme bakar. "Bu randevuyu ben istedim ve sen kabul ettin. Doyana kadar seni hiçbir yere götürmüyorum, çünkü bir daha buna razı olup olmayacağını kim bilir. Yani, neden razı olasın ki?" diye homurdanır. "Sunduğum en iyi seçenek, yerde oturup soğuk tavuk ve havuç çubukları yemek. Çok etkilenmiş olmalısın."

"Eric..." Onun gözlerine bakmak için döndüm. "Kapa çeneni. Bunu beni mahvetmeyi bırak."

"

Beni kaldırıp kamyonetine atmak istiyor.

Beni mum ışığıyla etkilemek istiyor, ama yukarıda milyarlarca mum olduğunu bilmiyor, keşke baksa.

Uzun ve gergin bir anın ardından, yine homurdanır ve gökyüzüne döner. "Peki. Bana kendin hakkında bir şey söyle. Gerçek bir şey, ama kendinde sevmediğin bir şey olmasın."

"Şey..." Sorusu beni şaşırttı, çünkü tüm dünyam genç yaşta hamilelik etrafında dönüyordu ve bu kendimde özellikle sevdiğim bir şey değildi. Oğlumu seviyorum, ama seçimlerim aptalcaydı. "Şey... Yemek yapmayı seviyorum?"

O gülümser ve tekrar profilimi incelemeye başlar. "Bu bir soru mu?"

"Hayır. Yemek yapmayı gerçekten çok seviyorum." Parmaklarıyla oynarken, bir ömür öncesini hatırlıyorum. "İki yaşımdan beri çay partileri düzenliyordum ve o zamandan beri hiç bırakmadım. On dört yaşındayken arkadaşlarımı eve davet edip yemek yapıp servis ederdim. Gençtik ve arkadaşlarım muhtemelen dışarıda erkeklerle flört etmek ya da başka şeyler yapmak istiyorlardı, ama ben istediğimde yine de evime gelirdiler çünkü çok güzel yemekler yapardım." Fırfırlı ve aptalca önlüğümü hatırlıyorum. "Sadece yemeklerle insanları gülümsetmek istiyordum. Ama Zeke ile birlikte olmaya başladığımda herkes gelmeyi bıraktı. Uzun zamandır pek bir şey düzenlemedim ve şu anda pişirdiğim en abartılı yemekler, ev yapımı soslu hamburgerler."

"Ama limon kabuğu rendesi sosu değil mi?"

Gülüyorum. "Kesinlikle hayır. Limon kabuğu rendesi, süslü ayakkabılar giyiyormuş gibi davranan relish'in fahişe kuzeni gibidir. Relish yapmak gerçek beceri, pişirme, deneme ve tatma gerektirir." Gözlerine bakıyorum. "Hayatının geri kalanında relish yiyeceksin, çünkü dışarı çıkıp fahişe burger sipariş edersen, o günden sonra bir gün bile yaşayamazsın."

Sessizce gülerek dudaklarını kıvrması ve gözlerini kırıştırarak yüzümü taraması çok hoşuma gidiyor. Bana uzanıp bir havuç çubuğu alıyor. Onu daldırıp dudaklarıma götürüyor ve bir ısırık almama izin veriyor. "Artık sana hizmet edebilirim." Havuçtan sonra bir öpücük konduruyor. "

sadece bu gece," diye fısıldıyor, "sana hizmet etmeme izin ver. Yarın ise, fahişe burgeri hakkında tartışabiliriz."

Ağzımdan sadece iki santim uzaklıkta bir adam varken, olabildiğince zarif bir şekilde çiğniyorum. "Tamam."

Gülümser. "Tamam. Şimdi bana başka bir şey söyle. Kalbinden gelen bir şey."

"Uhh..." *Kalbimden.* "Tamam. Kalp dediğinde aklıma oğlum ve babam geliyor. Mac'i zaten tanıdığın için sana George'dan bahsedeceğim."

Devam et demek istercesine gülümser ve bir havuç çubuğu daha uzatır.

"George Blair muhtemelen dünyadaki en iyi arkadaşımdır. Ona bu akşam bir randevum olduğunu ya da karanlık yerlerde düzenli olarak seninle buluştuğumu söylediğim türden bir en iyi arkadaş değil, seçimlerim ne olursa olsun beni destekleyecek türden bir arkadaş. Beni mutlu etmek veya güvende tutmak için her şeyi yapar. Gençken tam bir baş belasıydı, bu yüzden bir adamı boruyla dövüp kaçmayı iyi bilir. Eazy-E, Mac Dre ve Ice-T ile büyüdü." Sahte bir yoğunlukla gözlerine bakıyorum. "Babamın doksan dokuz sorunu var, ama kızının erkek arkadaşı olması bunlardan biri değil."

"Tanrım." Eric gülümser. "Eazy de mi?" Şakaklarına dokunur. "Notlar alıyorum ve arkamı kolluyorum. OG gangsterlerle uğraşmıyorum. Onlar en kötüleridir." Durur ve parıldayan gözlerle beni inceler. "Mac babana benziyor. Ve benimle konuşma şekli doksanların rapçilerini andırıyor, değil mi?"

Son zamanlarda çok güldüğüm için karnımın ağrımasından keyif alarak gülerim. En son ne zaman bu kadar çok güldüğümü hatırlamıyorum. "Gerçekten babama benziyor. Genlerimiz ailemizde çok güçlü ve görünüşe göre davranışlarımız da öyle. İnatçı, dik başlı ve sinir bozucu olmayan tek bir Blair bile tanımıyorum."

Eric öne eğilir ve dudaklarıma nazikçe bir öpücük kondurur. "Ben de."

Omzuna vuruyorum ama hiçbir şey söylemiyorum, çünkü ben kendim yaptım. "Tamam, George Blair... söylentilere göre, ben doğmadan önce oldukça çılgındı. Araba yarışı, kadınlarla yatmak, aşırı içki içmek, bu tür şeyler. Benden önce arkadaşları ve dolu dolu bir hayatı vardı. Ama

annemle tanıştığında, görünüşe göre hepsi ortadan kaybolmuş." Ellerimi önümde hafifçe savurarak hareket ettiriyorum. "Güneşli bir gökyüzünde sisin dağılması gibiydi; kendini toparladı ve onun için düzeldi."

"Annenin adı neydi?"

"Leah." Gülümsüyorum. "Babamın gençken tanıdığı bir kızdı, ama taşındı ve onu hiç düşünmedi. O gittikten sonra, babam onun bir daha geri dönmeyeceğini düşünerek kadın peşinde koşmaya devam etti."

"Ama geri döndü. İkinci görüşte aşk mıydı?" O gülümser. "Dürüst olmak gerekirse, bence ilk görüşte karşılıksız bir aşktı.

Bence o hep onun gerçek aşkıydı ve o, onsuz olduğu süre boyunca amaçsızca dolaşıp duruyordu. O bir nedenden dolayı geri döndü, o da şimdi ya da asla diye düşündü. Onu deli gibi sevdi ve işte, ben buradayım."

Gülerek dirseğiyle kendini yukarı itip bana dönüyor. Sakalları bir haftadır uzamış ama düzgünce kesilmiş ve temiz. Dudakları nemli ve bana daha fazlasını istemek için yalvaracağımı çok iyi bildiklerini hatırlatıyor. Ama gözleri dikkatli. Her şeyi görüyorlar ve beni yakından incelerken beni tedirgin ediyor.

"Artık yok mu? Annen?"

"Hayır, birkaç yıl önce öldü. İlk seferinde büyük ikramiyeyi kazandıkları için bir çocukları olduğunu ve bir daha denemelerine gerek olmadığını söyleyip duruyorlardı." Düşünerek alt dudağımı ısırıyorum. "Anlatması hoş bir hikaye, ama babam yumurtalık kanseri kısmından bahsetmiyor. Sanki söylemezse, doğru değilmiş gibi."

Ve işte böylece, Eric'in dans eden gözleri sempatiyle kararır. "Üzgünüm."

"Sorun değil." Onun üzerinden uzanıp şarabımı geri aldım. "O aslında yaşayan bir mucizeydi. Tahmin edilenden çok daha uzun yaşadı. Tedaviler ve iş arasında, küçük ailemiz bir araya gelip birlikte vakit geçirerek mutluyduk. Babamın çılgın yıllarından kalan arkadaşları, herkes kendi işleriyle meşgul olmaya başlayınca yavaş yavaş uzaklaştılar. Barbekü davetleri gelmeyi bıraktı çünkü cevap genellikle hayırdı. Babam arkadaşlarını sevmediği için değil, annem kendini iyi hissetmediğinde, babamın onu bırakıp hamburger ve bira içmeye gitmesi imkansız olduğu için. Onun

arkadaşları ondan önce çocuk sahibi oldular, bu yüzden zaten meşguldüler. Dünyadaki en iyi arkadaşlarından biri, uzun zamandır ev arkadaşı olan, hayatını feda edebileceği adam, otuzlu yaşlarında bir trafik kazasında öldü. Bu olay babamı bir tür sarmalın içine soktu. Bazı erkekler için uyuşturucu, alkol veya başka şeyler içeren bir tür çöküş, ama babam için bu, ne olursa olsun annemle mümkün olduğunca çok zaman geçirmesi gerektiği anlamına geliyordu. Kara mizah anlayışım çirkin yüzünü gösteriyor. "Sonunda annem sadece 'kendine zaman ayırmak' için onu bıraktı mı diye hep merak etmişimdir."

Neyse ki Eric gülüyor ve beni tamamen ucube olarak görmüyor.

"George Blair karısına deli gibi aşıktı ve karısı da uzun süredir hastaydı. Bu durum onu çok yıprattı, sonunda neredeyse bir tür rahatlama oldu mu diye merak ediyorum. Eric'in gözlerine bakıyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Yorgunluğun sona ereceği, hastalığın dinine kavuşacağı için duyulan rahatlama. Onun gitmesini istemiyordu, ama aynı zamanda yorgundu. O da yorgundu. Hepimiz çok yorgunduk.

Nefes almak için yavaşça bir yudum alıyorum. Üzücü hikayemi başka bir şeyle bölmek için. "Yemin ederim, hayatım boyunca çok korunaklı bir ortamda yaşadım; o dairede doğdum. Kelimenin tam anlamıyla," diye ekliyorum, gözleri büyüdüğünde. "Ve neredeyse hiç dışarı çıkmadım. Biz sadece içe dönük insanlardık, birbirimizin her dakikasını yaşamakla meşguldük. O dairenin dışında bildiğim tek dünya okuldu, bu yüzden bu kötü çocuk içeri girip bana gülümsediğinde, bunun benim şansım olduğunu düşündüm. Babam kötü bir çocuktü ve annem onu evcilleştirdi, bu yüzden bunun benim büyük aşkımin başlangıcı olduğunu düşündüm." Burun kıvırıyorum. "Öyle olmadı. Babam biraz tehlikeli bir hayat sürüyordu, ama asla serseri değildi. Oysa Zeke düpedüz aptaldı, ama benim kolay bir hedef olduğumu göremeyecek kadar aptal değildi. Yani... Bir aptalla yattım... Sırf öyle olduğu için. " Omuz silkiyorum. "Ve Mac böyle oldu."

Gülerek nefes veriyorum. "Vay canına, sana iyi bir şey söylememi istemiştin. Şey... Tüm bu laf kalabalığının özü, babamın en iyi arkadaşım olduğu, çünkü onu incitmiş olsam da, hayal kırıklığına uğratmış olsam da, annem vefat ettikten sonra, o da biraz yıkılmış olsa da, yine de beni ayağa kaldırdı. İlerlememize yardım ediyor. *Çünkü ileriye gitmek, gidebileceğimiz tek yön.* O asla yargılamadı.

beni. Beni asla şımartmaz çünkü bunun beni kızdıracağını bilir. Yardıma ihtiyacım olduğunda her zaman yanımdadır; benim sırdaşımdır..."

"Ama aşk hayatın hakkında değil," diye Eric sözünü keser.

Gülüyorum. "Doğru. Kesinlikle o konuda değil. Benim hakkımda bilmesi gerekmeyen bazı şeyler var."

"Mesela dilimle yaptığım şeyi sevdiğini?" Kaşlarını kaldırıp gülümser.

Yüzüm kızarıyor. Yüzüme hücum eden sıcaklığı, külotumdaki nabızı durduramadığım gibi durduramıyorum. "Evet, öyle şeyler. O tür şeyleri kesinlikle bilmesine gerek yok. Ee..." Odaklanmak için yüzümü kelimenin tam anlamıyla yelpazeliyorum, bu da Eric'i güldürüyor.

"Üzgünüm. Devam et," diye ısrar ediyor, ama gülümsemesi devam ediyor. "Şey..." Boğazımı temizlemek için öksürüyorum. "Şey...?"

"Baban hakkında konuşuyordun."

"Oh! Doğru." Eric'in alaycı bakışları altında kızarmaya devam etmekten nefret ediyorum. "Babam... çaresiz kaldığımda bana bakıcılık yapıyor, ama benim alanıma zorla girmiyor. O gerçekten mükemmel, çünkü her gün beni cesaretlendiriyor ve aptalca seçimler yaptığım için beni asla aptal hissettirmiyor."

Eric, alnında bir kırışıklıkla sözlerimi işliyor. "Aptalca seçimler yaptığını düşünmüyorum." Öne eğiliyor ve dudaklarıma nazikçe bir öpücük konduruyor. "Yani, Zeke'in arabasına binmek yaptığın en akıllıca şey değildi, ama sen daha çocuktun ve yemin ederim, böyle bir seçim yapmamış tek bir kişi bile tanımıyorum."

"Tabii, herkes bir noktada böyle bir şey yapmıştır. Farklı olan şey, benim seçimimin canlı, nefes alan bir hatırası olması. Sanırım bu daha belirgin."

"Bu, herkesin aynı şeyi yaptığı gerçeğini ortadan kaldırmaz. Oğlun çok komik, Katrina. Akıllı, esprili ve senin çılgınlığını fazlasıyla taşıyor."

Onun göğsüne vuruyorum. "Ben deli değilim."

"O limonlu sürtükler senin için gerçek bir tehdit mi o zaman?"

Lezzetli şarabımı yudumlarken kıkırdayıp, soğuk sıvının bir damlasını çeneme damlatıyorum. Elimi kaldırıp silmek için uzanıyorum, ama Eric elimi yakalıyor, yaklaşıp dağınıklığımı yalıyor. "Sen

Blair'ler vahşi hayvanlar gibisiniz," diye fısıldadı. "Kimse sizi kontrol edemez, kimse sizi eğitemez ve hiçbir şey sizi uysallaştıramaz."

"Belki dünyadaki Leah'lar hariç." Derin bir nefes veriyorum. "Annem babamın parti trenini durdurdu. Mac'in Leah'ı her kimse, elleri dolu olacak."

"Oraya vardıklarında bir yolunu bulacaktır. Ama şimdilik," çeneme bir öpücük daha kondurur, sonra ikinci ve üçüncü, "kendi Blair'imle yolculuğumun tadını çıkaracağım." Ben gerginleşince, başını sallar ve dudaklarımın köşesine bir öpücük daha kondurur. "Seni dizginlemek istemiyorum. Ama elimdeyken bu çılgınlığı tadını çıkaracağım."

"Sen cezalandırılmaya bayılıyorsun."

O alaycı bir şekilde gülümser. "Hiçbir fikrin yok. Akıllı olsaydım, senden uzak durmam gerektiğini bilirdim."

"Çünkü biz fazla mıyız?" Kalbim hızla atıyor ve bu acı beni gerçekten gerginleştiriyor. "Ben fazla yük müyüm?"

"Hayır." Dudaklarıma bir öpücük daha kondurur. "Sadece bir kadınla ilişki kurmamam gerektiğini bilmem gerektiğini kastettim. Özellikle *seni* kastetmedim, herhangi bir kadını kastettim. Asla. Çünkü genellikle acı verir."

"Ama bu yüzden bunu yapıyoruz." Aramızdaki mesafeyi işaret ediyorum ve midemde hissettiğim paniği bastırmaya çalışıyorum. Bir zamanlar kelekler olan şeyler, şimdi beni acımasızca parçalayan zalim pençeler haline geldi. "Seks. Duygular yok. Acı yok." *Söyle, tekrarla, inan.* "Kurallara uyduğun sürece incinmeyeceksin."

"Doğru." Dudaklarıma bir öpücük kondurur. "Ve kurallara uyduğumuz sürece *sen* de incinmeyeceksin. O yüzden paniğe kapılma. Kalbinin hızla attığını hissedebiliyorum."

Şarabımın son yudumunu büyük bir yudumla içip, bardağımı bir kenara atıyorum, sonra Eric'i geri itip bacaklarının üzerine oturuyorum. "Daha fazla erkek sorunu yaşamak istemiyorum." *Söyle, tekrarla, inan.* "Bu yüzden bu mükemmel. Seks, duygu yok, sorun yok." Sertleşmiş kasıklarına sürtünüyorum ve aradığımı bulduğumda gülümsüyorum. "Biz iki rıza gösteren yetişkiniz; seksi seviyoruz; görünüşe göre bunu iyi yapıyoruz, çünkü her seferinde ikimiz de orgazm oluyoruz, ve sonra güneş doğduğunda sen tekrar müşterim olursun."

"Mükemmel çözüm." Ben onu kaldırıp kemerini açtığımda inliyor. Başını geriye yaslayıp kalçalarını kaldırıyor, böylece

biraz aşağı ekebilmem için kalçalarını kaldırır, ikimizin pozisyonunu dzeltmemeye yardım eder ve cebinden prezervatif çıkararak ona takmam için uzatır.

Yavaşça, lastiği penisinin üzerine geçiriyorum ve bu hareketin tek başına boynundaki damarları belirginleştirmesi beni gülümsetiyor. Nefes nefese kalarak kalçalarını kaldırıyor, sıcaklık arıyor, ben kayarak onu iime aldığımda elleriyle uyluklarımı morartıyor. "Siktir!"

"Tanrım." O beni yukarı itip iime girdiğinde öne doğru eğildim. Penisinin ucu içimde derinlere dokundu, sonra güçlü elleriyle beni hareket ettirdi, böylece ben sadece var olmakla yetindim ve o beni alttan sikti. Elbisem üzerimde kaldı, klotum yana itildi ve o hızlı bir homurtuyla oturduğunda dudaklarımız çarpıştı ve nefesi beni sarhoş etti.

Beni unutmamı sağlayan sihirli bir yeteneği var. Bu sonsuza kadar sürmüyor ve bir saat geçmeden gerçeklik her zaman omuzlarıma çöküyor - ve bir saat bile cömert bir tahmin - ama birleştiğimiz süre boyunca beni tüketiyor; başka biri olmamı sağlıyor. Belki de Zeke'nin aptal arabasına hiç binmemiş olsaydım olacağım kişi.

Bir elini kalçama, diğerini saçlarıma acı verecek kadar sıkı bir şekilde koyan Eric, dişlerini sıkıyor ve kalçalarını altımda sertçe sallıyor. İstesem bile ona durmasını söyleyemem. Bu çok fazla; o inanılmaz hissettiriyor ve her yukarı doğru itişinde, ağzıma karşı çıkardığı homurtu ateşimi daha da körüklüyor.

Yıldızlar üzerimizde parıldııyor ve romantik bir insan olsaydım, belli bir eşleşmenin yapılip yapılmadığını merak ederdim.

Zeke ile ilk seferimden farklı olarak, başımızın üzerinde havai fişekler patlamıyor, ama korkutucu bir şekilde, bunlar zihnimde var. Eric beni ağzıyla, sert elleriyle, ama nazik bir özenle baştan çıkartıyor. Ben hassas sinirlerin ağlayan bir yığını haline geldiğimde, o homurdanıyor, bizi ters çeviriyor ve kendini beğenmiş bir sırtışla üzerime kayıyor.

O lanet olası kendini beğenmiş sırtış; onu ilk gördüğümde aşık olduğumu anlamalıydım.

Lanet olsun!

Eric yumuşak hareketlerle üzerimde kayıyor, eğiliyor ve nefes nefese kalan nefesimi yutuyor. "ok güzelsin." ekiliyor, sonra ben bacaklarımı kalçalarına doladığımda tekrar içeri giriyor. "Harikasın."

alt dudağımı ısıtır ve nefes nefese ığlığımı içine çeker. "ok glsn. Çok akıllısın. Çok mkemmelsin."

pşmemizi kesip başımlı çeviriyorum. Vücudu benim vücudumun üzerinde hareket etmeye devam ediyor, ama daha kötüsü, çok daha kötüsü, kalbinin benim kalbimin üzerinde hızla atması. Atışını hissediyorum. Benimkinin de aynı şekilde yanıt verdiğini hissediyorum. Kasabanın ışıklarını inceliyorum ve onun beni sonuna kadar sürmesine izin veriyorum, ve tüm bu süre boyunca, onun sözlerini reddetmeye çalışıyorum.

"ok güzelsin." Dili boynumla oynuyor. Bu hem zevk hem de acı... tıpkı kırılğan kalbim gibi. "Seni rüyamda gördüm Katrina. Bizi gördüm."

"Daha sert ol." Onun bunu benden almasına izin veremem. Onun aşkımı almasına ve beni kırma riskine girmesine izin veremem.

Ama gözlerim doluyor, çünkü bence o bunu çoktan yaptı. Onun gizli saldırısına hazır değildim; ona kendimden bir parça vermek istemiyordum. Ama artık çok geç ve sevişmek olması gereken şey aşk yapmaya dönüştü. "Daha derine gir." "Mmm." Hızı yumuşak bir şekilde değişıyor, kayma hareketleri zamanlanıyor, böylece aynı ritimde iime girip çenemi ısıtıyor. Onu her yerimde hissediyorum, güçlü kolları başımın iki yanında, sakallı çenesi tenimde hareket ediyor ve boynundaki zincirin etiketleri göğüs dekoltemde sallanıyor, soğuk elik benimle kontrast oluşturuyor.

ateşli cilt.

Gözlerimden nemi silerek yukarı bakıyorum ve üzerimizdeki yıldızları görüyorum. Eric orgazm olduğunda, beni hayvani bir kükremeye çıkıntıya doğru çekip yoğunluğuyla cildimi morarttığında, boğulmuş orgazmımı serbest bırakıyorum. Acı vermesi gerekirdi, ama üzerimizdeki gökyüzünde parlayan yıldızı durduramadığım gibi, kendimi de durduramıyorum.

Kahretsın.

MAC

Cumartesi sabahı, Ben ve ben güneş henüz tepelerin üzerinden doğmadan önce evimin ön kapısında durduk. "Bir saniye burada bekle." Onu bir adım geri ittim. "Hemen geliyorum."

"Tamam, peki. Ama acele etmelisin Blair. Rollers kahvaltı yapmadan önce on mil yol kat etmek istiyoruz." Saatine bakar. "Onlar her şeyi yemeden önce en fazla bir saatimiz var."

Bacağımdaki hafif ağrıyı ovuşturup başımı sallıyorum. Bütün gece lanet olası yerde uyudum, altımda kan ve terle kaplı 2 cm kalınlığındaki lastik paspaslardan başka bir şey yoktu. Hava soğuyor, bu da bacağımın çok sert olduğu anlamına geliyor ve Benny'nin bir saatte 16 km'yi koşmamızın imkanı yok. Ama bu bizi denemekten alıkoymayacak. Kazanmam gereken bir dünya şampiyonluğu kemeri var ve spor salonunun zemininde domuz pastırması ve yumurta yemek, bu hedeflere ulaşmak için yapmam gereken şey değil.

"Anladım," diye fısıldıyorum. Ön kapımın kilidini açıp, açtığım küçük bir aralıktan içeri süzülüyorum, sonra Ben koridor duvarına yaslanıp dinlenirken kapıyı sessizce tekrar kapatıyorum. Oturma odamda tamamen sessizce ilerliyorum, annemin topuklu ayakkabılarını kanepenin altında bulduğumda başımı eğiyorum. Annem her zaman çok düzenlidir, bu yüzden ayakkabılarının yerleştirilmemiş olması dikkatimi çekiyor, ama planlarımdan uzaklaşacak kadar değil.

Ya da bir gecede, uyurken onu izlerken bir nevi takipçisi olduğum güzel kız.

Koşabilmemiz için odamdan spor ayakkabılarımı almam ve öğleden sonra kanepede ağlayarak kalmamak için bir hap almam gerekiyor, çünkü yerde uyumak, on mil koşmak ve berbat hava eski yaralarımı nispeten daha da kötüleştiriyor.

Rollers, güneş doğmaya başladığı ve dün geceki davranışlarımız mükemmel olduğu için bu sabah koşmamıza izin verdi. Şey... kızların uyumasını izlemek hariç. Ama bunu kendime saklıyorum

ve koruyucu babamın boynumu kırma tehdidi olmadan hayatıma devam ediyorum.

Annemin arabası aşağıda olduğu için sessizce hareket ediyorum ama havada kahve kokusu yok, yatak odama gidip ayakkabılarımı değiştiriyorum. Koridora adımımı atıp, banyoya giderken annemin yatak odasının önünden geçiyorum, ama açık kapısında aniden duruyorum. Gözlerimi yerde duran ağır botlara kaydırıyorum. *Onlar buraya ait değiller.* Sonra yatağın ucuna asılmış kot pantolonlar. *Kesinlikle buraya ait değiller.* Beynim bakmayı bırakmam gerektiğini biliyor, ama gözlerim, bir adamın dövmeli sırtını ve annemin üzerine atılmış dövmeli kolunu görene kadar bakmaya devam ediyor. İkisi de yüzüstü uyuyorlar.

Kalbim çarpıyor, ellerim titriyor. Odadan çıkıp bir daha bu konuyu asla açmayacağıma yemin ediyorum. Sessizce kapıyı kapatıp mutfağa koşar adımlarla gidiyorum ve ağır kesici hapımı ağzıma atıyorum. Bir bardak suyla yutuyorum ve koridora bakmamak için elimden geleni yapıyorum. Ben buradayken uyanırlarsa, kesinlikle ölürüm.

Mutfaktan oturma odasına parmak uçlarında yürürken dudaklarımdaki suyu silerim, ön kapıdan dışarı çıkarım ve Benny'ye sanki bambaşka bir adammış gibi bakarım. Ya da belki de değişen benimdir. Belki de annemdir.

Kim bilir, ama orada bir şeyler değişti ve ben bunun hakkında ne düşündüğümü bir türlü anlayamıyorum.

"Gidelim." Ben'in kolunu tutup onu koridorda sürüklerim. "Şu anda elli beş dakikamız var ve geri döndüğümüzde pastırma kalmamış olacak."

"Bekle." Benny benimle aynı hızda merdivenlerden aşağı iner, ama kaşları kalkıktır. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Sesim kırılıyor. Lanet olsun, kırılıyor! "Bir şey yok. Ama düşünüyordum da, sence annen bu gece benim kalmamı sorun eder mi?"

"Tabii. Umursamaz." Merdivenlerin altındaki kapıyı açar ve benim geçmemi bekler. "Neden? Annene gitmek için sabırsızlandığını sanıyordum."

Gözlerimi devirdim. "Annemle vakit geçirmek istediğim için utanmam gerektiğini ima ediyorsun. Sanki senin de bağlanma sorunların yokmuş gibi.

Siktir git buradan, Conner."

Haklı olduğum için burnunu çekiyor. Eminim ki, annesi yeni evli olmasaydı ve Oz Franks bu günlerde o tarafı işgal etmeseydi, Benny hala annesinin yatağında yatıyor olurdu.

Annem nihayet yatağının diğer tarafında birini buldu ve daha da iyisi, o herifi seviyorum, bu yüzden bu gece ortadan kaybolup annemin sahip olduğu şeyin biraz daha tadını çıkarmasına izin vereceğim. Detayları bilmeme gerek yok, bugün onu arayıp Ben'de kalacağımı söylediğimde gülümsüyor olması yeter.

ERİC

Güneş ışığı Katrina'nın penceresinden sızıyor ve göz kapaklarımın üzerinde titreşiyor. Sabit bir ışık değil, sanki rüzgar perdeleri hareket ettiriyormuş gibi dalgalanıyor... ama pencere kapalı.

Dirseklerimin üzerine doğrulup, kapalı pencereye, kapalı kapıya bir göz attım, sonra da yanımda yüzüstü yatan Katrina'nın çıplak sırtına geri döndüm. Göğüsleri ağırlığı altında ezilmiş, saçları dağınık bir haldeydi. Ama yanakları en güzel şekilde kızarmıştı. Kirpikleri yanaklarına değiyor, sanki rüya görüyormuş gibi titriyordu.

Dudakları gülümsemeye dönüşüyor, ama bunu *"uykumu izleme, sapık"* sözleriyle takip etmediğine göre, hala uyuduğunu düşünüyorum.

Belki de beni düşünüyordur.

Nazikçe elimi yaklaştırp yüzündeki saçları hafifçe kenara çekiyorum. Ya o da beni rüyasında görüyorsa? Bu çok hoş olurdu, onu düşünerek uyuduğum onca zaman için küçük bir telafi olurdu.

Ne düşünüyorsa, onu gülümsetiyor. Bu da beni gülümsetiyor ve ona yaklaşıp dudaklarımı şakağına bastırıyorum.

"Uyan, uyuyan güzel." Odaya bir kez daha göz gezdirdim ve bugün hangi saatte vardiyaya başlayacağını sormadığım için kendime kızdım. Saat daha yedi bile olmamıştı, hafta sonu için erken bir saatti, ama normalde bu saatte o restoranda olurdu ve onun geç kalmasının sebebi ben olursam kendimi çok kötü hissederdim. "Hey." Saçlarını yüzünden çekip boynuna burnumu sürttüm. "Uyanmalısın, güzelim."

"Uyurken beni izleme," diye uykulu bir şekilde homurdanıyor. "Seni sapık."

Kıkırdayarak gülüyorum. "Bugün saat kaçta işe başlıyorsun? Güneş doğdu."

İnleyerek dirseklerine dayanır ve saati görmek için döner; sonra ikinci bir homurtuyla tekrar yatar ve yastığına sarılır

"Dokuzda başlıyorum. Hala iki saat uyuyabilirim. Bir daha beni uyandırma."

"Şey..." Gülümsüyorum. "Yani..." Çarşafı düzeltiyorum, böylece ona imkansız bir şekilde daha yakın olabiliyorum. Onun yorgunluğu, vicdanıyla ve onu dinlendirmem gerektiği duygusuyla çatışıyor, ama gülümsemesi sikimi sertleştiriyor ve bir daha onunla aynı yatakta uyuyup uyanabileceğim bir zaman olacak mı?

Muhtemelen asla.

Bu yüzden elimi onun yuvarlak kalçalarının üzerinde gezdiriyorum, dün gecenin anıları zihnimde canlanınca inliyorum, sonra dudaklarımı omzunun arkasına bastırıyorum.

Tekrar tekrar, cildinde dairesel hareketlerle ovuşturuyorum ve omuzlarına biberli öpücükler konduruyorum. "Uyuyabilirsin," diye fısıldıyorum. Bir öpücük daha. Sonra bir tane daha. "Ya da gelebilirsin."

"Uyumayı seçiyorum," diye homurdanıyor.

Gülüyorum. Bacaklarım onun kalçalarının iki yanına gelecek şekilde üzerine tırmanıyorum, aletimi kışına sürüyorum ve uykululuğu kıvranmaya dönüştüğünde sırtıyorum. "Bundan emin misin, güzelim? İki saatlik uykulu bir şekerleme yapabilirsin ya da başka, çok daha zevkli yollarla enerji dolabilirsin."

İnleyerek beni bir adım geri iter, sonra dizlerinin üzerine çöker. "İkisini de yap. Sen seviş, ben uyuyayım. Ben hala rüya görürken beni boşalt."

"Bana uyar." Onun gerçekten benimle aynı fikirde olup olmadığını beklemeden parmağımı içeri sokuyorum. Bu odada kaldığımız sürece o benimdir ve uyuyor olsun ya da olmasın, onu memnun edeceğime güveniyor.

İkinci parmağımı içeri kaydırıldığında tıslar ve elime doğru itilir, ama gözleri kapalı kalır, dudakları hala somurtkan ve yumuşaktır. Kalçalarım elimle aynı ritimde hareket eder ve sikim arzuyla sızar, baldır kaslarına damlar ve dudaklarının arasından bir tıslama daha çıkar.

"Seni bir sonraki nefesimden daha çok istiyorum." Elim pompalayıp parmaklarımı kıvrıyorum, ta ki o hafif bir iç çekişle boşalana kadar. Gözleri kapalı kalıyor ve yemin ederim, gerçekten uyuyor olabilir. "Seni yemekten daha çok istiyorum." Elim hareket etmeye devam ediyor, ama uzanıp komodininin üzerine uzanıp yepyeni bir şerit çıkarıyorum.

prezervatifler. Birini yırtıp parmaklarımı çekerek, durduğum için beni hayalarımından tekmelemeden önce lastiği hızla aşağı kaydırıyorum. Bacaklarının arasına geçip sulu kalçalarını kavrayarak, hizalayıp tek bir hızlı hareketle içeri giriyorum.

Tıslamaları sessiz çığlıklara dönüşüyor, ama duvarları beni sıkıca sarıyor ve tek bir hamlede beni neredeyse uçurumun kenarına sürüklüyor. "Siktir!" Nefesim maraton koşmuşum gibi hızlanıyor. "Tanrım, Katrina." Penisimin en ucuna kadar geri çekiliyorum, sonra tekrar içeri girip dişlerimi sıkıyorum. "Sen beni mahvediyorsun." Son on iki saatte bu pozisyonda çok fazla kaldığım için uyluklarım yanıyor. Bir elimle kalçasını, diğer elimle omzunu tutuyorum, böylece tüm vücudunu kontrol edebiliyorum. Gözleri *hala* kapalı, ama vücudu beni tanıyor; beni karşılıyor. Beni tuzağa düşürüyor ve ağlarına sürüklüyor.

Bunun asla olmaması gerekiyordu. Onun için hissettiğim bu şey, kalbimin hem zevk hem de acı ile çarpması, aynı anda hem korku hem de heyecan duymam.

"Seni sevmemem gerekiyordu," diye homurdanıp içime giriyorum. Şimdi onun uyumaya devam etmesi için iyi bir zaman, çünkü kalbimi boşaltmam ve en derin, en karanlık korkularımı itiraf etmem gerekiyor. "Seni sikip açlığımı gidermem gerekiyordu." Onun içine sertçe giriyorum, böylece her karşılaştığımızda, o öne doğru fırlıyor ve yastığıyla kendini yarı yarıya boğuyor. "Sen kolay olacaktın. Sonra da unutulacak." Tekrar sertçe giriyorum ve her şeyi mahvedebilecek şeyi söylemeden önce alt dudağımı ısıırıyorum.

Seni seviyorum. Seni seviyorum. Sana aşık oldum.

"Siktir, Katrina." Bu kadın ilk kez aşk kelimesini kullandığımda tepki vermemiş olması, hala uykuda olduğunu kanıtlıyor, bu yüzden elimi geri çekip odasında yankılanana kadar kıcına şaplak atıyorum.

Başını kaldırdı, omzunun üzerinden bana bakarken gözleri öfkeyle parlıyordu. "Ne oluyor lan?"

Artık uyanık. İki elimi kalçalarına koyup, onu olması gerektiği gibi beceriyorum, hızlı bir seks arayan melez bir köpek gibi, muhtemelen onun incinmesine neden olacak aşık bir erkek gibi değil. "Çok sıkısın Katrina. Çok ateşli ve tatlısın."

Öfkesini unutarak yastığına dönüp yüzünü gömer. Boynu gerilir, omuzları şişer, benim saldırım altında ağırlığını tutmaya çalışır. Benim itmelerime yatakta sağlam bir

dayanarak karşılıyor, bu yüzden onu öne doğru itmek yerine, kendini tutuyor ve benim aletimin ucu rahmini dokunana kadar beni içine alıyor. "Siktir, Eric." Vücudu güçlü, ama sözleri bir çığlık. "Tanrım, yavaşlama."

"Yapmayacağım." Aksine, hızımı artırıyorum. Uyluklarım yanıyor, ama bu yanma hissi zevkimi daha da artırıyor. Bu bir tür ceza, çünkü onu rahat bırakmalıyım. Ama işte buradayız; onun yatağındayım ve şimdi kalbim yepyeni bir aile için kan ağlıyor. "Siktir."

ZAMANIMIZ KISITLI, işine gitmesine sadece elli sekiz dakika kaldı, Katrina'nın duşu kapanıp saç kurutma makinesi çalışmaya başlarken mutfağa doğru yöneliyorum. Tamamen giyinmiş durumdayım ve ön kapısı açılıp Mac içeri girerse kendimi penceresinden atmaya hazırım.

Bu garip durumu önlemek ve Katrina'nın onurunu korumak için, kendimi ölümüne atmaya bile razıyım. Ama o zamana kadar, kahve makinesini çalıştırıp çekmecelerde kahvaltı yapmak için bir tava arıyorum. Dökme demir tavayı ocağın üzerine koyup gazı açıyorum, sonra buzdolabına gidip kapısını açıyorum.

Kendimi bu kadar rahat hissetmemeliyim, ama ön kapı kapalı ve Katrina'nın saç kurutma makinesi açık olduğu sürece, ne istersem yapabilir ve her şeyin yolunda olduğunu varsayabilirim.

Buzdolabının içini kaşlarını çatarak incelerim. Pastırma yok, ama yumurta, jambon ve biber var, onları çıkarır ve omlet yapmaya başlarım. Zaten yağlı pastırmadan daha sağlıklıdır.

Titreşim dikkatimi çektiğinde tezgahın karşısına bakıyorum. Bakmamam gerek, ama gözlerim kaçınılmaz olarak Katrina'nın aydınlatılmış ekranına ve yanıp sönen ismine kayıyor. Telefon titriyor, titriyor, titriyor. "Katrina?" diye sesleniyorum ve elimi havluyla siliyorum. "Bebeğim?"

Kurutucu durur ve daire sessizliğe bürünür. "Beni mi çağırdın?"

"Evet. Telefonun çalışıyor ve Mac'in adı yanıp sönüyor." Telefonu tezgahtan alıp koridora doğru yürüyorum. Banyo kapısında duruyorum

ve onu çırılçıplak görünce sııttım. "Kaçırarak istemeyeceğini düşünüm."

"Teşekkürler." Telefon çoktan çalmış, o da diş fırçasına diş macunu sıkmak için bir saniye bekliyor, sonra parmağını dudaklarına koyup bana sus işareti yapıyor. Mesajı aldım. Onun çocuğı söz konusu olduğunda ben yokum.

Ona davranışlarımın uygun olacağını onaylamam gerektiğini hissettiğim için başımı sallıyorum, sonra arkasını dönüp mutfağı geri dönüyorum.

"Selam, bebeğim." Katrina'nın sesi küçük dairede yankılanıyor. Hatta Mac'in tiz sesi bile bana kadar geliyor. "Kilitli kalmak nasıldı?"

Omleti çırpmayı bitirip sıvıyı zaten sıcak olan tavaya dökerken onun tek tek kelimelerini duyamıyorum. Anında cızırdamaya başlıyor ve havada bir aroma yaratıyor, midem neredeyse vücudumdan fırlayıp o aromaya ulaşmak için atlıyor.

"Ne yaptılar?" Katrina gülüyor. "Bobby ve Jack mı? Gerçekten mi? Kim kazandı?" Çocuğunun hikayesini dinlerken sessizlik oluyor. "Olamaz! Yemin ederim, bu çocuklar çok aptal. Erkekler neden bu kadar aptal, bebeğim?"

O hızlı ve esprili bir cevap verince, Katrina gülüyor ve kot pantolonuyla iş önlüğünü giyerek mutfağı giriyor. Giysilerini giyerken telefonda konuşuyordu ve ne ben ne de Mac sesindeki değışikliğı fark edemedik.

"Büyüyünce aptal bir adam olma, bebeğim. Akıllı ol. Birisi sana erkekçe olduğunu söyledi diye kafanı tuğla duvara vurma."

Katrina mutfağında beni görünce duraksıyor, sonra şaşkınlıkla gözleri tavaya düşüyor. Neden bu kadar şaşkın olduğunu merak ettiğimde içim burkuluyor, ama sonra kimsenin ona yemek pişirmediğine karar veriyorum. Bunu bana daha önce söylemişti: *Kendi çamaşırlarını yıkıyor, kendi yemeğini pişiriyor. Gereksizdikçe kendini zorlamıyor.* "Uh-huh," diye mırıldanır. "Evet." Sanki kafasındaki sisleri dağıtmak istercesine başını sallar. Buzdolabına doğru ilerleyerek, neredeyse boşalmış bir şişe meyve suyu çıkarır ve tek bir bardağı döker. Sıvı, bardağın ağzından sadece bir santim kadar uzakta durur, sonra boş şişeyi geri dönüşüm kutusuna atar ve meyve suyunu önüme koyar.

Kaşlarımı çatıp başımı sallıyorum. Sadece bir kişiye yetecek kadar var; onu almamın imkanı yok.

Katrina, Mac'in hikayesini dinlemeye devam ediyor, ama gözlerini devirmesi bana yönelik. Bardağı eline alıyor, bir yudum alıyor, kaşlarını kaldırıyor, sonra bardağı önüme geri koyuyor.

Paylaşacağız.

"Eğlendiğine sevindim, bebeğim. Ve polis beni aramadı, bu da iyiye işaret," diye kıkırdar. Mac'in sözlerini tek tek anlayamıyorum, ama yemin ederim, gözlerini devirdiğini duyuyorum. "Sen... ha?" Odanın ortasında durur ve omuzlarını kaldırır. "Gerçekten mi? Bu gece mi?"

Yemin ederim ki kendi işime bakmaya çalışıyorum. Bu tek taraflı konuşmayı dinlememeye çalışıyorum, ama o tam orada ve ben de tam bir salak gibi aşık olduğumdan eminim. Bu yüzden kendime dinlemeyi bırakmam gerektiğini söylüyorum ama kulaklarım emrimi dinlemiyor.

Katrina'nın omuzları hala dik, onu kucaklayıp stresini biraz olsun azaltmak istiyorum, ama bana döndüğünde, kaşları o kadar çatık ki neredeyse birbirine değecek. "Emin misin? Oz ve Lindsay sorun olmadığını mı söylediler?" Dinlerken yine duraksıyor. "Yani... tabii." Sesi kırılıyor. Oğlu için cesur bir tavır takınıyor, ama sesi benim önümde kırılıyor.

"Onlar için sorun yoksa benim için de sorun yok... Evet... Şu anda ne yapıyorum?" Gözleri tekrar benimkilere dönüyor. "Kahvaltı hazırlıyorum, sonra işe gideceğim..." Dinlemek için bir an duruyor. Başını sallıyor. "Tamam. İstersen daha sonra ara ya da lokantaya gel, sana yemek ısmarlayayım. Bugün yüzünü özleyeceğim." Gülümsemesi titriyor ve kalbimi kırıyor. "Tamam. Geldiğinde görüşürüz. Beni unutma, tamam mı?" Elini kaldırıp sinirli bir şekilde saçlarıyla oynuyor. "Tamam. Seni seviyorum bebeğim. Görüşürüz."

O telefonu kapattığı anda soruyorum. Sormamalıyım, çünkü o zaten kuralları belirlemişti ve bu kurallara, oğluyla ilgili konularda kendi işime bakmam da açıkça dahildi. Ama umursamamak mümkün değil. "Her şey yolunda mı?" Ocağın altındaki ısıyı kapatıp pişmiş omleti kenara çekiyorum. "Üzgün görünüyorsun."

Karanlık telefonuna bir dakika boyunca bakıyor, sonra kendini toparlayıp gözlerime bakıyor. "Her şey yolunda."

eğlendi, hatta bir gecede dövüşerek on dolar bile kazandı."

Dudaklarım seğirir. "Kim dövüştü?"

"Bobby Kincaid ve Jack Reilly." Omuz silkiyor. "Lucy Kincaid ile iddiaya girmiş. O kaybetmiş, o kazanmış. Şimdi de sanki paraya boğulmuş gibi her yerde böbürleniyor." Zorla gülümsüyor, ama gözleri benimkilere baktığında kalbi kırık gibi görünüyor. "Bu gece Benny'nin evinde kalmak istiyor."

"Bu kötü bir şey mi?" Tezgâhın etrafından dolaşıp onu kollarıma alıyorum. Yüzünü göğsüme yaslayıp kollarını belime doluyor. "Başlarının belaya gireceğinden mi endişeleniyorsun?"

"Hayır." Boğazını temizledi. "Bir polislin evinde kalacak. Yani, benim için en iyi senaryo bu. Ama yine de..."

Bir santim geriye yaslanıp gözlerini gözlerime getiriyorum. "Ama ne?" "Bu iki gece üst üste olacak," diye somurtuyor. "O kadar hızlı büyüyor ki

O kadar hızlı büyüyor ki. Yıllar geçip gitmesini dilemişim, ama şimdi durdurulamayacak kadar ağır, takdir edilemeyecek kadar hızlı bir lokomotif gibi. Onu kendi kafam gibi özlüyorum."

Başının tepesine bir öpücük konduruyorum. Sonra bir tane daha. Sonra üçüncü bir öpücük, o da beni sıkıca sarıp içini çekiyor. "Onu özleyeceğin için üzgünüm. Ama iyi olacağını bildiğin bir yerde kalacağına sevindim."

"Biliyorum. Ben de öyle. Ben sadece mızımız bir bebek gibiyim," diye kıkırdar. "O benim bebeğim, ama şimdi herkes onu paylaşmamı istiyor. İlk yılında uyumadığında kimse paylaşmayı teklif etmemişti."

Onun acı tonuna gülümsüyorum. "Büyüdüğümüzde böyle olur. Annelerimizin dışında arkadaşlar edinir ve sosyal çevreler oluştururuz." Geri çekilip alnına bir öpücük konduruyorum. Zaten pek çok kuralı çiğnedim, bir tane daha ne fark eder ki? "Bugün çift vardiya mı yapıyorsun? Saat kaçta bitiyor?"

"Kapanışa kadar çalışacağım."

Kaşlarımı çatıyorum, çünkü sadece beş saat uykuyla on beş saatlik vardiyada çalışmak zorunda kalmasından nefret ediyorum.

"Yine geç kalmamak için gerçekten acele etmem lazım," diye iç geçirir. "Franky'nin beni neden tolere ettiğini hiç anlamıyorum. Yemin ederim, hak ettiğinden daha fazla drama yaratıyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Seni seviyor, o yüzden. Şimdi kahvaltını yap." Geri çekilip onu tezgahın önündeki taburelere doğru çekiyorum. "Proteine ihtiyacın var, yoksa bayılacaksın."

"Bunu benim için mi pişirdin?" Telefonu tezgahın üzerine atıp omleti tabağa koymamı izliyor. "Gerçekten benim için mi?"

Ben burun kıvırıyorum. "Senin için gerçekten." Üzerine biraz tuz serpiyorum, sonra lavabosunun üstüne asılı olan saksıdan biraz maydanoz koparıyorum. Onu özel hissettirmek için dikkatlice yerleştirip, tabağı onun kenetlenmiş ellerinin yanına koyuyorum ve tezgahın üzerinden eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Ye hadi. Duşunu aldın bile; çiçekler kadar mis kokuyorsun ve çok güzelsin. Şimdi sadece yemek yemen gerekiyor, sonra gidebiliriz."

"Biz mi?" O, uzattığım bıçak ve çatalı kabul eder ve ateşli bir açlıkla aromatik yemeği keser. "Neden biz?"

"Çünkü işe gitmeden önce hamburger yemem lazım. Bu bir gelenek."

Kahvaltısı dilinde cızırdayınca "*huss-huss-huss*" sesi çıkarır, ama gülümsemesi ve dans eden gözleri değişmez. "Benim kahvaltımdan da yiyebilirdin. Ya da iki katı yapabilirdin."

Yeterli yumurta yoktu ve onun son kalanını da alsam yazıklar olsun bana. "Güzel bir garsondan hamburger istiyorum. Sakın bunu benden almaya kalkışma, lanet olsun." Kıkırdamasına bayılıyorum. *Kıkırdıyor!* Ve bunun farkında bile değil galiba. "Bugün de çalışmam lazım; Kane ile yapmam gereken işler var, ama belki akşam yemeği için de restorana uğrarım."

Memnuniyetini gizlemek için başını eğiyor. "Yani, bu harika olurdu."

"Mac bu gece yine dışarıda olduğu için, belki yine seni eve kadar takip ederim." Gözlerine bakmasını beklerim. "Sence..." Kalbim hızla atıyor. "Bunu yapabilir miyiz?"

Hem korkmuş hem de heyecanlı. Gözlerinde korku, mutluluk, korku, umut gibi duygular beliriyor. "Tamam. Ama akşam yemeğine geldiğinde sakın ol; Mac'le ilgili bir değişiklik olursa sana haber veririm. Eğer kesin olarak Ben'in yanında kalacaksa, o zaman... tabii."

"Anlaştık." Tezgahın etrafından dolaşıp iki elimi de yanaklarına koyuyorum. Onu ayağa kaldırıp dudaklarına kapalı bir öpücük konduruyorum ve uzaklaşırken gülümsüyorum. "Duş alacağım. Bir dakika sonra gelirim."

"SEN KİMSİN LAN?" Spence önümde durur ve başını eğerek gözlerime bakar. Kendimi uzun boylu bir adam olarak görürüm ve Katrina'yı kucağıma aldığımda kendimi bir dağ gibi hissederim, ama bu adam iki metreden uzun ve kimse onunla boy ölçüşemez. Parmaklarını yüzümün önünde şıklatır ve gözlerini kısar. "Hepimizin tanıdığı o sefil herif ne oldu?"

"Onu rahat bırak." Kane ofiste somurtarak ilerler. "Onu alay etmeyi bırak."

"Ama Bish... o tuhaf davranıyor."

"Garip davranmıyorum!" Onu geri itip, arkama yaslanıp, ayaklarımı masanın köşesine koyuyorum. "Bazen gülümsememe izin var."

"Teorik olarak, bu doğru."

Spence, birkaç yıl önce bir barda çıkan kavgada yüzüne bıçak darbesi almıştı. O, özel hareket biriminde görev yapan aktif bir askerdi ve hayatının her günü tehlike altındaydı, ama Spencer'ın bir kıza asılmasını ve onu kapmasını beğenmeyen bir bar serserisiydi.

Yani, adil davranmak gerekirse, çünkü başlangıçta o diğer adamla birlikteydi, ama Spence onu zorla sikmedi. Parmağını kıvrarak onu yanına çağırdı ve tüm kızların yaptığı gibi, o da eteğini kaldırdı ve ona istediğini verdi. Kızın erkek arkadaşı bu duruma itiraz etti, onların özel odaya gitmelerini izlerken sarhoş oldu ve geri döndüklerinde, kanındaki alkol onu cesur hissettirdi. Pis bir bıçak çıkardı ve bıçağı salladı, bu yüzden arkadaşımın şimdi kaşında ve yanağında pürüzlü yara izleri var, ayrıca gözünü kaybetme riskiyle bıçağı kaldırdığı ön kolunda da daha fazla yara izi var.

O adam polis tarafından yakalanmadı... ama cezalandırıldı ve şimdi Spence'in yüzünün bir kısmını uyuşturan yara izleri var. Kaşlarını merakla kaldırdığında, sadece biri hareket ediyor. Ve sinirlenerek yüzünü ovuşturduğunda, yanağındaki pembe yara izi beyaza dönüyor.

Kendini yakışıklı bildiği ve kadınların ilgisinden hoşlandığı için kibirli biridir. Yara izleri hiç değişmedi

; Şimdi kadınlar bunu sevimli buluyor ve o da o kızı istismarcı bir ilişkiden kurtardığı hikayesini anlatıyor.

Yalancı herif.

"Sadece garip diyorum." Botlarımı yere düşürüyor ve ben homurdanarak öne doğru eğildiğimde kıkırdıyor. "Artık geceleri hepimizin güvenlik kameranızı izlemediğimizi mi sanıyorsun?" Benden üç metre uzakta, Riley'nin masasına oturuyor. "Bütün gece dışarıda olduğunu fark etmediğimi mi sanıyorsun?"

"Ee?" diye alaycı bir Şekilde sorup, ellerimle bir Şeyler yapmak için bilgisayarımı açtım. "Yatak arkadaşlarından mı bahsetmek istiyorsun? Yoksa kendi işine mi bakmak istiyorsun?"

Gölümsedi ve ellerini aramıza kaldırdı. "Sadece söylüyorum; onu seviyorum. Gölümsemeni seviyorum. Ve bu konuda çıldırmamanı seviyorum."

"Gölümsememi beğeniyorsun, bu yüzden bununla dalga geçmenin doğru tepki olduğunu mu düşünüyorsun?"

Jay, Soph'u kolunun altına sıkıca sıkıştırarak ofise girdiğinde, Spence burun kıvrarak ayağa kalktı. "Evet. Mutluluğu bulmanı seviyorum. Ama bu, sana karşı nazik olacağım anlamına gelmez. Jay, köle gibi davranılmasından utanmıyor. Kane lanet olası bir marshmallow'a dönüştü ve Şimdi küçük bir orospu çocuğu gibi evlenecek. Riley bir bacağını kaybetti, bu yüzden onu kızdırmamam gerektiğini söyleyen bir onur kuralı var gibi hissediyorum." Riley, Spence'in arkasından gözlerini devirir. "Burada Şu anda tek cesur olan, cesaretsiz bir hanım evladı olan Ang, ve bu çok garip. Ne zamandan beri o bizim en sert kardeşimizi oldu? O bizim gibi biri bile değil!"

"O bizden biri," diye tersler Kane. "Sızlanmayı kes."

"Demek istediğim, o burada çalışmıyor. Tanrım, histerikleşmeden önce vajinayı sakınleştir."

"Çocuklar?" Jess'in sesi koridorun sonunda duyulur. "Biri bana bir saniye yardım edebilir mi?"

Ve işte böylece, herkes koşmaya başlar ve benimle dalga geçmeyi unutur. Protez bacağı olan kardeşim bile ikizleri taşıyan hamile ikizlere doğru koşar. Garağa çıktığımızda Jess'i arabanın kapısında nefes nefese ve yüzünü yelpazeyle serinletirken buluruz. Ekim ayıdır ve hava o kadar serindir ki ben palto giyiyorum, ama o

yüzünü yelpazeliyor ve şort giyiyor. Önden bakıldığında tamamen normal görünüyor, ama arabasına bakmak için yana döndüğünde, beni hala çok şaşırtan bir bebek göbeği görüyorum.

Hızla büyüyor ve içinde iki tane var. *Piskoposlar*. O bebekler büyük olacak ve o da uzun süre saklayamayacak. Düğmesini ilikleyemediği için şortu zaten lastik bantla tutturulmuş durumda ve üstü de vücuduna göre gerilmiş.

Sanki sisteme karşı savaşıyor ve hamile kıyafetlerini reddediyor gibi hissediyorum, ama yakında pes edecek. Ne kadar lastik bant kullanırsa kullansın, o şortlara girmeye devam edemeyecek.

Bir elinde kırmızı güller, diğer elinde şakayıklar – *şakayıkların ne olduğunu bildiğim için kendimi lanetliyorum* – ve ikisinin arasında ezilmiş orkideyle grubumuza dönerek, onları gururla havaya kaldırıyor. "Seç."

Kane, vahşi bir hayvana yaklaşır gibi yavaşça öne çıkıyor. "Ne yapıyorsun, sarışın?"

"Düğün çiçeklerini seçmeliyiz. Zamanımız kısıtlı, o yüzden çabuk bir tane seç."

"Şey..."

"Şakayıklar," diye öksürdüm. "Şakayıkları topla."

Kane bana sırtarak döner, ama sonra omuz silker ve geri döner. "Şakayıklar."

Jess geniş bir gülümsemeye "Tamamdır" der. Örnekleri arabaya geri atar ve yerine bir ajanda çıkarır. Ajandayı arabasının tavanına bırakır, sayfaları açar ve yazmaya başlar. "Abigail bunları seçtiğin için mutlu olacak."

"Tamam... Kim olduğunu hiç bilmiyorum ama sana güveniyorum."

"Abigail," Jess kaşlarını çattı. "Çiçekçim. Bunu zaten konuşmuştuk!"

O sadece omuz silktiğinde, Jess gözlerini devirdi ve arabaya yaslandı, sonra kumaş parçalarıyla geri geldi. Sarı. Kırmızı. Gül rengi. Şeftali rengi. Lacivert. Gümüş. Yeşil. Altın. "Birini seç. Seçtiğin renk masa örtülerini, peçeteleri, nedime elbiselerini ve sağdıçların yeleklerini kaplayacak."

"Yelekler." Bu konuda bir kızı düzelttiğim için kendimden nefret ediyorum. Her şeyi bilmekten nefret ediyorum ve özellikle de herkesin gözlerinin

bana geri dön. Gülümserler, sonra Jess'e geri dönerler.

"Evet!" Jess gülümser. "Yelek. Şimdi bir renk seç, Bishop." "Gümüş!"

Yanlış Bishop cevaplar. "Gümüşü seviyorum."

Kane omuz silker. "Gümüş. Çok havalı."

"Bıçak bıçağının rengi," diye ekler

Spence. Jay başını sallar. "Mermi rengi."

"Benim Glock'umun rengi, bebeğim."

"Çok konuştuğunuz için beyinlerinizi betona yapıştırdığımda ortaya çıkan renk," diye atar Jess. "Tamam, gümüşte karar kıldık." Kumaşı arabaya geri atar, sonra yorgun bir homurtuyla tekrar ayağa kalkar. "Tamam. Bishop mu, Lenaghan mı?"

Kane kaşlarını kaldırır. "Ha?"

"Benim adımları Bishop olarak mı değiştireyim, yoksa seninkini Lenaghan olarak mı değiştireyim?"

Patlama geldiğinde elimle öksürdüm. Sadece bir Bishop'dan değil, ikisinden de. "Ne oluyor lan, Jessica?!"

Jay ellerini havaya kaldırır. "O lanet olası adını değiştirmeyecek! Bir erkek adını değiştirmez."

"Adımı değiştirmeyeceğim!" Kane garajda volta atıyor. "Adımı değiştireceğimi düşünmen için kafanda ne haltlar dönüyor? Bu kızların işi. Bir erkek olarak, adım devam edecek!"

"Oh, lanet olsun." Garaja giden basamağa geri çekilip oturdum. Çünkü hamile olan Bayan Fancy bugün birkaç haydutu öldürecek.

"Kızın işi mi?" diye soruyor. "*Kızın işi* mi? Aptal mısınız, yoksa kadınların artık birer mülk olmadığını unuttun mu? Hâlâ erkeklerden yüzde on yedi daha az kazanıyoruz; daha akıllı olsak bile, sırf yanımızdaki maymun bir penis sahibi diye işgücünde sürekli göz ardı ediyoruz, şimdi de isimlerimizi mi almak istiyorsun? Hukuk diplomam Lenaghan diyor! Senin adınla sahip olduğun tek şey sabıka kaydın."

"Oh, yakıcı," diye homurdanır Spence.

"Onun adını bırakmasını bekleyemezsin!" Jay araya girer. "Bu bizim mirasımız. Karnındaki bebekler Bishop'lar. Olması gereken bu."

"Kim diyor bunu?" Soph tersler. "Evlendiğimizde ismimi vermeyeceğim."

Gözlerini kocaman açarak kız arkadaşına döner. "Uh, evet, bırakacaksın!"

"Hayır, almayacağım!" diye karşılık verir Soph. "Bir erkeğin bir kadının soyadını alması neden bu kadar inanılmaz? Sen kendin söyledin: Benim iyi, *güçlü* bir soyadım var."

"Evet, bir kız için."

Spence öne atılır ve havada uçan Soph'u yakalar. Pençelerini çıkarır, dişlerini gösterir, erkek arkadaşının yüzüne saldırır ve Spence onu havada tutarken ve bacaklarına gelen vahşi tekmelerini absorbe ederken hırlar. "Seni öldüreceğim, Jay Bishop! Seni öldüreceğim ve sonra kimse senin soyadını almayacak."

"Jessica hala benim adım alacak," diye hırlar Kane. "Jay gidebilir, çünkü bizim adımız yaşayacak."

"Orospu çocuğu! Sadakat nerede?"

Kane, öfkeli Jess'e doğru kolunu uzatır. "Şu anda kendi sorunlarım var, Jay! Bu kadar bencil olmayı bırak." Jess'e döner. "Şakayık, gümüş ve Bishop. Cevap lanet olası Bishop! Bu tartışmaya açık bir konu değil."

"O zaman iki bebeğimiz olacağı için şanslıyız." Jess arabanın kapısını çarparak bana doğru yürür. "Onlardan birini ben seçiyorum. Eğer erkek olursa, ona Lenaghan adını vereceğim. Böylece adım sonsuza kadar yaşayacak."

"Onlara farklı soyadları vermeyeceğiz!" diye arkasından bağırır. "Jessica Anne! Buraya gel de bunu tartışalım! Luc senin soyadını taşıyacak."

Bacaklarımın yanına durur, bacakları bacaklarıma degecek şekilde. "Tartışmak diyorsun, ama aslında emretmek istiyorsun. Dikkatli ol, Bishop! Hamile bir kadına bulaşmak istemezsin."

"Aşırı tepki veriyorsun!"

Spence, Soph'u bırakıp Riley ve benden sadece birkaç saniye önce garajdan dışarı koşar.

O akşam lokantanın kapısından içeri girerken, Mac ve Ben'in masalarında çıkardıkları gürültüye ayaklarım yavaşlar. Gözlerim anında odanın diğer ucuna kayar ve Katrina'nın gözlerinde durur. Sanki beni bekliyormuş gibi, küçük bir baş sallamayla tek kelime etmeden söylemek istediği her şeyi ifade eder.

Soğukkanlı davran. Mac'in şüphelenmesine neden olacak hiçbir şey söyleme.

Cevap olarak başımı salladım, sonra ellerimi ceplerime sokup masama doğru yürüdüm. Başım eğik, şapkam takılı, en iyi arkadaşlarım aptal olduğu ve hala isim meselesini yüzüme vurmaya devam ettikleri için içimden kıkırdarak, arkadaşlarımın yanından geçtim ve Mac'in bekleyen gözleriyle karşılaşmak için başımı kaldırdım.

"Cap." Elini uzatır ve benim parmak eklemlerine dokunmamı bekler.

"Mac." Ben'e dönüp çenemi kaldırırım. Ondan yumruk tokuşturma olmayacaktır. "Ben."

"Siktir git," diye cevaplar Ben. "Yemek yiyecek başka bir yer bulamadın mı?"

Masanın altında yüksek sesli bir kavga çıkar, sonra Ben geri tekme attığında Mac homurdanarak cevap verir. "Naber, Kaptan?" Ben iyi bir vuruş yaptığı için Mac'in sesi cırtlak çıkar. "Yoğun bir gün mü?"

Omuzlarımı silkiyorum ve Katrina lokantanın diğer ucuna koşup, onun çocuğuyla çok uzun süre konuştuğum için beni öldürmeden önce masama doğru yürümeye devam ediyorum. Sırtım Mac'e dönük olduğu için yine de cevap veriyorum. "Her zamanki gibi. İş ve diğer şeyler."

"Öyle mi? İş yerinde neler oluyor?"

"Bishops bugün az kalsın ölüyordu."

Nefesini tutarak dizlerinin üzerine çöküyor ve koltukların üzerine eğiliyor. "Hadi canım?"

"Evet. Ama Jess ve Soph yüzünden oldu. Erkekler beyinlerini kullanmayı unuttular, kızlar da onları öldürmek istedi."

"Oh!" diye gülüyor. "Sadece kızlar. Yemin ederim, bazı erkekler çok aptal. Bu yaşta bir kadını nasıl idare edeceklerini nasıl bilmezler? Zor bir şey değil ki."

Annesinin tüm zayıf noktalarını bilen çocuktan gelen sözler. "Evet, erkeklikleri tehdit edildi. Sonucun ne olduğunu biliyorsun."

Dudaklarının altındaki gamzeler gülümsemesiyle parıltıyor. "Ne yaptılar?"

"Kızların evlendiklerinde onların soyadını almalarını istediler."

Kaşlarını çatı. "Ee?"

"Buradaki anahtar kelime 'talep ettiler'," diye gülüyorum. "Yani, doğrudan, intihar görevi, talep ettiler."

"Ben de talep ederdim." Ben sandalyesinden somurtarak bakıyor. "Bir erkeğin adı onun mirasıdır. Hiçbir şekilde tire ekleyip uydurma bir isim kullanmayız."

Mac ve ben ona dönüp gülümsüyoruz. "Talep edecek misin?" diye soruyor Mac. "Gözlerimin içine bakıp, kız arkadaşının adını Conner olarak değiştirmesini *talep edeceğimi* mi söyleyeceksin? O istemese bile mi?"

"Tabii ki evet," diye cevaplar. "Kızlar bize havlularımızı toplamamızı, tezgahları temizlememizi ve kibar insanların yanında küfür etmememizi söyleyebilirler. Çok güzeller ve benzeri sebeplerden dolayı erkekler üzerinde büyük bir güçleri var, ama benim adım benim adımdır. O istese de istemese de bu adı ona vereceğim."

Mac kıkırdar. Küçük bir kızın neşeli kıkırdamaları boğazından çıkar ve o da doğrudan dönüp koltuğuna oturur. "Tamam. Sen öyle diyorsan."

"Öyle diyorum!"

"Uh-huh." Mac başını sallar. "Sana inandığımı söyledim." "O zaman bana gülmeyi kes!"

Yerime dönüp önüme bakarak gülümsüyorum. Benny eninde sonunda başını belaya sokacak, çünkü kimi terörize etmeye karar verirse versin – yani, evlenmeye karar verirse – karısı diktatör bir kocayı asla tolere etmeyecektir. Bu aptallar, her şeyin nasıl yaklaştıklarına bağlı olduğunu anlamalılar; Jess'in Bishop'un soyadını alacağına hiç şüphem yok, ama Kane saçma sapan şeyler talep ettiği sürece Jess tavrından vazgeçmeyecek. Şimdi o aptal kıcıyı çiçekçiye götürmeli, şakayık almalı ve sonra Jess'le içinden gelen sesle konuşmalı.

O nezakete karşılık verir, ama talepler sadece silahını çekmesine neden olur.

Erkeğini kızdırdığı için ona ateş etmesi ilk kez olmayacak.

"Merhaba, benim adım Katrina, bu akşam size hizmet edeceğim."

Göğsüm iki katına çıkana kadar güllerin ve seksin kokusunu ciğerlerime çekiyorum. Ona gülümseyerek dönüp, spor ayakkabılarından göğüslerine kadar baştan aşağı süzdüm. Orada uzun bir dakika durup, dün gece onları emdiğimi hatırladım ve havada kızardığını hissettiğimde, gözlerine ulaşana kadar devam ettim.

Bakışlarımız buluştu ve masanın altında sikim büyüdü. "Merhaba Katrina. Benim adım Eric ve bugün senin müşterin olacağım."

Gözlerini devirip kalemini ve kağıdını çıkarır. "Burger ve patates kızartması mı?"

"Evet, ve üç kurabiye lütfen."

"Tamam." Yanakları şiddetli bir kırmızıya bürünür, ama başını eğip parmağıyla saçını yüzünü kapatarak bunu iyi gizler.

"Kurabiyeleri henüz getirme, lütfen." Karanlıklaşan gözlerini bekliyorum. "Onları sonra alırım."

Dudakları titriyor ve elleri sallanıyor. "Tamam." Gergin bir şekilde boğazını temizliyor, sonra arkamdaki yüksek sesli gürültüye bakıyor, ardından hareket eden çocukların masasındaki çatal bıçaklara bakıyor. "Macallistar Blair?"

"Üzgünüm anne. Arı falan var sandım." "Hayır, biz..."

Mac yine masaya vurur ve arkadaşını susturur. Onlara dönerim ve kaşlarımı çatırım, çünkü Mac her zaman biraz tuhaf olsa da, bu gece deliye dönmüş gibidir. "Bir arı vardı ve Benny'nin hayatı tehdit eden bir alerjisi var. O küçük pislik..." Annesi kalçasını sallayınca durur. "Yani, o küçük böcek yüzüne sokarsa, ölebilir. Ya da, bilirsin, ağlayabilir. Ben sadece onu kovuyordum, çünkü en iyi arkadaşı olarak, ölürse muhtemelen üzülürdüm."

"*Muhtemelen*," diye homurdanır Ben. "Göt herif."

"Siz çocuklar yediniz." Katrina not defterini ve kalemini önlüğünün cebine tıktırır ve sanki benim varlığımı unutmuş gibi benden uzaklaşır. Tabakları istiflemeye ve çocukları kovmaya başlar. "Yediniz, tatlı yediniz ve izin verilen süre boyunca beni izlediniz. Sizi seviyorum." Mac'in yanağına kırmızı bir öpücük kondurur.

"Ben de seni seviyorum, çocuğuma kötü küfürler öğreten ukala bir pislik olsan bile." Ben'i kendine doğru çeker ve

dudak izi bırakacak şekilde yanağına bir öpücük kondurur. O da siyah süveterinin koluyla öpücüğün izini silmeye çalışır.

"Şimdi Oz'un evine geri dön. Yirmi dakika sonra orayı arayacağım. Oraya gitmen sadece on beş dakika sürer." Tehlikeli bir tabak yığını kaldırır, ama durur ve Mac'e sert bir bakış atar. "Doğru seçimler yap, bebeğim. Doğruca Ben'in evine git; yarın eve dönene kadar oradan ayrılma."

"İyi olacağım. Söz veriyorum." Çocuk Katrina'dan bulaşık yığını alır ve mutfığa götürür. "On beş dakika sonra evi ara. Orada olacağız. Yemin ederim." Mac'in gözleri bir saniye için bana kayar, sonra tekrar annesine döner. "Bu gece iyi misin? Çok yalnız hissetmeyeceksin, değil mi?"

"Şey..." Ve yine, yüzünü saçlarıyla örtmek için, zaten temiz olan masayı siliyormuş gibi davranmak zorunda kalır. "Seni özleyeceğim, bebeğim. Ama ben iyiyim. Burayı temizleyip kapattıktan sonra doğruca eve gidip yatacağım."

"Tamam." Mac'in gözleri yine bana kaydı, sonra ben onun meraklı bakışlarının ne anlama geldiğini anlayamadan başka yere çevirdi. "Seni seviyorum anne. Tatlı rüyalar."

Oğlunun sıkı kucaklamasını kabul eder ve yanağına son bir öpücük kondurur. "Ben de seni seviyorum. On yedi dakika sonra evi arayacağım. Aradığımda pijamalarını giymiş olsan iyi olur."

O gülerek Ben'in yanında lokantanın kapısına doğru yürüdü. "Telefona kadar yarışalım."

"Hazır mısın?" Katrina gülümser.

"Hazır. Başla." Kapıdan dışarı fırlar ve annesinin ona özlemle bakışlarını fark etmez. Annesi uykuya ve daha az strese ihtiyaç duyar, ama yaşadığı hayatı bırakamaz. Bu onu yorar, ama değiştirmez. Dünyadaki tüm zenginlikler için bile.

"Katrina?" Bir dakika bekledikten sonra, elimi kaldırıp parmaklarımı şıklatırım. "Merhaba, Katrina?"

Sersemlemiş bir şekilde bana geri döner.

"Hm?" "Burger?"

"Ugh!" Defteriyle omzuma vurur, ama mutfığa giderken gülümsemesi yüzünde kalır.

Kıçım uyuşana kadar kabinimde oturuyorum. Ray'den bir *"haydi bakalım"* selamı, Gloria'dan bir omuz sıkma, Stefan'dan bir başparmak yukarı işareti ve Franky'den, gece için toparlanıp ofisinin kapısını kapatırken attığı keskin bir bakış alıyorum. Mac hariç dünyadaki herkes Katrina ile aramda bir şeyler olduğunu biliyor gibi görünüyor ve Katrina bunu tuhaf bir şekilde belli etmese de, bütün gece bana gülümsüyor; başka birine servis yapmak için yanımdan geçerken parmak uçlarını boynumun üzerine kaydırıyor ve işler yoğunlaştığında ve ekstra bir ele ihtiyaç duyduğunda, ben aceleyle masayı temizlerken bana şehvetli bakışlar attığına yemin edebilirim.

Alternatif, standımı bırakmak, ama ben kıçımı hiçbir yere kıpırdatmayacağım.

Hamburgerimden sonra bana kurabiye ve sıcak kakao getirdiler; saat dokuz civarında pasta yedim ve acıya dayanamayan biri olduğum için saat on birde kahve içtim. Masalar dolup boşaldı. Yemekler hızlı ve verimli bir şekilde servis edildi ve müşteriler memnun ve minnettardı. Katrina, mutfak kapısında ayakta yediği hızlı bir yemek dışında bütün gece hiç durmadı. *Bekleyin*, limonlu burgeri üç büyük ısırıkta ağzına tikiştirdi ve bir bardak suyla yuttu. Sonra tekrar geri geldi, yanakları pembe bir kızarıklıkla ve gözleri parıldayarak her yanımdan geçerken ve göz göze geldiğimizde.

Dünya tarihinin en çalışkan ve en inatçı kadınına aşık oldum. Onu seven erkekler ona deli gibi aşık. George ve Mac Blair onun için önemli olan tek insanlar, ama ben buradayım ve acaba bana da biraz yer açabilir mi diye merak ediyorum. Yemin ederim fazla yer kaplamayacağım. Sadece yatağının benim tarafında bir yer, sabahları bir öpücük, akşamları bir öpücük istiyorum. Onu geçindirebilirim, böylece hayatının geri kalanında bir daha çift vardiya, hatta tek vardiya bile çalışmak zorunda kalmaz. Gerçi buna izin vereceğini sanmıyorum. O bir erkekte aradığı kişi olabilirim. *İhtiyacı olan* değil, çünkü Katrina Blair'in bir erkeğe ihtiyacı yok. Ama istediği... Onun için o kişi olabilirim.

Saatler ilerledikçe restoran boşalır ve dışarıdaki soğuk hava pencerelere doğru sızar. Franky, Katrina'ya göz kulak olmak için genellikle kapanış saatine kadar kalır, ancak mutfak kapandıktan ve restoran personel ve ben dışında boşaldıktan sonra, Katrina bir çöp torbasını arka sokağa çıkarmak için aceleyle dışarı çıktığında ben de ayağa kalkarım.

Stefan ve Franky sert bakışlarla oturma odasına çıktıklarında öne çıkıyorum. Niyetimi bilmek istiyorlar; iyi niyetli olduğumu bilmek istiyorlar. Ona asla zarar vermek ya da incitmek istemem, ama onunla *konuşma* fırsatı bulana kadar *bizim hakkımızda* onlarla konuşmak niyetinde değilim. Ve cinsel ilişkiden daha fazlasını şiddetle reddettiği için, bu konuşmanın ne zaman gerçekleşeceğini bilmiyorum.

"Onun kapatmasına yardım edebilirim." Franky hırladığında saygıyla başımı eğiyorum. "Onurlu bir şekilde. Yemin ederim."

Franky daha zor bir ceviz. Katrina birçok yönden onun bebeği ve hayatının yarısında onun büyümesini izlemiş. Ama Stefan, ondan iki kat yaşlı olmasına rağmen, daha çok bir ağabey rolü üstleniyor gibi görünüyor. Bana başını sallar ve patronunu öne doğru iter. "Sana güveniyoruz, DeWhit. Ona iyi davran, biz de sorun yaşamayız."

"Yemin ederim yapacağım." Dönüp adamların ön kapıdan çıkmasını izliyorum. Cam kapıyı dışarıdan kapatıp kilitliyorlar, sonra Franky camın arkasından gözlerine parmaklarını götürüyor.

Seni izliyorum.

Kıkırdarak başımı sallıyorum ve arka kapının çarpıldığını duyunca arkanı dönüyorum. Masalar için sprey arıyorum, Katrina'nın sürekli aldığı yığından temiz bir el havlusu alıyorum ve beynim endişe ile *nihayet yalnız kaldığımız gerçeği* arasında gidip geliyor. Birçok kez yalnız kaldık ama bu gece daha heyecanlı geliyor. Önemli gibi geliyor. Ya da belki de kalbim bu işe karıştığı içindir.

Kafamı sallayarak, lokantanın en uzak köşesinden başlayıp spreyle temizlemeye başlıyorum.

"Oh." Katrina, kaşlarını çatarak girişte durur ve etrafına bakar. "Herkes nereye gitti?"

Mutfak ışıkları sönmüş. Koridor karanlık. Tek ışık, kabinlerin kenarındaki ışıklar ve bu da bizi gölgede bırakıyor, tezgâhtaki radyodan yumuşak bir müzik çalıyor. Dik duruyorum,

ve ona spreyimi ve bezimi gösterdim. "Çocuklara sana kapatmada yardım edeceğimi söyledim."

"Ve Franky bununla bir sorunu yoktu?" Gözleri büyüdü. "Gerçekten mi?"

Kıkırdadım. "Stefan onu bizi rahat bırakması için cesaretlendirdi." Baştan çıkarıcı kadın bana doğru yürürken boğazımdaki yumruyu yuttum. "O, şey, senin iyi olduğundan emin olmak istedi. Ama benim pislik biri olmadığımı anladıktan sonra, hayatıma neredeyse hiç tehdit etmeden uzaklaştı."

Kıkırdar, tam önümde durur ve kollarını boynuma dolandır. Sprey ve mendil hala elimde olduğu için tüm güç Katrina'nın elindedir. Beni kendine çeker ve çenemin altına nazikçe bir öpücük kondurur, ben ise ellerimi onun arkasında kaldırılmış halde tutarım.

"Bu gece eğlendim." Bana bakıp sıırttı. "Yani, bu sadece işteki başka bir vardiyaıdı, değil mi? Ama sen bütün gece beni izledin. Bu biraz..."

"Heyecanlı?" diye soruyorum. Gözlerine bakıyorum. "Sanki havada elektrik varmış gibi mi?"

"Mm." Alt dudağını dişlerinin arasında gezdirir. "Aynen öyle. Heyecan vericiydi, ki bu çok aptalca. Ama bazen aptal olmaya hakkımız var, değil mi?"

"Doğru." Dudaklarının köşesini öperim. "Aptal olmaya hakkımız var," ve *aşık olmaya*. "Buradan çıkmadan önce başka ne yapmamız gerekiyor?"

"Şey..." Sersemlemiş bir halde, gerçekliğe geri dönmesi biraz zaman alıyor. "Ah! Tamam. Yerleri silmek. Sen masaları temizliyorsan, bana sadece yerleri silmek kalıyor."

"O zaman yatak mı?"

Yüzü kızarır. Kızardığı zamanları çok seviyorum. Otuz sekiz yaşındayım, bazılarına göre *yaşlı bir adamım*, bu yüzden karnımda kelebekler uçtuğu ve yanaklarımin kızardığı günlerin geçtiğini düşünüyordum, ama işte buradayım ve sanki tekrar lisedeymişim gibi hissediyorum. "Sonra yatak."

Kıçına nazikçe bir şaplak atarak onu döndürdüm, sonra o paspas kovaını buharlı suyla doldururken ben masaları temizlemeye devam ettim. Kova tekerlekli olduğu için, onu lokantanın diğer tarafına yuvarladı ve işe başladı.

Sessizce çalışıyoruz, sadece radyo düşük sesle çalışıyor. Saat geçtikçe ve dışarıdaki dünya sessizleştikçe, radyo daha yüksek sesle çalışıyor gibi geliyor. Katrina, masaların ve kabinlerin altında ağır paspası hareket ettirirken omuzları seğiriyor ve esniyor. Fısıltıyla mırıldanıyor ve beni milyonlarca kez bakarken yakalıyor. Çalışırken gülümsüyor, başını kaldırıp benim ona baktığımı fark edince kızarıyor, sonra biz yaklaşıp ortada buluşurken işine geri dönüyor.

"All My Life" şarkısı, karşıya geçtiğimiz anda çalmaya başlar ve Katrina benim etrafımda dolaşmaya devam eder. Piyano solosu çalar, ardından kemanlar eşlik eder. Eşyalarımı yere bırakır ve şarkı başlar başlamaz elimi Katrina'nın beline dolarım. Belki de benim bu hareketimi bekliyordu, belki de bunu umuyordu, çünkü dünyanın en inatçı kadını olmasına rağmen, paspası kolayca bırakır ve bir saniye bile tereddüt etmeden bana gelir.

Vücudumuz birbirine yapışır, kolları omuzlarıma dolanır ve bacakları benimkilerin arasına kayar, böylece müziğin ritmine göre sallanırız ve aramızda en ufak bir boşluk bile kalmaz. Yüzümü saçlarına gömerim ve kokusunu içime çekerim. Cesaret. Aşk. Cesaret. Korku. Gözlerimi kapatıp kendimi bu duyulara kaptırıncaya kadar hepsi birleşir.

"Katrina?"

Gülümsediğini hissediyorum. "Mm?"

"Sanırım sana aşık oldum."

Onun gerginleşeceğini tahmin ettiğim için, onu sıkıca sarıp tutuyorum. "Panik yapma, tamam mı? Panik yapma. Lütfen... Lütfen panik yapma." Şakağına, elmacık kemiğine, çenesine öpücükler yağıdırıyorum. Panik içinde sokağa koşmadan önce onu tutuyorum. "Bu hiçbir koşul içermeyen bir şey. Senden hiçbir şey istemiyorum, özellikle de zorunlu bir açıklama. Karşılık vermek zorunda değilsin, ama lütfen paniğe kapılıp benden kaçma."

"Eric..." sesi titriyor.

"Sorun yok, bebeğim." Bir an için sallanmaya devam ettik. Müziği içimize çektik. Onun paniğini. Her şeyi içime çektim ve onun için doğru kişi olabilmek için dua ettim. "Beni sevmek zorunda değilsin, yemin ederim. Sadece benimle dans et. Bana bu anı yaşat."

"Eric, lütfen..." Ağlıyor. Gerçekten göğsüme yaslanıp ağlıyor ve geri çekildiğimde yanaklarında iri gözyaşları görüyorum.

"Seni üzmemek istemedim." Gözyaşlarını tek tek öpüyorum ve tuzlu sıvıyı topluyorum. "Seni incitmek istemedim."

"Daha önce hiç aşık olmadım." Sesi, elleri kadar titriyor. "Hayatta bana belirli bir kart destesi verildi ve aşık olma şansım hiç olmadı..."

"Bana hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin." Kendi paniğim içime yerleşirken, alınına bir öpücük daha konduruyorum, sonra onu yanıma çekip yanağını göğsüme yaslıyorum. "Lütfen bana hiçbir şey açıklamayın." Sevmeye layık olmadığım ile ilgili bahaneler duymaktansa, hiçbir şey duymamayı tercih ederim.

"Hayır. Bırak da bitireyim," diye yalvarır. "Daha önce nasıl bir his olduğunu hiç bilmiyordum... Bu yüzden bu konuda doğru otorite olduğumu sanmıyorum. Ama senin yanımdayken bir şeyler hissediyorum." Geri çekilip gözlerime bakar. Gözleri hala ıslaktır, ama gülümser. Titrek bir gülümsemedir, ama oradadır. "Seni gördüğümde kalbim hızla atıyor. Sen benimle konuşurken midem kıpır kıpır oluyor." Bana ellerini gösterir. "Sana da seni sevdiğimi söylemeyi düşündüğümde avuçlarım terliyor. Bu hislerin hiçbirinin gerçekten iyi olduğunu söyleyemem. Kimse midesinde o mide bulandırıcı, çırpınan hissi ya da kalp ritim bozukluğunu istemez, ama hepsini bir araya getirdiğimde, yine de gülümseyorum."

Geride adım atıp beni sıkıca kucakladı, sanki beni tutmak istermiş gibi. "Sana sunabileceğim hiçbir şeyim yok, Eric. Evim, işim, banka hesabım... Hiçbirinde sevimli bir yan yok. Birikimim yok, arabam hurda, oğlum çok küfürlü, babam da yasadışı dövüş bahisleri işine bulaşmış... Yemin ederim, bunun cazibesini anlamıyorum ve eğer iyi yanlarımızı ve kusurlarımızı kağıda dökersek, ben pek iyi bir seçenek gibi görünmüyorum. Ama yine de sana karşı bir şeyler hissediyorum. Hala seninle zaman geçirmek istiyorum. Ve ben..." Tereddüt eder. "Demek istediğim, toplum içinde elini tutmaya ve oğluma yakında birini yemeğe davet edebileceğimizi söylemeye hazırım."

Beni Mac ile paylaşmaya hazır. Ya da Mac'i benimle.

"Kendin hakkında yanılıyorsun. İnanılmaz derecede yanılıyorsun." Onun mengene gibi sıkı tutuşunu kırıp onu biraz geri itiyorum, sonra elimi göğsüne koyup

göğsüne bastırıp gözlerine baktım. "Ne sunduğunu görüyorum. Kalbin, gökkuşağının ucundaki altın potu gibi. Çok derin, çok sadık bir sevgiyle seviyor. Mac'e, babana, Franky'ye, Stefan'a, Meg'e, Chance'e ve diğerlerine duyduğun sevgi. Bu, birazcık tatmak istediğim güçlü bir uyuşturucu."

Elimi kaldırıp yanağını okşuyorum. "Güzelliğin göz kamaştırıcı. Buraya geldiğim ilk gün, adımlarım durdu. Midemde de mide bulantısı hissettim. Kalbim hızla çarpmaya başladı. Ellerim terledi. Masamı temizlemeye çalışırken hata yapıp tabakları düşürdüğümü hatırlamıyor musun?" Elim daha yukarı kaldırıp parmaklarımı saçlarının arkasına geçiriyorum. "Aklın, Katrina. Akıllısın, esprili, tutkulu, hak edenlere karşı nazıksın, hak etmeyenlere karşı ise paspas değilsin. Kendini başkalarıyla, benimle karşılaştırıyorsun, sırf ben biraz cebir yapabiliyorum diye, ama sen akıllısın, bebeğim. İnanılmaz derecede akıllısın."

Gülümseyerek, elimi göğüslerinin yanından, kaburgalarına doğru kaydırıyorum, sonra kalçalarını avuçladığımda duruyorum. "Vücudun. Lanet olsun..." diye inliyorum. "Vücudun, Katrina. Benim kirli rüyalarımı oluşturan her şey. Bu kasabadaki erkeklerin yarısını nasıl hipnotize ettiğini bilmiyorsun. Parana ihtiyacım yok, benim kendi param var. Senin evine ihtiyacım yok; kendime bir ev bulmayı bekliyorum, ama henüz karar veremedim çünkü onu sevgiyle dolduramayacaksam istemiyorum. Senin arabana ihtiyacım yok; benimkini *seviyorum*." Gülümsüyorum. "Vücuduna ihtiyacım var." Yanağına öpücük konduruyorum. "Kalbine." Avucumu üzerine koyup çılgın atışlarını hissediyorum. "Beynine. Sadakatine. Ve paylaşmak istersen, oğlunun dostluğuna, kalbine, sadakatine. Sen bir paket gibisin ve sunduğun her şeyi seviyorum. Garip tefeci babanı bile."

O kıkırdar ve burnunun altını eliyle siler. "O tefeci değil. O, iyi bir fırsat gördüğünde bunu anlayan zeki bir iş adamı."

"Kaç tane suçlunun kendini zeki iş adamı olarak adlandırdığını bilsen şaşırırsın." Öne eğilip gülümseyen dudaklarını dudaklarımla yakaladım. Suçlular, iş, babalar ya da bizimle ilgili olmayan başka hiçbir şey hakkında konuşmak istemiyorum. "Bu gece sadece sen ve ben varız, tamam mı? Yarın ise... ne istersen o olur. Baskı yok. Suçluluk yok, endişe yok, ekstra yük yok."

Ama neyi seçersen seç, kalbim yine de senin için atacak. Yıldızlarımız buluştu ve şimdi aynı yerçekimi noktası etrafında dönüyoruz. Başka bir yere gitmek istemiyorum; başka kimseyi istemiyorum."

"Kimse bana senin gibi davranmadı." Dansa devam etmek için kollarını boynuma doladı. K-Ci & JoJo aşk için dua etmeyi, beklemeyi, sözleri söylüyorlar. "Hiçbir erkek beni senin söylediğin gibi sevmedi..."

"Durmayacağım." Yanaklarını avuçlarım ve dudaklarına yavaşça bir öpücük konduruyorum. "Söz veriyorum, durmayacağım. Bu bir aşktan, hamburger ve patates kızartmasından, gece yarısı yapılan kirli sevişmeden çok daha fazlası."

"Ama bunun durması gerekmez, değil mi?"

Boğazımı sıkan kelepçe gergin bir kahkaha ile gevşer. "Tabii ki hayır. Bazen sevişebiliriz. Diğer zamanlarda ise, güvenlik kameraları bizi izlerken, seni pis bir garajda kirli bir fahişe gibi becereceğim."

O geri çekildi. "Ne?"

"Hm? Ne kamerası?"

Gözlerinden yaşlar akmaya devam ederken vücudu kahkahalarla titriyor, ama parmak uçlarına basarak bana karşılık öpücük veriyor. Biraz aşk, biraz da *kirli fahişelik* var, ama on dakika sonra son ışıkları da kapatıp dükkânı kapatıyoruz.

Yarın değişim günü olacak. Ama bu gece, kendi dünyamızda kalıyoruz ve bunun beni korkutmadığını iddia edebilirim.

ERİC

Kane Bishop'ın duygusuz sesinin çatırtısı kulağımın içindeki parçayı keser. Haydut, katil, infazcı, keskin nişancı. Hem kardeş hem düşman. "Ofiste seni istiyorlar. Hemen."

Ben, Chicago'nun en karanlık bölgesinin ortasında bulunan Derrick Ireland'ın sefil kulübünde çalışan sıradan bir fedaiyim. Silahlarım belime, uyluklarıma, bir tanesi kot pantolonumun arkasına ve iki tanesi de göğsüme bastıran deri kılıfın içine sıkıştırılmış durumda. Uzun bir bıçak ayak bileğime, bir diğeri de ceketimin cebine sıkıştırılmış durumda.

Derrick, taşıdığım silahlara bir şey demeyecek, üstelik o benim tedarikçim.

Gidiyorum, sen sorumlusun demek istercesine arkadaşşıma başımı sallayarak, korumak için para aldığım kapıya yöneliyorum ve tek bir vuruşla içeri giriyorum.

Askerlerle karşılaşıyorum, farklı bir ifade takınmayı bilmeyen öfkeli askerlerle. Yedi aydır bu kulüpte gizli görevde çalışıyorum, Kane de yanımda, ama tabii ki Derrick kardeşliğimizden habersiz. Birbirimizi tanıdığımızdan haberi yok, bu yüzden başını sallayıp Kane'e beni yakalaması için işaret verdiğinde, Kane bunu yapıyor ve ben de kardeşim beni vurmayacağını bildiğim için rahatım.

Ama diğer askerler... onlar başka bir sorun.

Beni tutmuyorlar, vuruyorlar, dövüyorlar ya da bıçaklamıyorlar, bu yüzden rolümü oynuyorum ve Derrick'in masasının önünde durana kadar ilerlemeye devam ediyorum. Onun taktığı altın rengi ipek kravata bakıyorum. Ondandır nefret ediyorum ve onu bu kravatla boğmak için can atıyorum.

İşimin hoş olmayan insanlarla karşılaşmamı gerektireceğini biliyordum, ama Derrick her zaman bana ters gelmiştir. Her zaman fazla kendini beğenmiş, fazla kibirli ve fazla zeki görünmüştür.

Başımı eğiyorum. "Patron."

"Son gelişmeler, Daniel."

Evet, bu dünyada benim adım Daniel, Kane'in adı ise Elijah. Eli, dostça davrandığımız zamanlarda. Ki bu asla olmaz.

"Efendim, Alphonse saat 03:00'da başarılı bir devir teslim olduğunu bildirdi. On iki kişi çıktı, on beş kişi girdi. Elimizde bir..."

Mücevherli parmaklarıyla beni uzaklaştırır ve kanatlı koltuğuna yaslanır. "Bunu zaten biliyorum. Benim kulübümde neler olduğunu soruyorum."

"Tamam." Kane'in eli, beni dizginlemek ve desteklemek için gömleğimi sıkıca kavradı. "Kapasitemizin yüzde yetmiş beşini doldurduk. Herkes uslu duruyor. Ürünler düzenli olarak satılıyor." Her gece gözümüzün önünde uyuşturucu tüketildiğini bilmek içimi yakıyor, ama bu konuda hiçbir şey yapamıyoruz. Ne yapacağımız söyleniyor; her iki taraftan da emirler alıyoruz, bu yüzden söyleneni yapıyoruz ve davayı sürdürüyoruz. "Kızlar dans ediyor ve müşterileri eğlendiriyor."

"Peki ya benim personelim?" Derrick'in sesi fazlasıyla sakin. Fazlasıyla rahat. "Sadakat bekliyor muyum?"

"Evet efendim. Personel arasında herhangi bir sorun duymadım. Bir sorun mu var?" Etrafımdaki adamlar huzursuzlanmaya başlayınca etrafa bakındım. Kane'in bile gözeneklerinden adrenalin dalgaları yayılıyordu. "Bir sorun mu var?"

"Var." Derrick'in koyu renkli saçları geriye taranmış ve saç jölesinden parlıyor. Taranmış çizgiler hala görünüyor, bakışlarındaki parlak mavi renk hem genç hem de ürkütücü. Normalde aldığımız adamlardan daha genç, ama zeki, bu yüzden yirmi dört yaşında bir kulübü yönetebiliyor. "Eli."

Sadece elini sallayarak, kollarımı arkamda sabitler, şakağıma dokuz milimetrelik bir silah dayar ve Derrick televizyon kumandasıyla meşgulken Kane kulağıma çığınca fısıldar. "Sakin ol," diye mırıldanır. "Hayatta kal."

Kane işinde o kadar iyidir ki, benden önce terfi etti. Kapı görevlisinden askere, acımasız olmaya olan istekliliği ona Derrick'in ofisinde bir pozisyon kazandırdı, oysa benim boktan bir kulüpte olmaktansa evde olmayı gizli tercih etmem beni kapıda, Derrick'in kutsal mekanı ile ziyaretçileri arasındaki kapı bekçisi olarak mahsur bıraktı. Kane şimdi beni makine gibi bir güçle tutuyor ve ona

ona ve fısıldadığı sözlere içtenlikle güvenmesem, görevimize ihanet ettiğinden endişelenirdim.

Derrick, bilgisayarının yanındaki uzaktan kumandayla televizyonu açar ve kaşlarını kaldırarak bana döner. "Kulübümde dürüstlük isterim," der monoton bir sesle. "Sadakat isterim. Evimde lanet olası bir köstebek istemem!"

Uzaktan kumandayla oynat düğmesine basıyor ve ses kaydı başlıyor, ama ekran siyah kalıyor.

"Ne zaman eve geleceksin?"

"Yakında, Gem. Söz veriyorum, yakında. Çalışıyorum, ama yaklaşıyoruz."

Midem o kadar hızlı bir şekilde aşağıya doğru iner ki, neredeyse bağırsaklarım botlarımın üzerine dökülüyor. Gizli görevde çalışmak için eğitildik. İki dünyamızı birbirine karıştırmamak için eğitildik. "Derrick..."

"Sessiz ol!" Ağzından tükürükler sıçırıyor ve düzgünce taranmış saçları tarak izlerinden kopmaya başlıyor.

"Callie onu istiyor, baba, Eric. Bunun kısa süreceğini söylemiştin."

"Bilmediğimi söyledim, ama bu benim kontrolümde değil, Gem. Bunu konuşmuştuk, hatırladın mı? Terfi edip yeni bir işte çalışmamı konuşmuştuk."

"Seksi olacağını düşünmüştüm! Filmlerdeki gibi olacağını düşünmüştüm."

"Bu davayı bırakamam çünkü bu senin hayal ettiğin rüya değil, bebeğim. Mantıksız davranıyorsun! Şu anda konuşmamalıyız bile. Bu hepimizi tehlikeye atar."

"Kocamla konuşmak istiyorum!" Gemma'nın bağıırışının ritmini çok iyi biliyorum. Öfkeli gözyaşlarını tutmaya çalışırken çıkardığı ses bu. Bu kayıтта, kırk sekiz saat önce onunla konuştuğumda olduğu kadar net. Sanki şu anda bu odada gibi. *"Seni özölüyoruz, bebeğim. Sen yokken çok yalnızız."*

"Biliyorum Gem. Ama bu aramaları öğrenirlerse başım büyük belaya girer."

Derrick televizyon kumandasını o kadar sert bir şekilde yere vurur ki, Kane ve ben dahil tüm askerleri irkilir. "Karın sana neden

Eric diyor?" Ayağa kalkar ve eski model bir silahı doğrultur. Koleksiyon parçasıdır. "Neden gizli görevden bahsediyorsun?"

"Derrick, bu öyle bir şey değil..."

Omzumun etli kısmını delip geçen bir kurşun ateşledi ve kurşun arkamızdaki duvara saplandı. Kolumdan ateş gibi bir acı geçti ve vücudumu saran acı boğazıma kadar yükseldi. "Sen benim kulübümde lanet bir polissin ve ispiyonculara ne olduğunu biliyorsun."

"Derrick, hayır, öyle değil..."

Kane'in beni tutuşu hiç bozulmuyor, ama eminim ki beni rehin tutmak yerine ağırlığımı destekliyor, çünkü Derrick tekrar uzaktan kumandayı kaldırıp kanalı değiştiriyor. Mavi ekran, evimin görüntüsüne dönüşüyor ve ardından Gemma'nın gözyaşlarıyla ıslanmış, dövülmüş ve morarmış yüzünün videosu çıkıyor. Gözleri şişmiş ve kapanmış, burnu kırılmış ve eğrilmiş, saçları parçalanmış, soluk kafa derisi görünüyor. "Hayır!" Kane'i de yanımda sürükleyerek ileri atılmaya çalışıyorum, ama beş silah kafama dayandığında tekrar duruyorum.

"Dikkat et," diye Derrick hırlar. "İspiyonculara ne olduğunu gör."

"Hayır." Kolumdaki acı, yeni trajedim karşısında unutulur.

Trajedi. Ekranın köşesindeki zaman damgası 7:59 a.m. Dün. Kaydedilen telefon görüşmesinden yaklaşık on iki saat sonra.

Kusmuk boğazımı yakıyor; kalbim göğsümü parçalıyor ve ayakta kalmamın tek nedeninin Kane'in beni tutması olduğunu düşünüyorum. O işini yapıyor, karakterine sadık kalıyor, hayatta kalıyor ve neden benim yerime terfi edebileceğini kanıtlıyor.

O aşılmaz.

Kırılamaz.

"*Onun için ağla, kaltak.*" Kameraman oturma odamın her santimini gösteriyor, Gem'in gürültücü çocuğumuzdan kumaşı korumak için yaptığı sevimli kanepeler. Duvarlardaki baskılar, geçen bahar sahilde tatil yaparken üçümüzün birlikte çekilmiş fotoğrafları. "*Onun adını söyle ve neden acı çektiğini ona anlat.*"

"Eric..." Sesi kısık ve beynim, bunun çığlık attığı için olduğunu acımasızca tekrar tekrar haykırıyor. "*Bize yardım et, Eric. Lütfen bize yardım et.*"

Kane'in tutuşuna karşı direniyorum. Silahları başımdan çekip ileri atılmaya çalışıyorum. Ama Derrick korkusuz; o kadar kibirli bir şekilde gülümsüyor ki, ondan daha fazla nefret edebileceğim birini bulabileceğimi sanmıyorum. "Bu geçmişte kaldı, DeWhit." Dilinde benim adımın yankılanması beni titretir. "Zaten oldu, şimdi bu görüntüleri gören bu gezegendeki üçüncü kişi olacaksın."

"Üçüncü mü?"

Lütfen Kane görmüş ve bana söylememiş olmasın. Lütfen Kane olmasın. Lütfen Kane olmasın. Lütfen Kane olmasın.

"Aren'i evine gönderdim. O da videoya çekti ve ilk gören kişi oldu. Dün gece bana getirdi ve itiraf etmeliyim ki, Gemma'nın yalvarışını izlerken mastürbasyon yaptım."

"Seni orospu çocuğu!" Kurtulmaya çalışıyorum ama Kane'in tutuşu demir gibi. Ya beni hareketsiz tutarak ölümümü kesinleştiriyor ya da Derrick'e güvenlik illüzyonu sağlayarak hayatımı kurtarıyor. "Bir adamın ailesiyle uğraşılmaz!" Bağırırken sesim çatlıyor. "Kurallar vardır. Aileleri rahat bırakırsın!"

"Evet," diye yavaşça cevap veriyor. "Kurallar vardır. Mesela benim kulübüme sızıp aileme zarar vermeye çalışmamak gibi. Bu kulüp benim ailemdir." Gücünü ve kontrol ettiği her şeyi göstermek için kollarını kaldırıyor. "Bu benim ailem!"

Kan kolumdan akıyor, pazıma iniyor ve dirseğimden damlıyor. Vücudumun dayanabileceğinden daha hızlı akıyor ve şimdiden başımı döndürüyor, ama ayakta kalmaya devam ediyorum ve Derrick televizyona geri döndüğünde, gözlerim güzel karıma takılıyor, silahın namlusu alnına dayandığında ve o hayatı için yalvarırken.

"Anne!"

"Hayır!" Kane'in göğsüne yaslanıp, boğazım sıkışmış halde nefes alıyorum. "Lütfen, Callie olmasın."

"Anne!" Kamera alanına kayarak Gem'in boynuna sarılır. Aynı yüzler birbirine yapışır, böylece bebeğim farkında olmadan kendini tehlikeye atar. *"Sorun yok anne."* Callie sanki ölüme doğru yürümek istercesine kameraya bakar. *"Sorun yok, korkma anne."*

Bang! Bang!

Yataktan fırlar ve şişmiş boğazımdan nefes almaya çalışırım. Katrina'nın odası hala biraz karanlıktır, ancak perdelerin arkasından güneş ışığı sızmaktadır. Göğsüm hızla inip kalkar, ellerim titrer, uzun zaman önce iyileşmiş bir yaradan omzum ağrır ve beynim zonklar, sanki migren başlıyor gibi acı verir.

Sağıma dönüp Katrina'nın çıplak sırtını görüyorum, çarşafklar uyurken sadece kışını örtüyor, sonra vücuduma bakıyorum ve bir kadının yatağında çıtırçıplak olduğumu fark ediyorum.

Benim yatağım değil, karımla paylaştığım yatak da değil.

"Siktir." Rüyam zihnimde tekrar tekrar oynuyor. *Sorun yok, korkma anne*. Derrick'in o gece ofisinde oynattığı gibi, bir film şeridi tekrar tekrar oynuyor. Döndü, döndü, döndü, döndü.

Dehşet içinde, ailemi öldürmelerini izledim ve ben izlerken, dikkatimin dağılmasını fırsat bilip beynime kurşun sıkmaya çalıştılar.

Kane benim koruyucu meleğimdi çünkü ben komaya benzer bir şok halindeyken, o kılıfını çevirdi ve beni esir alan kişiden koruyucuma dönüştü.

Kane Bishop'ın neredeyse kusursuz bir atış sicili vardır. Hedeflediği her hedefi vurmuştur. Ve ortadan kaldırmak istediği her adamı ortadan kaldırmayı başarmıştır. Bir adam yarım düzine adama karşıydı, sonra adrenalin şokumu yendiğinde, iki adam Derrick'in ordusuna karşı kaldı. O ofisten çıkmak için savaştık ve arkamızda kanlı bir iz ve yedi aylık gizli bir operasyonun açığa çıkmasıyla ayrıldık. Sonunda eve gitmeme izin verildi... ama gitmedim. Çünkü olay yeri şeridi direklerden direklere gerilmişti ve Kane Bishop beni tutmak zorunda kaldı.

Yine.

Ama sonunda, yedi aylık sıkı çalışma ve ailemi özlemek boşa gitti ve kızlarım bunun bedelini en ağır şekilde ödedi.

Callie'nin "*Anne*" diye bağırması zihnimde yankılanırken titrek bir nefes alıyorum. Yataktan sendeleyerek kalkıyorum, kot pantolonumu kapıp giyiyorum.

Sabahın erken saatlerinde, sessizlik içinde. Midemde kıvrılan mide bulantısıyla mücadele ediyorum, tökezleyip duvara tutunuyorum, sonra odada gömleğimi arıyorum. Gömleği başımdan geçirip şapkamı üstüne atıyorum, sonra botlarımı giyip, her yere kusmadan önce odadan kaçıyorum.

Bırak gitsin Eric. Bırak gitsin. Başka birini sevmeye hakkın var!

Katrina'nın koridorunda sarhoş gibi sendeleyerek ilerliyorum. Önümdeki koridoru göremiyorum, sadece Derrick'in ofisini görüyorum, bu yüzden körü körüne duvardan duvara sallanıyorum. Gemma'nın şişmiş gözlerini görüyorum. Kane'in benim için savaştığını görüyorum, ölme ihtimali astronomik olsa da. Katrina'nın kanepeye atılmış kot pantolonunu ve saçında sık sık taktığı kırmızı fularını, şimdi oturma odasındaki lambaya asılmış olanı hariç her şeyi görüyorum.

Katrina'yı sevmek Gemma'yı aldatmak değildir. Kesinlikle değildir!

Mutfağa sendeleyerek gidip anahtarlarımı, cüzdanımı ve telefonumu alıyorum, sonra ön kapıdan geçip merdivenlerden o kadar hızlı iniyorum ki, sendeleyip ayak bileklerim burkuluyor ve bacaklarımdan şiddetli bir ağrı geçiyor. Mide bulantısı ve baş dönmesi hissiyle kusmuk midemden boğazıma kadar geliyor, binanın ön kapısından geçip sabah güneşine çıkarken sendeleyerek yürüyorum.

Katrina'dan sonsuza kadar kaçmıyorum. Sadece bir haftalık kurabiyeleri halısına kusarken onun lanet dairesinde olmamam gerekiyor. Otoparkta koşarak geçip kendimi kamyonetime atıyorum. Gidecek hiçbir yerim, gidecek kimse yok. Gemma ve Callie'ye sağladığım ev uzun zaman önce kapatılmış ve terk edilmişti. Bishop kardeşlerin kariyerlerini takip ederken yerleştiğimiz kasaba arka aynamda kalmıştı.

Kane ve Jay benim evimle olan bağım. Onlar benim tek ailem, bu gezegende koruyabileceğim tek insanlar. Ve şimdi Jessie bebek bekliyor. Hem de iki tane! Kane de benim kadar savunmasız olacak.

Asfalt yoldan kaçmak için tekerleklerimi döndürerek, lastiklerim gıcırdayarak yola çıktım ve Kane ve Jess'in evine doğru şehirden hızla geçtim. Kane ve Jess'in evde olması için yeterince erken saat. Ama kimseyi uyandıracak kadar da erken değil.

Kulaklarımda veda şarkıları çalan müzik eşliğinde sadece birkaç dakika sürer. "Mükemmel." Neden yine bir aşk şarkısı olamadı? Neden lanet olası Macarena olamadı? Evren bana mesajını haykırıyormuş gibi veda şarkıları dışında herhangi bir şey olamaz mıydı? Aceleyle burnumu ovuşturup derin bir nefes aldım. Gemma ve Callie'den bu yana çok zaman geçti, neden şimdi? Neden şimdi canımı yakıyorsun? Katrina yüzünden mi? Aşık olduğum için mi? Yoksa ona aşık olduğumu söylediğim için mi?

Evren, mutluluğu hak etmediğim için başka bir şey bulmama izin vermiyor. Derrick'in ofisinde ölmeliydim. Kızlarıma yaptıklarımdan sonra hayatta kalmamalıydim. Tetiği ben çekmemiş olabilirim, ama onların ölümüne neden olan benim berbat işim, telefon görüşmelerim, eğitim aldığımız şekilde çalışmamama beceriksizliğimdi.

Kane benim gibi batırmadı. İşini yaptı; ailesi güvende kaldı ve kimliği açığa çıkıncaya kadar gizli kalmaya devam etti. Benim boktan işim yüzünden her şey mahvoldu. Ve her şey boka sardığında, yine de benim hayatımı kurtarmak ve kan kaybından ölmeden önce kurşun yarasını kapatmak zorunda kaldı.

Kane'in evinin önüne arabayı çekip, menteşeler gıcırdayana kadar kapıyı açarım. Bağcıklar etrafa saçılıp yola çarparak botlarımin üzerine düşerken, kapıyı tekrar kapatıp çimlerin üzerinden koşarım. Ön merdivenlerden yukarı çıkıp ön kapıya varırım, tel kapıyı açarım ve kapı duvardan çarpıp geri sıçrayınca yüzümü buruştururum.

"Bishop?" Komşuların dışarı çıkmasına sadece birkaç dakika kaldığını bilerek, sağlam ahşap kapıya yumruğumu vuruyorum. "Bishop! Aç kapıyı."

Evin içindeki kilitler hızlıca açılır — bir, iki, üç kilit, sonra zincir. Kapı aralandığı anda, düşünmeden avucumu kapıya vurup onu iterek açarım. Beynim sadece korku ve öfkeyi algılar. Özlem. Keder. Çaresizlik. Bunlar içimde karışır, büyür ve beni zehirler.

Benim için kimliğini açığa çıkarmamalıydı.

Beynim bir kadının çığlığı, acı dolu bir haykırış ve ardından kapının *bir şeye* çarptığını fark ettiğimde bir küfür sesine odaklanır. "Ne oluyor lan?" Jess'in öfkeli sesi beynime işler. Elini avucuyla ovuştururken kapıyı geçebilecek kadar açar.

alnını ve benim buraya geldiğim kadar öfkeyle beni inceliyor. "Senin sorunun ne, Eric? Neden böyle bir şey yaptın?"

"Sana vurdum mu?" Öfkem tiksintiye dönüşür ve Jess'in ellerini alnından çekip uzaklaştırırım. "Sana zarar mı verdim?"

"Evet, seni aptal. Beni neredeyse yere düşürüyordun. Acil ne var? Neden bu kadar acele ediyorsun?"

"Jess..." Buraya gelmemin asıl nedeni ile şu anki gerçeklik arasında bir çatışma yaşarken nefesim boğazımda takılır. "Siktir, Jessie. Çok üzgünüm!"

"Bekle..." Elektrik mavisi gözleri yüzümü inceliyor. Gözlerimi, yanaklarımı, çökmüş göğsümü dikkatle inceliyor. Sonunda, acı dolu bir nefes alıyor. "İyi misin?" Titreyen ellerimi tutup beni kendine çekiyor. "Aman Tanrım. Ne oldu Eric? Kim yaralandı?"

"Blondie?" Kane, Jess'in acısını hissedebiliyor gibi. Benim düşüncesiz hareketlerimi görmemiş olabilir, ama Jess'in acısını ya da alnında hızla kızaran şişliği hissediyor. Jess hayalet gibi beyaz bir yüzle yanımdan geçerken ben de aynı anda dönüp, Bishop kardeşlerin caddenin karşısındaki evin ön kapısından koşarak geçmelerini izliyoruz. Jay'in evi. Jess'in müstakbel kayınbiraderi. Birlikte caddeyi geçip ön merdivenleri koşarak çıkıyorlar, ta ki Kane Jess'i kaçırana kadar.

Ben onun kardeşi, iş arkadaşı, bir nevi en iyi arkadaşım, bu yüzden onu incitenin ben olduğum aklına bile gelmiyor. Ona bakarken bana sırtını dönmekten çekinmiyor, oysa başka bir durumda, başka bir erkek olsaydı, düşmanlarını ortadan kaldırırken onu korurdu.

"Ne oldu?" Başını daha da eğip, morarmış alnını nazikçe okşadı. "Ne oldu lan? Ne yaptın sen?"

"Ben yaptım." Sesim, kendimin bile duyabileceği kadar kısık. "Siktir, çok üzgünüm Bish. Ben yaptım."

Kane, kızgın olmaktan çok şaşkın bir şekilde dönüyor. "Ne?" Jess'e dönüyor. "Ne oldu?"

"Ben yaptım," diye tekrarlarım. "Seni arıyordum, ama kapıyla ona vurdum."

"Ona kapıyla mı vurdun?" diye bağırır. "Orospu çocuğu, bebeklerime kapıyla mı vurdun?!" O, Jess'in karnını okşarken, dalgalar kafamda yuvarlanır ve beni uzun bir tünele gönderir. Gün ışığı karanlık lekelerle dönüşür,

sesleri uğultuya dönüşür. Kane Jess ile konuşur, ama ben tünelde arıların vızıltısını duyarım, ta ki sert bir el enseme vurup beni yere itene kadar.

Sophia'nın gözleri benimkilerden sadece beş santim uzakta. Eli güçlü, ama bakışı yumuşak. "Nefes al." Sanki mahremiyetimi korumak istercesine, fısıltısı neredeyse sessiz. "Ciğerlerini bul. Onları hisset. Neredeler?"

Sophia ilk bakışta narin bir balerin gibi görünüyor. 165-170 cm boyunda, çok zayıf, uzun uzuvları var. Düşmanlarımızın tehditkar olmadığını görmesi gereken bir duruma göndereceğimiz kişi tam da o. Ama onu göndereceğiz çünkü o, tanıdığım en tehditkar kadın.

Adalet arzusu ve bunu elde etmek için kan dökmekten çekinmemesi dahil, her açıdan Jay'in eşi. Delikli kot pantolon ve bol kazakla önümde diz çökmüş, sayıyor. "Bir. İki. Üç. Oksijeni ciğerlerine çek."

Bunun beni öldürmeyeceğini bilmeme rağmen, vücudum paniklemeye başlar. "Yapamıyorum," diye boğuk bir sesle söylerim. "Yapamıyorum. Ciğerlerim yok."

"O zaman ağzınla başla. Ağzının nerede olduğunu biliyorsun. Az önce kullandın. Oksijeni içine çek."

"Eric?" Jessie'nin yumuşak sesi, Jay'in gevezelikleri ve Kane'in endişesi arasında duyuluyor. Çevrem zifiri karanlık olsa da, onun yanımda olduğunu hissediyorum. "Ne oldu Eric? Beni korkutuyorsun."

"O iyi," diyor Soph ikna edici bir sesle. "Sen iyisin Eric. Nefes al. Nefes al. Kendine gel lan."

"Sophia! Aptal olma." Jess yanıma diz çöküyor ve Soph'un sert elini çok daha nazik bir dokunuşla değiştiriyor. "Eric, tatlım? Neden ağlıyorsun?"

"Jessie, hayır. Soph doğru olanı yapıyor." Jay elini tutar ve Soph'un tekrar görüş alanıma girmesine izin verir. "Eric, kendine gel, pislik. Bu bir savaş ve nefes almaya vaktin yok."

"Ben iyiyim." Görüşümden siyahlığı zorla uzaklaştırırken uzun bir salya çizgisi çekiyorum. Vücudum beni esnemek, uzun bir nefes almak ve kulaklarımda uğultu yoğunlaşırken aç kalmış ciğerlerimi doldurmak zorunda bırakıyor. Buraya öfkeyle gelmiştim, ailemin başına gelenler için hissettiğim dehşeti maskeleyerek için

ama Şimdi Derrick'in kulübünden ıkarılmam gerektiği zamanki kadar zayıfım.

"Cap?" Kane Soph'u kenara itip önümde çömeldi. "Ne oluyor lan?"

"Jessie'yi incittim." Kr körüne uzanıp elini tutuyorum, sırf özür dilemek için onu yeterince yakınımda tutmak için. "Kızgın olduğum için kapıyı çarptım. Onu incittim."

"Neden fkeni benim kapıma taşıdın?" diye sordu. "Ne oldu? Daha kahvaltı vakti bile değil!"

"Gem'i rüyamda gördüm." Sonunda gözlerine bakıyorum. "Bu hafta sonu Katrina'nın evinde kaldım ve on yıldır ilk kez onları rüyamda gördüm."

"Ah lanet olsun, Cap..." Yüzündeki fke endiŐeye dönüşüyor. "Aynı Şey değil."

"Aynı olabilir!" Ellerini itip ayağa kalktım. Jess tıslayarak kıının üstüne çöktü ve daha sonra düşünmem için bana yepyeni bir suçluluk duygusu ekledi. "Güvenli değil."

"Gem kim?" Jess yavaşça ayağa kalkar ve görünmez kirleri poposundan siler. "O kim?"

"Karısı," Soph sıkıcı bir Şekilde cevaplar. "Cap'in bir karısı vardı. Gemma Arianne Callaghan, lise mezuniyetinden sonraki yaz Eric DeWhit ile evlendi. İkiisi de on sekiz yaşındaydı."

Jess, daha önce hiç bahsetmediğim bu bilgiye ŐaŐırır. Bir yıldır tanıŐıyoruz; kısa bir süre aynı evde yaŐadık; onu korumak için önüne, güçlenmek için arkasına geçtim. Kız filmleri izledik, birlikte dondurma yedik, ve bunların hepsi hamilelik haberinden önceydi. Ve tüm bu süre boyunca, karımdan veya ocuğumdan hiç bahsetmedim.

Sophia'ya da hiç söylemedim, ama o bizim hackerımız ve bilgileri baştan sona inceleyene kadar kimseyle çalıŐmaz. Şimdi benim verilerimi duygusuzca ezbere okuyor. "Gemma DeWhit, neredeyse on bir yıl önce, 3 Nisan'da evinde öldürüldü."

"Eric?" Jess'in sesinde Soph'un sesinde olmayan gözyaşları var. "Bir karın mı vardı?" Sesi titriyor. "ld m?"

"Benim hatam," diye boğuk bir sesle söylüyorum. Sonunda Kane'in gözlerine bakıyorum ve öfkemi buluyorum. "Benim lanet hatamdı! Ve bu tekrar olursa, *senin* hatan olacak!"

"Ne?" Jess'in sulu gözleri erkeğine döner. "Ne diyor? Senin hatan ne?"

"Katrina benimle hiç tanışmamalıydı!" diye bağıríyorum. "Benimle hiç tanışmamalıydı."

"Cap, ailesiyle birlikte ölmesi gerektiğini düşünüyor," diye açıklıyor Kane sessizce. "Ben onun yanındaydım ve ölmek istediğı saçmalığını kabul etmedim."

"Eric..."

"Ama bu aynı şey değil," Kane yumuşak bir sesle devam eder. "Onlar parmaklıklar ardında, Cap. Onlar öldü ve bu yüzden Checkmate'i kurduk, hatırladın mı? Çünkü kanun bizim yapabileceğimizi yapmıyor. Bir adamın ailesi öldürüldüğünde, kanun intikamcı adalete yer vermez. Bu yüzden bunu yapıyoruz. Onlar için. Kızların için."

"Karımı öldürdüler!" diye bağıríırım. "Video kaydında. Beni yalvarışını, gözyaşlarını ve dövülmüş vücudunu kaydettiler, ve kızım bağlarını çözüp annesini korumaya çalıştığında ikisini de vurdular."

"Kızın mı vardı?" Jess ağlar. Hamilelik hormonları onu mahveder ve çöküntüye uğrattır. "Aman Tanrım. Bebeğın mı vardı? Ve bana hiç söylemedin mi?"

Kane'e dönerek, kanımda kaynayan derin bir öfkeyle konuşuyorum. "Sen gizli görevdeydin ve kimliğın açığa çıkmamıştı. Her şeyi boşuna mahvettin. O gece beynime bir kurşun sıkmaları gerekirdi."

"Senin ölmene izin veremezdim, Cap! Görevimiz gizliliğı korumak, ama aile demek, sen bunu yapamadığında seninle ilgilenmem demek. Tıpkı senin benim arkamı kolladığın gibi."

"Peki ya Jess ve bebeğın olsaydı?"

Gözlerinde şiddetli bir öfke belirdi. "Jessie ve bebekler değil! Bunun onlarla *hiçbir* ilgisi yok, o yüzden bu konuyu bir daha evime getirme!"

"Ama öyle olsaydı!" Onu bir adım geri itiyorum. Kimse bir piskoposu itip de hayatta kalamaz, ama ben zaten yaşamayı pek sevmiyorum ve kalbimin bir parçası, beni aşağı çekerek bana iyilik yaptıklarını haykırıyor.

"Eğer onlar olsaydı, mutlu bir hayat sürmeye devam eder miydin? Eğer onlar olsaydı, bir süre sonra hayatına devam edip başka bir kızla yatmaya başlar mıydın?"

"Gem ve Callie öldü." Jay benimle kardeşi arasına girdi. "Öldüler ve bu lanet olası bir trajedi. Biz de onları seviyorduk, Cap. Gerçekten seviyorduk. Kızınla Barbie oynadım. Saçını taradım ve ona yatmadan önce hikaye okudum. Onu yeğenim gibi görüyordum! Ailem gibi. Onu kolumu kaybetmiş gibi özlüyorum ve bunun senin hissettiklerinin yanında hiçbir şey olduğunu biliyorum. Onlar özleniyor. Ama onlar öldü, sen ölmedin. Yaşamaya yemin ettin, hatırladın mı? Seni bırakmayacağımıza söz verdik, sen de yaşamaya ve o kızları gururlandırmaya yemin ettin. Neden şimdi fikrini değiştiriyorsun?"

"Çünkü aşık olduğum kadın, kaybedecek çok şeyi olan bekar bir anne. Bu çok benzer, Jay! Beni tanımak tehlikeli."

"Artık biz siviliz!" Kane, kardeşi ile omuz omuza durmak için öne çıktı. "Artık hepsi geride kaldı. Eski hayatımız, o insanlar, tüm o saçmalıklar. Hepsi geride kaldı ve geri dönmek isterlerse diye önlemlerimizi aldık. Artık bir karım ve çocuklarım olabilir ve onlar korunacak. Jay'in Soph'u olabilir, o da korunacak. *Sen* aşık olabilirsin. Biz. Onları. Koruyacağız!"

"Hayır." Kafamı sallayarak bir adım geriye sendeledim ve botlarımla Jess'in zavallı ayak parmaklarını ezdim. "Bana alan lazım. Böyle bir videoyu bir daha izleyemem, ama şu anda tek gördüğüm bu." Elimin tersiyle şakağımı vurdum. "Tekrar tekrar oynuyor ve bir türlü gitmiyor!"

"Bir saniye durman lazım..."

"Hayır. Daha büyük duvarlar, daha büyük bir ordu ve daha iyi korumalar inşa etmelisin ki benim bildiklerimi asla öğrenmeyesin. Artık kızlarımın mezarlarını ziyaret etmek istemiyorum, Kane! Doğum günlerinde çimlere oturup nefes alamıyormuş gibi hissetmek istemiyorum. Mac'in doğum günlerini saymak ve Mayıs'ta on beş yaşına gireceğini bilmek, sonra bunu geçen Haziran'da on dört yaşına girmesi gereken Callie ile karşılaştırmak istemiyorum." Yumruğumu göğsüme vuruyorum. "Katrina'yı incitmek istemiyorum! Gemma ve Callie'yi rüyamda görmek ve bilinçaltımın onların yüzlerini Katrina ve Mac ile değiştirmesi istemiyorum. Kafamda Gemma'yı bağlı, dövülmüş,

kanama. Ve sonra Katrina'yı görüyorum!" Arkadaşlarımla etrafında daire çizip ön basamağa tökezliyorum. "Sadece... Hayır."

"Ne yapacaksın?" diye sorar Jay. "Korkaklık edip sorunlarından kaçacak mısın? Aşık olduğunu itiraf etmediğini mi iddia edeceksin?"

"Hayır... Ben sadece..." Titrek bacaklarımla merdivenlerden aşağı yuvarlanırım. "Şu anda zamana ihtiyacım var. Düşünmem lazım."

"Cap!" Kane bir adım öne çıkar. "Şu anda net düşünemiyorsun."

"Tabii ki öyle, Sherlock! Bu yüzden zamana ihtiyacım var."

"Gerçekten iyi bir şeyi mahvedeceksin," diye bağırır. "Kaçarsan ona zarar vereceksin."

"Ondan kaçmıyorum. Sadece... Biraz zamana ihtiyacım var." Çimlerin üzerinden koşarak arabaya atlıyorum, ama motoru çalıştırmadan önce Soph kendini yolcu koltuğuna atıyor ve kapıyı çarpıyor. Hızlı ellerle emniyet kemerini takıyor, ama koyu renkli gözleri hala üzerimde ve kederle karışık bir parıltıyla bana bakıyor.

"Şu anda bir an yaşıyorsun ve bu normal. Bunu yaşayabilirsin." O dik oturup dirseğini kapı çerçevesine dayarken, Jay ağzı açık bir şekilde bize bakıyor. "Geliyorum, çünkü ne hissettiğini biliyorum ve insanlar bunu tuhaf bulmadan bir an bile uzaklaşmama izin verilmiyor. Böylece birlikte takılabilir ve konuşabiliriz."

"Bana uyar." Motoru çalıştırıp kaldırımdan uzaklaşıyorum. Müzik çalmaya devam ediyor, ama söyledikleri sözleri duymuyorum. Bas sesini, tempoyu, tatlı sesleri duymuyorum. Kızımı duyuyorum. *Sorun yok, korkma anne.*

"Artık elimizde bir şeyler var, Yüzbaşı." Soph'un gözleri kafamın yan tarafını yakacak gibi bakıyor. "Karin ve kızın hayattayken hiç sahip olmadığın şeyler. Küçük kız kardeşim yardıma ihtiyaç duyduğunda benim hiç sahip olmadığım şeyler. Kendi ordumuz var, silahlarımız var, hayal edebileceğin her türlü veriye sınırsız erişimimiz var. *Her şeyi* yapabiliriz. Kaybettiğimiz şeyi geri getirmez, ama geleceği biraz daha az kasvetli hale getirir. Gerçek olmayan bir tehdit yüzünden kendini üzmen gerekmez."

"Ama bu gerçek, Soph." Sesimin titremesini gizlemek için çenemi ovuşturuyorum. "Bu çok gerçek. Derrick değilse, o zaman..."

Hayes. Hayes değilse, Colum. Colum değilse, başka biri. Biz ayrıldık, ama asla gerçekten kurtulamayacağız, çünkü *her zaman* bizim düşüşlerinde payımız olduğu için intikam almak isteyen bir pislik çıkacaktır. Bunu biliyorsun, Soph. Gözlerine bakmak için ona döndüm, sonra tekrar yola baktım. "Sen de benim kadar iyi biliyorsun, çünkü hâlâ verileri hackliyorsun, hâlâ gevşek ipleri bağlıyorsun, hâlâ kirli parayı sifonluyorsun. Bunlardan hangisi bir sonraki tehdidimiz olacak? Ailemin güvenliği için hangisini izlemem gerekiyor?"

"Bilmiyorum." Sesinin titremesi beni neredeyse mahvediyor. Bu kadının bir şeyi bilmediğini itiraf etmesinin ne kadar zor olduğunu biliyorum. Her şeye gücü yetmediğini itiraf etmesinin ne kadar zor olduğunu biliyorum. "Bildiklerimi düzeltebilirim, Kaptan, ve hasar görmüş olanları onarabilirim, ama geleceği tahmin edemem. Henüz saldırmamışlarsa, bir tehdidin varlığından haberdar olamam."

"Bu yüzden biraz zamana ihtiyacım var," diye mırıldanıyorum. "Harika bir kadına aşık oldum ve şimdi ne kadar bencil olacağıma karar vermem gerekiyor. Onu yanımda tutup riske atmak mı, yoksa uzaklaşıp uzaktan izlemek mi? Bunu düşünmek bile içimi parçalıyor. Ama uzaklaşacak kadar güçlü olduğumdan emin değilim."

"Onu terk etmeyi ciddi olarak mı düşünüyorsun?" Soph'un gözleri tekrar bana döner. "Gerçekten mi? Onu terk mi edeceksin?"

"Bence..." Derin bir nefes alıp, boğazımı temizlemek için öksürdüm. "Bence doğru cevap evet, uzaklaşmak. Ama bencil cevap hayır, onu tutmak, çünkü onu hak ettim."

"Mutluluğu hak ediyorsun."

Alaycı bir şekilde güldüm ve apartmanımın arkasındaki otoparka girdim. Motoru kapatıp arabadan indim, Soph'un da inmesini bekledim, sonra kilitleri kapatmak için bip sesi çıkardım. "Emin değilim, ama iyi bir insan olmaya çalışıyorum. Sahip olduğumun sadece bir kısmını hak etmeye çalışıyorum." Merdivenleri çıkıp botlarımla yere vurarak çeliği titretiyorum. Anahtarları elimde, kapıyı açıp Soph'un önce geçmesine izin veriyorum. "Soda buzdolabında. Cipsler kilerde. Benimle konuşma. Ben de seninle konuşmayacağım."

O beni taklit ediyor, ben yanıp sönen telesekreterime doğru ilerlerken sırtarak mutfağa gidiyor ve sözlerimi tekrarlıyor. "Bana uyar."

Telefonumu ve anahtarlarımı sabit telefonun yanına atıyorum ve Katrina'nın güzel yüzü aklımın bir köşesindeyken, oynat tuşuna basıyorum ve uyandığında kaçtığımı fark ettiğinde başımın ne kadar belaya gireceğini merak ediyorum. Çok kızacak ve bu da muhtemelen beni başlangıç noktasına geri döndürecek.

"Daniel." Makinemden gelen ses bir tür kıpırtı gibiydi. Çimlerin arasında Soph'u geniş gözlerle çeken lanet bir yılan gibi. "Bu hafta sonu telefonlarıma cevap vermediğine inanamıyorum. Karını öldürüp siktiğim için hala kızgın mısın?" Aren'in yumuşak kahkahası bir şekilde mutfağımın her yerini dolduruyordu. "Hızlı ilerliyorsun kardeşim. Şimdi etrafında dolaşan ve sürekli yakandan düzelten sarışın var, bir de bacakları seks sembolü olan zayıf esmer var." Soph, onun kendisinden bahsettiğini anlayınca gözleri parladı ve karardı. "Sonra mini domuzu olan sürtük var. Ve diğeri... adı neydi?" *Katrina deme. Katrina deme. Katrina deme lan!* "Jessie... Evet. O. Ve hamile. Çok lezzetli. Nasılsın DeWhit? Meşgul müsün? Mutlu musun? Son zamanlarda Gemma'nın mezarını ziyaret ettin mi? Bazı serseri çocuklar mezar taşını parçalamışlar. İnanabiliyor musun? O düşüncesiz küçük pislikler."

Soph yemeğini masaya bırakıp yerine cep telefonunu çıkarır. Normal bir erkek, onun bu aramayı umursamadığını ve bunun yerine internette gezindiğini düşünebilir, ama ben gerçeği biliyorum. O sihrini kullanıyor. Avını başlatmış.

Aren telefonu kapattığında, Soph'un yüzü taş gibi sertleşmiştir.

"Bul onu, Sophia! Bul onu!" Makineyi duvardan söküp kapıma vuruyorum. Soph mutfağımın ortasında sakince otururken, ben onun etrafında öfkeyle dolaşıyorum, bağırarak küfürlerimden rahatsız olmuyor, tezgâhtaki eşyaları yere atıp parçaladığımda etkilenmiyor ve kapıyı menteşelerinden söküp parçalara ayırdığımda bile kıpırdamıyor. "Bize tekrar zarar vermeden onu bul!"

KATRİNA

ÜÇ HAFTA SONRA

Sanırım bu hikayenin nasıl biteceğini tahmin etmeliydim, değil mi? Hoş bir adamla tanış, ona cehennemi yaşat, onu gerçekten uğraştır, *sonunda* pes et, aşık ol ve koruyucu bariyerlerini indir... ve sonra o gider.

Eric ile harika zaman geçirmiştik ve paylaştıklarımızın gerçek olduğunu düşünerek tamamen kandırılmıştım. *Hissettiklerimin* gerçek olduğunu sanıyordum. *Onun söylediklerinin* gerçek olduğunu sanıyordum. O yüzden, o pazar sabahı uyandığımda yatağımın boş olduğunu görünce, kızgın olmaktan çok kafam karışmıştı. Onu aramak için utanç verici bir süre boyunca dairemde dolaştım. O kadar uzun sürdü ki, kimseye tam olarak ne kadar sürdüğünü asla itiraf etmeyeceğime yemin ettim. Ama sis dağıldı ve gerçeklik yüzüme çarptığında, öfkem ortaya çıktı.

Biraz uygun, değil mi? Bir adamla yat, beni hamile bırakıp kaçar. Başka biriyle çık, kalbimi çalar ve kaçar. Farklı türde kalp kırıklıkları, ama sonunda hepsi aynı şekilde sonuçlanır.

İki gün boyunca iş ve Eric ile dolu dolu geçirdikten sonra, o sabah saat sekizi geçene kadar uyumuştum, bu yüzden çok yorgundum, ama bu seferki yorgunluk iyi bir yorgunluktu. Vajinam ağrıyordu ve biraz tuhaf yürüyordum, ama kalbim doluydu ve yüzümden gülümseme eksik olmuyordu. Uyandığımda ve dairemde aptalca uzun bir arama yaptıktan sonra hiçbir şey bulamadığımda, duş almak, giyinmek, oğluma mesaj atmak ve işe gitmek için yirmi dakikadan az zamanım kalmıştı.

Belki iş için çağırılmıştır, diye düşündüm.

Belki de çok horluyorum, diye umdum.

Belki uzaylılar gelip onu benim vardiyamı çalışmaya ikna etmişlerdi.

Romantik kalbim, onun yokluğunun bir nedeni, kahramanca ya da en azından makul bir neden olmasını istiyordu ve beynim, ben işe geldiğimde onun kabininde oturacağını düşündü. Belki de sadece Tammy'nin yapabileceği limonlu burgeri canı çekmişti. Önceki gece bana kraliçe gibi davrandıktan sonra, tamamen terk edilmekten daha iyi *bir şey* olamazdı. Bana saygıyla dokunmuş, kalbime hitap eden sözler fısıldamış ve ben uyurken sırtımı okşamıştı.

Ben uyuduğumu sanırken saatlerce sırtımı okşadı!

Yaşadığımız şey arabada hızlı bir seks değildi, garajda tek gecelik bir ilişki de değildi. Bunun aşk olduğuna ve bize özgü olduğuna emindim. Kendime yapmamam gerektiğini söylememe rağmen, onun söylediği her kelimeye, her dokunuşuna ve nazik okşamasına aşık oldum. Eric, sarılmaya ihtiyaç duyan naif bir genç kız olduğumdan beri kalbimi koruyan katmanları yıktı ve beni ortaya çıkardı; bana özel bir şey hissettirdi; beni kırılğan hale getirdi.

İlk fırsatta, camdan kalbimi yere attı ve parçaladı. Ve bunu yaparak, benim haklı olduğumu kanıtladı.

Erkekler kullanıcı, yalancı, dolandırıcı ve hırsızdır.

O sabahtan bu yana üç hafta geçti ve o günden beri onu ne gördüm ne de haber aldım. O gün işe gittiğimde lokantada değildi. Ertesi gün de gelmedi, ondan sonraki gün de, ondan sonraki gün de. Beynim ve kalbim bütün gün hakimiyet için savaştı, ta ki akşam yemeği vaktine kadar ondan haber alınmayınca, sonunda pes edip tek bir mesaj attım: *Her şey yolunda mı?*

Sadece bir tane.

Gururum incinmiş ve kalbim kanıyordu, daha fazlasını göndermeye cesaret edemedim. Şimdi geriye dönüp baktığımda, kendimi daha fazla utandırmadığım için çok mutluyum. *Öyle* bir kız olmak istemiyorum.

Günler geçti, cevap yoktu, sonra bir hafta, sonra iki hafta. Ve saydığım tüm dakikalarda, çünkü neredeyse on beş yıldır bana çok iyi hizmet eden o duvarı zihnimde yeniden inşa ederken hepsini saydım, okundu bilgisi geldikten sonra tek bir cevap bile gelmedi.

Eric benim merak ettiğimi biliyordu, ama istediğini aldı ve şimdi gitti.

Sanki seks onun tek amacı değilmiş gibi. Angelo'nun garajında ilk gece bunu elde etti ve eğer tek istediği bu olsaydı, o zaman ilk seferinde kaçabilirdi. Hayır, Eric DeWhit sıradan bir hırsızdan daha sinsi ve ondan önce korktuğum tüm erkeklerden daha tehlikeli. O daha fazlasını istiyordu. Benim aşkımı da istiyordu. Tüm o gücü istiyordu, sadece beni güçlü elleriyle ezip, başından beri kontrolün onda olduğunu kanıtlamak için.

Özel menüleri sormak gibi, her zaman kontrol meselesiydi.

"Anne?" Mac, yorgun gözleri ve şişmiş yanaklarıyla kapımın önünde durur. Son birkaç gündür kötü bir soğuk algnlığı geçiriyor ve sinüs ilacı ve çorba ile besleniyor. Yakında bir dövüşü var ve antrenmanları kaçırmaktan endişeli, bu yüzden dinlenmeye daha fazla özen gösteriyor, ellerini ekstra dikkatle yıkıyor, ilaçlarını tam zamanında alıyor ve okulda veya ödev yapmadığı her dakikada uyuyor. Elini kapı çerçevesine dayamış, bol gömleğinin içinde uzun boylu vücudu cüce gibi duran Mac, beni cam gibi gözlerle izliyor ve bu beni gerçekten kötü hissettiriyor. "Bundan emin misin? Belki seninle gelebilirim?"

"Ne? Hayır." *Cesur bir yüz. Her şey yolunda ve harika gibi davran.* "Orası 18 yaş ve üstü bir mekan, bebeğim. Sen hastasın, ayrıca sadece iki biletim var."

"Ama popon sadece o sandalyelerden *birine* oturabilir."

"Meg benimle geliyor." Kúpelerimi düzeltip aynada kendime bir bakıyorum. Soğuk Kasım ayına girerken kot pantolon ve bluz giyiyorum. Karın gelmesine hâlâ birkaç hafta var, ama güneş batar batmaz hava keskinleşiyor. "Bütün gece büyükbabanla kalacaksın, tamam mı?" Ona dönüyorum. "Yemin ederim, gizlice dışarı çıktığını veya sorun çıkardığını duyarsam, seni..." *kalbim kırılacak*, "...dövüyorum. Bana endişesiz bir gece yaşat, tamam mı? Tek bir gece."

"Uslu duracağıma söz veriyorum." Bir anda öksürerek ve hapşırarak odama girer ve süveterinin kolunu burnunun altına siler. Sanki çok mutsuzmuş gibi omuzları düşmüş bir şekilde yere bakar. Eric'in kolayca reddetmesi bana sorumluluklarım olduğunu hatırlattı. Daha önceki gece Mac'e bizden bahsetmeyi önerdiğimde bu kadar kolayca uzaklaşması

aslında bir nimetti. Oğlumla ilgili kurallar koymamın nedenini bana hatırlattı.

Mac, annesinin sevimsiz bir lağım faresi olduğunu bilmek zorunda değil. Benim ilgilendiğimi bilmek zorunda değil. Gerçekten, *gerçekten* ilgilendiğimi, harika bir adam olduğunu düşündüğümü, ama sonunda hayal kırıklığına uğradığımı bilmek zorunda değil. Hayat her zamanki gibi devam ediyor ve soğuk algınlığı onun en büyük sorunu. Ben rolümü oynadığım ve kendimi topladığım sürece durum böyle kalacak.

Ben de öyle yapıyorum. Bu gece de öyle yapacağım.

"Seninle burada kalmamı ister misin, bebeğim? Saçlarını okşayıp uyumanı sağlayabilirim."

"Hayır!" Gözleri birden parladı. "*O kadar* hasta değilim anne.

Sadece soğuk algınlığı. Bu geceki olay daha çok endişelendiriyor beni. Meg çok havalı ve eğer biriyle partiye gideceksen, o iyi bir seçim

çünkü eğlence yoksa eğlence yaratır, ama ben senin bir erkek arkadaş bulmanı umuyordum. Bilirsin, sana içki ısmarlayacak, konser tişörtü alacak, dansa kaldıracak biri." "Tatlım." Hilemi sürdürüyorum ve

kutumdan bir bileklik seçiyorum.

parti takıları. "Benim aşk hayatım hakkında endişelenmeyi bırakmalısın. Bir erkek istemiyorum; bir randevuya ihtiyacım yok." Tuvalet masamdan uzaklaşıp onun önünde duruyorum. Elimi uzatıp sıcak yanaklarını avuçlarım ve kaşlarımı çatıyorum. "Şu anda istediğim tek erkek sensin, bebeğim. Sen ve büyükbabam harikasınız ve benim ihtiyacım olan tek şey sizsiniz. Beni erkeklerle tanıştırmaya çalışmayı bırakmalısın. Ayrıca, bu çok tuhaf."

"DeWhit'i sevdiğini sanıyordum." Elimi çekmememe rağmen geri çekilmiyor, bu da sözlerinin elektrik gibi ellerimi titrettiğini hissettiği anlamına geliyor. "O iyi biri, değil mi? Çok gülümsüyor ve sen hırlamadığın zamanlarda seni de gülümsetiyor."

"Ray de beni gülümsetir, tatlım. Stefan ve Franky de beni gülümsetir. Bu, onlarla çıkmak istediğim anlamına gelmez."

Gözlerini devirdi. "Çünkü onlar yaşlı, anne! Onlar ailemiz. DeWhit çok yaşlı değil ve sana Ray'den çok farklı bakıyor."

"Tatlım!"

"Ne?" Ellerini havaya kaldırır. "Sana farklı bakıyor. Seni güzel buluyor. Siyah kot pantolon yerine mavi kot pantolon giydiğinde sana daha fazla ilgi gösteriyor."

mavi kot pantolon giydiğinde sana daha fazla *ilgi gösteriyor*. O senden *hoşlanıyor*, neden en azından denemiyorsun? Onun nesi var ki?"

O beni terk etti! Onun sorunu bu! "En yüksek teklifi verene satılmayacağım, Macallistar. Bu konuyu bırakmalısın. Bugün benim doğum günü konserim var ve seninle tartışırsam seni bir saniye bile yalnız bırakamam."

"Tartışmaya çalışmıyorum anne. Sadece seni korumaya çalışıyorum."

"Ve buna ihtiyacım yok. Gidelim." Tuvalet masama geri dönüp çantamı kapıyorum. "Bu konuyu seninle daha fazla tartışmayacağım, bebeğim. Bu uygun değil, bu yüzden böyle devam edersen, seni cezalandıracağım."

"Ya da başka bir şey," diye alaycı bir şekilde söylüyor. "Yasayı uygulamanın iyi bir yolu, anne." "Macallistar!"

Gözlerini devirir. "Sorun değil. Neyse. Yaşlı adamın şarkılarını dinleyerek konserin tadını çıkar." Beni koridordan takip ederek mutfığa gelir. Babam, kalçasını tezgaha dayamış, yüzünde Blair'in gülümsemesi ile durmaktadır.

"Tek kelime bile etme, baba. Tek kelime bile."

"Ben bir şey demedim." Gamzeleri belirir ve gözleri söylemediği milyarlarca kelimeyi haykırır. "Eğlenmene bak tatlım. Meg'in seni fazla belaya sokmasına izin verme."

"Yapmayacağım." Bu konuyu gereğinden fazla uzatmak istemiyorum, bu yüzden anahtarlarımı alıp babamın yanağına hızlıca bir öpücük konduruyorum. "Yarın döneceğim. Herhangi bir sorun duymak istemiyorum." Durup geri dönüyorum. "İkinize de söylüyorum. Uslu olun, beni endişelendirmeyin." Oğlumun elini tutup onu kapıya doğru sürüklerim. Kesinlikle mecbur kalmadıkça onu bırakamam. O hasta ve az önce tartışmışken bu gece onu bırakıp gidecek olmam beni gerçekten üzüyor. "Bebeğim..."

Mac yaklaşıp yanağıma tatlı bir öpücük kondurur. "Endişelenmene gerek yok anne. Artık büyüdüm, daha akıllıyım ve kötü davrandığımda seni üzdüğümü biliyorum."

"Daha akıllıyım." Boğazımdan acıklı, gözyaşlı bir kahkaha kaçır. "Benim gözümde hala bir bebeksin."

"Benim gözümde değil. Ben hallederim, tamam mı? Kimse buraya gelmeyecek. Biz de buradan ayrılmayacağız. Bayılana kadar Robocop izleyip fıstık ezmesi yiyeceğim."

Yarın görüşürüz."

"Uyumadan önce dişlerini fırçala!" *Bir kez anne olan, hep anne kalır.* "Peki biri kapıya gelirse ne yapacaksın?" *Zeke gibi.* "O zaman ne olacak?"

Gözlerini devirdi. "Dedem burada. Kapıyı o açabilir."

Onun mantıklı davranmasından nefret ediyorum. Oğlum burnunun altını sümükle lekelerken ve sinüzit nedeniyle nefes almaya çalışırken ondan uzaklaşmaktan daha da çok nefret ediyorum. Evde kalıp bebeğimle fıstık ezmesi yemeyi tercih ederim, ama bunun yerine evimden uzaklaşıp küçük arabama biniyorum. Arka aynadan arka koltuğa baktığımda, birkaç saat önce buraya tıktırdığım gecelik çantayı görüyorum. Oğullarımın, gece dışarı çıkacağını teyit etmeleri gerekiyordu. Dışarı çıkıp eğleneceğime emin olmaları gerekiyordu, bu yüzden çantayı hazırladım ve seksi ayakkabılar seçerek bunu abarttım.

İçimden alaycı bir şekilde homurdanarak, anahtarları kontak anahtarına sokup arabayı çalıştırıyorum. Park yerinden çıkıp sola dönerek, körü körüne el sallıyorum, çünkü arkadaşların pencereden dışarı bakacaklarını biliyorum.

Meg Montgomery, bu gece benimle konsere gideceğini bilmiyor.

Katılmayacak.

Kahretsin, ben bile o konsere gitmeyeceğim. Ve eğer çocuklar iyice dikkatli bakarlarsa, geçen ay koyduğum yerde, buzdolabımın üstünde biletleri bulduklarında bunu anlayacaklar. Akıllı olsaydım, biletleri satıp gelecek haftanın kirasını öderdim, ama bunu yapamam. Bunun yerine, şimdi değersiz ama aynı zamanda çok değerli iki kağıt parçasına sahibim. Bu koltuklar bu gece boş kalacak ve stadyumun dışında bir çift, son anda bilet bulamadıkları için üzgün bir şekilde eve yürüyecek.

Dün rezervasyon yaptığım yerel motor-inn oteline varmadan önce sadece birkaç dakika araba kullanıyorum.

Evden çıkmam gerekiyor, çünkü bu geceyi geçip gitmezsem, babam hediyesini boşa harcadığım için kırılır. Ama o konsere de gidemem. Şehre gidip mutlu insanlarla dolu kalabalığın içinde takılmak istemiyorum. Şarkı söylemek ya da dans etmek istemiyorum.

gençlik aşkıma ait ses, konser tişörtü almak istemiyorum ve umutsuzca kalbi kırık değilmişim gibi davranmak istemiyorum.

Bu yüzden, şehrin kenarındaki bu küçük otele giriş yapıyorum ve uyuşturucu bağımlılarının bu gece kendi işlerine bakmalarını diliyorum. Resepsiyondaki bayana sadece kısa bir merhaba diyerek giriş yapıyorum, anahtarlarımı alıyorum, çantamı boktan odama taşıyorum, kapıyı kilitliyorum ve koltuğu kapı kolunun altına sıkıştırıyorum, sonra sevimli kıyafetlerimle pütürlü yatağa oturup sesi kapalı televizyonu izliyorum.

Çünkü otuz yaşındayım ve on beş yaşımdan beri hiçbir şey değişmedi. Seilmeyen, istenmeyen ve bedenim ve kalbim söz konusu olduğunda erkeklere fazla güvenen biriyim. Bir erkeğe onu sevdiğimi söylediğimden bu yana üç hafta geçti ve onu son gördüğümde bu yana da üç hafta geçti.

Siktir git Eric DeWhit.

Ben söylemiştim. Beni inciteceğini biliyordum, ama hayır, o benim zırhımı kırıncaya kadar baskı yapmaya devam etti. Şimdi korumasızım, yapayalnızım ve kendi doğum günü kutlamamda ağlıyorum.

ERİC

Aren Aristov, maksimum güvenli hapis hanesindeydi, hala orada ve uzun bir süre daha orada kalacak. Ailemi soğukkanlılıkla öldürdüğünden bu yana on yıldan fazla zaman geçti ve bu süre içinde, kafesinin içinde biraz özgürlük kazandı. Avluda vakit geçirme, kafeteryada çalışma ve son zamanlarda çamaşırhanede çalışma izni verildi, burada kişisel kullanımı için gizlice telefon sokabildi.

Beni işkence etmek, incitmek, ölümüne korkutmak için aradı ve bu lanet olasıca işe yaradı. Ama o hala hapiste ve Kane, Jay ve ben artık federal çalışan olmasak da, bir zamanlar öyleydik, bu yüzden eski üstümle konuşup bu işi hallededik.

Bir polisin ailesiyle uğraşıp, hapis hanesinde rahat bir hayat sürmeyi bekleyemezsin.

Aren'in telefonu el konuldu, hücresinin dışındaki zamanı kesildi ve artık telesekreterimde onun sinsi sesi yok. Ama bu, onun on yedi kez aradığını, on yedi mesaj bıraktığını ve onu durdurmadan önce on yedi kez kalbimi kırdığını değiştirmez.

O susturuldu ve hücre hapsine gönderildi, ve bu cezası bittiğinde, sınırlı özgürlüğü de elinden alınacak, ama gerçek şu ki, yüksek güvenli olsun ya da olmasın, ayrıcalıkları elinden alınmış olsun ya da olmasın, o hala Jess, Laine, Soph ve Andi'yi domuzlara kadar tarif etti. Bu da demek oluyor ki, biri bizi izliyor.

Ve bu bilgi, Soph benim yapamadığım halde net düşünebildiği için Checkmate'e iletilindiğinde, pek iyi karşılanmadı.

Bir piskoposun ailesini tehdit edene kadar onun öfkeli olduğunu hiç görmemişsinizdir. Bu, sadece bir saat önce ön verandada söylediğim şeye çok benziyordu.

. Jay için çok yakındı, ama Kane için çok daha yakındı. Jess ise alnındaki şişliği buzla soğutuyor ve şişmiş karnını ovuşturuyordu.

Katrina'dan sonsuza kadar kaçmıyordum. Rüyamdan sonra, sadece gözlerimi kurularıp mideyi yatıştırmak için bile olsa, ona görünmeden önce biraz zamana ihtiyacım vardı. Ama şimdi uzaklığım tamamen başka bir şey. Bu bir koruma. Bu gerekli. Çocuklar kızlarını terk edemezler. Birbirlerinin hayatlarına çok fazla yerleşmişler; Aren'in adamları onların varlığını zaten biliyorlar ve kızların onları bırakmalarına imkan yok.

Ama ben onların sahip olmadığı özgürlüğe sahibim. Katrina, Aristov'un casusu tarafından fark edilmeden buradan ayrılabilirim. Onun tekrar garson olabileceği bir ortam yaratabilirim, bana kahve ve hamburger servis eden sıradan bir kız. Evet, seksi bir kız, ama yine de *sıradan* bir kız.

Son üç hafta boyunca, işimi yaptım ve şirketin işleyişini sürdürmek için düzenli müşterilerle ilgilendim, ama Katrina'yı izlemeyi bir saniye bile bırakmadım. Soph, ilk mesajın telesekreterime bırakılmasından sadece bir gün sonra hepimiz için öğle yemeği almak üzere lokantaya gönderildi ve orada bulunduğu sırada masaların altına, ön tezgahın altına cihazlar yerleştirdi. Lokanta neredeyse boşaldığında ve Katrina salonda olduğunda şanslı bir atlayışla tavandan sarkan aydınlatma armatürüne bir kamera taktı.

Artık Katrina'yı 24 saat boyunca izleyebiliyoruz, ama ben oraya gitmiyorum, benimle veya Checkmate ile bağlantılı başka kimse de gitmiyor.

Franky, müşterilerinin yarısının nereye gittiğini merak ediyorsa, bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Katrina ve Mac'i güvende tutmak benim görevim. Sözlerimi tutmak ve doğru olanı yapmak benim görevim. Onun için kalbimde hissettiğim yalnızlık ve derin özlem, benim yüzümden incinmesi durumunda hissedeceğim özlemi yenemez ve yenmeyecek.

Onun hayatı için kalbimi feda ediyorum.

Onu güvende tutmak için kendimi feda ediyorum.

Hayatımın rutinini sürdürüyorum. İşe gidiyorum, işimi yapıyorum, maaşımı alıyorum, insanların güvenliğini sağlıyorum, pislikleri araştırıyorum, Aren'in casusu varsa onu arıyorum, kendimi formda tutmak için Spence'in atış poligonunda atış yapıyorum, sonra eve gidiyorum ve... hiçbir şey yapmıyorum.

Artık gece yarısı ziyaretleri yok. Artık akşam yemeği yok. Artık karanlıkta dans etmek ya da yıldızların altında sevişmek yok. Sadece... hiçbir şey yok. Neredeyse Gemma ve Callie'nin öldüğu ilk günler gibi hissediyorum - karanlık, yalnızlık, sessizlik.

Ama Katrina hayatta, bu da fedakarlığı değdiriyor.

Gemma ve Callie'den bu yana çok uzun zaman geçti ve bu süre zarfında kendimi daha iyi bir durumda buldum. Yıllar boyunca boş bir kabuk, duygusuz bir işkolik, kalpsiz bir adamdım, ama zaman bana bir parça huzur bulmamda yardımcı oldu.

Sonra bir lokantaya girdim ve siyah saçlı succubus'u gördüm.

Zaman bazı yaralarımı iyileştirmiş ve tekrar bir şeyler hissedebilmemi sağlamıştı, hatta çocuğu olan biri için bile. Şehvet ve şakalar söz konusu olduğunda korkutucu değıldi. O lokantada işini yaparken ve ben sadece bir müşteri olduğumda korkutucu değıldi. Onun arabasının kaputuna yaslayıp onu siktiğimde ve sonunda, uzun süre sadece bakabildiğim vücudunun tadını çıkardığımda *bile* korkutucu değıldi.

Ama kalbim işin içine girince, bilinçaltım rüyalarla beni mahvettiğinde ve sonra Aren bizi bitirdiğinde, kesinlikle korkutucu hale geldi.

Mutluluğu elde edemezsin, DeWhit. Hiçbir şeyi elde edemezsin, çünkü sevdiğin insanlar ölür.

Şimdi seçim yapmam gerekiyor: Katrina'yı sevip kaybetmek mi, yoksa onu bırakıp yaşamasına izin vermek mi?

Her iki durumda da onu kaybedeceğim, bu yüzden doğru seçim kalbimi feda etmek ve onun uçup gitmesine izin vermek. O mutluluğu hak ediyor. Güvenliğı hak ediyor. Uyurken evinin basılmasını ve kendi hatası olmadan hayatının son bulmasını hak etmiyor.

Şimdi uzak duruyorum, ama onu hala *görüyorum*. Onu her yerde görüyorum, çalışırken, eve giderken, dar bir elbise ve parlak bir gülümsemeyle dairesinden çıkarken. Konser gecesi giydiğı topuklu ayakkabılar, kendi gözlerimi oymak istememe neden oldu. Saçları, parmaklarımın ona dokunmasını diye kendi parmaklarımı kırmak istememe neden oldu. Mac bana Ekim ayında konser tarihlerini vermişti, nereye gideceğini biliyordum.

O konsere gideceğini ve ne zaman döneceğini biliyordum.

Onu bırakıp, bir aydır ilk kez Franky's'e gidip limonlu burger yedim. Katrina'nın yaptığı soslu normal burgeri tercih ederdim, ama hayat çoğu zaman berbat olduğu için artık soslu burger yiyemeyecektim.

Uzun zaman önce fark ettiğim şeyi unutmuyorum: Buraya bir nedenden dolayı getirildim. O lokantaya, bu kasabaya, Blair'lerin yoluna bir nedenden dolayı getirildim ve bu kesinlikle Katrina'yı becerip çekip gitmek değildi.

Bu yüzden izliyorum; uzaktan elimden geleni yapıyorum ve tüm bunların içindeki amacımı bulmaya çalışırken çalışıyorum.

"Cap. Sıra sende." Dışarıdaki gökyüzü çoktan kararmışken, Riley yeni bir protez üzerinde çalıştığı halde, adımlarında bir aksaklık olsa da, yumuşak bir kayma ile ofisimize koşar. Rahatlamış bir homurtuyla masasına oturur, bilgisayarını açar ve bir süre okur, sonra yazdır düğmesine basar ve oturduğum yerden sadece iki adım uzaklıktaki yazıcıdan kağıtlar çıkar.

Kaşlarımı çatarak, üzerinde çalıştığım ekranı kapatıp ona döndüm. "Ne oluyor?"

"Suçlu izinsiz giriş ve hafif saldırı."

"Ne?" Yazıcıdan kağıdı alıp, kükreyerek ayağa fırladım. "Ne oluyor? Katrina mı?" Alışkanlık ve milyarlarca yıllık eğitimden dolayı, belime uzanıp tabancamın yerinde olup olmadığını kontrol ettim, sonra masamın etrafında koşmaya başladım, ancak Kane birdenbire ortaya çıkıp ellerini omuzlarıma koyunca durmak zorunda kaldım.

"Yavaş ol."

"Saldırı!" Kağıdı yüzüne tutuşturdum. "Saldırı, Bishop!" "*Hafif suç*," diye cevapladı. "Polis karakolundan yeni çıktım. Onu gördüm;

iyi, çocuk da iyi. Herkes iyi." "Saldırı!"

Geri çekilmek yerine, arkadaşım gözlerini devirip Riley'i işaret etti. "Polis! Teknik olarak durum bu olduğu için büyük adam sözcükleri kullanıyor, ama kız kesinlikle yaralanmadı. Zeke Douglas bugün onun evine uğradı..."

"Lanet olası Zeke!" Kan kulaklarımda uğulduyor, gürültüyle atıyor ve nabız gibi çarpıyor. "Lanet olası Zeke. Ben demiştim. Sorun çıkaracağını biliyordum!"

"Onların evine geldi, içeri girmek istedi. Kat'in ifadesine göre..."

"Katrina," diye sözünü kestim. "Adı Katrina. Kat'i sevmiyor."

"Tamam." Artık ona karşı direnmediğim için omzumu bıraktı ve masama yaslanarak rahatladı. "Zeke girmek istedi; o hayır dedi. Konuşmak istedi; o yine hayır dedi. Çocukları okuldan sonra bu duruma tanık oldu ve Zeke'ye gidip bir yangın musluğunu becermesini söyledi; Zeke çılgına döndü ve sadakat talep etmeye başladı. Katrina çocuğu içeri aldı, kapıyı kapatmaya çalıştı, ama Zeke botunu kapıya koydu ve kapıyı kırdı."

Aklımdan milyarlarca senaryo geçiyor, ama yüzleri bulanıklaşıyor. Gemma, Katrina. Gemma, Katrina. Gemma da kapıyı kapatmaya mı çalıştı? Callie'nin önüne geçip Derrick'in adamlarını dışarıda bırakmaya mı çalıştı? Ön kapımı tekmelediler ve ailemi korkuttular mı? Bu düşünce midemi bulandırıyor. "Zeke ona zarar verdi mi?"

"Hayır. Ona hiç dokunmadı. Yüzüne yaklaşıp, kulaklarında uğultu kalmasın diye çığlık attı, onu duvara sıkıştırdı, sonra çocuğu ortaya çıkıttı ve o pisliği bayılttı."

"O... Ne?!"

"O çocuk *cesurmuş*." Jay ofise girer ve Riley'nin masasına bir çanta bırakır. Üçümüzün onu izlediğini fark edince, izleyicilerinden etkilenmiş gibi kaşlarını kaldırır. "O Mac kurnaz bir piç kurusu; yaşına göre biraz iri ama yine de bir çocuk, değil mi? Zeke ondan 30 santim uzun ve 45 kilo daha ağır ama polis raporlarında o pisliği ne kadar hırpaladığını yazıyor."

Sorun yok, korkma anne. "Onu mahvetti mi?"

"Yani, testislerini kesip çıkarmadı ya da pensesiyle sikini sıkmadı," Jay gülüyor. "Ama işini halletti. Katrina Mac'i koruyordu, onu geri çekiyordu, onu kendisiyle duvar arasında sıkıştırdı."

"Çocuğu için kendini feda edecekti." Boğazım sıkışıyor ve nefes almam zorlaşıyor. "Suçu üstlenecekti."

"Evet, ama adam bunu kabul etmedi," Jay alaycı bir şekilde söylüyor. "Kızın arkasından kayarak çıktı, kızın geriye doğru sıçramasına izin verdi, sonra hızlı bir bir-iki vuruşla adamı sırt üstü yere serdi ve altında kırık bir sehpa kaldı."

"Polis raporu hazırlandı," diye devam etti Kane. "Zeke, anlayışsız acil tıp teknisyenleri tarafından muayene edildi, sonra Turner'ın hücreğine konuldu. Adam bu sabah başka bir saçmalık yüzünden hapisten çıkmıştı. Şimdi tekrar içeri girdi. Yargıç yarın bu konuda pek hoşgörölü olmayacak."

"Mac iyi mi?"

Jay omuz silkiyor. "Elini biraz incitmiş. Kırık falan yok, sadece biraz ağrıyor. Birkaç gün bandajlamak gerekebilir, ama gittiği spor salonundaki dövüşçüler bununla ilgileniyorlar. Spor salonu dışında kavga etmeme kuralı var. Zavallı çocuk, ömür boyu yasaklanacağından korkuyor."

Muhtemelen dünya şampiyonu olacağım. Anneme bakacağım.

"Yasaklandı mı?"

"Tabii ki hayır!" Kane sertçe cevaplar. "Ona pizza partisi düzenliyorlar ve Andi elini tedavi ediyor. Zeke hapiste; Katrina çocuğuyla birlikte; gözlerini ondan ayırmıyor; o da gözlerini ondan ayırmıyor. Şimdi spor salonunda pizza yiyip savaş hikayeleri anlatıyorlar."

"Peki, beni ne bekliyor?" Riley'e döndüğümde, bacağının tamamının kopmuş olduğunu gördüm. Ayak bileği çevresindeki mekanizmayla oynuyor, incelediği şeyi incelerken kaşlarını çatıyor ve ofisteki sessizliği fark edince bakışları tekrar yukarıya dönüyor.

"Ha?"

"Ne halt ediyorsun sen?" Jay sertçe sorar. "Biraz yalnız kalmak mı istiyorsun?"

"Hayır. Sanırım oraya kir girmiş. Yürürken yapış yapış hissediyorum. Ne oldu?"

"Neden ben varım? Sen buraya koşarak geldin ve benim var olduğumu söyledin."

"Evet, Blairs'in bir Gladiator'a ihtiyacı var. Hemen şimdi. Şefle konuştum, o da kabul etti. Spence'le konuştum, o da bunun

iyi fikir olduğunu düşünüyor. Yani Gladiator'ı kuruyoruz."

"Mülke ne zaman girebiliriz? Hala spor salonunda olduklarını söylemiştin, değil mi?"

"Evet, şimdi gidiyoruz." Riley bacağını yerine kaydırıp yukarı baktı. "Kapı mahvolmuş. Bu gece tamir edilmesi gerekiyor, sonra da güvenlik gerekiyor." Déjà vu, midemde bir yağ tabakası gibi yayıldı. "O senin, bu yüzden liderlik senindir. Bu gece biz senin askerlerin, patron."

"Evet..." O noktalar yine görüşümü doldurmak istiyor. Kulaklarımda çınlayan ses beni yere sermek istiyor, ama ben buna izin vermiyorum. Tarihin tekerrür etmesine izin vermeyeceğim. "Evet, bu davanın başını ben almak istiyorum, ama o benim değil. İkisi de benim değil."

Anahtarlarımı alıp arka koridora doğru yönelirim, ama Kane'in elleri ve kaldırdığı kaşı beni durdurur. "Bir daha söyle, DeWhit? O ne değil?"

"O benim değil. Onu sahiplenmiyorum."

"Oroşpu çocuğu, sen ona aşıksın! Onunla yatıyorsun, onun evinde kalıyorsun, onun çocuğuyla gülüyorsun ve sadece ona yakın olmak için günde üç kez aynı yemeği istiyorsun, ama şimdi onun senin olmadığını mı söylüyorsun?"

"Ben de öyle diyorum. Bir aydır bunu söylüyorum. Bu işi ben üstleniyorum, ama bu standart bir iş olacak, girip çıkacağız, her şeyi ayarlayacağız ve kapıda öpüşme falan olmayacak."

"Bu konuda korkaklık yapmana gerek yok, Cap." Jay kağıtları elimden kapar ve aramızda tutar. "O senin. *Her zaman* senin oldu ve Aren sıkı bir şekilde kilitli. Soph onu gözetliyor; Katrina'yı gözetliyor; durumu kontrol altında tutuyor. Bunu yapmaya devam etmek zorunda değilsin."

"Bunu yapmak zorundayım! O benim *değil!*" Onu geri iterek kardeşine çarptırıyorum. Öne doğru adım atıp yüzüne bağıriyorum, "Eğer kimseye onun benim olduğunu söylersen, seni öldürürüm. O kimsenin ilgisini çekmiyor, çünkü bizim aramızdaki şey özeldi. Kapalı kapılar ardında olan ve kamuoyunda tartışılmayacak bir şeydi. Eğer bunu değiştirirsen, benim için ölmüş sayılırsın."

"Sen lanet olası bir korkaksın." Jay öne doğru adım atar, böylece göğüs göğüse dururuz ve gözlerinde öfke parlar. Yüzüme işaret ederken, konuşurken burun delikleri genişler. "Ondan kaçmana gerek yok, Cap. Korktuğun için onu bir kenara itip durmana gerek yok. Geçmiş

geçmişte kaldı ve sen mutluluğu hak ediyorsun; *onu* hak ediyorsun, ama bunu buraya getirip iyi bir şeyi mahvediyorsun."

"Geçmiş tam burada, Bishop! Geçmiş, telesekreterime mesajlar bıraktı ve *senin* kızından bahsetti. Kane'in kızından ve bebeklerinden. Cruz'un kızından. Onları korumak için neden daha fazlasını yapmıyorsunuz?"

"Yapıyoruz!" diye bağırır. "Yapmamız gerekeni yapıyoruz, ama bu süreçte kalbimizi kırmadan yapıyoruz. Katrina seninle olsaydı, Zeke bu gece kapısını kırmazdı. Sen onu koruyor olsaydın, o da evinin yakınına bile yaklaşmazdı. Onu koruduğunu söylüyorsun, ama tek yaptığın onu kendi başına bırakmak. Senden öğreniyorum, Cap. Korkuyorsun, ama bunu kabul etmek yerine onu kurtların insafına bıraktın."

"Siktir git, Jay." Kağıtları geri alıp garaja doğru dönüyorum. "Onlar için doğru olanı yapıyorum. Karın ve kızının kendi evinde infaz edildiğini görene kadar, bilmediğin şeyleri konuşma."

"Bana öyle bir şey olmaz, çünkü ben korkak değilim!"

Spence, Kane kardeşinin yanından geçip onu korumak için önüne atılırken, bir fil gibi gürültüyle koridordan koşar, ama ben bunları fark etmem. Bilinçli olarak patlama kararı almam. Beynimdeki bir lastik gibi; Jay'in sözleriyle kopar ve Bishop'un yüzüne yumruklarımı indirmekle biter, ama hangi Bishop olduğunu bilemem. Kırmızı bir sis odanın geri kalanını görmemi engelliyor, bu yüzden tek gördüğüm Gemma ve Callie'nin yüzleri.

Öfkenin damarlarımdan aktığını hissediyorum ve Derrick Ireland ile Aren Aristov'un yüzlerine vurmak istediğim kollarımı hareket ettiriyorum. Bacaklar ve homurtularla yere yığılıyoruz ve masanın köşelerine çarparak kemiklerimizin çıtırdadığını ve boğuk küfürler duyuluyor, ta ki masalar geri çekilene kadar. Spence'in kalın kolu boğazımı sarıyor ve beni geri çekiyor, nefes nefese ayakta durana kadar, ve sis dağılıyor, iki kardeşin de yerde yattığını görüyorum.

Jay oturur ve elini çenesine koyarak beni izlerken, kardeşi ağzından kan tükürür ve dudağından akan kanı eliyle siler.

"Özür dilerim." Jay, Spence'in beni tutmaya çalışmasını izlerken koyu renkli gözleri yumuşar. "Öyle dediğim için özür dilerim."

"Siktir git, Jay Bishop! Cehenneme git." Spence'in boğazını sıkmasından kurtulup ofisin arkasındaki depo dolabına doğru ilerlerim. Yepyeni bir Gladiator sistemi alırken etrafta sessizlik hakimdir. Sistem, ağır hizmet tipi siyah plastik bir çantada bulunur ve kameralar, elektronik cihazlar ve beraberinde gelen tüm aksesuarları içerir. Plastik çantada duran otuz bin dolar. Ve yakında Katrina'nın evine kurulacak, böylece onu güvende tutabileceğim.

SAATLERCE, onun dairesinde sessizce çalışıyorum. Tabii ki çocuklar da peşimden geldi. Çünkü biz kardeşiz; Checkmate bir ailedir ve Gladiator'ı tek başına kurmak neredeyse imkansızdır. Bu yüzden, incittiğim adamlarla yan yana çalışıyorum, parmak eklemlerimde kurumuş kan ve içimde yanan bir ateşle, ama yapıyorum bunu, ve Jay sessizce omzuma vurup gözlerime bakarak sessizce özür dilediğinde, onu itip köprüden atlamasını söylemiyorum.

Çünkü o sadece gerçeği söyledi.

İşini düzgün yaptığı için benim bildiklerimi asla bilemez. O, farklı muameleyi hak eden özel bir kar tanesi olduğunu düşünen benim gibi bir aptal değil.

Yorgunluktan gözlerim ağrıyor ve kalbim genişlemiş gibi hissediyorum, her atışında acıyor ama işimi makine gibi hassasiyetle yapıyorum çünkü bunu ikinci kez mahvetmeyeceğim. Kamerayı duvara sabitleyecek brakete vidalamaya çalışırken, Jay mutfak tezgahında oturmuş, önünde ağır bir dizüstü bilgisayar açmış, sistemin o kısmını çalıştırıyor. Çalıştırmak saatler sürüyor, ama son kabloyu bağlayıp elektrik panosundaki anahtarı tekrar açtığımda, Jay homurdanarak arkasına yaslanıp sırtını esnetiyor.

Saat altı civarında ofisten çıktım. Saat şimdi on biri geçti ve ne mola verdim ne de yemek yedim, ama tek düşünebildiğim şey Katrina ve Mac'in henüz eve gelmemiş olması. Hâlâ Rollers'larla mı? Güvendeler mi? Bu gece eve dönecekler mi?

Onu bir daha görebilecek miyim?

Çalıştığım son şeyi toplayıp Jay'in yanına giderim ve o kurulum sırasını tamamlarken omzunun üzerinden izlerim. Gözleri kararmış, duygusuzca çalışıyor, parmakları güvenlik noktalarını ve güvenlik duvarlarını geçerken emin adımlarla ilerliyor. "Korkmana gerek yok," diye fısıldıyor, sadece benim duyabileceğim şekilde. Spence ve Kane odanın diğer tarafında yepyeni bir kapı takıyorlar. "Korkduğunu biliyorum ve nedenini de biliyorum, ama onları koruyacağız."

"Yapamam." Gözlerimi ekrandan ayırmıyorum. Kırılmamalıyım. "Onu hedef haline getirmeyi reddediyorum."

"Ondan uzak durarak ona zarar veriyorsun. Onun kalbini kırıyorsun, kendi kalbini de."

Ben başka bir şey söylemeyince, başını sallar ve derin bir nefes alır. "Neyse. Şifre N-K-8-7-L-B-K-4-E. Telefonundan giriş yap." Tam olarak bunu yapmamı bekler. "24 saat izleyebilirsin."

"Teşekkürler."

"Evet." Tabureden kalkıp kapıda duran diğer adamların yanına doğru yürürken, dizüstü bilgisayarını açık ve tezgahın üzerinde bırakır. Otururum ve gözlerimi parmaklarımla ovuştururum, ta ki noktalar görmeye başlayana ve derin bir esnemeyle çenem çatırdayana kadar. Beş haftadır neredeyse hiç uyumadım, bu yüzden bugün Katrina'nın adı ve *saldırı* kelimesinin geçtiği bir raporu elime aldığımda, neredeyse bitmek üzereydim. Çok yorgunum ama başka seçeneğim yok; ya ilerlemeye devam ederiz ya da ölürüz.

Ellerimi gözlerimden çekip dizüstü bilgisayar ekranından daireyi izliyorum. Katrina'nın oturma odasının çoğunu görebiliyorum: kanepesi, Jay'in toplamaya başladığı kırık sehpa ve Spence ile Kane ağır hizmet tipi bir yedek üzerinde çalışırken duvara yaslanmış kırık kapı. Son vida da takılıp kilit test edildiğinde, kapıya gelen tereddütlü bir vuruş hepimizin bakışlarını yukarıya çevirince kalbim kontrolden çıkıyor.

Av peşindeki kan köpekleri gibi, dördümüz de başımızı kaldırıyoruz; sözsüz bir şekilde konuşuyoruz ve sonra Spence gülümsemeyi takınıp Katrina ve Mac için kapıyı ardına kadar açarken, işimize devam ediyormuş gibi yapıyoruz. "Hoş geldiniz! *Kiddddd*." Spence elini uzatıp

ve temkinli Mac kabul ettikten sonra geri çekilip onları içeri alır. "Biraz daha güvende hissetmen için sana bir yer ayarlamak istedik."

"Zeke tehlikeli biri değil." Katrina beni burada görmüyor. Bir saniye daha görünmez kalıyorum. "Uh... Neden burada olduğunuzu anlamadım. Yani, kapıyı görüyorum ama..." Monitörden, geniş gözlerle odanın etrafına bakındığını izliyorum. Yaralı görünmüyor. Eski sevgilisinden kalma tek bir iz ya da saç teli bile yok. Olsaydı, Turner'ın kafesleri bile onu güvende tutamazdı. "Çocuklar, Zeke kötü huylu bir aptal, ama tehlikeli değil."

Jay ve Kane işlerini bitirip eşyalarını toplarken Spence'in gülümsemesi yüzünde kalır. "Yine de burası şehrin en iyi bölgesi değil, bu yüzden artık yeni bir kapın ve panik butonun var. Ne olur ne olmaz diye." Katrina'yı oturma odasının karşısına geçirir ve benim görünmememi engellemeye çalışır. Ama bu imkansızdır. Hareket etmiyorum; dikkatlerini çekecek hiçbir şey yapmıyorum, ama yine de monitörde beni fark ettiği anı yakalıyorum. Yüzü soluyor ve el çantasının saplarını sımsıkı tuttuğu için parmak eklemleri beyazlaşıyor. Ortada duran kırık masa ya da Mac'in öfkeden kızaran yüzü onu ilgilendirmiyor. Sırtıma bakıyor, ama ben hiçbir şey görmemiş gibi davranıyorum. Aslında onu yatağa atıp uzun uzun uyumak istiyorum ama hiçbir tepki vermiyorum.

Sessizce onun arkasını dönmesini, benim onun için hiçbir şey ifade etmediğimi varsaymasını diliyorum, ama o inatçı ve Spence onu kanepeye oturtmak için çabalasa da, ben tabureyi döndürüp gözlerine bakana kadar bir milim bile kıpırdamıyorum.

O kadar güzel ki, canımı yakıyor. O kadar korkmuş ki, kalbimi acıtıyor. Ve o kadar kızgın ki, neredeyse hayatımdan endişe ediyorum.

Hiçbir şey söylemiyorum. Sanki bir yabancının evine sistem kuran bir adammışım gibi pasif bir ifade takınıyorum. Jo'ya anahtarlarını geri verip ona iyi şanslar dilediğimde yaptığımdan daha fazlasını ona yapmıyorum.

Mac'in gözleri benimle annesi arasında gidip geliyor, ama yine de ben aşılmazım. Kırılmazım. Onları hayal kırıklığına uğratmayacağım.

"Hadi." Spence Katrina'nın kolunu tutar ve onu kanepeye götürür. Dakikalar geçer ve apartmandaki gerginlik tereyağından daha yoğun hale gelir, birbirimize söylediğimiz son sözler

, Katrina bir kez başını sallar ve çantasını öfkeyle kanepeye bırakır. O da benim kadar yorgundur, bu yüzden homurdanarak oturur ve Spence odanın diğer tarafına geçip dizüstü bilgisayarımı alıp, onun yanına oturarak bacakları birbirine değecek şekilde oturduğunda hiçbir şey söylemez.

Kanepe çöküp Katrina ona doğru düşerken Spence kıkırdar, sonra dizüstü bilgisayar bacaklarının üzerinde açar ve bekler. Ona karşı nazik davranmaya çalışıyor ve bu da kendi çapında özel bir şey. İki metrelik boyundaki ranger kardeşim kimseye karşı nazik davranmaz, özellikle de kadınlara. "Tamam, eğitim için hazır mısın Bayan Blair?"

Gözleri benimkilerde kalır. Çok fazla öfke. Çok fazla acı. Spence boğazını temizlediğinde, bakışlarını benden ayırır ve ona döner. Benimle işi bitmiştir. "Evet. Neyin var?"

"Tamam. Sana, kapının dışını, binanın dışını ve evden uzaktayken kontrol etmek istersen içini gösteren bir güvenlik sistemi kurduk."

"Harika." Mac sahte bir kahkaha atar, ama başımı kaldırıp baktığımda, gözlerinde bana yönelik bir cinayet görürüm. "Tam da her zaman istediği şey: o çalışırken beni izleyecek güvenlik kamerası."

"Hiç akıllı saat istedin mi?" Spence gülümseyerek yana eğilir ve bacağındaki kargo cebinden küçük bir kutu çıkarır. Kutunun üzerindeki resim Apple saatine çok benziyor, ama içindeki mekanizma tamamen farklı. "Piyasadaki diğer akıllı saatler gibi cep telefonunla senkronize olur. Mesajlarını ve diğer şeyleri bile bildirir. Ama bu tarafta..." Beyaz kayışlı saati kutudan çıkarır ve cihazı yana çevirir. "Bu, yardıma ihtiyacın olduğunda bizi uyaran bir düğme."

"Bu bir panik düğmesi mi?" Yanakları soluyor. "Bana panik düğmesi mi vermek istiyorsun?"

"Buna panik düğmesi demiyoruz," diye yalan söyledi. "Daha çok anlık mesaj gibi. Bir sorun mu var? Düğmeye basarsan, gelip durumu kontrol ederiz."

"Yani... bu bir panik düğmesi."

"Ayağını çarptığın zamanlar için değil." Onun üzerinden geçip gider. "Arabanın anahtarını içinde unutursan, bu Ang'in sorunu. Kendini yalnız hissediyorsan, erkeğine mesaj at." Onun ateşli

gözleri benimkilere dönünce, sesli bir şekilde yutar. "Uh... ama kendini güvende hissetmezsen, o düğmeye bas, biz geliriz."

"Ya yanlışlıkla basarsam?" Beni bırakıp kolunu kaldırdı, böylece adam onun ince bileğini sabitleyebilsin. "Ya yanlış alarmsa?"

"Düğmeye tekrar bas. Sonra bana her şeyin yolunda olduğunu belirten bir mesaj gönder."

"Ya yanlış alarm değilse," diye sorar Mac, "ama kötü adamımız sistemi biliyorsa ve alarmı devre dışı bırakmak için düğmeye tekrar basarsa? Sisteminizin kusurları var."

"Gerçekten yanlış alarm değilse, o düğmeye bas ve bana mesaj at. Bir tür güvenli kelimeye ihtiyacımız var." Pis bir sırıtışla kanımı kaynatıyor. "Seni mutlu eden bir kelime söyle."

Yine, gözleri bir saniye için bana kayıyor, sonra tekrar ona dönüyor. "Macallistar beni mutlu ediyor."

Spence alaycı bir şekilde, "Bu çok uzun bir kelime, bebeğim. Daha kısa bir şey söyle."

"Şey..." Yanakları kızarır. "Tamam. Annemin adı Leah'dı."

"Tamam. Leah olsun. Yanlışlıkla düğmeye basarsan, tekrar bas ve bana mesaj at. Bana tüm güzel şeyleri söyleyebilirsin, *Hey Spence, benim hatamdı. Seni seksi buluyorum. Belki bir ara takılabiliriz. Senin kocaman...*" duraksar ve sırıtarak, *"bisepslerini seviyorum. Ama gerçekten kapatmak için, Leah'ı da bir yerlere eklemelisin."*

Mac'in kaşları, Spence'in yaraları kadar derin bir şekilde çatılır. "Peki ya gerçek bir alarmsa, ama Zeke onu iptal etmek için düğmeye basmasını isterse?"

"Jericho." Jay kanepede oturan üçlünün önünde durur. "Eğer bu kelimeyi kullanırsan, bağlamı ne olursa olsun, durum ne olursa olsun, etrafta kim olursa olsun, Jericho dersin, o zaman biz de sertçe müdahale ederiz."

"Jess bunu söylerse paniğe kapılma." Kane, kardeşi yanında durur ve Katrina'nın bakışları Kane'in şişmiş dudağına veya Jay'in şişmiş çenesine odaklandığında sırıtarak hiçbir şey söylemez. Gözleri bana, kucağımda duran ellerime, sonra tekrar erkeklere kayar. Ama hiçbir şey söylemez

. Hepimiz odadaki fili görmezden geleceğiz. "Jess bunu söylediğinde, senin düşündüğün anlamı kastetmiyor."

"Orospu çocuğu, bunu seks kelimesine çevirdin, değil mi?"

"Çocuklar?" Katrina başını oğluna doğru eğip anlamlı bir şekilde kaşlarını kaldırır. "Geç oluyor. Bizim için yaptıklarınız için minnettarım, ama işiniz bitti mi?"

"Evet!" Spence dizüstü bilgisayarının kapağını kapatıp ayağa kalkar. "İşimiz bitti. Evin güvenli, saatin şarjlı, hayatın artık benim telefonumda. Söz veriyorum, sırf eğlence için izlemeyeceğiz. Ön kapındaki kamera için hareket sensörü var, o yüzden bir mesaj alacağım. Ne sıklıkla yemek sipariş ettiğinizi bileceğim. Ama sırf eğlence için içini izlemeyeceğim. Söz veriyorum."

"Tamam." Ayağa kalkarak odaya yoğun bir gerginlik yayılan Katrina, oğlunu yanına çeker, ama elini adamlara doğru uzatır. "Nankör olduğumu düşünmenizi istemem, çünkü değilim, ama muhtemelen hayatımın geri kalanını bu borcu ödemekle geçireceğim, bu yüzden çok teşekkür ederim. Lütfen benim iznim olmadan bir daha paramı harcamayın."

"Hallettik." Jay odada dolaşarak kalan eşyalarını topladı. "Soph'un hayır kurumu bekar kadınlara yardım etmekle uğraşıyor. Sen onun için neredeyse vergi indirimi gibisin." Bana hızlıca bir bakış attı. "Her şey halledildi, fatura almayacaksın. Söz veriyorum."

"Şey..."

"Endişelenme." Kane onun kolunu tutar ama bana geçmişte milyonlarca kez yaptığımız gibi başını sallar. *Bu hareket, "hızlı ol"* anlamına gelir, ben de tabureden kayarak Kane'in arkasından geçerim. Kane, Katrina'ya bir şeyler göstermeye meşguldür. Onun ve Mac'in yanından birkaç santim uzaklıkta geçiyorum ve yemin ederim, Mac'in tehditlerini havada duyuyorum, ama kalabalıktan sıyrılıp koridorda duruyorum, kalbim göğsümden fırlamadan ve dizlerimin üzerine çöküp onun affını dilemeden önce.

Nefret, onun ölümünden daha iyidir. Bunu tekrar tekrar söylemeliyim. Ayı kalmak, onu gömmekten daha iyidir.

Koridorun sonunda durup, adamların onu kapıya götürmesini dinliyorum. "Bu sıkıntılı maun gibi görünüyor," diye mırıldanıyor Kane. "Oldukça standart görünüyor, ama altında kalın çelik var."

kapının arkasında, kapı kapandığı anda yerine kayan ağır bir çubuk var. Kelimenin tam anlamıyla, kendini dışarıda kilitlersen, boku yedin."

"Aslında hayır," Jay gülerek cevaplar. "Bu kapı anahtarla açılmıyor. Parmak izi taraması ve şifre ile çalışıyor. Bu senin için biraz zahmetli olacak, çünkü her seferinde iki elini kullanman gerekecek. Başparmağını sensöre koyup aynı anda şifreni girmelisin. Seni ve çocuğu ayrı ayrı ayarlayacağız. İki parmak izi, iki şifre. Eğer biri içeri girmeye çalışırsa ve eşleşen parmak izi veya şifresi yoksa, fotoğrafı çekilir ve anında bize ve polise gönderilir. Çocuklar şaka yapıyorsa, bu durumda, onu rahat bırakırız. Ama burada olmaması gerektiğini düşündüğümüz biri ise, bununla ilgileniriz."

"Halletmekten kastın..."

"Muhtemelen onların fındıklarını ormana ekeceğiz," diye şaka yapıyor Spence. "Durum ne olursa olsun, biz hallederiz. Zeke bu sefer daha uzun süre kalacak, çünkü *daha yeni* çıktı. Sanırım sana uzak durması için bir emir verilecek. Kapına o gelirse, şahsen gelip ses tellerini koparırım. Başka biri gelirse, durumu anladıktan sonra ona göre hareket ederiz." "Sen güvendesin Katrina." Kane'in sesi değişiyor.

Bilmesem

Daha iyi, benimle konuştuğundan şüphelenebilirim. "Sizi gözetliyoruz, başka hiçbir şey için endişelenmenize gerek yok. Bizim gözetimimizde zarar görmeyeceksiniz."

"Tamam." Sesleri, sanki koridora çıkmışlar gibi biraz daha yüksek geliyor. "Her şey için teşekkürler."

"Sorun değil." Köşeyi dönüp Spence'in Katrina'nın uzattığı eli kabul ettiğini görüyorum. El sıkışıyorlar, sonra Spence arkasını dönüp benim yönüme doğru yürüyor, Jay ve Kane de aynısını yapıyor.

"Eric." Katrina'nın sesi keskin. Çok keskin. "Bir dakika bekleyin lütfen."

Kardeşlerim ciddi ifadelerle ve omuzları düşmüş bir şekilde yanımdan geçiyorlar. Kane geçerken sırtıma vuruyor ve Katrina kapıda bir süre oğluyla konuşurken, ben tekrar görünür hale gelip açık salona adım atıyorum. Sessiz seslerle, anne ve oğul tartışıyor gibi geliyor, ama Katrina'nın onu yeni kapıdan itip kapıyı kapatması sadece bir dakika sürüyor.

Haftalar sonra ilk kez, yalnız başımıza birlikte duruyoruz ve kalbim hala aynı şeyi hissediyor.

"Ne oluyor Eric?" Bir adım öne çıkıyor, sanki kavga etmeye hazırmış gibi kolları sıvıyor. "Cidden, şu anda ne oluyor?" Aramıza elini uzatıyor. "*Seni seviyorum, sen beni seviyorsun, sen güzelsin, yıldızlarımız aynı hızda.*" Derin bir sesle benimle alay ediyor. "*Hadi dans edelim, sevişelim, her şey çok mükemmel.* Gerçekten bir kadın için o kadar çaresiz misin ki, yatmak için bu saçmalıkları mı söylüyorsun? Gerçekten mi? Bu şehirde düzinelerce susamış kadın varken, Checkmate'li bir adamla çıkmak isteyen kadınlar varken, peşinden koşup iyi bir insan olduğuna ikna etmen gerekmeyen kadınlar varken. Onların hepsinden sonra, yine de beni sikmek için beni mi seçtin?"

Onun güzel gözlerine bakıyorum ve pasif kalıyorum. Yardımcı olabilecek hiçbir şey söyleyecek sözüm yok. Yaptığım şeyi telafi edecek hiçbir şey sunacak durumum yok. Bu yüzden ikimizi de mahvediyorum, ama bunu yaparak onu güvende tutuyorum. "Yaptığımız şeyi yanlış anladıysan özür dilerim, Kat. Son geceye kadar senin ne kadar derinden bağlı olduğunu fark etmemiştim, o gece farklı sayfalar okuduğumuzu anladım. Yapabileceğim en nazik şey, bunu bitirmektir, böylece bizim olmadığımız bir şey olduğumuzu düşünmeye devam etmezsin."

Neredeyse hırlayarak burun deliklerini genişletir.

"Biraz eğlenmek istedim," diye devam ettim. "Bunun ötesine geçmesini istemedim."

"Neden ben, o kadar çok kişi senin ilgini çekmek için yalvarırken?" Gözleri yaşarır çünkü öfkелendiğinde ağlar ve bunun onu sinirlendirdiğini bilirim. "Sen acınası birisin," diye tıslar. "Tahmin ettiğimden daha kötüsün; senin tipik bir erkek olduğunu sanıyordum, tembel ve bencil, ama sen çok daha kötüsün. Sen bir yalancı ve hırsızsın, şimdi sana bakmak bile midemi bulandırıyor." Başını sallayarak geri çekilir ve yumruğunu kapıya vurur. "Senden öğreniyorum Eric. Ama daha da kötüsü, kendimden öğreniyorum. Benden uzak dur, oğlumdan uzak dur ve lokantamdan uzak dur."

Kapısı açılır ve duvar ile oğlu arasındaki boşluktan geçmesi on saniye sürer. Mac'in gözleri benimkilere dikilir, çenesi titrer, yumrukları sıkılır. O zaten bir tane aldı.

Bu gece tam anlamıyla yetişkin bir adamı yere serdim ve şimdi ikinci bir denemeye hazır.

"Mac." Sesim acıdan çatlıyor. "Kapıyı sıkıca kapat ve kilitlerin takılı olduğundan emin ol."

"Siktir git, pislik." Kapıyı o kadar sert kapatır ki duvarlar titrer. Başımı eğip, utanç duygusunun beni kaplamasına izin veririm, koridorda dönüp merdivenlere doğru yürürüm. Kilitler o kadar gürültölüdür ki, merdiven boşluğuna girerken yankısını duyabilirim, sonra telefonum bir mesajla çalar.

M÷lk güvenli.

KATRİNA

Başım dik, omuzlarım geriye çekilmiş, saçlarım uygun şekilde kabartılmış, damarlarımdan yeni bir enerji ve kararlılık akarken lokantaya giriyorum. Artık somurtmayacağım. Onun için bir daha ağlamayacağım. Yastığıma sarılıp onun tıraş losyonunun kokusunu koklamayacağım.

Bir daha hiçbir erkek için ağlamayacağım.

Ray ve Gloria'nın yanından geçerken, onlar bana el salladığında gülümserim. Eric'in standının önünden geçerim, ama kalbimin atmak istediği küçük atışı reddediyorum. Beni beklerken ucuz vinil koltukta oturuyor değil; *"sen benim beynimi sikip attın"* kurabiyelerini yemiyor. Görünürde hiçbir yerde yok. Ve bu benim için sorun değil, çünkü ona bakmak beni öfkeliyor ve öfke beni ağlatıyor. Böylesi en iyisi.

Eski sevgilim dün gece evime zorla girdi ve beni çok korkuttu. O her zaman bir baş belası, bir sıkıntı, lanet olası bir baş ağrısıydı, ama benim için hiçbir zaman bir tehdit olmadı. Beni hiç korkutmadı.

Dün geceye kadar.

Şimdi ikiye iki oldum. İki eski sevgili, geçmişimde iki can sıkıcı olay. Biri hayatıma zorla girmek istiyor. Kelimenin tam anlamıyla. Diğeri ise benim *yanlış anlamamdan* dolayı üzülüyor ve bir an önce kaçmak istiyor. Ne yazık ki, ikincisi nefes almaktan daha çok istediğim kişi.

Lanet olsun Katrina! Somurtma.

Gururlu olmaya kararlıyım, kendi ayaklarımın üzerinde durmakta ısrarcıyım, ama dün gece, bir adamla otururken, tek istediğim Eric'in o lanet tabureden kalkıp bana özür dilemesiydi. Onu son gördüğümünden beri geçen haftaların bir yalan olduğunu vaat etmesini, beni kollarına alıp sonsuza kadar benimle kalacağını ve bir daha asla üzülmemem gerektiğini fısıldamasını istedim. Korkumu yenmeye çalışırken beni kucaklamasını istedim, ama tek aldığım şey taş gibi bir sessizlik ve duygusuz bir bakıştı.

Sanki yabancılarımışız gibi. İronik olarak, tüm bunlar başladığında ona verdiğim söz de buydu.

Müşteriler lokantanın yüzde sekseni doldururken, Tammy siparişleri hazırlamak ve içecekleri servis etmekle uğraşıyor. Bu sabah ekstra yoğun görünüyor, Eric'in eski masası bile yeni yüzlerle dolu. Genç bir aile kreplerini yiyor; otuzlu yaşlarında, dördüncü nesil muhasebeciye benzeyen bir adam, mükemmel küçük karısı ve mükemmel küçük kızıyla oturuyor. Annenin saçları şık ve kıvrımlı, küçük kız ise sevimli kıyafetine tek bir parça bile düşürmeden kreplerini yiyor.

Onları ve beyaz çitlerini siktir et.

Tammy bir masadan diğetine koşturuyor, ama bunu gülümseyerek ve kalçalarını sallayarak yapıyor. O masa bir zamanlar her gün görmeye alıştığım bir adama aitti. Erkeklerden nefret eden tavırlar takınıyordum, ama her gün onu izliyor ve bekliyordum. O geldiğinde gülümserdim, özel menüyle ilgili sorularına sinirlenmiş gibi davranırdım ve tüm bu süre boyunca, onun midemi kıpır kıpır ettirmediğini göstermeye çalışırdım.

Bazı erkekler gürültücüdür ve dikkat çekmek isterler. Bazıları ise sizi güvende hissettiren sessiz bir özgüvene sahiptir. Geniş göğüsler ve güçlü kollar, ağızları nadiren kullanılsa bile rahatlatıcıdır. Onlar en tehlikeli erkek türüdür, çünkü sessizlikleri içinde her şeyi izlerler.

Somurtma!

"Katrina?" Stefan'ın sesi mutfaktan geliyor ve beni hızla döndürüyor. O, ileriye doğru koşuyor ve sanki bir gergedan gibi saldırıyor gibi görünüyor. Restoranın içinden geçip beni sıkıca kucaklıyor ve nefesimi kesiyor. "O pislik yine senin evinde sorun çıkardı mı?" İşlerimin herkesin önünde konuşulmasını istemediğimi bildiği için sözleri fısıltıdan ibaret, ama fısıltılı homurtusunun ardındaki yoğunluk aynı.

Tehlikeli.

"Ne yaptı tatlım? Sana zarar verdi mi?"

"Her zamanki gibi davrandı." Onun etrafından dolaşmaya çalışıyorum. "Mac, tatlım." Mac'in elini tutup dikkatini mükemmel küçük aileden uzaklaştırıyorum. "Git otur ve İngilizce kitabını oku.

Sana hemen bir şeyler yiyecek getiririm." Oğlum, onda hiç görmediğim bir tehlike havasıyla uzaklaşır uzaklaşmaz, Stefan'a dönüyorum. "Bırak şunu."

"Bırakmayacağım!" Beni koridora kadar takip ediyor, banyoları geçip soyunma odasına giriyor. "Katrina! Ne oldu?"

"Kapımı kırdı. Bu onun alışkanlığı galiba." Çantamı dolabıma attım, metal tokalar çelik kenarlara çarptı. "O, cezalandırıldığında duvara tekme atan bir çocuk gibi. Tek yaptığı buydu; şimdi *yine* tutuklandı; oğlum kendini travmatize etti ve henüz bunun farkında bile değil, ben de yeni ön kapımın şifresini unuttum, bu yüzden muhtemelen bu gece burada uyuyacağım."

Gözlerini devirip, belime yeni bir önlük bağlamamı izliyor. "Yeni bir kapın mı var?"

"Evet, Checkmate'deki arkadaşlar halletti. Bir güvenlik sistemi kurdular ama açıkçası nasıl kullanıldığını hatırlamıyorum. Dün gece adrenalinle doluydu. Onlar açıklarken dinlediğimi sanıyordum ama şimdi hepsini unuttum."

"Tatlım..."

"Sorun yok." Titreyen elimle onu susturmak için elimi kaldırdım. "Mac şifresini hatırlıyor, bizi içeri alabilir. Spence'e daha sonra mesaj atıp geri kalanını hallederim."

"Spence mi?" Stefan kalın kaşlarını çatı. "Spence de kim?"

"O benim *güvenlik uzmanım*." Ellerimi kaldırıp havada tırnak işareti yapıyorum. "Kartvizitinde öyle yazıyor. Beni hızlı aramaya eklediğini ve ona 24 saat boyunca ulaşabileceğimi söyledi. *Ulaşabileceğimi*." Durup ona sert bir bakış attım. "Erişim demedi, sanki ben lanet bir askermişim ve onun dilini biliyormuşum gibi ulaşabileceğimi söyledi. Şimdi, paniğe yol açmamak için panik düğmesi demediğimiz, panik düğmesi olduğu iddia edilen şık bir saatim var."

"Tatlım..." Geçmeye çalıştığımda beni durdurur. "Çok kafam karıştı. Spence'in Checkmate'den olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet."

"Spence senin *güvenlik uzmanın*, Eric değil mi? Checkmate'de çalışan ve kimse görmediğini düşündüğünde elini tutmayı seven Eric mi?"

"El ele tutuşmuyoruz!" Dolabımı kapatıp kapıya doğru yöneliyorum. "Eric..." Derin bir nefes alıyorum. "Eric bir zamanlar müşterimizdi, ama bir aydır buraya gelmiyor. şimdilik bizim hamburgerlerimizi yemiyor."

"Ama..." Sinirli bir şekilde beni koridora kadar takip eder. "Neden senin güvenlik görevlin o değil, tatlım? Mantıklı seçim bu."

"Neden olsun ki? Bu, Ray'in benim güvenlik görevlim olmadığı için kızmak gibi bir şey." Yemek salonuna dönerken dolu kahve fincanını alıp, bahsettiğim adama doğru yöneldim. "Günaydın Ray. İyi uyudun mu?"

"Evet." Bardağıma daha yakın kaydırıyor, böylece içkiyi dökebileyim. "Sizler iyi misiniz? Sanki yanlış bir şey yapmışım gibi adımı bağırdığınızı duydum. Yanlış yaptığınızı söylemiyorum, çünkü elli yıllık evlilik hayatım bana, bir kadın adımı bağırdığında, muhtemelen benim hatam olduğunu öğretti. Ama yine de, suçlamaları bilmek istiyorum, lütfen."

"Hayır." Elimi omzuna koyup sıkıştırıyorum. "Başın belada değil. Sadece bir şeyi anlatmak için seni kullandım."

Gülerek çenesi titrer. "Bütün güzel kızlar öyle yapar."

Stefan'a dönünce, fark ettiğimden daha yakın olduğu için neredeyse ikimizi de haşlıyordum ve çarpıştık. "Düşündüğün gibi değil, bu yüzden bunu bırakmanı istiyorum. Sana yalvarıyorum." Dönerek, Tammy mutfaktan kahvaltı tabaklarını çıkarıp masalara koyarken ben de daha fazla kupa dolduruyorum. Kek buzdolabına gidip yulaflı kek alıp mikrodalgaya yirmi saniye koyuyorum. Sonra ekstra bir kaşık dondurma ekleyerek çikolatalı milkshake yapıyorum. Stefan yaptığım her hareketi izliyor ama ben onu görmezden gelip oğlumu izliyorum.

Mac, başını eğmiş bir şekilde bir kabinde oturuyor ve okulun her çocuğa okuması için verdiği prensesler ve krallıklar hakkında eski bir kitabı tutuyor, ama dün gece spor salonundaki atletik antrenörün sardığı eline bakıyor. Bize hiçbir şeyin kırılmadığının, kesinlikle bir sorun olmadığını söylediler, ancak hafif bir şişlik hafta sonu antrenman yapma planlarını engelleyebilir, bu yüzden şimdilik elini sarıyorlar ve düzenli olarak buz uygulaması yapmasını hatırlatıyorlar.

Oğlumun dün gece bağırarak babasını yere düşürecek kadar sert bir şekilde vurduğunu hatırlayınca nefes almakta zorlanıyorum.

Zeke'ye sempati duymuyorum, ama bebeğim bunun onun gerçeği olduğu bir dünyayı bilmek zorunda kalmamalı. Onu yaratan iki kişi arasında seçim yapmanın ne demek olduğunu ya da babasının o kadar hızlı uzanmasıyla, yemek yediğimiz sehpanın ağırlığı altında patlamasının neye benzediğini bilmek zorunda kalmamalı.

Oğlum, anne ve babası olan, beyaz çitli bir evi ve muhtemelen bir golden retriever köpeği olan normal bir hayatı hak ediyor. Ama elinde olan tek şey, evlenmemiş bir aptal, lokantada geçirdiği uzun saatler, ayak parmakları neredeyse önünden çıkacak kadar eskitmek zorunda olduğu ayakkabılar ve stresi o kadar fazla ki, onun da stres yapmasına neden olan bir anne.

İşlerin bizim için böyle sonuçlanmasından nefret ediyorum. Eric'in fikrini değiştirip bize geri dönmesini hala istememden daha da çok nefret ediyorum. Ve *özellikle*, onun oturduğu masaya bakıp, her an içeri girip bana her şeyin yoluna gireceğini söyleyeceğini ummaktan nefret ediyorum.

Bize hiçbir borcu yok, ama onun sessiz güveni beni her zaman rahat hissettirirdi. Bekar bir aptal, rahat hissetmemesi gerektiğini bilmelidir, çünkü bu kesinlikle asla uzun sürmez.

Milkshake'i bitirip uzun bir bardak içine döktüm, üstüne bir pipet taktım, geçerken sıcak muffin'i aldım ve hepsini Mac'in önüne koydum, sonra da kafasının üstüne bir öpücük kondurdum. "Seni seviyorum, bebeğim. Seni tahmin edebileceğinden çok daha fazla seviyorum."

"Biliyorum." Küçük gamzeleri görünene kadar gülümser, sonra milkshake'i kapar ve pipeti dudaklarının arasına alır. "Ben de seni seviyorum anne. Senin tahmin edebileceğinden çok daha fazla."

MAC

2 HAFTA SONRA

Zil çaldığı anda okulun ön kapısından dışarı fırlıyorum. Normalde arkadaşlarımı beklerim, böylece spor salonuna veya lokantaya birlikte yürüyebiliriz, ama bugün yapmam gereken işler, halletmem gereken sorunlar ve güvende tutmam gereken bir annem var. Bu yüzden koşarım ve çimlerin güney ucunda Benny'nin tiz ıslığına duymamış gibi davranırım, ya da *çoğu* zaman birlikte vakit geçirdiğimiz kızların dolaplarının yanında dururken çıkardıkları aptalca kıkırdamaları duymamış gibi davranırım.

Normalde arkadaşlarımla yürüyüp şakalaşarak, şehri geçip gitmemiz gereken yere doğru ilerlerken çok heyecanlanırım. Çoğu zaman hepimiz aynı yere gidiyoruz zaten.

Rollin On spor salonu.

Ama bugün, kimseye söyleyemeyeceğim bir yere gitmem gerekiyor ve annemin Rollers'a bugün antrenmanımın nasıl gittiğini sormamasını ummam gerekiyor. Hayatımda ilk kez, gönüllü olarak spor salonunu asıp, ağrıyan bacağım ve garip bir şekilde çarpan kalbimle ters yönde koşuyorum.

Spor salonu, dünya şampiyonu bir dövüşçü olmak için kariyerim için.

Ama bu kadar yakınımda ve şu anda böyle bir şey yaşanırken şampiyon olmanın bir anlamı yok.

Sırt çantam kışıma vururken, şehri geçmek için hızlı bir koşuyla yirmi dakika sürüyor, ama sorun değil; spor salonuna gitmek de o kadar sürerdi. Şehrin dışını belirleyen tren raylarını geçiyorum, sonra hızla gelen bir arabanın beni ezmemesi için toprak yolun kenarına geçiyorum. Belki de kendime bir bisiklet almalıyım, çünkü bir araba yanımdan hızla geçip neredeyse kışıma ezdiğinde

, yaralanırsam ve annem hastaneye çağrılırsa başımın ne kadar belaya gireceğini anlıyorum... *yine*.

Tabii ki benim için korkacak, ama artık öfkesi endişesini gölgede bırakacak noktaya geldi ve sinirinden beni bir arabanın önüne itebilir.

Hedefe yaklaşırken koşum yorgun bir tempoya dönüşür; bacağım ağrımaya başlayınca koşum yürüyüşe dönüşür ve nefes almakta zorlanırım, ama yirmi beşinci dakikada son virajı dönerim ve iflas etmiş çiftçilerin tozlu çiftliklerine çok benzeyen bu berbat eski yere gülümserim... ta ki bazılarının son teknoloji ürünü olarak tanımlayabileceği binaya doğru yürümeye başlayana kadar.

Hatta askeri bir yapı.

Sadece şans eseri, geçerken devreye giren kameraları fark ediyorum, belirli bir kontrol noktasına ulaşana kadar beni takip ediyorlar, sonra başka bir grup devreye giriyor ve zorbalara ve narsistlere karşı durmaya kararlı genç çocuğun gözetimini devralıyor.

"Merhaba?" Önümdeki betonarme binada beni içeri çeken bir hoş geldiniz tabelası yok. OPEN yazan neon tabelalar ya da dilini yalayan ve kafası *yukarı doğru* boşalmış gibi görünen tuhaf, iki metre boyunda plastik bir dondurma heykeli yok. Hiçbir yerde giriş tabelası yok, hatta açık olduğunu gösteren bir otoparkta park edilmiş araba bile yok.

Sığınağın etrafında dolaşıyorum, garaj kapısı olabilecek bir şeye gözlerimi kısıyorum, sonra geri dönüp lanet olası bir canavarla göz göze geldiğimde kız gibi çığlık atarak ödüm patlıyor. "Kayboldun mu, evlat?"

Gözlerinin üzerinde bir yara izi, kalın alnında tek bir kırışıklık ve gözlerini tamamen açıktaki bırakan bir saç kesimi var, böylece beni retina lazer ışınlarıyla yakıp kül edebilecek şekilde bakabiliyor. "Beni çok korkuttun asker. Cidden bacağıma işedim."

"Bana asker deme, seni küçük pislik. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Burada ne işin var?"

Boğazımı temizliyorum çünkü bu adam, gece yarısı benim dairemdeyken olduğundan daha da korkutucu görünüyor gün ışığında. Kapımızı değiştirirken gülümsüyordu; bir iki şaka yaptı ve annemi rahatlatmaya çalıştı.

Ama Şimdi vahşi doğada Bear Grylls gibi, tabii Bear Grylls'in annesi Annie Wilkes ve babası da Teksas Katliamı'ndaki Leatherface olsaydı.

Steroid almış gibi.

"Ah... Buraya, zamanınızı ve rehberliğinizi satın almak için geldim."

"ÖĞretmenlik mi?" Spence'in yara izi olmayan kaşı kalktı. "Bu gerçek bir kelime mi, yoksa beni eğitimsiz hissettirerek bana saygısızlık mı yapmaya çalışıyorsun?"

"Bu gerçek." Gözlerim, onun ağaç gövdesi gibi bacaklarına bağladığı tabancaya bakmaya devam ediyor. "Bugün bilgisayar laboratuvarında araŐtırdım. Yani bana öğretmeni istiyorum."

"Ne öğretmemi?" Başını yana eğiyor. "Kıını silmeyi mi? Evlat, sen beş yaşındasın ve tuvalet sorunların benimle hiçbir ilgisi yok."

"Ben on dört yaşındayım." Aklımdan çok cesaretimle bir adım öne ıkıyorum. "Ve ikimiz de bunu biliyoruz, çünkü geçen hafta beni ve annemi tüm o süslü bilgisayarlarından geçirdin. Bize sana 24 saat ulaşabileceğimizi söylemiştin."

"Ona erişim hakkı olduğunu söyledim. O çok güzel, göğüsleri muhteşem ve bir erkek ona uzun süre baktığında kızarıyor."

"Oroşpu ocuğu. O benim annem!"

"Kendi kıını silebilecek kadar büyüdüñ, ama annenin seksi olduğunu anlayacak kadar büyüdüñ mü? Sandığın kadar olgun değilsin." Arkasını dönüp beni eliyle uzaklaŐtırıyor. "Şimdi evine git ve burada olduğunu kimseye söyleme."

"Kadınları sevecek kadar büyüdüñ," diye onun uzaklaşan sırtına bağırıyorum. "Göğüsleri ve benzeri şeyleri seviyorum."

Spence geniş sırtını sarsarak gülüyor ve annemle konuŐurkenki aynı gülümsemeyle bana dönüyor. "Göğüsler dediğinde sesin çatladı. Bu kelimeyi söylediğinde sesin gerçekten çatladı."

"Bu kızın babasını tanısaydın senin de sesin atlardı. Göğüsleri severim, ama boynumun kırılmamasını da severim, o yüzden düşüncelerimi kendime saklıyorum ve çok uzun süre bakmıyorum."

"Kendini erkek mi sanıyorsun?" Bir adım öne çıkar. "Atış poligonuna gelip sert adam mı olmak istiyorsun?"

Omuzlarımı dikleştirip göğsümü kabarttım. "Ben erkeğim. Doğduğum günden beri evimin erkeği benim. Annemin artık güvende olmadığını hissediyorum."

Sonunda gözleri değişir. Şakadan öfkeye. "Neden güvende değil? Evinizi kulaklarınıza kadar güvenlik kameralarıyla donattık."

"Zeke giderek daha fazla öfkeleniyor. Eskiden sızlanıp küfür ederdi, sonra kapıları tekmelemeye başladı. Geçen hafta orada olmasaydım ne olurdu? Beni görmek istediğinde ben orada olmasaydım ne olabilirdi? Onu itmiş olabilir. Kapı zaten kırılmış olduğu için onu tekmelemiş olabilir."

Ellerini havaya kaldırır. "Benden ne istiyorsun, evlat? Sana silah veremem. Senin kanepende yaşayıp seni koruyamam. Şey, yani, sanırım yapabilirim," diye düşünür. "Ben kiralanabilirim, ama senin o kadar paran olduğunu sanmıyorum, ayrıca iyi niyet ve gökkuşağı osurukları faturalarımı ödemiyor. Sana yardım etmek istiyorum, ama o Gladiator'ı kurmak zaten bir iyilikti."

"Bana silah vermeni istemiyorum. Ama bir saatini ayırıp bana silah kullanmayı öğretmeni istiyorum."

O kadar yüksek sesle güldü ki, irkildim. "Bir çocuğa silah vereceğimi düşünüyorsan, sen delisin!"

"Ben lanet olası bir çocuk değilim!" Bir adım öne çıkıyorum. "On dört yaşındayım ve bu yaşın siz yaşlılar için çok küçük görüldüğünü biliyorum, ama annem on beş yaşında hamile kalmıştı. Ailemdeki insanlar çabuk büyürler çünkü dünya bizim yetişmemizi beklemez. Genç olmam, aptal olduğum anlamına gelmez. Sizden bana silah *vermenizi* istemiyorum. Buraya geldiğimde yanımda olmayan hiçbir şeyle buradan ayrılmayacağım."

"Peki ne istiyorsun?"

"Sadece öğrenmek istiyorum. Bana bir saatinizi, bir şeridi, biraz eğitim ve birkaç mermi verin. Bana verdiğiniz kağıt hedefe dışında hiçbir şeye doğrultmayacağım."

Gözlerini kısarak sordu. "Evde silah var mı?"

"Hayır. Annem evde silah olmasını istemiyor, ki bu oldukça mantıklı, çünkü çocuğu sürekli aptalca şeyler yüzünden hastaneye kaldırılıyor."

"Haklısın."

Omuzlarımı kaldırıp, yorgun bir homurtuyla indiriyorum. "Silah bulmamın imkânı yok, bu yüzden evde ne olduğumu merak etmene gerek yok. Sadece öğrenmek istiyorum."

"Kullanmayacaksan neden öğrenmek istiyorsun?"

"Muhtemelen bize lanet olası bir üçgende x'i bulmamızı istedikleri için! Yararsız bilgi, ama bir gün yararlı olabileceğini asla bilemezsin. Sadece biraz ileri görüşlü olmanı istiyorum. Ve..." Durup derin bir nefes aldım. "Şey... Sana bir teklifim var."

BU ADAM benden kolayca 60 cm daha uzun, üç kat daha geniş ve elleri kafamdan daha büyük. Pazıları neredeyse benim vücudumdan daha kalın ve omuzları yüzünden onun yanındaki bu küçük alana zar zor sığıyorum, ama yine de idare ediyorum, çünkü anneme bakmam gerekiyor ve bunu kendi yüzümü vurmadan yapmak istiyorum.

Kendimi Spence'in sığınağındaki o koridorlardan birinde, kulaklarımda dalgalar yaratan çok büyük kulaklıklar ve gözlerimi kapatan çizikli güvenlik gözlükleriyle buluyorum. Burada başka biri daha var, her üç saniyede bir kağıt hedefe ateş ediyor ve yüksek sesli patlama beni irkiltiyor.

Her seğirdiğimde, Spence kaşlarını kaldırıyor ve bana bu işi kaldıramayan küçük bir korkak olduğumu hatırlatıyor. Bu yüzden kendimi topluyorum, göremediğim adamı ve kağıt hedefinin ortasına attığı isabetli atışları görmezden geliyorum ve titreyen ellerimle küçük silahı alıyorum.

"Bu bir Smith and Wesson MP Shield." Spence gözlerini benimkilere indirir. "Bir kız isterse tavsiye edebileceğim bir silah. Küçük eller falan için." Gözlerimi kısınca gülümser. "Küçük, çantada kolayca saklanabilir ve uzun kabzası sayesinde sağlam bir ateşleme tutuşu sağlamak biraz daha kolaydır. Sürgü

diğer silahlara göre biraz daha hantaldır, ama yeni başlayanlar için fena değildir. Şarjöründe yedi mermi, namluda bir mermi bulunur."

"Sekiz mermi mi?"

"Doğru. Sekiz atışla onları yere seremezsen, kışını alıp atış poligonuna geri dönüp daha fazla pratik yapman gerekir. Emniyet kilidi yan tarafta. Hazır olana kadar parmağını tetikten çek." Uyluklarından çok daha büyük olan silahı çıkarır ve benim şeridime doğrultur. "Yavaş ol, nefes al, konsantre ol."

Kağıt adamımın alnını delip geçen bir atış yaptığında irkildim.

"Çekimlerinizi gruplandırmaya çalışın. Hiçbir şeyi aceleye getirmeyin. Sahada olduğum zamanlarda bile çekimlerimi aceleye getirmiyorum."

"Sahada çok zaman geçirdin mi?"

"Fazla." Bir başka atış, daha önce açtığı delikten geçip beni ağzım açık kalmış halde bırakıyor. "Yıllarca pratik yaptım ve içgüdülerim seni eve göndermem gerektiğini haykırsa da – ki içgüdülerim nadiren yanılır – yine de sana, senin şu anki yaşından daha küçükken atış yapmayı öğrendiğimi hatırlatma ihtiyacı duyuyorum."

"Yani, bir bebek gibi mi?"

Gülümser ve bir atış daha yapar. "Evet, ama ben üç yaşındayken bile sen on üç yaşındayken olduğundan daha büyüktüm."

"On dört."

"Uh-huh. Ben de tek anneli bir aileden geliyorum, bu yüzden kuralları biraz esnetip senin yetkinleşmene yardım etmeye hazırım, ama bunu kimseye söylersen ve işimi ya da hayatımı tehlikeye atarsan, bambu çubuklarla tırnaklarını söküp atarım. *Anladın mı?*"

"Um... *anladım*, sanırım. Peki, teklifime gelince..."

Hala nişan alırken, dinlediğini belirtmek için çenesini hafifçe kaldırır. "Konuş benimle. Ben bir iş adamıyım; tartışmaya açığım. Özellikle de sonunda kazanan ben olursam."

"Şey..." Kalbim göğsümde çarpıyor. Bu kadar gergin olmamalıyım. "Bu teklifi kısa bir süre önce başka birine yaptım, ama o işi batırdı."

"İkinci el teklif mi alıyorum?" Kaşlarını kaldırdı. "Siktir git. İlgilenmiyorum."

"Hayır, beni dinle!" Diğer şeritteki adam sessizleşip saçmalamayı bıraktığında bağırmayı kesiyorum. "Annem bekâr ve bence yalnızlık çekiyor. Hayatında güvenebileceği bir erkeğe ihtiyacı var."

Spence silahını önümüzdeki tezgaha vurur ve iri vücudunu bana doğru çevirir, gözlerini bana diker. "Bitir."

"Şey." Yutkunuyorum. "O iyi ve güzel bir kadın. Onun seksi olduğunu düşündüğünü söyledin ve bu beni biraz rahatsız etse de, sanırım bu iyi bir işaret. Sen işlerini kontrol altında tutuyorsun; sen yanıdayken Zeke ona asla zarar vermez ve ben de onun evde yalnız kalacağıma güvenmesini sağlayacağıma söz veriyorum."

"Neden evde yalnız kalacaksın?" "O

randevuya çıktığında." "Kiminle çıkıyor?"

"Sen! Dinlemiyor musun?"

"Evlat..." Göğsü bastırılmış bir kahkaha ile titriyor. "Annemi pazarlayıp duruyorsun? Sen ne tür bir sapık herifsin?"

"Pezevenklik yapmıyorum," diye terslerim. "Onu güvende ve mutlu etmeye çalışıyorum. Bu ne anlama gelirse gelsin, nasıl olursa olsun, o hem güvende hem de mutlu olmalı. Yani, ona çıkma teklif edersen, yemek yiyene kadar kendimi tutabilirim. Eve döndüğünde hala gülümsüyorsa, seviye atlarsın ve onu ikinci kez dışarı çıkarabilirsin. Başka birini seçmiştim ve yemin ederim, o herifi sevmiştim. Onun için onu gerçekten sevmiştim ve onların birlikte olduklarını biliyorum, çünkü onun beyaz kışını onun yatağında gördüm. Ama o ortadan kayboldu ve onun kalbini kırdı. Şimdi o benim kara listemde çünkü annem onu duymadığımı sandığında ağlıyor."

"Annen ağlıyor mu?" Spence'in gözleri kararır. "Bir erkek yüzünden mi?"

"Asla itiraf etmez." Dik duruyorum. "Çalışıyor, beni izliyor, uyuyor. Hepsi bu. Ama geçen bir yıldır, çalışırken daha çok gülümsüyor ve o pislik onu kızdırdığında kızarıyor. Onu izlediği sürece ben de onu izledim; onun layık olduğuna karar verdim, ona çıkma teklif etmesi için yeşil ışık yaktım, ama o ortadan kayboldu ve annem artık gülümsemiyor."

Spence'in gözleri farkına varınca büyüdü. "Kahretsin, evlat. O adamla olan husumetini gidermek için ateş etmeyi mi öğreniyorsun?"

Ben burun kıvrırım. "Hayır. Ona öyle bir şey yapmadı. Ama eğer öylece çekip gidip onu tanımıyor gibi davranabiliyorsa, o zaman onu hak etmiyor demektir. O, yarım yamalak girişimler için fazla mükemmel, o yüzden o elendi. Şimdi sana bakıyorum."

"Belki de çıkmak istemiyorum. Belki de yatakta... bilirsin, sapıkça şeyler yapmayı seviyorum. Hala onu bana satmak istiyor musun?"

"Dostum! Hayır. Böyle şeyler söyleme!"

"Peki!" Ellerini havaya kaldırır. "Bunu söylememi sen istedin. Kim olduğumu ya da ne tür kızlardan hoşlandığımı bilmiyorsun. Kapalı kapılar ardında o kızlara ne yaptığımı bilmiyorsun, ama şimdi bana onları kırbaçlamayı sevdiğimi söylememi zorluyorsun, ama yine de anneni sanki köfteli sandviçmiş gibi sunuyorsun. Test sürüşü yapmadan araba satın alıyorsun, bu düpedüz aptallık. Baban bu kadar aptal bir pislik olmasaydı, sana bunu öğretirdi."

"Boş ver." Arkanı dönüp parçalanmış hedef kağıdını inceliyorum. "Söylediklerimi unut. Zaten 'sapıkça' diyerek her şeyi mahvettin. Buna katılamam."

"Belki diğer adam iyi bir nedenden dolayı ortadan kaybolmuştur. Ya da belki grip olmuştur ve yataktan kalkacak gücü yoktur. Belki Katrina'nın ona çorba getireceğini umuyordur, ama şimdi *onun da ortadan* kaybolduğunu düşünüyordur. Bunu hiç düşündün mü?"

"O hasta değil." Öfke kanımda dolaşıyor ve kulaklarımı kızartıyor. "Onu gördüm. Kendini kurnaz sanıyor, ama onu çalışırken falan gördüm. Hasta değil; sadece annemi umursamıyor. Ve eğer onu pazarlayacaksam, bulduğumuz adam onu gerçekten umursamalı. Eğer annem onun dünyası değilse, o zaman annem onun değil."

Spence silahına geri dönüp yeni bir atış için hazırlanır, ama omuzları kahkahadan titrer. "Beni iyi bir seçenek olarak gördüğüne inanamıyorum. Bana baba demek mi istiyorsun?"

"Hayır. Kes sesini."

"*Onun* bana baba demesini ister misin?"

"Dostum!"

Arkamızdaki alana bir gölge düşer ve beni oraya çeker.

Eric, beyaz bir yüz ve yorgun gözlerle kabinimin girişinde duruyor. Beni inceliyor. Yemin ederim, hayalet görmüş gibi görünüyor. "Kayıp olduğum için

ortadan kaybolduğum için özür dilerim."

ERİC

Mac'in Spence ile yaptığı tüm konuşma boyunca, başımı ellerimin arasına alıp dirseklerimi tezgaha dayayarak kendi şeridimde durdum. Annesine bakmak istediği kısımlar, ateş etmeyi öğrenmek istediği kısımlar, hatta Spence'in hasta olduğu ve yatakta kadınları kırbaçlamayı sevdiği kısımlar bile.

Hepsini kıskançlık ve mizahın karışımıyla dinledim. Kıskançlık, çünkü Mac tamamen işine odaklanmış ve beni geride bırakmaya hazırdı, ama mizah, çünkü Spence onun benim olduğunu bildiği halde öne çıkıp beni hayatından çıkarması imkansızdı. Onun benim olmadığını yemin etsem bile.

Ama kalbim, benim ortadan kaybolmam ve yokluğumun Katrina'yı nasıl incittiği kısmına kadar kırılmadı.

Uzaklaşmanın tek amacı, onun incinmemesi.

Şimdi onların arkasında durarak, itiraf edemeyeceğim kadar çok özlediğim çocuğu ilk kez yakından görüyorum ve sağından bir adım ötedeki tezgahın üzerinde duran silahı inceliyorum. Bu çok tehlikeli; annesinin kalbini kıracak, ama aynı zamanda buna karşı da değilim.

Onları daha güvende tutabilecek hiçbir şeye karşı değilim. Belki Gemma'ya öğretmiş olsaydım, işler farklı sonuçlanabilirdi.

Onu inceliyorum ve boğazıma düğümlenen yumruğu yutuyorum. Yorgun, bitkin ve endişeli görünüyor. On dört yaşında, ama gözleri sorumluluk ve erkek olmayı anlatıyor. O silahı alıp beni öldürse, bu hiç de haksızlık olmazdı.

"Ortadan kaybolduğum için özür dilerim." Boğazımı temizledim. "Umursamadığım için değil, yemin ederim. Ve bunu şu anda itiraf edebiliyorum çünkü buradayız." Spence'in sığınağını işaret ettim, kimsenin bizi duyamayacağı güvenli mekanını. "Annen ve benim aramızda senin bilmen gerekmeyen çok karmaşık bir durum var, ama sanırım bu tren..."

zaten istasyondan ayrıldı. Ne bildiğini düşünürsen düşün, bu... karmaşık bir durum. Bundan ötesini açıklayamam ve bunun berbat bir durum olduğunu biliyorum, çünkü onu senin sorumluluğun olarak görüyorsun, ama olması gereken bu. Senin istediğin kişi olamam, Mac. Ve annenin ihtiyaç duyduğu kişi de olamam. Hayatım tamamen karışık ve uzaklaşmak sana bir iyilik yapmaktı, seni bu karmaşaya sürüklememek içindi.

O benim sözlerimi dinliyor, istediği gibi yüzüme tokat atmak yerine olgun bir şekilde sindiriyor, sonra öne çıkıp kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Sana yeşil ışık yaktım, FuckWhit. Onu sana emanet ettim; en iyi arkadaşımı senin savunman için aradım. Ona yanıldığını ve her şeyi kontrol altında tuttuğumu söyledim. Ama o sana ihtiyaç duyuyordu; senin ona gelmeni istiyordu ve onu teselli edebileceğin anda sen çekip gittin. Ben buna yardım etmek demem." Bir süre durur ve bakışlarını benimkilere diker. "Bence sen bir korkaksın."

"Mac..." Nefesimi veriyorum. "O kadar kolay değil."

"Onun sana gülümsemesini istiyorsun. Elini tutup ona güzel olduğunu söylemek istiyorsun." Ben şaşkınlıkla bakarken o başını sallar. "Evet, birbirinizden hoşlandığınızı bilmediğimi mi sanıyorsun? Birlikte vakit geçirdiğinizi bilmediğimi mi sanıyorsun? Ben kör değilim, FuckWhit, sağır da değilim. Sizi yakından izliyordum. Tüm o sevimli şeyleri istiyorsun; ben spor salonunda yatıya kaldığımda onun yatağında uyumak istiyorsun; karanlıkta dans etmek ve güzel sözler söylemek istiyorsun, ama onun bir kahramana ihtiyacı olduğu tek anda kaçırıyorsun. Senin için her şey çok zor. Onun bebek babası sorunları ve ağzı bozuk bir çocuğu var. Sen bunu kabul etmemiştin, bu yüzden onun biraz desteğe ihtiyacı olduğu anda kaçırıyorsun."

Bir adım daha öne çıkıyor, böylece aramızda sadece bir metre kadar mesafe kalıyor. "Çocuk işlerini kolaylaştırmaya hazırdım. Hiç sorun çıkarmazdım. Hatta, varlığımı fark etmene bile gerek kalmayacaktı. Çocuk işlerini silip süpürürdüm, bebek babası işlerini de kontrol altına almaya çalışıyordum. Senin için temiz bir sayfa açmak için çalışıyordum, ama işler zorlaşır zorlaşmaz, sen hemen korkaklık ediyorsun."

"Çocuğu silmek mi istiyorsun?" diye bağıríyorum. "Siktir git, Mac! Annenle çıkmak isteyen her erkek, cesaretini toplayıp onun çocuğıyla da çıkmalı." Öfke ve kalp kırıklığı göğsümde savaşıyor. "Kendini silemezsin! Ve bunu yapmana izin veren her erkek, seni

onu istiyor ama çocuğunu istemiyorsa, onu hak etmiyor! Ona cehennemi yaşat. Kapından giren her erkeğe cehennemi yaşat ve bunun için uğraşmasını sağla. Zayıf olanları eleyip doğru olanı bulmalısın."

"Eh, bu işe yaramıyor, değil mi?" Göğsünü yumruklar. "Kolaylaştırıyorum, zorlaştırıyorum, ne yaparsam yapayım, sen yine de sızlanıyorsun. Şimdi geceleri ağlıyor ve saman nezlesi varmış gibi davranıyor."

"Mac..."

"On dört yıl, neredeyse kış geldi ve ilk kez saman nezlesi oluyor! Defol git buradan. Sen onu terk ettin, ona layık olan hiçbir erkek bunu yapmazdı. Şimdi sen yoktun ve Spence ona göz kulak oluyor. Siktir git DeWhit. Onun kalbini kırdığın için siktir git."

"Onunla birlikte olamam, Mac! Evin reisi olmak mı istiyorsun? O zaman benim yapmak zorunda kaldığım seçimi sen de yap. Annenin mutlu olmasını mı istiyorsun, yoksa hayatta kalmasını mı?"

Bu onu yavaşlatır. Yüzü solgunlaşır ve gözleri benimkilerle arasında gidip gelir. "Ha?"

"Sana açıklayamayacağımı söyledim! Her şey berbat durumda, Mac. Onu korumak için uzak duruyorum. İkinizi de korumak için. Hayatının berbat olduğunu mu düşünüyorsun? Bir lokantada çalışmanın berbat olduğunu mu düşünüyorsun? Evet, öyle; zor bir iş; annen her gece işten döndüğünde sırtı ağrıyor ve maaşı berbat, ama olabilecekler ile karşılaştırıldığında bu korunan bir hayat. Annen her cuma akşam yemeğine çıkmadığı için dünyanın sonu mu geldi sence? Yapabilseydim yapardım! Ama onun yaşamayı seçiyorum. Şimdi sen erkek olmalısın. Onun çiçek ve akşam yemeği almasını, ama gecenin sonunda tabutta yatmasını mı istiyorsun, yoksa şu anki durumdan memnun musun?"

"Cap." Spence çocuğun yanından geçip ağır elini omzuma vurur. "Yeter."

"Hayır! Yeterli değil." Elini itip Mac'e dönüyorum. Yüzü hayalet gibi solgun, dudakları titriyor. "Eğer bu evin erkeği olmak istiyorsan, artık erkek gibi davranmanın zamanı geldi. Mum ışığında akşam yemeğini mi seçiyorsun Mac, yoksa hayatı mı? Çünkü ben onun hayatını seçiyorum!"

"Ne demek istediğini anlamıyorum." Sesi titriyor. Uzun zamandır erkek gibi davranmaya çalıştı, ama şimdi çok fazla zorlandığından

içindeki çocuk ortaya çıkıyor. "Neden annem hakkında böyle konuşuyorsun? Neden tehlikede?"

"O tehlikede değil. Mesele de bu lan! Ben uzak duruyorum ki o güvende olsun." Spence dışarı çıktığına göre kabine girip adamların orada bıraktığı silahı alıyorum. Mac'in omzunu tutup onu döndürüyorum. "Onu korumak için kendimi feda ediyorum. Bana saldırma hakkın var. Anlıyorum, kızgınsın. Ben de kızgınım, ama elimizdeki kartlar bunlar. Şimdi biraz olgunlaşıp erkek gibi davranmalısın."

Silahı titreyen eline tutuşturup kulaklıklarını tekrar kulaklarına takıyorum. "Nişan al, Macallistar. Onları gruplayana kadar buradan ayrılmıyoruz. Yarın tekrar gel. Bunu mükemmelleştireceğiz, onu güvende tutacağız. Yıllar sonra, benim bildiklerimi öğrendiğinde, buradan ayrılabilmek için kendi kalbimi parçalamak zorunda kaldığımı anlayacaksın."

KATRİNA

Bu yıl ilk kar erken yağdı. Hava buz gibi soğuk ve Hallmark filmlerindeki gibi değil. Dilimizle yakalamak istediğimiz güzel kar taneleriyle hafifçe yağan kar yok. Ökse otunun altında öpüşmek ya da sevimli şapkalar ve eldivenler giyip sokakta dans etmek yok. Gerçekte, donmuş ayak parmakları, kaldırımlarda eriyen kar yığınları ve ne kadar sprey kullanırsam kullanayım düzelmeyen, rüzgârın dağıttığı saçlar var. Buz gibi bir rüzgâr lokantanın pencerelerine çarpıyor ve servis yapmadığım her an, izgaranın yanında durup Stefan'ın ısısından biraz yararlanıyorum.

Her şey... bizim için *yoluna giriyor*, sanırım. Sanki Eric hiç olmamış gibi, şimdi bana onu hatırlatan tek şey boş masası ve onu düşündüğümde kalbimin korkunç bir boşluk hissetmesi. Burası küçük bir kasaba, bu yüzden neredeyse iki aydır onun yüzünü görmemem ve sesini duymamam, koridordaki o tek konuşma hariç, ya Narnia'ya taşındığı ya da gizli kalmak için gizli kimliğini kullandığı anlamına geliyor.

Eminim ki bu ikinci seferdir, çünkü meslektaşları Sophia ve Jay, Eric kadar sık buraya geliyorlar. İlk seferinde mideme yumruk yemiş gibi oldum. Onlar, benim daha önce hiç sahip olmadığım bir bağlantıydılar. Haber mi getirdiklerini, hatta bir mesaj mı getirdiklerini merak ettim ve gururum ve inatçılığım rağmen, o mesajı kabul eder ve içinde bir özür ve uzlaşma şansı olmasını umardım.

Çünkü kalp ne isterse onu ister, beyin pomponlarını sallayıp "*Erkeklere ihtiyacımız yok!*" diye tezahürat etse bile!

Ama ziyaretlerinin üçüncü veya dördüncü gününde, yemek yerken ve birbirlerinin gözlerine bakarken gülümseyerek sohbet ettiklerinde, ön kapının üzerindeki zil çaldığında midem artık zıplamıyordu.

Haber getirmiyorlardı. Sadece acıkmışlardı ve ben onlar için bir garsondan başka bir şey değildim.

Her zaman olması gerektiği gibi.

Oğlumun soğuk algınlığı ve sinüzit sorunları azaldı. Eskisi kadar yorgun değil ve Eric'in son ziyaretinden sonra sergilediği kötü tavırları da azaldı. O da benim gibi erkeklerden nefret ediyordu ama o zamandan beri yumuşadı. Eric'ten bahsetmiyor, ben de Eric'ten bahsetmiyorum.

Sadece onu tanımadan önceki hayatımızı yaşıyoruz.

Zeke bile uslu davranıyor. Bizi üzdüğü için çok pişman; değişmiş bir adam; oğlunu tanımak istiyor, falan filan. Sözleri aynı, bu da onu bana pek sevdirmiyor, ama eylemleri – daha doğrusu – eylemsizliği ilgi çekici.

Haftada birkaç kez beni arıyor ve nasıl olduğumuzu soruyor. Mac'i soruyor ve Noel civarında bir kamp gezisinden bahsediyor. Komşu kasabada bir iş bulduğunu, bu yüzden yakınlarda kalacağını ve zaman geçtikçe ve kendini kanıtladıkça onu hayatımıza kabul etmemi umduğunu söylüyor.

Bu sözleri daha önce de söylemişti, bu yüzden beni pek etkilemiyor, ama karda kamp yapmaya, yatıya kalmaya ve rahatsız olduğum diğer tüm seçeneklere hayır dediğimde, hiç sinirlenmiyor.

Hiç de bile. Bu daha önce hiç olmamıştı.

Belki de gerçekten değişiyor. Belki de oğlunun yumruğunu yüzüne yemesi, uyanması için gereken şeydi.

Kim bilir, ama hızlı bir fikir değişikliğine kanmıyorum, ancak baba-oğul ilişkisinin mümkün olabileceğine dair ihtiyatlı bir iyimserlik içindeyim.

Stefan, kalçalarını sallayarak ve ısılıkla etrafımda dolanıyor. O her zaman çok mutlu, her zaman gülümsüyor, her zaman beni neşelendirmeye hazır, hatta PMS dönemimdeyken ve dünyadaki tüm çikolata bile huysuzluğumu düzeltmeye yetmediğinde bile.

Her zamanki gibi, bugün de bir istisna değil.

Hamburgerleri çeviriyor, sıcak patates kızartmasını tabaklara koyuyor, salatayı hazırlıyor, sonra parlak bir gülümsemeyle bana dönüyor ve iki dolu tabakla geliyor. "Ding, ding, bebeğim."

Bana öyle baktığında huysuz kalmak zor, bu yüzden sıcak tabakları alıp arkamı dönüyorum. Lokanta pek kalabalık değil. Öğleden sonra geç saatler ve hava çoktan kararmış. Tammy burada, ama aslında içimizden biri eve gitmeli ve Franky'nin bize hiçbir şey yapmadığımız halde para ödemesini engellemeliyiz.

Yemek salonuna girip, bacaklarını bankta katlayıp, elinde o eski kitapla oturmuş, neredeyse bitmiş milkshake'ini yudumlarken okuyan oğluma bakıyorum. Sihirli varlıkların dünyasına dalmışken, pipet bir saattir dişlerinin arasında sıkışmış durumda. Ateş, buz, prensesler, kendi savaşlarını vermekten çekinmeyen bir genç kız ve eminim onun da yapmak istediği dövüş sahneleri.

Her geçen gün daha da büyüyor, daha da güçleniyor, daha da genişliyor. Ve inanılmaz derecede yakışıklı.

İki takım çatal bıçak alıp Mac'in yanındaki masaya doğru ilerliyorum. Bir tabağı Sophia Solomon'un önüne kaydırıp, o gülümsediğinde başımı sallıyorum, sonra ikinci tabağı Jay Bishop'un önüne kaydırıp, o başını kaldırıp gülümsediğinde kızarmamaya çalışıyorum.

Bishops, Eric'in tam zıttıdır. Eric'in aksine bronz tenlidirler. Eric'in kumral saçlarının aksine koyu saçları vardır. Bir sürü dövmeleri vardır ve Eric'in de dövmeleri olsa da, onlarınki daha gösterişlidir. Dövmeleri ayak parmaklarından parmak uçlarına kadar uzanır. Boyunlarını kaplar ve Jay'in durumunda, kısa saçlarının altındaki kafa derisini de kaplar. Hayatının bir döneminde Jay kafasını kazıtmış ve iri yarı bir motorcuya kafatasına dövme yaptırmıştır. Ancak Eric'in dövmeleri bir gömlek ve yaka ile kolayca kapatılabilir. Onu soyduğunuzda, dövmeleri bir hikaye anlatır... benim hiç sormadığım bir hikaye. Ancak giyinik ve halka açık bir yerdeyken, onun cildinin, gülümsemesinin olduğu kadar saf olduğunu varsayabilirsiniz.

"Teşekkürler, Katrina." Jay göz kırpar ve beklediği kızarıklığı elde eder. "Acıktım, belki hemen sonra biraz turta hazırlayabilir misin?"

"Tabii ki. Tabaklara koyup hazırlayayım."

"Teşekkürler." Bir kez daha sırtıttıktan sonra geri döndü ve Soph'un hamburgerinin yarısı bitmiş, ağzı da dolmuş olduğunu gördü.

"Ne?" Ağzından et ve ekmek düşer. "Ne!"

"Hiçbir şey, tatlım. Sen çok zarif ve seksisin."

"Kapa çeneni!"

Ve ben yine görünmez oldum.

Kapının üzerindeki zil tekrar çalar, ama benim dışımda kimsenin ilgisini çekmez. Ben başımı kaldırıp Meg Montgomery'ye gülümserim. Baştan aşağı kalın bir palto ve sevimli bir şapka giymiş.

Tabii ki Hallmark filmlerindeki kızlara benziyor.

Bebek Chance onun kucağında oturuyor ve giydiği kıyafet nedeniyle yaklaşık otuz kilo daha ağır görünüyor, ama Meg hızla onun kıyafetlerini çıkarmaya başlıyor, şapkaları ve eldivenleri oğlumun kabinine atıyor ve bebek bezi çantasını da yanlarına bırakıyor. Meg bebeğini karşısındaki koltuğa oturtuyor ve Mac okumaya devam ederken ekstra kalın paltoyu çıkarmaya başlıyor. "Al bakalım, yakışıklı." Meg, oğlunun yüzüne gürültülü öpücükler kondurur ve onu güldürür. Jet siyahı saçları, buz mavisi gözleri ve insanlık tarihinin en sevimli iki dişi, Maybelline mankeni annesi karnını gıdıklarken ve onu güldürürken parıldıyor.

Mac bir yaşındayken ben de böyle mi görünüyordum? Hayır.

Kıkırdamadık, oyun oynamadık. Çalıştık, yirmi dakikalık aralıklarla yemek yedik, yürürken veya yemek yerken ödevlerimizi yaptık. Ona belirli bir yaşam sunabilmeyi isterdim, ama yapamadım ve oğlum hala harika, esprili, zeki, koruyucu ve her yönüyle muhteşem. Yani neyse ne. Artık sahip olmadığımız şeyleri umursama aşamasını geçtim, çünkü sahip olduğumuz şeyler özel.

"Merhaba Meg." Onu kenara itip, Chance bana uzandığında yanağına gürültülü bir öpücük kondurdum. Babasına çok benziyor ve Macchio bir öpücük istiyorsa, ona öpücük veririm. "Merhaba yakışıklı. Annene zorluk çıkarıyor musun?"

"Evet, öyle." Meg kabine eğilip oğlumu öper, çünkü o harika biridir ve onu kendi çocuğu gibi sever. Oğlum başını kaldırıp bize bakar, ama sonra tekrar kitabına döner. "Dişleri çıkıyor, o yüzden mızmızlanıyor. Marc da benim ondan çok şey beklediğimi söylüyor. Sanki mızmızlanmayı kesip annesine bir kadeh şarap getirmesini istemem mantıksızmış gibi."

Gülüyorum ve sonunda soyunup eşyalarını her yere saçmayı bitirdiğinde onun kucaklamasını kabul ediyorum. İçeri girdiğinde iki yüz kilo

fazla görünüyordu, ama şimdi sevimli kar botları, oğlumun o döndüğünde gizlice baktığı dar kot pantolon ve ince belini ve büyük göğüslerini gösteren dar üç çeyrek kollu bir üst giyiyor. O, her gencin ıslak rüyası ve Mac'in son bir saattir kendinden geçmiş olduğu kitap birdenbire sadece *fena değil hale* gelmesi beni birçok açıdan rahatsız ediyor.

"Burada ne yapıyorsunuz çocuklar? Dışarısı iğrenç. Evde olmanız gerekirdi."

"Biliyorum, ama sıkıldık. Spor salonu bugün çok kalabalık; Andi randevuları dolu olduğu için telefonlarıma cevap vermiyor ve Marc arkadaşlarıyla bir şeyler yapıyor."

"Ne yapıyorlar?"

"Nereden bileyim." Chance yaylı sandalyede zıplamaya başlayınca onun ellerini tutuyor. "Muhtemelen bingo falan oynuyorlardır. Artık eskisi kadar sık görüşemiyorlar, o yüzden bugün bir şeyler yapıyorlar. Chance ve ben bütün gün evde tıklılı kaldık, o yüzden akşam yemeğinde hamburger iyi gider diye düşündüm."

"Hamburger olsun o zaman." Gülerek, "Peki ya Chance?" diyorum.

"Makarnan var mı? Muhtemelen onu sever. Yoksa nugget ve patates kızartması da olur. Dişlerine iyi gelir."

"Kolayca halledilir." Stefan'a siparişini vermek için arkasını dönerim, ama Meg oturmak yerine Chance'i Mac'e verir ve beni takip eder.

"Stefan!" Meg öne doğru koşar ve geri çekilmeden önce sıkı bir kucaklaşma kabul eder. "İyi görünüyorsun, ha? Kendine iyi bakıyor musun?"

"Her zaman, canım." Siparişi tahtasına koyduğumda başını sallar, ama sonra gözleri tamamen Meg'e odaklanır. "Çok uzun süre uzak kalıyorsun. Artık yüzünü hiç göremiyorum."

"Dün buradaydım!" diye gülüyor. Onlar sohbet ederken ben uzaklaşıyorum ve Tammy hala telaşlı olduğu için, tuvalete gitmek için kendime bir dakika verip dolabıma geri dönüyorum. Bu, yıllar içinde geliştirdiğim bir alışkanlık gibi: soyunma odası, saç, ruj, telefon. Zeke her zaman bana bir mesaj bırakmayı başarmıştır ve bu mesajlar neredeyse her zaman bir istek içerir. Her zaman onun için ne yapabileceğimle ilgiliydi. Ve her zaman alçakgönüllü olmayı, sahip olduklarım için minnettar olmayı hatırlatırdı. Ve tetikte olmayı.

Ama bugün, hiçbir şey yok.

Taze bir nefes gibi.

Eric ile mutluydum. Mutlu bir gelecek hayal ediyordum, o yanımdayken gülümsüyordum, o yokken ve onu düşündüğümde ise daha da fazla gülümsüyordum. Çoğu gece kendimi yıldızlara bakarken ve bizim için planlar yaparken buluyordum ve bu, o gittikten sonra da devam etti.

Gözyaşlarım arasında bile gökyüzüne bakıp bir yıldıza dilek tutuyordum.

Ama artık o da yok ve sonunda tekrar gülümsüyorum. O benim geçmişimde bir leke, acı veren bir yara iziydi, ama temiz bir ayrılık olduğu için merhametliydi. İlişkimiz uzamadı. Zeke'nin defalarca geri gelip eski yaraları yeniden açması gibi değildi. Sadece... *bitti*. Ve acımasızca gelse de, aslında benimle ayrılabilceği en merhametli yol buydu.

Yani, hiç yürümek en merhametli davranış olurdu, ama yine de yürüyecekti, doğru şekilde yaptı.

Telefonumu dolabıma geri atıp kapattım, ama kapı açılıp Meg içeri girdiğinde döndüm. "Neden beni bıraktın? Seninle takılmaya çalışıyorum."

"Sen Stefan'la konuşuyordun!" Gülererek, "Neden bu kadar yapışkan davranıyorsun? Bu çok garip."

"Çünkü yüzünü özledim." Odaya girip kapıyı kapatıyor, sonra yüzümü tutup yanaklarımı sıkıştırıyor, ben de balık dudakları yapıyorum. "Seni çok özledim, buraya her zaman gelmeme rağmen, aslında seninle hiç vakit geçiremiyorum."

Yüzüm onun ellerinde kalırken, saatime bakıyorum. "Masalarım servis edildi ve Tammy çalışmaya başladı. İstersen beş dakika ara verebiliriz. Stefan, tuvalette uzun süre kaldığını düşünecektir."

Meg kıkırdar ve yüzümü bırakır. Kapıya doğru geri gider, sonra poposu yere değene kadar kayar. Ben de kaşlarımı kaldırarak onu taklit eder ve yanına kayarım. "İyi misin?" Elini tutarım. "Evde her şey yolunda mı?"

"Her şey mükemmel." Yüzünde yavaşça bir gülümseme belirir. "Marcus mükemmel, Chance mükemmel."

"Peki işin?"

"O da mükemmel. Jess Lenaghan ve Kane Bishop'ın düğünü için çalışıyorum. O kız, kasık goblinleri gelmeden evleneceğine yemin ediyor."

Omuzlarım onun omuzlarına çarpmayacak şekilde sessizce kıkırdarak güldüm. "Onlara öyle demen gerekir mi? Kane Bishop, çocuklarına böyle isimler taktığını biliyor mu?"

"Kane Bishop beni korkutmuyor." Yalan. Yalan. Yalan! Kane Bishop herkesi korkutur. "Ama evet, bir saat önce onun yüzüne karşı onlara 'kızıl cüceler' dedim."

"Bir saat mi? Bugün onlarla mıydın?" *Eric'i sorma. Sor. Eric hakkında soru sorma!*

"Mmm." Dalgın dalgın parmaklarımla oynuyor. "Altı aylık hamile ve kocaman Bishop ikizleri olacak, ama yine de onlar doğmadan evleneceğini düşünüyor."

"Öyle mi?"

"Tabii ki hayır. Onun için bu partiyi düzenliyorum, ama bebekler doğmadan evlenmesi imkansız. Sanki bebeklerden biri kafasını çıkarmış gibi yürüyor zaten."

Gülümsüyorum. "O hissi hatırlıyorum. Yemin ederim, Mac'in kafası uyluğuma degecek şekilde üç ay boyunca çalıştım."

"Lanet olası erkek bebekler," diye iç geçirir. "Bizi mahvediyorlar."

Ve o hiçbir şeyi değiştirmezdi. "Sence Jess'in erkek çocukları olacak mı?"

Omuzlarını silkiyor. "Hiçbir fikrim yok. İnsan doğuracağından bile emin değilim. Bahse girmem gerekirse, eşek doğuracağını söyledim. Ama *görünüşe göre*," parmaklarıyla havada tırnak işareti yapıyor, "bunu hamile bir anneye söylemek kabalık olur."

"Söylemedin mi?" Omzuna hafifçe vurup gülerim. "İş sesini bulmalısın Megan, cidden. Çocuklarımıza iç seslerini kullanmalarını söylediğimiz gibi; imkansız bir görevde olan hamile bir müşteriyi aşağılamamayı öğrenmelisin."

Omuzlarını silkiyor. "Bana kışkırtıcı okşamam için para vermiyorlar. İşleri halletmem için para veriyorlar, bu yüzden Şubat ayında evleneceğini düşünüyor, ama kesinlikle evlenmeyecek."

"Hayır mı?"

Elini salladı. "Hayır. Bunu başarması imkansız. Bu yüzden tüm planlarını iptal ediyorum, ama Aralık ve Mart aylarını düşünüyorum. Seçebileceği iki tarih, iki fırsat, böylece ya öncesinde ya da sonrasında yapabilir. Ama Şubat ayında evlenmesi imkansız. Vajinası çok fazla ağrır."

"Yani sanırım senin için düşünmen için sana büyük paralar ödüyorlar."

Geniş bir gülümsemeyle şakaklarına dokunur. "Aynen öyle, Watson. Şimdi bana neyin var söyle."

Omuz silkiyorum. "Her şey normal. Çalışıyorum; gizlice abur cubur yiyip büyüyen kıcımlı besliyorum; oğlumun peşinden dolaşıp "*doğru seçimler yap!*" diye bağıriyorum, sanki bu onun daha önce hiç duymadığı bir bilgelikmiş gibi. Yakında başka bir dövüşü var, bu yüzden bu konuda paniğe kapılmamaya çalışıyorum. Bilirsin, sıradan bir hayat."

O burun kıvrır. "Öncelikle, kıcını sevdiğimi bilmelisin. Çok güzel ve yuvarlak, kot pantolonunu gerçekten havalı bir şekilde dolduruyor. Benim kıcımlı öyle değil. Ben daha çok sırt ve kık çatalı seven bir kızmı, yani Marcus seviyor, neyse ne. Ama seçim yapmam gerekirse, muhtemelen onlara senin kıcından birazını benim kıcıma enjekte etmelerini ve beni dolgunlaştırmalarını isterdim. Bu, kık sorunu olan bir kadın için yapılacak en nazik şey."

"Bunu çok mu düşündün?"

"Kesinlikle," diye gülüyor. "İkincisi, nasıl gidiyor... bilirsin... aşk hayatın?"

"Konuşmak istemiyor musun?" Sözlerim hafifçe söylenir, ama kalbim hızla çarpar. "Bu konuya girmek istemiyorum. Sen hep bana birini bulmaya çalışıyorsun, ama şu anda yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Anlıyorum." Bana karşı çıkmasını ya da en azından alay etmesini bekliyordum, ama tek yaptığı gözlerini kot pantolonunun dizlerindeki yıpranmış kısma indirmektir. "Bu durum çok berbat, seni suçlamıyorum."

"Bekle... duydun mu..." Kaşlarını çatarak, gözlerine bakmak için eğildim. "Ne berbat?"

"Eric'le olan şey."

"Bizi duydun mu? Kim söyledi sana?"

"Yani, kasabadaki herkes senin onu gizli saklı olmayan bir şekilde siktiğini biliyordu. Gözlerinle onu yiyip bitiriyordun. Ve dünya tarihinde hiç kimse *o kadar* gün üst üste *o kadar çok* hamburger sipariş etmemiştir. O seni tamamen kandırıyordu ve sonra o

zavallı aptal, kalorileri yakmak için sabahları ekstra uzun mesafe koşmak zorunda kaldı. Bizim evin önünden birçok kez geçti ve biz pek de yakın sayılmayız."

"Sen... Başka kim..." Kafam karışık. "Mac... Ne?"

O alaycı bir şekilde gülüyor. "Sen sır saklamakta en kötüsün. Hepimiz seviştiğinizi biliyorduk." Bir süre duruyor. "Yani, iyi miydi? Eminim o da gizlice pisliktir."

"Evet." Dönüp nefesimin titremesini engellemeye çalışıyorum. "Yemin ederim, o adam neyin ne olduğunu biliyor. Ama devam edemezdi," diye aceleyle söylüyorum. "Bitti, artık bitti."

"Seni suçlamıyorum. Yani, *bu yüzden* kaçman biraz saçma ama seni tamamen suçlayamam. Bu durum korkutucu ve senin bakman gereken bir çocuğun var."

"Ne..." Duruyorum. "Neden bahsediyorsun? O beni terk etti. Gitti ve sanki biz yokmuşuz gibi davrandı. Aile istemiyen pislik olan o."

"Ha? Hayır." Kaşlarını çatı. "O istemedi Katrina. Onu kaybetti. Ondan alındı."

"Ne diyorsun sen? Kimi istiyordu? Çünkü kesinlikle ben değildim."

"Ailesini." Dönüp bacaklarını çaprazlayarak dizleri uyluklarıma degecek şekilde oturur. Gölgeli depoda, açık renkli gözleri benimkilerle buluşur. "Sen ne diyorsun be?"

"Benden bahsediyorum! Aşık olduğunu ve artık korkmam gerekmediğini söylediği gerçeğinden bahsediyorum. Birlikte olmamızı istediğini söyledi. Ve sonunda evet dediğimde, kaçtı... Ne demek istiyorsun..." Duruyorum. "Ailesi mi? Ne ailesi?"

"Karısı ve kızı." Ne yaptığını sonunda fark edince elimi tuttu. "Gemma ve Callie'yi bilmiyor musun? Aman Tanrım, bilmiyor musun?"

Dövmeler zihnimde parıldıyor. Gemma. Callie. Gemma. Callie. Gemma. Callie. *Gemma. Callie.* Batan bir gemi. Yangın. Fırtınalar. Bulutlar. Çok büyük bir yıkım. "Karısı ve çocuğu mu var?"

"Vardı." Sesi çatallanıyor. "Karısı ve çocuğu vardı. Bekle! Dur." Ben ayağa fırlarken elimi tutmaya çalışıyor. "Nereye gidiyorsun?"

Kapıyı açıp onu yere kaydırarak geçiyorum. Koridora, mutfığa, Stefan dönünce önlüğümü ona atıyorum, sonra yemek odasına geçip Chance ile oynayan, artık uyanık olan Mac'i işaret ediyorum. "Bu kabinden ayrılma, Macallistar. Stefan'ın görüş alanından çıkma."

Ön kapıdan dışarı koşarak sokağa çıkıyorum. Saat henüz altı olmamış, ama kar bulutları yoğun ve başımın üstüne yağıyor, bana sadece kot pantolon ve tişörtle dışarı çıktığımı hatırlatıyor. Soğuk kemiklerime işliyor, ama garaja doğru koşuyorum ve adrenalinimin beni ısıtmasına izin veriyorum.

Evde olma. Evde olma. Evde olma. Lütfen evde olma.

Birlikte geçirdiğimiz tüm zaman boyunca, hiç onun dairesinde takılmadık. Seks yaptık; ışıklar kapalıydı; ışıklar kapalı kaldı, sonra işimiz bittiğinde beni kapıya kadar geçirdi. Asla tek başıma dolaşmadım ve gündüz saatlerinde oraya hiç gitmedim. Şimdi iki blok koşuyorum ve onun evde olmaması için dua ediyorum.

Saat beş geçmesine rağmen garaj hala açık. Üç adet panjur kapısı açık ve hafif rock müziği eşliğinde anahtar sesleri yankılanıyor. Durup sohbet etmiyorum. Çoğu güvenle ilgili olan milyarlarca kuralı çiğniyorum, ofise koşarak girip anahtar sesleri kesilir kesilmez bir anahtar takımı kapıyorum, sonra tekrar koşarak binanın yan tarafına çıkıyorum.

"Merhaba?" Angelo'nun sesi peşimden geliyor. "Katrina?"

Göz yaşları yanaklarımdan süzülüyor, aptalca, korkunç, öfkeli gözyaşları. Her şeyden çok durdurmak istiyorum. Koşarken gözlerimi kör ediyorlar, bu yüzden metal merdivenlerde takılıp düşüyorum, bacaklarım merdivenlerin kenarına çarpıyor. Çığlık atıyorum ama anahtarları sanki bir can simidiymiş gibi sıkıca tutuyorum, sanki fırtınalı denizlerde boğuluyormuşum gibi.

Sanki öyleymişim gibi hissediyorum.

Titreyerek zincirdeki iki düzine kadar anahtarı denerken baştan aşağı titriyorum. Anahtarı kilide sokuyorum, şansım yok, bir sonrakini deniyorum. Angelo merdivenlerin altında durup beni izliyor. Burnunda yağ, işten kararmış elleri ve lekeli

kot pantolon giyiyor. Sert ve yakışıklı, *peki ben neden düzgün bir erkek bulamıyorum?*

Bir aile? Eric'in koca bir ailesi mi var?

Doğru anahtarı buluyorum ve kilit açılıp kapı aralandığında çığlık atıyorum. Buraya girmemeliyim. Öncelikle, buna karşı yasalar var, rol tersine dönseydi benim de çılgına döneceğim bir mahremiyet ihlali olduğunu söylemeye gerek bile yok. Ama burada kurallar benim için geçerli değil.

Dönüp anahtarları Ang'in ellerine atıyorum. "Üzgünüm," diye fısıldıyorum. "Gerekirse polisi ara. Eric'i ara. Ne yaparsan yap, ama ben içeri giriyorum."

"Ben de seninle gireyim." Bir basamak yukarı çıkar. "Sana sorun çıkarmayacağım, yemin ederim. Ama seninle birlikte durmak istiyorum."

"Orada ne bulacağımı biliyorsun. Değil mi?"

Uzun bir dakika duraksadı. Gümüş rengi gözleri benimkilerle buluştu. Sonra başını salladı.

Kapıya geri dönüp buz gibi daireye giriyorum. Kollarım ağrıyor ve parmak uçlarım ışık düğmesini bulmakta zorlanıyor. Ama içeri girip kapıyı kapatıyorum, sonra termostata gidip ısıyı yükseltiyorum. Birikmek üzere olan ısınma faturasını ödemek için bahşişlerimi tezgahın üzerine atacağım.

Mutfak beklediğim gibi. Temiz masa. Dört sandalye. Ortaya atılmış bir gazete ve yanında bir kahve fincanı. Artık lokantaya gelmiyor, bu yüzden kahvesini ve gazetesini başka bir yerden alması gerekiyor. Sanırım bunu evde yapıyor.

Dışarıdaki metal merdivenlerde kimse koşmuyor. Uzakta polis sirenleri çalmıyor... henüz. Bulmam gereken şeyi bulmak ve sonra dünyamla barışmak için sadece birkaç dakikam var.

Eric'in her zaman taktığı aptal şapkayı parmak uçlarımla okşarken, nefesim kesilerek, hava buna uygunken neden şimdi takmadığımı merak ediyorum. Aptal adam mevsimleri ayırt edemiyor. Yazın terler, kışın donar, aslında umurumda olmamalı ama bunu engellemek için kendimi tutamıyorum.

Küçük mutfaktan geçip oturma odasının girişinde duruyorum. Körü körüne duvarı yoklayarak ışık düğmesini buluyorum,

ama açmadan önce kendimi hazırlamak için bir dakika bekliyorum. Sanki ne bulacağımı zaten biliyormuşum gibi. Bunca zamandır ne sakladığını biliyorum. Ve son iki ayın sessizliği içinde kalbimin yeniden kazandığı tüm gücün artık onarılamaz bir şekilde kırılacağını biliyorum.

Nefesimi tutup bir an için gözlerimi sıkıca kapatıyorum, düğmeyi çeviriyorum ve gözlerimi açtığımda gülümsemelerle karşılaşıyorum. Fotoğraflanmış pek çok gülümseme. Oturma odasına giriyorum ve yıldızlar görüyorum. Güzel yıldızlar değil, düşmek üzere olduğumu haber veren yıldızlar. Televizyon sehpasının yanına gidip bir aile fotoğrafı alıyorum. Eric. Bir kadın. Ve onu tutan yetişkinlerin mükemmel bir karışımı olan bir çocuk.

"Aman Tanrım." Bacaklarım kanepeye çarpana kadar geriye doğru yürüdüm, sonra yere çöktüm. "Aman Tanrım. Onun bir ailesi var." Bir elimde gümüş çerçeveli fotoğrafla öne doğru eğildim, ama dirseklerimi dizlerime dayadım ve parmaklarımı gözlerime bastırdım. Bir dakikaya ihtiyacım var. Nefes almam lazım.

Yepyeni bir hayata ihtiyacım var.

"Sana hiç söylemediğim için çok üzgünüm."

Ellerimi indirip, kapıda duran onun gözlerine bakıyorum. Merdivenlerdeki sesini duymadım. Kapının açıldığını da duymadım. Ama önemli değil, çünkü kalbim hala onun için çarpıyor, onun mükemmel beyaz çitli ailesinin çerçeveli fotoğrafını tutarken bile.

"Ne oluyor Eric?"

ERİC

Katrina Blair'in güzel gözlerine otuz dört gün, yedi saat, kim bilir kaç dakika ve çok fazla saniye boyunca doğrudan bakmadım. Ayrılığımız sürekli bir boğulma hissi gibiydi. Onsuz nefes alamıyorum, ama beni tanıdığı için onu kaybetmek dayanılmaz olurdu. Bunu hayatta kaldıramam. Katrina neredeyse iki yıl boyunca benim uyuşturucumdu, eski sevgilisi lokantaya gelip onun ilgisini çekmek istediği gece bu bağımlılık kritik noktayı aştı. Gergin olduğumda özlediğim şey oydu, ama o kadar uzun süredir onsuz kaldım ki, detoks yaptığımı *düşünebilirsiniz*.

Yapamıyorum. Denedim. Ondan kurtulamıyorum. Onu unutamıyorum.

Sanki zaman duyularımı keskinleştirmiş gibi. Onu şimdi görüyorum, şişmiş gözleri ve zıplayan dizleriyle kanepemde oturuyor. Göğsü genişliyor ve alçalıyor, şişmiş dudaklarında iri gözyaşları duruyor.

Benim neden olduğum gözyaşları.

Bunun ona acı vermesi gerekmiyordu.

O günahkar mavi kot pantolonunu, beyaz spor ayakkabılarını ve mükemmel vücudunu sergileyen dar bluzunu giyiyor. Bugün eşarby yok, saçları yüksekte toplanmış. Gözyaşlarıyla akan rimel sürmüş, ama dudakları çıplak ve solgun, yanakları sıcak. Gözleri keskin ve incinmiş, dürüst ama güvensiz.

Sırlarım ona acı verdi. Gerçeklerim onu kanatıyor.

"Katrina." Bir adım öne çıkıyorum, dilimde onun adını telaffuz ettiğimde gerginleşmesinden nefret ediyorum. Omuzlarının gerilmesinden, ellerinin titremesinden ve dudaklarının sıkışmasından nefret ediyorum. Bir adım öne çıkmamın onu geriye yaslanmaya zorlamasından nefret ediyorum, sanki aramızdaki mesafeyi korumak istercesine. "Çok üzgünüm."

"Bana bunu açıklamalısın." Çerçeveleli fotoğrafı çevirir ve tam olarak neyi kaybettiğini yüzüne vurur. Onları kaybettim. Onu kaybettim. "Bana küçük aşk hikayeni anlat, Eric. Çünkü bunu kafamda bir türlü çözemiyorum ve yaptığımızın doğru olduğunu düşünemiyorum."

"Ben evliydim."

"Hadi oradan!" diye bağırır. "Gemma ve Callie. Vücudundaki isimler, o kadar bariz ve gözümün önünde duruyorlardı ki, ama ben sanki sonsuza kadar kazanmış değillermiş gibi davranan pis bir fahişeydim. İsimlerini gördüm, ama sormaya cesaret edemedim. Ama işte buradayız, lanet bir ilişkinin sonunda, *gizli* bir ilişkinin, unutmaya, bir şekilde benim önerdiğim bir sırrın. Ne kadar aptal olduğuma güldün mü? Checkmate'deki arkadaşlarının yanına döndüğünde, evde bir karın ve çocuğun olduğunu bildikleri halde, boş zamanlarında garsonla yattığını, beni sessiz kalmamız için ikna etmene gerek olmadığını, ama benim bunu önerdiğimi şaka yaptın mı?"

"Hayır, tabii ki hayır..."

Gözlerinde öfke parıldarken ayakta duruyor. "Sana çok aptal görünmüş olmalıyım. Gizliliği ben teşvik ettim. Ben istedim! Sana geldim. Gece yarısı çaresiz bir ezik gibi sana gelen aptal bendim. Bu, senin yaşadığın en kolay ilişkiydi! Ve hepsi benim başlattığım bir şeydi."

"Hayır, Katrina." Bir adım daha ileri atarım, ama o bana vurmak istercesine ellerini kaldırınca, ben de teslim olarak ellerimi kaldırırım. "Yemin ederim öyle değildi. Artık evli değilim. Karımı aldatmadım."

"Öyleyse ne? Açıkla bana! Yıllardır buradasın, ama bu küçük kızı *hiç* görmedim." Fotoğrafı öne doğru uzattı. "Sen de mi sorumsuz bir babasın? Bir çocuk yap, annesine bırak ve hayatına devam et, sanki yarattığın en güzel şeyi kaçırmak seni hiç rahatsız etmiyormuş gibi. Zaten sahip olduğun çocuğa bile bakamıyorken, Mac'i ve beni hayatına davet etmeye nasıl cüret edersin! Bize bunu nasıl yaparsın!"

"Katrina..." Sesim çatlar ve o fotoğraf çerçevesiyle bana vurmadan önce ellerini yakaladığımda kolum ağrır. "Katrina! Dur." Çerçeveyi kapıp kanepeye fırlatırım, yumuşak bir sesle yere düşer.

"Dur! Karımı aldatmadım, tamam mı? Ve kızımın yetiştirilmesinde elimden geldiğince yer aldım."

"Bu, bir *"ama"*nın kurnaz bir önsözü gibi geliyor. *Ama* annesi onu benden uzak tuttu. *Ama* annesi bir kaltak. *Ama* annesi yeniden evlendi ve Avustralya'ya taşındı. Yanlış kadına konuşuyorsun Eric. Sorumsuz babalar benim uzmanlık alanımdır."

"Gem ve Callie öldü." Duygusuzca söylediğim sözler onu hayalet gibi bembeyaz yapınca onu göğsüme çekiyorum. "Çok üzgünüm, bebeğim. Yemin ederim onları terk etmedim. Senin düşündüğün şekilde değil."

"Tanrım," diye inledi. "Bu çok daha kötü. Nedense, bu çok daha kötü."

"Evet." Yaklaşan olaya karşı kendimi güçlendirmek için saçlarının kokusunu içime çekiyorum. "Bu çok daha kötü. Bir ilişki bir tercihtir, benim yapabileceğim ve üstlenebileceğim berbat bir tercih ve belki bir gün affedilebilirim. Ama bu öyle değil ve çok daha fazla acıtıyor. Sana söylemediğim için özür dilerim. Saklamaya çalıştığım kirli bir sır değildi, daha çok seni korumaya çalıştığım bir şeydi. Bencilce davrandım," diye aceleyle söylüyorum, o geri çekilmeye çalışırken. "Şimdi anlıyorum. Sırrımı saklamak için bencilce bir seçim yaptım, ama benim kafamda doğru olanı yapıyordum."

"Onlara ne oldu?" Bir anlığına bana yaslandı, gözyaşlarını gömleğimle sildi, sonra geri çekildi ve çekilirken ciğerlerimdeki havayı da beraberinde götürdü. "Onlara ne oldu Eric? Ne zaman? Neden? Bana açıklamalısın."

Katrina'yı gündüz vakti buraya asla getirmeyeceğime karar vermiştim, ama dışarıda güneş neredeyse tamamen batmış olmasına rağmen, o çoktan ışıkları açmış. O da benim gördüğümü görüyor. Boğazımdaki acı yumruyu yutuyorum, sonra elimi uzatarak, hala sergilediğim bir düzine kadar fotoğrafa bakması için onu davet ediyorum. Gözleri düğün fotoğrafımdan, balo fotoğrafımdan, tatilde çekilmiş samimi fotoğraflardan, üniforma giyip madalya takdim edildiğim fotoğraflara kayıyor.

O geriye doğru sendeleyip kanepenin kenarına düşerken, ondan uzaklaşıyorum. Yaralı ve nefes nefese, ve bir dakika önce minderlerin üzerine attığım fotoğrafı alırken, hepsi benim suçum.

Ona bakması için biraz zaman vermek için geri çekiliyorum, mutfağa gidip iki bardak su dolduruyorum, sonra sessizce bardakları önündeki sehpaye koyuyorum.

Televizyon dolabına doğru yürüyerek, düğün fotoğrafımı alıp Katrina'nın titrek ellerine tutuşturuyorum. O ise sadece bakıyor. Oturduğumda uyluklarımız birbirine değse bile gözlerini bile kaçırmıyor.

"O çok güzel," diye mırıldanıyor. "Onun kusurlarını bulmak, evliliğini mahvetmek için onun omuzlarına yüklemek istedim, sanki onun güzelliği senin gözünün başka yerlere kaymasının bir nedeni olabilirmiş gibi. Ama bu aptalca, o çok güzel."

Kanepede öne doğru eğilip su bardağıma bakıyorum. Artık fotoğraflara bakmama gerek yok. Her ayrıntıyı biliyorum. On yıldır başka bir şey yapmadım, sadece baktım. "Sen bir yuva yıkıcı değilsin Katrina. Yemin ederim ki değilsin, tıpkı Gemma'nın ne korkunç ne de çirkin olduğuna yemin edebileceğim kadar eminim. O kendi tarzında mükemmel biriydi. Lise aşkımdı, yıllarca birlikteydik ve diplomalarımızı alır almaz evlendik. Her şeyi istiyorduk ve kendimizi bu ilişkiye tamamen adamaya hazırдық."

"Göğsünde onun adı yazıyor."

"Evet, hatırlıyorum." Parmak ucumla bardağımın kenarını okşayarak yirmi yıl öncesini düşünüyorum. "Aynı yaştaydık, doğum günlerimiz sadece birkaç ay arayla idi. Birbirimizin ilkleriydik. Her şey. Öpüşmek. Bekaret. Randevu. Yaptığımız her şeyi birlikte yaptık, birlikte deneyimledik."

Kanepeye yaslanıp derin bir nefes aldım. Ona her şeyi anlatmanın zamanı gelmişti, çünkü bunu kendime saklamak bencilce olurdu. Bu onu korkutacaktı, ama gerçeği bilmeye hakkı vardı.

"Gemma ile aramızdaki ilişki özeldi. Ve sana karşı hissettiklerimden farklıydı."

Onun sözlerimden kaçmasından nefret ediyorum. Aramıza o mesafeyi koymak ona acı veriyor, ama yine de beni reddediyor. Ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Artık mesele benim duygularım değil. Mesele benim korkularım da değil. Mesele ona gerçeği söylemek ve kendi kararlarını vermesine izin vermek.

"Şey..." Boğazımı temizliyorum. "Gemma ve ben gençtik; naiftik ve bize ne olacağından korkmamız için hiçbir neden verilmedi. Birlikte olmayacağımız bir hayatı hiç düşünmedik. Flört etmek. Üniversite. Evlilik." Duraklıyorum. "Bebeğim."

Gözlerimi kapatıp boğuk ağlamasını dinledim.

"Her şey 'Nasıl Yapılır' kitabından çıkmış gibiydi, biliyor musun? Ve her şeyi tam da doğru sırayla yaptık. Mükemmel ilişkiler üzerine bir ders vermek isteyen biri olsaydı, bizi vaka çalışması olarak kullanabilirdi ve biz de bu rolü memnuniyetle kabul ederdik, bizim sahip olmadığımız şeylere sahip olmayan insanları umursamadan her yere gökkuşağı osururduk."

Federal kurumlara iş başvurusunda bulunacağım. Gerçekten bir fark yaratabileceğimi düşünüyorum.

"Harika!" diye cevap verirdi. "Bence bu harika bir fikir. Asil bir düşünce ve..."

diye kızardı. *Ve biraz da seksi.*

"Federal ajan olmak istediğimi söylediğimde beni destekledi." Gülümsüyorum. "Bunun seksi olduğunu söyledi. Ve öyleydi de..." Omuz silkiyorum. "Bir süreliğine. Çalışırken seksiydi. Silah eğitimi alırken seksiydi. Davalar üzerinde çalışırken ve kararlılıkla fark yaratmaya çalışırken bile seksiydi. Ama terfi ettikçe ve bana verilen davaların türü değiştikçe, seksilik *"çok çalışıyorsun"*a dönüştü. *"Seni hiç görmüyoruz"*a dönüştü. *"Neden bana işinden bahsetmiyorsun?"*a dönüştü.

"Sen..." Katrina'nın sesi çatlar. "Sen önce boşandın mı? O öldüğünde ayrılmış mıydınız?"

Cevabı zaten biliyordu, ama bu onu sormaktan alıkoymadı.

"Hayır. Hiç boşanmadık. Gemma, işim hakkında onunla konuşamayacağımı biliyordu; nedenini de biliyordu. Her şeyi biliyordu ve yalnızlık çekse bile, birbirimizi hala çok seviyorduk. Stres, yorgunluk ve hatta ayrı kaldığımız zamanlar boyunca yaşamaya ve çalışmaya devam ettik. Bu bize acı veriyordu, ama yine de ilişkimiz için çabaladık ve evde olduğum zamanlarda Gem ve Callie'ye tüm dikkatimi verdim."

"Aman Tanrım," diye boğulur. "Callie mi? Çabuk söyle. Hemen söyle."

"Callie benim kızımdı." Ayağa kalkıp Katrina'yı yalnız başına bırakıyorum, ben de televizyon dolabına gidip üçümüzün bir başka fotoğrafını getiriyorum. O yıl dağlarda tatil yapıyorduk; üçümüzün de burnu kırmızı ve gözleri parlıyordu. Callie'nin burnunun altında donmuş sümükler ve kaybolmuş pembe tek boynuzlu at eldiveni vardı. O yüzden benim eldivenlerimden birini giydi. "Callaghan DeWhit, ikimizin adını taşıyan, hayatımdaki en büyük başarımdı. Vahşi ve şakacıydı. Güzel ve cesurdu."

Katrina ağlamayı kesemiyor. Bir saat önce Katrina'nın yanımda ağlayacağını ve benim hiçbir şey yapmayacağımı söyleseydin, saçmalık derdim. Ama yaptığım şey bu. Hiçbir şey yapmıyorum. Çünkü benim müdahale etmeden bunu sindirebilmesi gerekiyor. Beni düşünmeden bunu sindirmesi gerekiyor.

"Şimdi, uzun zaman sonra, harika bir koca olduğumu itiraf edebilirim. Mükemmel bir babaydım. Ve işine adanmış bir ajandım. Yaptığım her şeyde mükemmeldim. Ama..." Bir an duruyorum. "Hepsi aynı anda değil. Hepsi aynı anda olamazdım." Katrina çerçeveli fotoğraflarımı tutarken, ben arkama yaslanıp tavana bakıyorum ve o, başparmağıyla kızımın tombul yanaklarını okşuyor. Onlar asla tombul olmayacaklar. Kızım asla bebek yağlarını kaybetmeyecek. "İşimin çoğu beni eve yakın tutuyordu, bu da benim dokuzdan beşe kadar bir iş gününü yaşamam anlamına geliyordu. Bazen fazla mesai yapardım, ama herkes bunu yapar, normal işleri olan normal insanlar bile. Ama ne kadar çok çalışırsam ve daha iyi unvanlar ve maaşlar kazanırsam, davalarım o kadar zorlaşırdı."

"Daha tehlikeli hale geldiler," diye boğuk bir sesle söylüyor. "Ne kadar yükseğe çıkarsan, o kadar gizli hale geliyor."

"Evet. Bazı davalar kolaydı, açıldı ve kapandı, ve yine de saat yedide ailemle yemek yememe izin verdi. Ama bazıları isimimi değiştirmemi gerektirdi; başka biri gibi davranmamı gerektirdi ve kızların güvenliği için, onların var olmadığını varsaymam gerekiyordu." Katrina'nın yüzünü görmek istemediğim için tavana bakmaya devam ediyorum. "Gem'e göre, bunu biraz fazla iyi yaptım. Ama hayatımı mahvedenlere göre, her şeyi mahvettim ve çok fazla ipucu bıraktım."

Katrina'nın kanepede hareket ettiğini hissettiğimde aşağıya bakıyorum. Ayağa kalkarak fotoğraflarımı koltuğunun altına sıkıştırıyor ve

Oturma odamda dolaşmaya başlar. Bir düzine kadar fotoğrafımı çerçeveletip sergilemişimdir. Sahip olduklarımı hatırlamak için. Kaybettiklerimi hatırlamak için. Bazılarına yaklaşıp, bazılarını okşar, ilk banyosunu yaptığı birkaç günlük bebeğimin fotoğrafına bakarak ağlar.

"Devam et. Bitir şunu, lütfen."

Başımı geriye eğip başımı sallıyorum. "Derrick Ireland, faturalarını ödemek için uyuşturucu satmayı seven kötü bir adamdı. Abel Hayes gibi orta kademe yöneticiydi – kısa bir süre önce üzerinde çalıştığımız başka bir vaka. Ama orta kademe yöneticiler bile kokain satarken çok para kazanırlar ve bu gelir tehdit edildiğinde, adamlar sinirlenmeye başlarlar." Elimi sakallı çenemin üzerinde gezdiriyorum. "Derrick'in kulübünde çalışıyordum, goril olarak görevlendirilmiştim. Kapıları gözetlemek ve topladığım veya kulak misafiri olduğum bilgileri adamlarıma rapor etmekten başka bir şey yapmıyordum. Dikkatli olduğumu sanıyordum. Şey," diye alaycı bir şekilde söylüyorum, "onlardan daha akıllı olduğumu sanıyordum. Evliliğimin işimden veya Derrick'in işinden daha önemli olduğunu düşünüyordum, bu yüzden yapmamam gerekse de sürekli evi arıyordum. Yakalandığımı hiç bilmiyordum, bu yüzden Derrick'in ofisine çağrıldığımda, daha önce birçok kez yaptığı gibi, son gelişmeleri soracağını düşündüm. Kane Bishop'un karşısında durdum."

Katrina gözlerinde vahşilikle bana döndü. "Kane de orada mıydı?"

"Evet. O da gizli görevdeydi. Birkaç yıldır tanışıyorduk, ama o kulüpte Kane ve ben birbirimizi tanıımıyormuş gibi davrandık. O benden daha akıllı, işinde daha iyi, daha hızlı, daha şık, her şeyde daha iyiydi. Ama ikimiz de kapı görevlisi olarak başladık ve o benden önce ilerleyip içerdeki asker oldu."

"Kötü bir adam mıydı?" diye fısıldadı. "*Gerçekten* kötü bir adam mıydı?" "Hayır. Asla kirli işlere bulaşmadı. Asla benim tarafımda olmadı. O

işinde o kadar iyiydi. Ofise girdim ve ona bakmadım, çünkü biz yabancılar gibi davranmamız gerekiyordu ve bunun sıradan bir görüşme olduğunu düşündüğüm için, normal bir günmüş gibi konuşmaya başladım.

Callie'nin bebeklik fotoğrafını dikkatlice yerine koyduktan sonra, diğer ikisini de yanına koyan Katrina, gözleri kızarmış ve elleri titreyerek geri geldi

ellerle geri döner. Bacakları benimkilerin arasına girecek şekilde önümdeki sehpayı oturur. "Ne oldu?"

"Kane'e beni yakalaması emredildi." Gözleri büyüdü.

"Yakaladı mı?"

"Tabii ki. Silahının namlusu şakağıma dayandı ve yemin ederim, neredeyse ayakkabılarımın üzerine işeyecektim. Bishop'tan korkmuyordum, çünkü o benim kardeşim. Ondan bir saniye bile şüphe etmedim. Ama beni yakalaması emri kötüydü." Öne doğru eğilip başımı eğiyorum. "Kötü bir haberdir. Derrick benim videomu çıkardı..." Sözlerim boğazımda düğümlendi. "Gemma'nın videosuydu. Onu feci şekilde dövmüşlerdi. Ona çok zarar vermişlerdi ve bugüne kadar, ona olanları düşünerek uykuya dalıyorum. İşimi daha iyi yapsaydım, onu asla bulamazlardı."

"Eric..." İki aydır ilk kez, nazik elleri saçlarıma uzanıp yanaklarımı okşadı. Bu, incinmiş birine şefkat gösteren annelik duygusundan başka bir şey değildi, ama onun dokunuşuyla damarlarımda dolaşan ateşi durduramadım.

"Derrick bana güzel karımın bu videosunu gösterdi ve onu çok iyi tanıdığım, uzun süredir tanıdığım için onu tanıdım. O kadar kötü dövülmüştü ki, artık Gemma'ya benzemiyordu. Onu bağlayıp bilgi almak için işkence etmişlerdi." Katrina'nın gözlerine baktım. "Bu yüzden eşlerimize hiçbir şey anlatmamamız gerekiyor. Bu yüzden hiç eş almamamız teşvik ediliyor. Kane beni tutarken, onun ağladığı lanet olası videoyu gösterdiler ve sonra Callie kadraja koştu ve annesinin cesedine atladı."

"Aman Tanrım," diye ağlar Katrina. "Annesini koruyordu."

"Evet. Ve ikisi de bu yüzden öldü." Uzun zamandır ilk kez, gözyaşları yanaklarımdan süzülüp burnumun ucundan damlıyor. "Öldüler çünkü karımla konuşmak ve kızıma uykuya dalması için ninni söylemek istedim. Öldüler çünkü bana öğretilen her şeyi göz ardı ettim, çünkü kuralların bizim için geçerli olmadığını düşündüm."

"Senin hatan değildi Eric."

Ellerini itip geriye yaslandım. "*Tamamen* benim hatamdı. Benim yüzümden öldüler. Sonra korktum, çünkü benzerlikler

çok yakındı. Çok yakın."

"Ne çok yakın?"

"Sen ve Mac! Sana aşığım Katrina, ve oğlunu da seviyorum. Mac ve Callie *aynı* yaşta. Kelimenin tam anlamıyla. Aynı yıl doğdular. Aynı anda bebeklerimizin bezini değiştiriyorduk, ama sen seninkini burada, ben benimkini orada değiştiriyordum. Gem gibi sen de sabahın ikisinde uyanıp bebeğini emziriyordun. Sen enerjik dört yaşındaki çocuğunla uğraşırken, ben benimkini gömüyordum. Tamamen aynı anda! Seni terk ettim çünkü bunun ikinci kez olmasından korkuyordum. Bir erkeğin bunu bir kez bile yapması beklenmemeli. İkinci kez olması imkansız."

"Onlar..." Gergin bir şekilde yutkundu. "Derrick hala hayatta mı?"

"Evet." O nefesini tuttuğunda başımı kaldırıp ona baktım. "O gün Kane bizi o odadan çıkardı. Adamları öldürdük, başkalarına zarar verdik ve daha sonra, ekibim plan yapmak için bir dakikalık zaman bulduğunda, o kulübü kapattılar ve o toplantıdan sağ kurtulan adamları getirdiler. Kinler unutulmadı Katrina, ama bir an için unutulduğunu sandım." Başımı salladım ve gözlerimi sıktım. "Senden sonsuza kadar kaçmıyordum. Sadece nefesimi toparlayacak kadar kaçmıyordum. Ama sonra eve döndüğümde, Derrick'in adamları telesekreterime mesaj bırakmışlardı. Aren, Kane ve Jess'i biliyordu. Jay ve Soph'u biliyordu. Cruz ve Andi'yi biliyordu."

"O... benim hakkımda biliyor muydu?" Yüzü çok solgun. "Oğlum hakkında biliyor mu?"

"Hayır. Ya da biliyorsa bile, senden bahsetmedi. Ama bu yeterliydi." Elimi uzatıp ellerini tuttum. "O gözlerini üzerimize dikmiş durumda, o gözler seni ve Mac'i görmemiş olsa bile. Casusları var ve seni tehlikeye atmak söz konusu olamazdı."

"Yani kaçtın mı?"

"Evet." Başımı eğiyorum. "Kaçtım ve seni tanımıyor gibi davrandım. Evine paranın satın alabileceği en iyi güvenlik sistemini kurduk; tüm hayatın telefonumda kayıtlı ve taktığın saat..." Bileğini çeviriyorum. "Kalp atışını izliyor. Nerede olduğunu ve nefes alıp almadığını tam anlamıyla biliyorum. Mahremiyet ihlali mi? Evet. Ama umurumda mı? Hiç de bile. Seni önemsemeyi hiç bırakmadım ve seni izlemeyi hiç bırakmadım. Ama senin tehlikede olduğunu düşünmek bana çok ağır geldi, bu yüzden gittim."

O, oturma odamdaki fotoğraflara, sonra da gözlerime bakarken, bir an için odada sessizlik hakim olur. Sanki bir sonraki hamlesini belirlemek için zamana ihtiyacı varmış gibi. Ya da benden kaçmak için yaklaşık kaç kilometre gitmesi gerektiğini. "Artık bir sivilsin, değil mi?"

"Evet."

"Ve Kane bebek sahibi oluyor."

"Evet. Ama adil olmak gerekirse, bu telefon mesajlarından önce oldu. Paniklemiyor, ama rahat da davranmıyor. Ailesini güvende tutmak için önlemler alıyor."

"Risk almaya hazır olduğunu söylüyor. Tehditkar bir telefon yüzünden hayatını askıya almıyor."

Başımı kaldırıp gözlerine bakıyorum. "Bu bir telefon görüşmesinden daha fazlası, Katrina. Bu... Onlar tehlikeli insanlar. Etki alanları, güçleri ve lanet olası iyi hafızaları var. On yıl geçti, ama o orospu çocuğu hala yeni evimi, yeni numaramı buluyor ve kendisini hücre hapsine attıracağını bildiği bir mesaj bırakıyor."

"Hapishanede çok sıkılmış olmalı." Dudakları acınası bir gülümsemeyle seğirir, ama ben kaşlarımı çatınca gülümseme kaybolur.

"Bu benim için şaka değil. Bu benim karım ve kızım, ve şimdi de sen ve Mac. Bu lanet olası bir şaka değil."

"Ben de bunun şaka olduğunu düşünmüyorum," diye boğuk bir sesle söylüyor. "Beni mantıklı düşünemeyecek kadar korkuttun ve şimdi mantıklı ya da akıllıca bir şey söylemek aklıma gelmiyor. Burada oturmuş, ailenin acımasızca senden çalındığını anlatıyorsun ve bunu benimle ve oğlumla ilişkilendiriyorsun. Beslemek ve güvende tutmak için kendimi neredeyse öldürecek kadar çalıştığım oğlumla. Bu konuşmanın sonucunun ne olacağını sandın? Büyük bir öpücük ve mutlu bir kavuşma mı?"

Bundan ne bekliyordum ki? Angelo, benim tesadüfen takıldığım garajına geri döndüğünde ve beni yukarıya, kendi sorunlarımla yüzleşmem için gönderdiğinde, bunun acımızın sonu ve birlikte ilerlemeye hazır cesur yeni bir ekibin başlangıcı olacağını mı umuyordum?

Sorunlarımın konuşularak çözüleceğini mi umuyordum? Affedilmeyi mi, yoksa hatalarıma göz yumulmasını mı umuyordum?

Evet, sanırım tüm bunları bekliyordum. Ya da en azından umuyordum.

"Gerçekleri bilmeni istedim. Ve seni sevmekten asla vazgeçmediğimi bilmeni istedim." O ayağa kalkıp odanın diğer tarafına doğru yürürken ona uzanmıyorum. Yine raflarımdaki fotoğrafları inceliyormuş gibi davranıyor, ama bu seferki tamamen kaçınma amaçlı. "Bana kızgın olmanı, ama hayatta olmanı tercih ederim. Bir ilişki içinde olup ölmene tercih ederim. Gem ve Callie uzun zamandır hayatımın bir parçası oldukları için bu sırrı senden saklamamayı tercih ederim. Onlar ruhumun bir parçası ve onları saklamak saygısızlık olur. En azından bunu bildiğin ve dikkatli olman gerektiğini bildiğin için mutluyum. Benim dünyam güvenli değil, şimdi uyarıldın."

Uzun bir dakika sonra geri dönüp başparmağını ısırır. "O insanlar senin için bir tehdit oluşturmayacak bir zaman gelecek mi? Derrick ve adı neydi?"

"Derrick Ireland ve Aren Aristov." Derin bir nefes alıp, zorlukla nefesimi veriyorum. "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Soph bazı işlerle ilgileniyor; bilgisayarlarla en iyi yaptığı şeyi yapıyor ve dosyaları taşıyor olabilir de olmayabilir de. Onlarla ilgilendiğine yemin ediyor ve ben ayrıntıları bilmediğim için, olabilecek ya da olmayabilecek hiçbir şeyden suçlu değilim."

Yumuşak bir kahkaha attı. "Kulağa... hoş ve düzgün geliyor. Ve bir şey olursa ve dava mahkemeye giderse iyi bir savunma gibi."

Omuz silkiyorum. "Ne yaptığını bilmiyorum. Onları susturup sizi güvende tuttuğu sürece umurumda değil. Gerçekçi olmak gerekirse, şu anda burada olmamalısınız. Zaten tehlikeli bir durum."

"O zaman bize ne kalıyor...?"

Omuz silkiyorum. "Bir çıkmaza girmiş durumdayız, sanırım. Hiçbir şey değişmedi."

Dışarıda şiddetli bir rüzgar esmeye başlarken, içerideki sıcaklık burayı bir saunaya çevirir. Ben başka bir şey söylemeyince, o başını sallar, sonra eğirir. "Eşiniz ve bebeğiniz için gerçekten çok üzüldüm." Gözleri benimkilerle buluşur. "Gerçekten, çok üzüldüm. Bunu nasıl atlattın bilmiyorum. Ben asla atlatamazdım. Keşke senin için her şey farklı olsaydı, ama en kötüsü," sesi kısılır, "eğer öyle olsaydı, biz asla tanışmazdık. Bu hissi asla bilemezdim." Elini göğsüne bastırır. "Çok üzgünüm, Eric."

Anladığımı belirtmek için başımı sallarım. O veda ediyor. "Seni seviyorum Katrina. Kendine iyi bak."

Bir çığlık boğazını yırtıyor, ama o topuklarını dönüp koşarak uzaklaşıyor, beni dairemde, dünyamda, kafamda tek başıma bırakıyor. O kapıdan çıkmadan telefonumu alıp, kendi panik düğmemi basarak Ang'e onun geldiğini ve onu lokantaya geri götürmesi gerektiğini bildiririm. İki blok hem yakın hem de imkansız derecede uzak. Kolay, ama benim için önemli biri için ölçülemeyecek kadar tehlikeli. Bu yüzden onu arayıp, benim yapamadığımda kızıma göz kulak olmasını ve onu güvenli bir şekilde eve götürmesini isterim.

Sonra yastıklara yaslanıp tavana bakıyorum.

ERİC

"Gelen var." Spence'in mırıldanması kartlarının arkasından geliyor. Binanın dışındaki güvenlik sistemi bize mülkte birinin olduğunu gösterdiğinde, telefonuna bakmaktan başka bir şey yapmıyor.

Onun korkması gereken biri değil.

Ama benim biraz korktuğum biri.

"Ayrıca, neden gerçek erkekler gibi poker oynamıyoruz?"

"Çünkü ben poker oynamayı bilmiyorum," diye Jess solumdan ters bir cevap verir. "Dördü olan var mı?"

"Go fish." Dudaklarım, bizim sert erkeklerden oluşan bir grup olduğumuz gerçeğine tepki gösteriyor; birçok şey gördük ve daha kötüsünü yaptık, ama kadınlar gerçek poker oynamayı bilmedikleri için büyük bir pamuk şeker torbası gibi yumuşadık. Bu yüzden Jess'i meşgul etmek ve ayaklarını görememesi gerçeğine odaklanmaması için onun yerine çocuk oyunu oynuyoruz.

Siska kız, artık minicik kot pantolonlara sığamadığı için aklını kaçırmak üzere. Ama bu durum beni rahatsız etmek yerine, sevimli buluyorum. Jessie bir gangsterin çocuklarını doğuruyor, ama ben yıllar boyunca yaptığım hatalardan hiçbir şey öğrenmemişim, çünkü onu her yere takip ediyorum, her isteğini yerine getiriyorum, ayaklarını ovmaktan geri duruyorum ve işimi yapmak yerine – Sophia'ya devrettiğim işi – evi arayıp herkesin iyi olduğundan emin olmaya odaklanıyorum.

"Merhaba?" Ana kapının hemen dışında bir çift ayakkabının altında çakıl sesleri duyuluyor. "Hey, kimse var mı?"

"Buradayım." Jess'e dörtlü atıyorum ve o somurtunca sırtıyırım.

"Çalışmam lazım. Uslu dur. Kimseyi vurma."

"Anladım, Cap." Kane kız arkadaşının yanına oturur ve parmak uçlarını yavaşça onun ensesinde gezdirir. O onun erkeği ve onu kontrolü altında tutuyor, ama ben onu hala biraz

benim. Benim sorumluluğumda. Bir nevi küçük kız kardeşim. "Kendi gangsterine iyi bakmalısın."

Alaycı bir şekilde gülerim ve son kartlarımı masaya atarım. "Evet. Seninki daha korkutucu." Kane'in gözleri eğlenceyle parıldadığında yüzümü çeviririm. Diğer eli kız arkadaşının şişmiş karnına uzanır, Jay ise sağında oturur ve Jess'in hamile olduğunu açıkladığı günkü gibi hayranlıkla onları izler.

Bebeklerin yolda olması onu çok heyecanlandırıyor. "Fuckwhit?"

"Evet, geliyorum. Tanrım, evlat." Onu ön kapıda karşılayıp kilidi açıyorum. Mac, Space Jam şapkasını ters takmış, yorgun gözlerine saçları düşmüş, ama dudaklarının bir tarafında tuhaf bir gülümsemeyle camın önünde duruyor. "Selam."

"Selam." Kapıyı tuttuğum için hiç teşekkür etmeden, havalı bir tavırla yanımdan geçip gider. Omuzu omzuma çarpar, ama nefesinden gelen kıkırdama bugün iyi bir ruh hali içinde olduğunu gösterir. Bana saldırmak için gelmiş olabilir. Sanırım bugün şanslı günüm. Az önce bulduğum odanın kapısında durur ve yüzlere tek tek bakar. Kane, Jess, Jay, Soph, Spence. Ve sonra boş sandalyem. "Bishops. Bayanlar." Barış işareti yapar ve Spencer'a kendi evinde saygısızlık ettiğini bilerek uzaklaşır.

"Orospu çocuğu! Geri gel ve adımı söyle."

"Söyledim."

"Ben piskopos değilim, seni küçük pislik."

"Oh, biliyorum." Korkusuz davranıyor, ama Spence kartlarını masaya atıp ayağa kalkarken sandalyesini geri çekince adımları hızlanıyor. Mac gülerek binanın diğer tarafına, Smith & Wesson'ı ilk geldiğinden beri sakladığımız depoya doğru yol gösteriyor. Onu silahla eve göndermem mümkün değil, ama bu silahı onun için burada, ayrı, kilitli ve güvenli bir yerde saklıyoruz. İlk gününde ateş etmeyi öğrendi ve ikinci gününde ise hedefleri vurmaya başladı.

Annesi bunu öğrenirse beni öldürecek, ama yalan söylediğim ve kalbini kırdığım için zaten beni öldürmek istediğini düşünüyorum, o zaman sicilimde bir leke daha olsa ne fark eder ki?

Kızgın ve güvende olmak, ölmekten iyidir ve kimse beni aksine ikna edemez.

Silahını ve mermilerini topluyoruz, ben de kendime fazladan birkaç tane alıyorum. Spence için çekmeceye nakit para atıyorum, sonra hepsini tekrar kilitleyip Mac'i bahçeye çıkarıyorum. "Annen nasıl?"

"Yirmi yedi saniye."

Adımlarımı yavaşlatıp kaşlarımı çattım. "Ha?"

"Onu sormak için yirmi yedi saniye sürdü," diye gülüyor. "Dün elli küsur saniye sürmüştü. Bu konuda daha iyi olacağını düşünmüştüm, daha kötü değil."

"Kapa çeneni, ukala." Onu bir kapıdan iterek çakıl taşlı yola geri döndük ve eskiden çiftlik olan, her türlü yetişkinler için tasarlanmış tırmanma oyuncaklarıyla dolu devasa bir avluya çıktık. Saman balyaları, geçici duvarlar, yüzleri patlamış mankenler ve benim bile hala sıkışıp kaldığım çıkmaz sokaklar.

"Neden ona gitmediğini bana bir daha açıklar mısın? Sen hala ondan hoşlanıyorsun, o da senden hoşlanmıyormuş gibi davranıyor. Bu mükemmel bir durum, değil mi?"

"Bu seni ilgilendirmez." Eşyalarımızı, az önce içinde bulunduğumuz binanın arkasına dayalı çelik bir tezgahın üzerine koyuyorum. "Bu yetişkinlerin işi ve seni ilgilendirmez. Sen çocukların işlerine odaklanmalısın."

Etrafımızdaki avluya doğru kolunu uzattı. Hava çok soğuktu ve taktığı şapka onu sıcak tutamazdı, ama yine de gülümsüyor ve kırmızı burnunu görmezden geliyordu. "Çocuk işleri... atış poligonu gibi mi?"

"Aynen öyle." Ona boş tabancayı, ardından masanın üzerindeki dolu şarjörü uzatıyorum. "Göster bana."

Başını sallayarak, boş tabancayı sol elinde tuttu, sonra sağ eliyle şarjörü aldı. Daha önce bunu takmakta zorlanmıştı, ama çabuk öğreniyordu, çünkü şarjörü yerine oturana kadar yumuşak bir hareketle yukarı itti. Kimse söylemeden, hızlı bir tıklama sesiyle şarjörü yerine taktı, sonra ciddi bir ifadeyle bana döndü. "Hazırım."

"İlk deneme. Bu işte gittikçe daha iyi oluyorsun."

Omuz silkti. "Bunu mahvetmek için zaman yok. Ayrıca annem iyi. Her zamanki gibi, iş, stres, stres yüzünden stres, sonra stresi yenmek için yediği cheesecake'ler yüzünden stres, bu da strese stres katıyor çünkü poposunun biraz sallandığını düşünüyor."

Katrina'nın poposu tam da olması gerektiği gibi, ama tabii ki bunu çocuğuna söyleyemem. "Gülümsüyor mu?"

Gülümsediğinde gamzeleri beliriyor. "Bazen. Bazen gülümsemiyor. Çoğunlukla sessizdir. Son birkaç haftadır fazladan birkaç fizik tedavi seansı aldım."

Aşağıya bakıyorum. "Bacağın mı ağrıyor?"

"Kötü bir şey değil. Sadece okul, spor salonu, çoğu gün burada koşmak ve sonra iş arasında çok fazla koşturuyorum."

"Orada iyi gidiyor musun?" Masanın ucundaki kutudan iki çift koruyucu gözlük alıyorum, birini ona veriyorum, diğerini de kafamın üstüne takıyorum.

"Evet. Franky ve annem çok fazla saat çalışmama izin vermiyorlar, ama artık resmi bir işim var ve bahşişlerim buzdolabımızın üzerindeki kavanozu doldurmaya başladı. Annem benim meşgul ve beladan uzak olduğumu görmekten mutlu oluyor, bu yüzden yapmam gerekeni yapıyorum ve her şeyi buna göre ayarlıyorum."

Saatime bakıyorum. "Buradan ne zaman çıkman gerekiyor?" "Şehre geri dönersem bir saatim var. Ya da beni götürmek istersen sen beni götürmek istersen."

"Seni garaja bırakırım, lokantaya değil."

Omuzlarını silkiyor. "Bana uyar. Böylece daha uzun süre burada kalabilirim ve annem burada olduğumu asla bilmez."

Bana uyar.

Silahını tutmasına izin veriyorum ve silahı yere doğrulttuğunda onaylayarak başımı sallıyorum. Elimi omzuna koyarak, bugün pratik yapacağımız bahçeye doğru yönlendiriyorum. "Buraya ilk kez geliyorsun, bu yüzden hız konusunda endişelenme. Hedeflerini vurmaya odaklan. Doğruluk, öğrenmemiz gereken en önemli şeydir, çünkü silahlı bir adam tehlikelidir ve herhangi bir yöne ateş etmek, doğrudan cinayettir. Doğruluğu öğren, bir dahaki sefere hız üzerinde çalışırız."

S&W'yi iki eliyle tutuyor ve omuzlarını çenesini korumak için kaldırış şekli bana bir dövüşçüyü hatırlatıyor. Hem dövüşçü hem de nişancı olabilmesi garip. Yumruklar ve silahlar. İkisi de acı verici. İkisi de ölümcül. Ve o da arkamızdaki binadaki adamlar kadar iyi eğitilmiş olacak. "Mermi israf etmeyin."

her atışında hedefi vurmazsan, toparlanıp içeri geri döneriz. Tek bir yanlış atış bile istemiyorum."

O da başını sallar. "Anladım." Cebimden çıkardığım kulak tıkaçlarını alır, pembe köpük kulaklarından dışarı çıkıncaya kadar sokar, sonra gözlüklerini takar. "Annem dün gece bana bir şey söyledi. Oldukça önemli bir şey."

"Öyle mi?" Pistte yürürken kesinlikle hızdan çok isabetliliğe odaklanıyoruz. Normalde koşardık; sprint yapar, zıplar, yuvarlanır, daldardık. Ama şu anda tek yaptığımız yürümek, kontrol noktasında durmak ve Mac mükemmel atışını yaptıktan sonra yolumuza devam etmek. "Ne hakkında?"

"Callie adında küçük bir kız hakkında." Gözleri benimkilere bakıyor. Gözlerinde sempati, korku ve biraz da kafa karışıklığı var. O sadece bir çocuk, erkek gibi davranıyor. "Neden bana çocuğun olduğunu söylemedin? O benim yaşımda, ama bunu bana söyleyebileceğini düşünmedin mi?"

Cevap vermek yerine, kendi sorumla karşılık veriyorum. "Annen neden sana söyledi? Amaç seni güvende tutmak, kabuslar görmeni sağlamak değil."

Omuz silkiyor, bir sonraki hedefe yavaşlıyor ve atışını yapıyor. "Sanırım onu zayıf bir anında yakaladım. Ağlamıyordu ya da öyle bir şey yapmıyordu, gerçek gözyaşları gibi değildi, ama üzgündü. İşten sonra eve geldiğini duydum, ben de tuvalete kalkmak için kalktım ve çıktığımda, kanepede oturmuş duvara bakıyordu. Ona ne olduğunu sordum."

Üçüncü hedefimizde durduk; o ateş etti ve bunu kolaymış gibi gösterdi, sonra yolumuza devam ettik. Berbat havayı ve silahı görmezden gelerseniz, neredeyse bir pazar günü gezintisi gibi olabilirdi.

"Bana söylemek istemedi, ama sanırım içini dökmesi gerekiyordu. Beni yetişkin olarak görmesini kolaylaştırmaya çalışıyorum, çünkü bir çocuğa içini dökmesi imkansız. Bu yüzden oturdum, elini tuttum ve konuşması için ona zaman tanıdım. Bana Callie adında küçük bir kızı düşünmeden duramadığını söyledi. Güzel yeşil gözleri ve uçları kıvrık açık kahverengi saçları var."

"Öyle mi dedi?"

"Evet. Onu unutmadığını, onu düşünmeden duramadığını söyledi, ben de kim olduğunu sordum."

"Bu konuda ne hissediyorsun?" Onun bir sonraki atışını beklerken, onun mükemmel isabetliliğinden dolayı göğsümde büyüyen gururu saklıyorum. "Sana söylemediğim için kızgın mısın?"

"Kızgın değilim." Omuzlarını silkiyor. "Yani, bu beni ilgilendirmez, değil mi? Bilseydim de senin hakkındaki fikrimi değiştirmezdim. Belki annemle çıkmanı önermeyi biraz ertelerdi, sadece kasabaya sorun getirmediğinden emin olmak için, ama yine de onu seninle evlenmesini istiyorum. Hala onun için uygun olduğunu düşünüyorum."

Alay ediyorum. Aylardır o lokantaya gitmedim. Katrina geçen sefer dairemde ayrıldığında onu takip etmedim, ama onu geri götüren Angelo ve lokantaya vardığını gören Jay ve Soph'tan haber aldım. Güvende olduğunu biliyorum. Hayatta olduğunu biliyorum. Ama bildiklerim bu kadar. Şimdi onu beklemem gerekiyor, çünkü aramızdaki her ne varsa, ne olmuş olursak olalım, artık her şey onun elinde.

"Hiç 'ya eğer' oyunu oynar mısın, Cap?"

"Sürekli oynarım," diye gülüyorum. Hiç komik değil, ama yine de ağlamaktan daha iyi geliyor.

"Bütün gün bu oyunu oynadım. Ya karın ve çocuğun ölmeseydi? Yine de seninle tanışır mıydım? Ya sen ve karın boşanmaya karar verseydiniz ama arkadaş kalmaya devam etseydiniz? O zaman tanışırdık ve belki de benimle aynı yaşta bir üvey kardeşim olurdu." O kadar rahat bir şekilde bir atış yapıyor ki, beni irkiltiyor. Kendi kafamda bu alternatif gerçekliği hayal ederken kendimi kaptırıyorum. "Ona kötü davranmazdım bile. Onu masamıza oturtur, annemin rosto yemeğini yedirir, son dilim pastayı ona verirdim. Muhtemelen onu dövüşmeyi öğrenmesi için spor salonuna bile götürürdüm. O da bize uyum sağlardı, çünkü onun havalı biri olduğunu biliyorum. O yarı yarıya senden, ve karın arkadaş kalmaya karar verdi, bu da onun da havalı olduğu anlamına gelir. Bu yüzden Callie'yi spor salonuna götürür, ona sert bir kroşe atmayı öğretir, sonra da hiçbir erkeğin ona bakamayacağını büyük bir mesele haline getirirdim."

"Sen delisin." Arkanı dönüp yanağını omzuna sürterim. "Callie de deliydi."

Yakışıklı bir gülümsemeye bana bakar. "Gördün mü, ona uyum sağlayacağını biliyordum. Geçmişin geçmiş olduğunu biliyorum ve onları geri getirebilseydin, bunu yapardın. Bu yüzden benim 'ya eğer'lerim seni çok rahatsız ediyor olmalı. Ama bu benim için yeni bir bilgi, bu yüzden hala sindirmeye çalışıyorum."

"Beni rahatsız etmiyorsun. Senin zihninde hayatını yaşayabilmesi çok güzel."

"Doğru." Gülümser ve bir sonraki atışını yapar. Altı bitti, iki kaldı. "Bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyorum, ama belki o yukarıdan seni izliyordur ve eğer öyleyse, belki benim kafamın içini görebiliyordur. Ona bu şekilde savaşmayı öğretebilirim. Çok sevimli olurdu, ama benden uzun olmazdı, çünkü bu tuhaf olurdu."

"Annesi 1,70 boyundaydı."

Bu bilgi çok önemliymiş gibi başını sallar ve onaylar. "Yani ortalama boyda olacak ve ben zaten o kadar uzunum, üstelik daha da uzayacağım. Bu benim için sorun değil. Güzel olacak, ama gizlice bakmak isteyeceğim türden bir güzellik değil. Kız kardeşlere bakılmaz, üvey kardeşlere bile."

Hem gülüyorum hem de bunu kafama soktuğu için ona vurmak istiyorum. "Hayır, bakmazsın. Üvey kardeşlere bile."

"Ama eğer güzelse, *biri* ona bakacaktır. İşte burada devreye giriyorum." Hedefinin alnından kurşun geçecek şekilde ateş eder. "Ve ben asla ıskalamam."

"Sen kesinlikle delisin."

Gülüyor ve son atışı için ilerlemeye devam ediyor. "Her neyse, annem dün gece biraz duygusal bir an yaşadı, sana söylediklerini bana anlattı, sonra sana çıktığını henüz itiraf etmediğini hatırlattığımda bana tokat attı. Onu yakaladığım için kızdı."

"Yakalanmaktan hoşlanmaz."

O kıkırdar. "Biliyorum tabii. Bazen çok sinirleniyor. Ama içini dökmesi gerekiyordu ve bunu yaparak bu sabah biraz daha mutlu uyandı. Çok mutlu değil, ama sanırım biraz daha hafiflemişti. Sonra kahvaltı yaptık ve Callie'nin muhtemelen seksi olduğunu ve herkese *Ben* gibi davranmam gerektiğini söylediğimde bir tokat daha yedim."

Ben de ona vurmak istiyorum, ama elinde dolu bir silah var ve bugün vurulmak istemiyorum. "Kızım hakkında konuşmayı kes. Ortamı garip hale getiriyorsun."

"Ama onlar hakkında konuşmayı bırakırsak, unutulurlar." Kızımı hiç tanımmasına rağmen, gülümsemesi bir şekilde nostaljik bir hal alıyor. "Bazı kültürlerde, Ölüler Günü'nde *ofrenda*, yani adak sunarlar."

Bir mum yakarlar ve bunun sevdiklerinin size geri dönmesine yardımcı olduğuna inanırlar."

Yemin ederim, bu çocuk ona baktığımda kızarıyor.

"Bir gece Ben'in yeni üvey babasının bunu konuştuğunu duydum. İspanyol kültüründe bu çok önemli bir şey sanırım. Her neyse, sevdiklerinin her zaman hatırlanması için bunu yapıyorlar. Karın ve bebeğin için hiç mum yaktın mı?"

"Şey..." Tereddüt ettim. "Hayır, ve şimdi bunu yapmadığım için kendimi tam bir pislik gibi hissettiriyorsun."

O burun kıvrır. "Zorunda değilsin. Yapmazsan piç olmuyorsun. Ama belki de düşünmelisin. Onlar için yaktığın mumu görebilirler, görmeseler bile, en kötü ihtimalle elektrikten birkaç kuruş tasarruf etmiş olursun." Son hedefe vardığımızda uzaklaşıyorum. Mac yana döner, sakat bacağını korur, silahını doğrultur. Sonra bana bakar. "En azından mum ışığında bir odan var, annemden ziyarete gelmesini isteyebilirsin. Tabii önce güzel bir yemek pişirip, küçük bir orospu gibi kaçtığın için ne kadar üzgün olduğunu anlatan konuşmanı prova ettikten sonra."

Hedefe geri dönüp ateş eder... ama ıskalar. "Siktir." "Kibir, genç padawan." Omzuna vurup artık boşalmış silahı elinden alırım. "Kibir her seferinde seni mahveder. Şimdi git dövüşün için antrenman yap."

Başını sallayarak ilerler ve sanki ıskalaması onun suçuymuş gibi mankenin yüzüne yumruğunu indirir. Sanki manken onu aptal göstermek için bilerek kenara atlamış gibi. "Gelir misin?"

"Hmm?"

Geri dönüp gözlerime bakar. "Dövüşüme. Bu cumartesi, belki gelmek istersin diye düşündüm."

"Mac..."

"Çok korkuyorsan annemle konuşmak zorunda değilsin, ama bence bu iyi bir fikir olabilir. O da orada olacak, yani en iyi davranışını sergileyecektir. Benim dövüşümü izleyeceği için savunmasız ve gergin olacaktır. Eminim ki tam doğru anda ortaya çıkarsan, dövüşümü durdurmaya söz verirken kendini kollarına atacaktır." Bir süre durur. "Ben havlu atarım ve sanki

bunu senin yaptığın gibi gösterirdim. *Bada-bing*, sen kahramansın, daha fazla mum ışığında akşam yemeği, geceleri daha az ağlama."

"Her gece ağlamıyorum."

Bana bakar ve sırıtarak, "Kapa çeneni. Demek istediğim, artık erkeklerden nefret etmiyor. Gururlu bir kız ama senden hoşlanıyor. Kaçtığın gerçeğini telafi etmen gerekiyor. O istikrar istiyor ama sen bunu mahvettin. Şimdi bunu düzeltmen gerekiyor."

"Hey, Cap?" Soph, çıktığımız kapının yanında duruyor ve sırıtıyor. O yöne doğru ilerlerken, Soph nadiren böyle sırıttığı için onu kaşlarını çatarak inceliyorum. Sonra, onun dar kot pantolonunu iyice inceleyen Mac'e bakıyorum. Dirseklerimi onun kaburgalarına vuruyorum ve onun boğulması ve bana ateşli bir bakış atmasından memnuniyet duyuyorum.

"Bakmayı kes. Yakalanırsan, Bishop ve Soph'un kendisi cehennem ateşiyle peşine düşer. O gözlerin arkanda olmasını istemezsin."

"O sadece sevimli bir balerin," diye mırıldanır. "Bana bir tehdit oluşturmuyor."

."

"Mmhm." *Sevimli balerinlerin* yanında durduk. "Ne haber?"

"Hatırlıyor musun, sevmediğimiz o insanlarla yaşadığımız sorunu?"

"Gözleri Mac'e kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Bana yaptırmış olduğun projeyi hatırlıyor musun..."

Ben hiçbir şey söylemeyince, Mac'e doğru başını sallar. "Dikkatli davranmaya çalışıyorum."

Hâlâ bir şey söylemeyince, ellerini havaya kaldırdı. "Tamam! İrlanda ve Aristov! Tanrım. Neden bana her şeyi açıkça söylememi istiyorsun? Çocuğu detaylardan korumaya çalışıyorum."

"Detaylar sorun değil." Mac'in yüzünde kibir belirir. Göğsünü genişletir, yumruklarını sıkar ve kız onu koyu renk gözleriyle incelerken gamzelerini gösterir. "Ben her şeyi biliyorum. Korunmaya ihtiyacım yok."

"Gerçekten mi?" *Sevimli balerin* kaşlarını kaldırır. "Gerçekten mi, ufaklık? Tüm detayları bilmek mi istiyorsun?"

O alaycı bir şekilde güler. "Ne detayları? Bir sonraki bale resitalinin mi? Sanırım başa çıkabilirim."

"Tabii, tamam." Mac, elindeki ekrana bakmak için eğilmeye çalıştığında, Soph onun yüzünü geri itti. "Aristov bugün hapishane spor salonunu ziyaret etmek için iyi bir gün olduğunu düşündü. Aynı anda isimsiz bir mahkum da oradaydı. Aristov, serbest ağırlıkla dövülerek öldürüldü. Yüzünün sol tarafı yok; sol göz küresi adli tıp uzmanları tarafından alınarak bir kavanoza konuldu ve olay yerinde sadece sekiz parmağı bulundu." Bu sefer Soph, Mac'in ensesini tuttu, ama onu çömelmeye ve başını dizlerinin arasına sokmaya zorladı. "Ireland, o saatlerden sonra intihar etti. Sanırım arkadaşının korkunç ölüm haberi onu çok üzmüş."

Mac ve solgun yüzünü siktir et. Ben de neredeyse kıcıma çökmek üzereyim. "Aristov... dövülerek mi öldürüldü? Ve Ireland... Gerçekten mi?"

O sırtarak Mac'i tutuyor. Mac'in kulaklarında uğultu duyduğuna şüphe yok. Tıpkı benim gibi. Tünel görüşü. Tıpkı benim gibi. Ağız kuruluğu. Tıpkı benim gibi. "Resmi rapor intihar diyor. Ama bana sorarsan gerçekler biraz farklı. Bence belki başka biri o ilmiği hazırladı ve onun içine girmesine yardım etti, ama ben ne bilirim ki? Ben sadece resitaline gitmesi gereken aptal bir balerinim."

"Hallettin mi?" İleri doğru sendeleyip silahı duvardaki gümüş masanın üzerine bırakıyorum. "Tanrım, halletmişsin. Bu gerçek mi?"

"Mmhm." Mac başının önündeki toprağa ve çakıllara kusarken Soph ayaklarını ayırır. Mac yerinde sallanır ve Soph'un eli olmasaydı yere yığılırdı. "O gitti; hepsi gitti ve bir daha onlardan telefon almayacaksın."

"Öylece mi?" Geri dönüp gözlerine bakıyorum. "Öylece mi bitirdin? Tartışmak için Checkmate toplantısı olmayacak mı?"

"Toplantı yapıldı," diye cevaplar kibirli bir şekilde. "Aristov Jess'ten bahsetti. Kane'in bunu görmezden gelmeyeceğini biliyorsun. Toplandık, o emrini verdi, ben de kabul ettim, şimdi iş bitti."

"Siktir." Mac başını çevirip cam gibi gözlerle bana bakar. "Sizler resmen delisiniz."

"Sana detayları anlatmamaya çalıştığımı söylemiştim, ufaklık. Artık pozcularla oynamadığını biliyorsun. O çocuk hakkında ne düşünüyorsun

Benny hakkında ne düşünüyorsun? Kızını çaldı mı? Çünkü onun kötü tavırları beni rahatsız ediyor ve belki ikimize de yardım edebilirim."

"Git balık tut." Kusmuğun yanından uzaklaşarak poposunun üzerine çöktü, ama ayakkabıları kusmuğun içinde kaldı. "Siktir."

KATRİNA

Lokantamda dolaşıyorum, masaları servis ediyorum, kirli tabakları topluyorum ve oğlum ödevini yapması gerekirken telefonuyla oynadığında eline vuruyorum. Son bir iki gündür biraz daha sessiz ve canlanıp konuşmazsa onu köşeye sıkıştırmayı planlıyorum, ama ön kapı açılıp çan sesi onun geldiğini duyurduğunda planlarım bir anda durma noktasına geliyor.

Onun gelişi.

O buradayken havada her zaman elektriklenme olurdu, ama onun yokluğu bu hissi daha da güçlendiriyor. Onun gücünü daha yoğun hale getiriyor. Nefes almamı zorlaştırıyor, ama sonra Mac bir nefes vererek telefonunu yere atıyor. "Sonunda."

"Sonunda mı?" Oğlumdan, affetmek için can attığım adama bakıyorum. "Sonunda ne? Sonunda ne, Macallistar?"

"Katrina?" Eric'in sesi boğuk ve serttir. Sessiz, ama güçlü. Gözleri vücudumu, kalçalarımı, belimi, göğsümü tarar. Gözleriyle beni soyuyor ve sadece bakmaktan başka hiçbir şey yapmadan sahip olduğu gücü bana hatırlatıyor.

"Şey..." İki ay geçti ve bu adam şimdiye kadar o kapıdan içeri adımını atmadı. İki ay boyunca neden bu kadar sevilmez, itici ve unutulabilir olduğumu merak ettim. Sonunda bunların hiçbirinin doğru olmadığını anladım – küçük bir teselli sanırım – ama benden önce başka biri vardı. İki kişi vardı ve şimdi ikisi de gitti.

"Beş dakikanızı alabilir miyim?" Odanın diğer ucundan konuşuyor, bu yüzden lokantadaki herkes durup bizi izliyor. O gece benimle Zeke'nin arasına girmeye karar verdiğinden beri hayatımın hikayesi bu. On yıldan fazla bir süredir burada çalışıyorum ve hiç sorun çıkarmadım, ama sonra bir eski sevgili, bir yeni sevgili ve bir genç karışınca, bu lokantanın bildiği her olayın ortasında kalıyorum. "Sadece beş dakika, lütfen. Yürüyüşe çıkmak istersen." Gergin bir şekilde

karlı sokağı işaret ediyor. "Soğuk olduğunu biliyorum. Benim paltomu giyebilirsin." Ordu yeşili ceketini, sonra da kürklü şapkasını çıkarıp ikisini de uzatıyor. "Sana beş dakika için yalvarıyorum. Sonra seni rahat bırakacağım."

Göğsümdeki acıyı gizlemek için gözlerimi kısıyorum. "Gerçekten mi?" Sesimdeki boğukluğu gideriyorum. "Beş dakika sonra gideceksin, öyle mi?"

Dudakları seğirir. "Şey... muhtemelen yarına kadar. Daha fazla dayanamayacağımı fark ettim, yoksa hata yaparım."

"Git, anne." Mac koltuğundan kayar ve Stefan'ın uzattığı paltoyu alır. Ben bakmaya, kataloglamaya, bırakmak istemediğim bu gizemli ilacın etkisini yaşamaya devam ederken, o benim iznim olmadan kollarımı kolların içinden geçirir. "Konuşması için ona bir dakika ver."

"Lütfen benimle gel?" Eric paltosunu giydikten sonra elimi tuttu. "Lütfen benimle gel. Seni zorla sürüklemek istemiyorum. Bu bir piskoposun yapacağı bir şey, ama seni dinlemesi için gerekliyse, yaparım."

"Tehditler sana hiçbir fayda sağlamaz, DeWhit." Oğlum fermuarımı çekip boynumu sıcak tutmak için yakamı kaldırdığında, yine onun elini itiyorum. "Söyleyeceğin her şey muhtemelen beni incitecek ve dürüst olmak gerekirse, artık daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Seni incitmek istemiyorum. Sadece beş dakika boyunca seninle aynı yerde olmak, dikkatini bana vermesi ve eğer çok şanslıysam, gözlerinde gördüğüm gözyaşları ya da dudaklarının titremesi yerine bir gülümseme görmek istiyorum."

"Beni üzdüğün için ağlamıyorum. Bunlar gerçek gözyaşları değil. Çünkü öfkeyle ağlıyorum ve kendimde bu özelliği gerçekten çok sevmiyorum."

"Bunu seviyorum," diye fısıldadı. Bir adım öne çıkarak elimi tuttu ve donmuş pencerelere doğru baktı. "Beş dakika benimle yürü. Seni koruyacağım. Sonra seni sıcaklığa geri getireceğim."

Sanki bir uçurumun kenarına çıkıp atlamaya hazırlanmak gibi. Paraşütün seni tutacağını biliyorsun. Aslında gerçekten tehlikeli olmadığını biliyorsun, ama yine de gözlerini kapatıp çılgılık atıyorsun. Çünkü uçurumun kenarından atlamak korkutucu, biri sana güvende olduğunu yemin etse bile.

O kişi geniş omuzlu ve güçlü olsa bile, bir zamanlar asla hata yapmayacağına yemin edebilse bile.

Onun beni kapıdan geçip dondurucu soğuk rüzgara çıkmasına izin verdim. Dışarısı çok rüzgarlı değil, ama kulaklarımlın ağrımına ve ayak parmaklarımlın spor ayakkabılarımda kıvrılmasına yetecek kadar soğuk. Bir dakika içinde dişlerim takırdamaya başlıyor, ama o şapkasını kafama geçirip kulaklarımlı örtecek şekilde bastırduğında kalbim aptalca bir sıçrama yapıyor.

"Ne istiyorsun Eric?" Elimi çekmeye çalıştım ama o elimi sıktı ve kolumu kendine doğru çekerek yan yana yürüdük. "Dışarısı çok soğuk ve çocuğum bizi birlikte çıkarken gördü. Bu, ona doğru olmayan bir şey olduğunu düşündürmemekle ilgili kuralımı ihlal ediyor."

"Bizi görüyor musun Katrina?" Sesi neredeyse kaprisli, hoş ve yumuşaktı. "Halka açık bir yerde yürüyoruz; seni yanımda tutuyorum ve artık korkmamamın zamanının geldiğine karar verdim."

Öfkeli gözyaşlarımlın beni ele verip tamamen başka bir şeye dönüşmesinden nefret ediyorum, nefret ediyorum, *nefret ediyorum*. Keder, acı ve üzüntü gözyaşları. "Her seferinde ağlayarak bitirecekse seninle dolaşıp duramam. O kadar güçlü değilim."

"Ama öylesin." Kolunu uzatıp beni kendine çekiyor, göğsüm onun kaburgalarına yaslanıyor. Çok üşüyorum ve daha da önemlisi, ona o kadar muhtaçım ki, kollarımı beline doluyorum ve kendimi bırakıyorum.

"Sen tanıdığım en güçlü kadınsın, ve ben bazı çılgınları tanıyorum. Seni incittiğim için özür dilerim." Saçlarımlı gözlerimden çekip kulağımlın arkasına koyuyor. Sonra kaderimi mühürleyip alnıma nazikçe bir öpücük konduruyor. "Bu beni de incitti, yemin ederim. Sensiz çok mutsuzum, ama yemin ederim ki sadece doğru olanı yapmaya çalışıyordum. Seni korumaya çalışıyordum."

"Bana seçim şansını vermedin," diye karşılık verdim. "Benim için en iyisinin ne olduğunu bildiğini düşündüğünde seçimlerimi elimden aldın, konuştuktan, dans ettikten, birbirimizi sevdiğimizi söyledikten sonra bile." Sesimin titremesinden nefret ediyorum. "Seçimlerimi elimden aldın ve bunun yerine beni tek başıma, cevaplar olmadan bıraktın. Kalbimi kırdın, Eric. İki ay boyunca! Sonra Gemma ve Callie'yi öğrendim."

Uzaklaşmaya çalışıyorum ama yine beni kendine sıkıca çekerek durduruyor. "Sana her şeyi hemen anlatmadığım için özür dilerim. O

korkunç derecede adaletsiz."

"Ailen için çok zgnm!" Gözyaşları yanaklarımdan, alt dudağımdan akıyor ve arkasında soğuk bir iz bırakıyor. "Eğer adaletsizlikten bahsedeceksek, bence bu unvan sana ait. Ne kadar zgn olduğumu kelimelerle ifade edemem. Neden beni koruduğunu anlıyorum. Beni neyden korumaya çalıştığını anlıyorum. Sana bunu yaptıkları için gerçekten çok zgnm." Sol elimi gğ्सme bastırıyorum. "Ama sen beni incittin Eric. Beni iki ay boyunca tek kelime etmeden terk ettin ve ben böyle darbeler almaya dayanacak yapıda değilim. Bana syleyebilirdin, o zaman bu kadar şaşkın kalmazdım. Özel menüleri istediğin milyarlarca seferden birinde yükünü paylaşabilirdin. Seninle oturup dinlerdim. Ama şimdi zar zor dayanıyorum, bana çok acı verdin, ama buna rağmen *hala* sadece sana odaklanabiliyorum. İyi olup olmadığını, başa çıkıp çıkmadığını, kederini atlatmana yardım edecek birine gidip gitmediğini umutsuzca bilmek istiyorum, çünkü senin yaşadıklarını ben hayatta atlatamam. Yapamam..." Kafamı sallıyorum. "Oğlumu kaybetmeyi hayatta atlatamam."

"İyiyim... Uzun zaman oldu, artık bununla başa çıkmayı öğrendim."

"Başa çıkmak mı?" diye alaycı bir şekilde soruyorum. "Seninle başa çıkamayacağımı düşünmüştüm, ama bebeğime bir şey olması..." Kafamı sallıyorum. "Bu hayal bile edilemez. Bu... Yapamazdım... Yapamam... Yapmazdım..."

"Buna gerek kalmayacak." Dudaklarını alnıma bastırıyor ve yaklaşan paniğimi yatıştırıyor. Kaldırımından inip caddeye çıkıyoruz ve araba gelmediğinde karşıya geçiyoruz. "Beni tekrar sevmek istesen de istemesen de, sizi yine de koruyacağım. Hoşuna gitse de gitmese de seni güvende tutacağım, bu konuda endişelenmene gerek yok."

"Peki ya sen?" Gözlerine baktım. Hatırladığım kadar açıktı. Ama garip bir nedenden dolayı, ryalarımnda onu dnştrdğm kötü adama uyacak şekilde daha koyu olacağını merak ettim. "Nasıl başa çıkıyorsun? Nasıl başa çıktın?"

"Kimliğim açığa çıkar çıkmaz bir psikiyatriste gönderildim. Kane ve tanıdığım diğer bazı adamlar o kulübü bitirip kapatmak için gönderildiler. Ama ben Doktor Greene'e gönderildim çünkü ne kadar istesem de, kalbimde onu bulamadım.

Her gün yataktan kalkarken kendimi öldürmek istemedim. Gülümsüyor ve bana bakıyor, ama bu gerçek bir gülümseme değil. Daha çok sempati gibi. Bir şekilde, böyle büyük bir kayıpla yaşamak zorunda olan kişi o olmasına rağmen, beni teselli eden o. "Kendimi mecazi olarak bir çukurda buldum. Çukur zifiri karanlıktı ve sonsuzdu, arkadaşlarım dışarıda durup ne kadar sıkça adımlarını seslense de, çıkış yolunu bulamıyordum."

"Ne oldu..." Duruyorum. "Yani, nasıl iyileştin?"

O omuz silerken biz caddenin karşı tarafına geçiyoruz. "Bilmiyorum. Birkaç şeyin birleşimi sanırım. Zaman muhtemelen en büyük faktördü. Doktor Greene. Arkadaşlarım beni yalnız bırakmayı *reddettiler*. Kane ve Jay beni en sevdikleri dövme sanatçısına götürdüler ve bakir tenimi lekelediler."

Gülüyorum, ama sesim boğuk ve çaresizden başka bir şey değil. "Dövmelerini beğendim."

Düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Ben de. Onlar bir hikaye anlatıyor. Neredeyse bir arınma gibiydi; her seferinde saatlerce o sandalyede oturmak zorundaydım. Kimse benimle konuşmaya çalışmadı; kimse küçük konuşmalar yapmaya zorlamadı. Böylece sessizce oturduk, adam benim hikayemi derime kazırken neredeyse bir nöbet tutar gibi." Kaldırımın ortasında bir an durur, sonra sırtarak gülümser. "Bir tür *ofrenda*. Mum yerine, onları asla unutmamak için derime kazıdım. Her gün duş alırken onları görürdüm. Her gece yatmadan önce onları görürdüm. Unutmak için çaresizce çabaladığım o ilk yılda bile onları görürdüm. Bu hem ceza hem de ödüldü. Onlar iyi kızlardı ve bir zamanlar benim oldukları için şanslıydım. O anda hissettiğim acı, şu anda hissettiğim acı bile buna değdi." Yürümeye devam ediyoruz. "Greene, ilk başta uyuşukluğu bulmama yardımcı olmak için haplar yazdı, ama Bishoplar beni pençelerine aldılar ve acı hissetmenin hiçbir şey hissetmemekten daha iyi olduğunu gösterdiler, o zaman işler değişmeye başladı."

"Bu yüzden dövmeler."

O başını sallıyor. "Acıyı aramaya çıktık."

"Hala o psikoloğa gidiyor musun? Olanları kimseyle konuşuyor musun?"

"Artık nadiren konuşuyorum. Arkadaşlar bazen iyi olup olmadığımı soruyorlar, ama çoğunlukla sınırlarımı saygı gösteriyorlar. Greene ile hala konuşuyorum. Bunca yıl sonra bir tür dostluk kurduk. Sonuçta beni ağlarken gördü. Bu yüzden dostluk kaçınılmazdı. Onu birkaç yıldır yüz yüze görmedim, ama yarı düzenli olarak video konferans yapıyoruz. Geçen yıl daha sık oldu."

Adımlarımı yavaşlatıp kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Neden son zamanlarda daha fazla?"

"Çünkü her şey yeniden su yüzüne çıkıyor gibi görünüyor. Jessie hamile. Jay eve geldi ve Soph'u da yanında getirdi... Franky'nin restoranındaki garsonun bir oğlu var ve ikisi de kalbimi çaldı."

Kalbim onu özlerken dudaklarım titriyor, ama beynim onu sevmenin acı verdiğini acımasızca hatırlatıyor. "En son ne zaman doktorunla konuştun?"

"Yüz yüze, yıllar önce. Telefonda, bu sabah. Seni ve Mac'i o kadar özledim ki kendimi hasta ettim. Bana sadece... sana gitmemi önerdi." Kıkırdar. "Bu kadar basit olmamalı, ama işte buradayım, seninle konuşuyorum ve sen henüz yüzümü parçalamadın, belki de doktor haklıdır."

"Kendini rahat hissetme. Hala vaktim var."

O gülümser. "Korktuğum insanlar... artık sorun değil. Artık benim için bir tehdit değiller, yani sebepsiz yere onlardan uzak duruyordum. Önceden, *onlar* benim aşmam gereken engellerdi. Şimdi ise sen... Bu yüzden sana bir şans daha vermesi için ikna etmek istiyorum. Son bir şans, ama her şeyin açık olmasını istiyorum. Gizli buluşmalar, gece yarısı şehirde koşuşturmalar, gizlice dolaşmalar yok. Seninle gerçek bir ilişki yaşamak istiyorum ve herkesin bunu bilmesini istiyorum."

"Yani sen bir karar verdin ve şimdi herkes sana uymak zorunda mı?"

"Hayır." Bir sokak lambasının altından geçiyoruz, gölgelerimiz etrafımızda hareket ediyor. "Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin, ama sormadan gitmeyeceğim. Evet ya da hayır desen de, kalbim bir ışık gibi açılıp kapanmıyor. Bugün hayır diyebilirsin, ama yarın muhtemelen yine lokantaya gelip sosu soracağım. Zamanım bol, ve hamburger sevdiğimi biliyorsun."

Kafamı sallıyorum, ama yine de ona yaslanıp sıkıca sarılıyorum.
"Çok inatçısın."

"Evet, oğlun seni satmaya çalışmasa bu kadar sorun olmazdı."

Geriye yaslanıyorum. "Ha?"

"Spence'e seninle çıkmak hakkında ne düşündüğünü sordu. Sanki bir araba gibi özelliklerini sıraladı. Güzel saçların, güzel bir gülüşün var ve bir depo benzinle bin mil yol yapabiliyorsun."

"Kes şunu! O yapmadı."

O gülüyor. "Peki, benzin deposu olayı değil, ama seni Spence ile ayarlamaya çalıştı. Ama bu sadece birkaç dakika sürdü, Spence kara listeye alınana kadar. Yatakta sapkınlık eğiliminden bahsetmiş olabilir."

"Hayır!" diye haykırıyorum. "On dört yaşındaki oğluma böyle bir şey söylemedi!" "Kadınları kırbaçlamaktan açıkça bahsetti," diye gülüyor Eric. "Sonra

Mac'e onu baba diye çağırırsan nasıl hissederdi diye sorduğunda neredeyse vuruluyordu."

"Aman Tanrım," diye inledim. "Muhtemelen bu yüzden çocuğum sessiz! Kafasındaki tüm pislikleri çözmek için bir psikiyatriste ihtiyacı var."

"Bekle." Geri dönmeye çalıştığımda Eric beni durdurur. "Nereye gidiyorsun?"

"Oğluma! Muhtemelen şu anda kendine lobotomi yapmaya çalışıyordur."

"Hayır," diye gülüyor. "O iyi. Son zamanlarda biraz konuştuk. Ben biraz..." Gözleri ihtiyatlı bir ifadeye bürünüyor. "Oğlun Gem ve Callie hakkında soru sorduğunda, ona içimi döktüm. Onun bildiğini bilmiyordum, o yüzden o konuyu açtığında..."

"Bu benim hatamdı." Sesim titriyor. "Ona senin işlerini anlattığım için özür dilerim."

"Önemli değil. İkinizin de bilmesine sevindim. Bu konuyu benimle konuşurken çok olgun davrandı. Yaşına göre çok akıllı, empatik ve nazik. Konuştuk, bu da biraz psikolog seansı gibi hissettirdi. Ama bu sefer, Callie'yi tanısaydı onu koruyacağına yemin eden bir çocukla konuşuyordum. Onu spor salonuna götürüp dövüşmeyi öğretmeyi ve erkekleri dövmeyi düşündüğünü söyledi, çünkü

muhtemelen güzeldi ve bu onun sorumluluğuydu... " Tereddüt etti. "Kardeşi olarak."

"Kardeşi mi?" Yanaklarımdan yeni gözyaşları akmaya başladı. "Aman Tanrım."

"Evet." Alnıma bir öpücük kondurdu. "Mac benim acımı anlıyor gibiydi; beni anladı, sonra Callie'den ve onun nasıl kardeşi olacağından bahsetti."

"Bu sabah bana Zeke hakkında soru sordu," diye itiraf ediyorum. "Bebek yakında doğacak, belki de bu yüzden aklında bu konu var. O bebekle bir bağ hissetmediğini söyledi. Ya da Zeke'nin etrafında dolaşan diğer bebeklerle. Onlar kan bağıyla kardeşleri ama o onları umursamıyor."

"Aile nedir bilir ve kan bağı sevgi anlamına gelmez." "Benim tatlı bebeğim." Sessiz gözyaşları yanaklarımdan süzülüyor. "O mükemmel bir şekilde mahvolmuş."

Eric kahkaha attı. "Ama hepimiz öyle değil miyiz? Kimse hayatı bir ton yük olmadan yaşayamaz. Bazılarımız bunu daha iyi saklar, ama hepimizde vardır."

"Ve bazılarımız bir lokantada, o kahve fincanını havada sallarken, bu yük hakkında bağırıp çağırırız."

Başka bir sokak lambasının altından geçerken gülümsemesi soluyor. "Oğluna ağır bir yük yüklediğim için özür dilerim. O sordu; ben paylaşmayacaktım, ama sonra her şey ortaya çıktı. Her şey dökülüp gitti, şimdi o, bilmesi gerekenden çok daha fazlasını biliyor."

"Önemli değil." Gözlerimin altını silerim ve makyajımın bozulmaması için dua ederim. "Zaten çoğunu ona anlatmıştım, daha fazlasını sorduysa, dinlemeye hazır demektir. Ama gerçekten onu görmem gerektiğini düşünüyorum. Onun iyi olduğundan emin olmalıyım..."

"Bekle." Eric yüzümü tutar ve başparmaklarını gözlerimin altına sürer. "Geri dönüp ağlamış gibi görünürsen beni öldürür." Bir an yüzümü okşar. Beni temizlediğini söyler, ama yıldızların altında dururken ve başımıza yumuşak kar yağarken, bunun başka bir şey olabileceğini hissedirim. "Bir randevu, Katrina? Sana son bir şans vermen için yalvarıyorum."

"Hayatının aşkıyla nasıl rekabet edeceğimi bilmiyorum." İşte! Söyledim. Çirkin gerçeğimi. "Onunla rekabet edemem ve kendimi teselli ödülü olarak gördüğüm için kendimi iyi hissedemeyeceğim."

"Hayır." Dudaklarını dudaklarıma indirip, şaşkınlığımı yutkunarak bastırıyor. O geri çekilirken, bakışlarım yüzünde dolaşıyor. "Bu bir rekabet değil. Hiçbir zaman rekabet olmadı. Gem on yıldır yok. Tam on yıl. O zamandan beri başka kadınlarla tanıştım. Onlarla biraz zaman geçirdim. Ama hiçbirini seni kadar beni korkutmadı. Hiçbiri kalbimi göğsümden söküp kendine saklamadı."

"Sen benimkini aldın," diye fısıldıyorum. "Lokantada benimle dans ettin ve nefesimi kesen şeyler fısıldadın. Yıldızların altında beni baştan çıkardın ve verebileceğim tek şeyi çaldın."

Yüzümü bırakıyor, ama beni kolunun altına çekerek geldiğimiz yoldan geri dönmeye devam ediyoruz. "Seni seviyorum Katrina. Hiçbir zaman sevmekten vazgeçmedim. Kaçtığımda seni incittiğimi biliyorum, ama bir daha yapmayacağıma söz veriyorum. Artık her şey senin elinde. Seçimler, kararlar. En derin, en karanlık korkularımı bilmek istiyorsan, o da sensin. Beni yok edebilirsin. Beni parçalara ayırıp, o karanlık deliğe geri gönderebilirsin. Beni korkutuyorsun, ama seni o kadar çok seviyorum ki, bu riski almaya hazırım. Aramızdaki bu şey..." Diye iç geçirir. "Bundan vazgeçemem. Bu yüzden her şeyin yoluna gireceğine inanmak zorundayım." Kollarımı beline dolayarak ona sıkıca sarılıyorum.

O da benim kadar savunmasız. Belki daha da fazla. Ve bunu bilmek, onun benden çaldığını düşündüğüm gücün bir kısmını bana geri veriyor. Bir sonraki bloğun köşesinde duruyoruz ve o trafiği kontrol ederken, ben gökyüzüne bakıp gülümsüyorum. "Sence yıldızlarımız birbirlerini bulmuşlar mı?" O yavaşlıyor ve gözlerime bakıyor. "*İkili* yıldızlarımız. Belki şu anda oradalar, parıldayarak selam veriyorlardır."

"Aslında yıldızlar parıldamaz. Bize parlıyor gibi görünürler, ama aslında atmosferik gazların hareketinden kaynaklanır."

"Sen atmosferik bir gazsın," diye mırıldanıyorum.

Kıkırdayarak çenemi tutup yüzümü kendininkine yaklaştırır. "Evet. Yıldızlarımızın parıldadığını ve birbirlerini bulduğunu görüyorum. Çok uzun zaman aldı, ama sonunda başardık, değil mi?"

Başımı

sallıyorum.

"Doğru." "Bir

randevu?"

Ben cezalandırılmayı seven biriyim. "Bir milyon kez mi?"

Bana atmosferik gazları hatırlatan muhteşem bir gülümseme gösterir. "Teşekkürler. İki kez batırmayacağım, yemin ederim."

MAC

"Yemin ederim ki, bunu mahvedersen, boğazından taşaklarını koparırım." En iyi arkadaşımın öfkeli bakışları altında ayağa kalkıyorum. O benden daha uzun, daha geniş ve yumrukları çok acıtıyor, ama ben daha kötüyüm; benim tarafımda askerler var ve ben kararımдан vazgeçmeyeceğim. "Otur, çeneni kapat, kendi işine bak."

"Bence bu boku teşvik ettiğin için kafan tamamen sikilmiş. Cidden, seni anlamıyorum."

"Ben senin gibi bencil değilim." Ben'i geri itiyorum, böylece kaneppe geri kayıyor. "Onun mutlu olması umurumda; *onların* mutlu *olması* umurumda, ama sen sadece anneni kendine saklamakla ilgileniyordun. Savaşı kaybettin; annen evlendi ve *oh hayır*, mutlu. Ne korkunç!"

"Kapa çeneni!"

"Tek kelime bile etme." Annem, daha önce *hiç* giydiğini görmediğim güzel bir siyah elbise ve yüksek topuklu ayakkabılarla oturma odasına girerken ben de dönüp ona bakıyorum. Sanki hayatında ilk kez lüks bir harcama yapmış ve bu özel gün için yeni ayakkabılar almış gibi. "Çok güzelsin anne."

"Fahişe topuklu," diye öksürdü Ben.

Annemin gülümseyen gözleri Ben'e çevrilir, ama ben bacağımı uzatıp onu kanepeye geri iteklerim. "Ayakkabılarını beğendim anne. Çok güzeller."

"Teşekkürler tatlım. Bu..." Parmaklarını benimle Ben arasında sallıyor. "Bu bir sorun olacak mı? Evde kalmam mı gerekiyor?"

"Hayır, sorun değil. Ben bugün ilaçlarını unutmuş, bu yüzden Tourette sendromu kötüleşmiş, ama durumu kontrol altına aldık."

Annem mutfak tezgahında durur ve çantasını düzenlemeye başlar, anahtarları, telefonu, rujunu ekler. "Burayı tamamen kilitledim ve Spence gözetliyor. O kapıdan dışarı adımını bile atamazsın"

" Durur ve bana döner. "Lütfen bunu mahvetme, bebeğim. Beni endişelendirme."

"Sana söz veriyorum, endişelenecek hiçbir şey yok. Hiçbir şey. Başım ağrıyor, bu yüzden sen gittikten sonra koltuğumdan kalkmayacağım. Pizza için bile. Saat 11'de geri döneceksin, biz uyuyor olacağız ve yarın hep birlikte garip bir kahvaltı paylaşacağız."

"İğrenç!" Ben arkamda boğulur. "Bu doğal değil, Mac. Bu hiç de iyi değil."

"Annen nasıl, Benny?" Annem oturma odasından geçip onun önünde durur. "Kız kardeşin nasıl?"

"Liv iyi. Bu gece Rollers'larda kalıyor. Bean'le yatıya kalmak istedi."

"Hmm." Annemin dudakları seğirdi. "Livi evde değil. Ve sen de evde değilsin..."

Benny'nin gözleri kısılr. "Ne olmuş yani?"

"Yani hiçbir şey..." Annem, kapımızın çalınmasıyla saçlarını omzunun üzerinden atar. "Annen ve üvey baban bu gece ne yapıyorlar acaba... tek başlarına."

"Hayır!" Ben patlar ve cebinden telefonu çıkarır. "Hayır! Oz bu gece çalışacağını söylemişti."

"Mmhm." Annem kapıyı açmak için dönüyor, ama ben önce hareket ediyorum ve bacağımdaki ağrı ve kaslarımdaki acıyı görmezden geliyorum. Yetmiş yıl erken yaşılanıyorum. Ben ve Ben, yaklaşan dövüşüm için bu hafta sıkı antrenman yaptık. Kazanma serim var ve tembellik yaptığım için bunu kaçırmamın imkanı yok.

Kapıda durup, emredildiği gibi gözetleme deliğinden içeriye bakıyorum, sonra kapıyı açıp Eric'i baştan aşağı süzdüm. Bugün flanel giymiyor, takım elbise ve kravat takmış. Kulaklıkl şapka yok, yerine saçları taranmış. İş botları yok, parlak siyah ayakkabılar var. "Tanrım, Cap. Kendini geliştirmişsin." Gözlerimi kısarak onu daha yakından inceliyorum. "Neyi değiştirdin? Sanki gençleşmişsin."

Elini çenesine sürter. "Sadece biraz toparlandım."

"Bugün çok yaşlı görünüyorsun. Bravo."

"Yaşlı değilim!" Annemi görmek istercesine başını eğdi. "İçeri girebilir miyim?"

"Aslında, sana sokağa çıkma yasağı hakkında konuşmak istiyordum." Gözleri fal taşı gibi açıldı. Bunca zamandır onu ona atıyordum, ama şimdi onu kandırdığım için kontrolü geri alma zamanı geldi. "Saat 11. Bir saniye bile geç kalma. Ona saygısızlık etme, Kaptan. Onu ağlatırsan, ben de seni ağlatırım. Önümüzdeki ay onu terk edersen, Spence'in evine gelip annemi ağlattığın için sana ne hissettiğimi gösteririm."

Kaşlarını kaldırır ve titrek dudağını ısırır. "Saat 11'de eve dönmelisin. Ağlama, ortadan kaybolma. Başka bir şey var mı?"

"Evet. Niyetin nedir?"

"Yeter artık!" Annem beni kapıdan geri çeker ve neredeyse duvara çarparken hiç aldırış etmez. Artık aşık olduğu için, duvarlara çarpmamı umursamıyor ve artık yaralarımı öperek durdurmuyor.

"Anlıyorum."

"Katrina..." Eric onu baştan aşağı süzerken neredeyse diline boğuluyor. "Vay canına. Çok güzelsin."

"Sana söylemiştim," Ben geçerken fısıldadı. "Seni uyarmıştım, orospu çocuğu. Onu tuzağa düşürmenin senin için iyi sonuçlanmayacağını söylemiştim."

"Ama o gülümsüyor." Annem eteğini düzeltirken, ben birkaç adım ötede durup gülümsüyorum. Kendini güzel *hissediyor*; o güzel, ve bunun sebebi Eric'in ona bir kraliçe gibi davranması. "Buna kesinlikle değdi. Onu herhangi bir adama vermezdim. Ama Cap ona yakışıyor." Onun sırlarını kendime saklıyorum çünkü Ben en iyi arkadaşım olsa da, Eric kendi zamanında hikayesini anlatmayı hak ediyor. "Bunu hak etti."

"Hâlâ senin bir enayi olduğunu düşünüyorum. Şimdi evlenecekler, bunu biliyorsun, değil mi?"

Yeni çift, kapıda fısıldaşıp kıkırdayarak bize hiç aldırış etmiyor. O hiç böyle bir şey yaşamamıştı; hayatım boyunca hiç bir erkek kapıya takım elbiseyle gelmemiş ya da onu eteğini düzelterek kızartmamıştı.

Benny'yi takip ederek kanepeye geri dönerim ve otururken homurdanırım. "Evlenebilirler," diye fısıldarım. "Eğer *evet* derken o şekilde gülümserse, doğru kararı vermişim demektir. Pişman değilim."

"Peki ya çocuk yaparlarsa?" diye sorar. "O hala genç. Yani, o çok yaşlı ama o genç ve belki daha fazla çocuk yapar."

Omuz silkiyorum ve onun kapıdan uzaklaşmasını izliyorum. "Umarım yapar. Bunu hak ediyor. İkinci bir şansı hak ediyor. Uyandığında, bebek bezlerini değiştirirken ve diğer işleri yaparken iyi bir adamla birlikte olmayı hak ediyor. Yükü paylaşmayı hiç bilmiyor ve bence o adam ona bunu öğretebilir."

"Sen hastasın," diye mırıldanır Benny.

"Tamam, çocuklar." Annem önümüzde durur ve ellerini beline koyar. "Her şey yolunda mı?"

"Tamamız anne. Kimse girmeyecek, kimse çıkmayacak. Televizyon izleyeceğiz, hepsi bu. Söz veriyorum. Cidden çok yorgunum, yakında yatacağım. Sabah görüşürüz."

"Pinocchio'ya gidiyoruz. Benim 'panik düğmesi değil' panik düğmesi saatimi takacaksın. Telefonun da yanında. Spence izliyor ve seni ihbar edecek, bu yüzden sistemi test etme. Bana ihtiyacın olursa ara beni. Kızmayacağım. Eve dönmemi istersen, eve döneriz. Kızmayacağız. Eğer herhangi bir anda bu," diye kapı ile kendini işaret etti, "seni rahatsız ederse, bana söyle. Kızmayacağım."

"Git buradan anne." Uzaktan kumandayı kapıp televizyonu film kanalına çeviriyorum. "Cidden, git buradan. Buradan iki mil uzaktaki bir restoranda yemek yiyeceksin. Ben idare ederim. Mesaj atıp beni kontrol etmek istersen, atabilirsin. Kızmayacağım." Onun ses tonunu taklit ediyorum ve dudaklarının incelmesinden zevk alıyorum. "Beni özlersen ara beni. Kızmayacağım. Ama lütfen, bunu keyfini çıkarmaya çalış. Yarın, yine lokantaya döneceksin ve Cinderella gecen sona erecek. Keyfini çıkar."

"Seni seviyorum, bebeğim." Bir adım öne çıkıp saçlarımı yüzümden geriye doğru tarıyor. Alnıma bir öpücük kondurup tekrar fısıldıyor, "Seni çok seviyorum."

Geri adım atarak, aynı şeyi Benny'ye de yapar. Saçlarını geriye doğru tarar ve kırmızı dudaklarını alnına bastırarak bir iz bırakır. "Uslu ol, Benny. Beni sana vurmaya zorlama."

"Sen de uslu ol, Bayan Blair. Sana nasihat vermeme neden olma."

Eric kapıda memnun bir gülümsemeyle bekliyor ve annem ona doğru yürüdüğünde kolunu uzatıyor. Hayatımda ilk kez bir adam onu kapıda karşılıyor; şık ve gösterişli giyinmiş ve

küfür etmiyor ya da ona kötü davranmıyor. Hayatımda ilk kez, annem bir erkeğe gülümseyerek yürüyor.

"Kesinlikle değdi." Kapı kapanır kapanmaz ve kilitler yerine oturduğunu duyduğum anda, ayakkabılarımı çıkarıp yeni sehpaımıza ayaklarımla vuruyorum. Meg'in erkek arkadaşı marangoz ve Zeke'in pislik olduğunu anladıkları anda Marc bizim için şık bir şey yapmaya başladı.

Bunu ona at, diye fısıldadı onu teslim ederken. Dayanır, sonra da sırtını çok fazla eğmeden ona biraz daha vurursun.

Annem ve Eric gittikten birkaç dakika sonra telefonum çaldı.

Anne: *Her şey yolunda mı?*

Gülerek yazmaya başlıyorum, Benny kanalları değiştiriyor ve Tori Kelly aşk şarkısı söylerken müzik kanalında duruyor.

Onun bacağına vuruyorum. "Saçı güzel, değil mi?" "Kapa çeneneni."

Burun kıvrarak anneme cevap yazmayı bitiriyorum: *Evet. Henüz kimse tutuklanmadı*

Anne: *Har-freakin-har. Uslu dur, bebeğim. Sana yalvarıyorum.*

Eric: *Sana güveniyorum. Koşulsuz, şüphesiz. İçeri girer girmez ona bir*

bir kadeh şarap getireceğim. Onun rahatlamasına yardımcı olmaya çalışacağım.

Ben: *Fazla rahatlamasına izin verme, Cap! Beni seni vurmaya zorlama.*

Benny'nin saçmalıklarını yüzüne vurduğum için, müzik kanalını geçip UFC'ye takılıp kalıyor. Ve anneme söz verdiğim için, öyle yapıyoruz. Kışımızı kıpırdatmıyoruz, yemek siparişi bile vermiyoruz. Sinüs baş ağrısıyla mücadele etmek için su içiyorum ve televizyona bakarken komaya giriyoruz, yüzlerimiz gevşiyor, bu yüzden saat dokuz civarında cep telefonum tekrar çaldığında, tembelce telefonu alıp annemi ikna etmeye hazırlanıyorum.

Kapatılmış beynimin gördüklerimi işlemesi biraz uzun sürüyor.

Zeke: *Seninle vakit geçirmek istiyorum.*

Ben alaycı bir şekilde güldüğümde, Ben hipnozundan çıkar. "Annen mi?" "Hayır, sperm donörüm." Cevap vermeden mesaj ekranından çıkarım.

ve telefonu bacağımın yanına attım. "İlgilenmiyorum."

"Ne istiyor?"

Omuz silkiyorum. "Çoğunlukla annemi strese sokmak için. Ama o buna benimle vakit geçirmek diyor."

"Yapacak mısın?"

"Hayatta olmaz. Neredeyse on beş yıl oldu. Annem beni beslemek için canını dişine taktı, o ise tek yaptığı şey kaç kadını becerebileceğini görmektir. Şimdi işler nihayet kolaylaştı diye anneme saygısızlık etmeyeceğim. Siktirip gitsin."

Ben'in gözleri televizyondaki dövüşlere sabitlenmiş durumda, ama onaylayarak başını sallıyor. "Bunu söylediğine sevindim. Zor zamanlarda yanında olmayanlar, kolay zamanların tadını çıkaramazlar. Siktir et onu."

"Eric'i seviyorum," diye mırıldandım. Telefonum yine çaldı, ama onu görmezden geldim. "Bu konuda neden çıldırdığını anlıyorum, ama Cap annem için iyi biri. Beni aksine ikna edemezsin."

"Biliyorum." Tembelce gerinip uykulu homurtular çıkarır. "Ben de onu seviyorum, ama bizim işimiz onlara cehennemi yaşatmak. Oz'u da seviyorum. Onu gerçekten seviyorum, ve eğer ölürse, muhtemelen cenazesine giderim."

Burun kıvrıp ağrıyan bacağımı yeniden düzeltirim.

"Bence o annem için mükemmel. Ama ona cehennemi yaşatmayı bırakırsam, kendini beğenmiş biri haline gelebilir. Annemin ne kadar harika olduğunu unutursa, onu Hulk gibi parçalamak zorunda kalırım. Bu yüzden dikkatini çekmek için ona cehennemi yaşıyorum."

"Ona onu sevdiğini hiç söyledin mi?"

Omuzlarını silkiyorum. "Birkaç kez. Ama o bunu gündeme getirmemeyi bilecek kadar akıllıdır.

konuyu açmayacak kadar akıllı."

Telefonum tekrar çaldı, sonra bir kez daha. Lanet şeyi kapatıp

uzaklaşmaktan başka bir şey istemiyordum

bu lanet şeyi kapatıp uzaklaşmak, ama annem aramaya çalışırsa ve telefon kapalı olursa, şüphesiz SWAT kapımızı kırıp girecektir. Annemi daha fazla ağlatmak istemiyorum, bu yüzden telefonumu açıyorum, ama arayan o değil.

Zeke: *Lütfen, evlat. Yemin ederim, sana ya da annene zarar vermek için burada değilim. Seni gerçekten görmek istiyorum.*

Zeke: *Eskisi gibi değil. Söz veriyorum. Büyük bir şey olması gerekmez. Velayetini ya da yatıya kalmayı istemiyorum. Belki Dixies'te bir soda falan içeriz? Ben ısmarlarım.*

"O ısmarlıyor!" Gülererek, "Hay sıçayım, Zeke bana dondurma ısmarlamak istiyor."

"O çok havalı," diye alay ediyor Ben. "Tanrım, ona yaptığı tüm yanlışları affettiğini söyleyen iyi olur. Dixies'in dondurması mucizeler yaratıyor. Halle-lanet-lujah."

"Bu alay mı? Ruh halini doğru anladığımdan emin değilim." Ben cevap verirken o burun kıvrıp telefonuma bakıyor.

Ben: *Hayır. İhtiyaç duyulduğunda kaçtın. Kaçmaya devam et. Bizi geçip git. Bu kasabayı geçip git. Geri dönme.*

Zeke: *Mac! Oradasın. Sadece bir saatini ayır. Lütfen. Bir saatle başlayacağız ve değiştiğimi fark ettiğinde, belki bir dahaki sefere bana bir saat daha verirsin.*

Ben: *Annem sana zaman ayırdı. Yıllar boyunca milyarlarca kez zaman ayırdı. Yardıma ihtiyacı olduğu için yalvardı. Ama sen orada değildin. Benimle zaman geçirmek istiyorsan, lokantada görüşürüz. Nerede olduğumuzu biliyorsun, her zaman oradayız, ve annemle yüzleşecek kadar erkeksen, bir saat benimle oturabilirsin. Benden başka hiçbir şey alamazsın. Oraya gelip onu herhangi bir şekilde incitirsen, seni mahvetmeyi bırakmadığımda ne olacağını sana gösteririm. Sana hiçbir şey borçlu değilim, Zeke. Kesinlikle hiçbir şey. Ve bu dünyada, senin daha iyi bir insan olduğuna beni ikna edecek hiçbir şey yok.*

KATRİNA

Aşığım. Delicesine, tam da kendime karşı uyardığım gibi, aptalca, kalıcı bir şekilde, artık bundan kaçamayacağım bir şekilde aşığım. Ve buna kızamıyorum.

Yıldızların altında geçirdiğimiz randevumuzun mükemmelliğin doruk noktası olduğunu düşünmüştüm. Öyleydi de; harika bir romantizm vardı ve gençlik hayallerimin tümü gerçek olmuştu. Ama dün gece...

Müşterilere hizmet ederken kendimi bir Disney prensesi gibi hissediyorum ve aptalca iç çekiyorum.

Ama elimde değil.

Onu düşündüğümde kalbimin çarpışını durduramıyorum. Randevumuzu düşündüğümde gülümsemeden duramıyorum, daha doğrusu randevumuzdan sonra, onun çok sessizce, çok zevkli bir şekilde beni soyduğu ve çocukları uyandırmamak için kesinlikle sessiz kalmak zorunda olduğumuz anları düşündüğümde. Sessiz bir disko gibiydi, ama sevişmekle birlikte - fısıldanan sözlerle, yenilenen sözlerle ve çığlık atmak istediğim zevkin doruk noktasıyla.

Eric benimle sevişti. Bunu yaparken beni sevdiğini söyledi ve ben uçurumun kenarından atlayıp dünyaya geri döndüğümde, dudaklarımı öptü ve iç çekişlerimi yuttu.

Böyle olabileceğini hiç bilmiyordum. Ama Eric dışında başka bir erkekle böyle olabileceğinden de emin değilim.

Saat gece yarısını vurdu; arabam tekrar balkabağına dönüştü, elbisem artık bir önlük, ama prensim hala burada. Oğlumla bir masada oturmuş, cebir hakkında konuşuyorlar ve milkshake'lerini yudumlarırken kıkırdayıp gülüyorlar. Eric, babamın Mac'e baktığı gibi gururla ona bakıyor. Benim anlayamayacağım ödevlerinde ona yardım ediyor. Mac şaka yaptığında gülüyor ve Sophia lokantadan geçerken oğlum ona biraz fazla uzun süre baktığında ona şaplak atıyor.

Sophia Solomon'a bakıp Jay Bishop'ın dikkatini çekmeye çalışmak onun sağlığı için hiç iyi olmaz. Bu yüzden Eric, çarpıcı dansçı tekrar ayrılana kadar onu meşgul ediyor, sonra Mac masum davranınca aptalca bir sırtıtlıla başını sallıyor.

Dünyam güzel görünüyor. İlk kez... her şey güzel görünüyor.

Gün boyunca çürümüş bir balkabağı sürmek umurumda değil, yeter ki adamlarım yanımda olsun. Evde beni kimin beklediğini bildiğim sürece, çok çalışmak ya da uzun saatler çalışmak umurumda değil.

Ama tabii ki, her okul öğretmeni, biri uslu çocuklardan bahsederse dünyasının lanetleneneğini bilir, tıpkı her hemşirenin, biri her şeyin sakın olduğunu söylerse gecesinin mahvolacağını bildiği gibi, ve her annenin, bir Sharpie kalem kapağı ve sessiz bir çocuk bulduğunda bir katliamla karşılaşacağını bildiği gibi, kapının üzerindeki çanın çalması ve kötü haberler getirmesinin benim lanet olası hatam olduğunu biliyorum.

Dünyamın mükemmel olduğunu söyledim ve şimdi karma, Zeke omuzları eğik bir şekilde içeri girerken, kibirli davranışından dolayı bana güçlü elini indirip tokat atıyor.

"Siktir. Lanet olası kaltak. Neden ben?" diye sızlanıyorum. "Neden?"

Eric, Zeke'yi ilk gören kişidir, çünkü Eric her şeyi görür ve kapıları gözetlemek için eğitilmiştir. Ancak Mac, hiçbir şeyin farkında değildir ve ödevine devam eder. Eric'in kararmış gözleri, beni aramak için lokantanın içinde dolaşır. Bu kararın bana ait olduğunu bildiği için bana saygı gösterir. Oğlum ve Zeke ile ilgili her şey benim kararımdır, bu yüzden bazı arkadaşlarının yapabileceği gibi hemen ayağa kalkıp olay çıkarmaz. Mac'e babasının varlığını haber vermez. Sadece kaşlarını kaldırır ve benimle Zeke'ye bakarak harekete geçmeye hazırdır, ama ben ona izin verene kadar ya da Zeke kötü bir karar verene kadar kıpırdamaz.

"Katrina?" Stefan arkamda duruyor, iri cüssesine rağmen bir panter kadar sessiz. "Ne yapmamı istersin?"

"Bana bir dakika ver," diye cevap veriyorum. "Tökezlemiyor ya da dikkat çekmeye çalışmıyor, o yüzden onunla konuşacağım. Her şeyi mahvetmesine izin vermeyi bıraktım

, bu yüzden Franky o av tüfeğiyle geri gelirse kızmam."

"Tamam, tatlım." Omzumu sıkar ve ızgaranın ocaklarını kapatır. *Ne olur ne olmaz diye*. "Ben arkadayım. Cap de önünü koruyor."

"Ondan korkmuyorum." Ellerimi havluyla kurulayıp, Zeke'nin gözleri nihayet benimkilere değdiğinde dik duruyorum. Gözleri berrak, ki bu nadir bir durum. Saçları yıkanmış ve temiz, ki genelde öyle değildir. "Hiç korkmadım," diye mırıldanarak devam ediyorum. "Zorbalardan korkulacak bir şey yok."

Eric'in bakışlarının yüzümün yan tarafını yaktığını hissediyorum. Stefan'ın bakışları ise başımın arkasını yakıyor. Zeke'nin bakışları ise ayakkabılarını yakıyor. Ona doğru adım atıp, vücudumu diğer müşterilerden biraz uzaklaşacak şekilde çevirerek, iki adım uzaklıkta durup kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne istiyorsun?"

"Oğlumla konuşmak istiyorum." Sesi boğuk ve kaba. Uzun süredir konuşmamış mı acaba diye merak ediyorum. "Sorun çıkarmak için gelmedim Kat. Söz veriyorum. Dün gece mesaj attım ve..."

"Mesaj mı attın?" diye sözünü kestim. "Kime mesaj attın?" "Mac'e. Mesaj attım..."

"Oğluma mesaj mı attın? Ben evde yokken beni atlatmaya mı çalıştın?" Ve işte, gizli kimliğim ortaya çıktı. Sesim yükseldi ve arkamda çıkan bir itiş kakış, Mac'in bizi fark ettiğini ve Eric'in onu tuttuğunu gösteriyordu. "Benim arkamı döndüğüm anda nasıl gizlice girmeye cüret edersin!"

"Hayır, evde olmadığını bilmiyordum." Ellerini ovuşturuyor ve gözlerime bakmayı reddediyor. "Şu ana kadar bilmiyordum. Sadece onunla konuşmak istedim, Kat. İşleri düzeltmek istiyorum, bu yüzden onunla biraz zaman geçirmek istedim. Bana resmen defolup gitmemi söyledi ve eğer gerçekten onunla zaman geçirmek istiyorsam, onu burada, senin önünde, lokantada bulabileceğimi söyledi."

Gözlerimde acı dolu bir bakışla oğluma dönüyorum. Acı çekmemeliyim. Aslında, arkamdan gizlice kaçmak yerine bana danıştığı için sevinmeliyim. Ama yine de, onlar konuşmuş ve ben bunu bilmiyormuşum diye kalbim acıyla doluyor. "Bebeğim?"

Mac, Eric'in ellerini itip cebine uzanır. Aylar önce ona verdiğim ikinci el telefonu çıkarır, böylece

istediğinde benimle iletişime geçebilmesi için verdiğim ikinci el telefonu çıkarır, koltuğundan kalkar ve bana doğru gelir. Omzuyla omzuma dokunacak şekilde durur, sonra telefonunu bana uzatır ve mesajlaşma ekranını açar.

Oğlum onurlu davrandı. Gerçeği söyledi ama aşırı acımasız olmadı. Zeke'e benimle yüzleşmesini söyledi.

Ve şimdi Zeke benimle yüzleşiyor.

"Senden saklamadım anne. Sadece henüz göstermedim, çünkü onun gerçekten geleceğini hiç beklemiyordum ve senin heyecanını bu kadar erken bozmak istemedim."

"Heyecanını mı?" Zeke'in gözleri benimle Mac arasında gidip geliyor. "Ne heyecanı?" "Seni ilgilendirmez..."

"Annem iyi biriyle çıkıyor," Mac benim sözümü keserek konuşur. "Senin ona asla veremeyeceğin bir şey buldu. Mutlu ve eğer bunu mahvedersen, seni mahvederim."

"Mac." Kolunu tutup onu geri çekiyorum, ama sırtım sert bir göğse değdiğinde korkuyla havaya zıplıyorum ve dönüp bakıyorum. Eric sessizce duruyor, gözleri kısılmış, göğsü geniş ve adrenaline dolu. Zeke'ye bakıyor, ama tehditkar davranmıyor. Hiçbir şey söylemiyor.

"O mu?" Zeke işaret ediyor. "O mu? Sikişmediğine *yemin ettiğin* adam mı?"

"Sen geldiğinde ikimiz hiçbir şey değildik. Sana yalan söylemedim çünkü yalan söylemek, senin düşüncelerini umursadığımı ima ederdi." Sakin bir şekilde başımı sallayıp kollarımı kavuşturuyorum. "Senden saklanmıyorum, Zeke. Senden ya da senin düşüncelerinden korkmuyorum. Oğlumuzla vakit geçirmek istiyorsan, bana ya da onun önünde küfürler yağdırarak bunu yapamazsın. Onunla vakit geçirmek istiyorsan, bunu benim gözümün önünde yapacaksın. Ve ben yokken ona tekrar mesaj atarsan, karakola gidip kapımı kırdığında önerdikleri uzaklaştırma kararını isteyeceğim. Burada yetki bende ve Mac'in seninle daha iyi olacağına kimseyi ikna edecek hiçbir şey söyleyemez veya yapamazsın. Sicilinde çok fazla leke var. Çok fazla tutuklama, çok fazla suçlama, çok fazla mahkeme tarihi.

Ellerini kaldırıp bir adım geri çekilir. "Onu almaya çalışmıyorum, Kat. Ama onunla vakit geçirmek istiyorum. Yemin ederim, değiştim."

"Ama erkekler değişmez," sıkılmış bir ses tonuyla ekliyorum. "Leoparlar beneklerini kaybetmezler, Zeke, sadece uygun olduğunda onları gizlerler. Ve bu kadar zaman geçtikten sonra, değiştiğine hiç inanmıyorum. Belki onu tanımayarak kaçırdığın muhteşemliği fark etmişsindir, ama temellerin değişmemiştir."

"Bana bir şans ver," diye yalvarır. "Tamamen denetim altında, tam burada, senin önünde. Yaşlanıyorum ve çok fazla zamanımı saçmalıklarla boşa harcadığımı biliyorum. Lanet olası varisim, hayatında babası olmadan bu lokantada oturuyor ve şimdi bunun tamamen benim hatam olduğunu biliyorum."

"O bu lokantada oturuyor, Zeke. Ama burada da babaları var. Yani sadece unvan için buradaysan, gidebilirsin."

"O mu?" Eric'in yüzünü işaret ediyor. "Bir hafta çıktınız ve o ona baba mı diyor?"

"Hayır." Mutfağa, Stefan'ın derin bakışlarına bir göz attım. Stefan'ın arkasında duran Franky'ye. Sonra, bulunduğumuz yerden yaklaşık dört metre uzakta oturan Ray'e. Meg bile bebeği ve erkek arkadaşıyla bir masada oturuyor, Mac'i evine alan ve ona kalp şeklinde tatlı bir mücevher kutusu yapmayı öğreten adamla. "Bebeğimin hiç babası olmadı, Zeke. şimdi Eric var ve onu seviyoruz, ama o burada değil, bu yüzden oğlumun babası olamaz. Hiçbir zaman bir erkeğe ihtiyaçımız olmadı. Onu *seçtik* çünkü onu istiyoruz, ama ona ihtiyaçımız yok."

"Sanki benim yerime başkası geçmiş gibi davranıyorsun! Sanki o benim olmadan dünyaya gelmiş gibi davranıyorsun."

Ben alaycı bir şekilde gülümsedim. "Neredeyse öyleydi. *Keşke* öyle olsaydı. İlk günden beri bizi aşağı çekmekten başka bir şey yapmadın. Oturup takılabileceğini zaten söyledim. Oğlumuzu tanımanı engellemiyorum. Ama bunu, ailesinin görebileceği bir yerde yapacaksın. Belki bir gün, bunu hak ettiğinde, ben izlemeden dondurma yiyebilirsin." Cesurca, ilk kez olduğu gibi, elimi uzatıp koluna dokunuyorum. "Daha iyi olmanı istiyorum. Oğlumuzun ne kadar harika olduğunu görmeni istiyorum. Onun muhteşemliğinin tadını çıkarmanı istiyorum. Seni sevmesem de, sen onun babasısın, bu yüzden en azından bu muhteşemliğin bir kısmı senden gelmiş olmalı. Sizin sağlıklı bir ilişkiniz olmasını istiyorum, ama on dört yıl uzun bir süre ve bu noktada mesele sen ve ben değiliz. Mesele sen ve o."

Birkaç dakika, birkaç durma ve başlama, bir sürü garip durum ve Stefan'ın Franky'nin elinden av tüfeğini almak için gösterdiği güç gerekiyor, ama ben koridorun girişinde durup oğlum ve eski eşim ödevleri üzerinde bağ kurmaya çalışırken onları izliyorum.

Masalarım dolu, müşterilerim dünyadaki en anlayışlı insanlar; patronum eski sevgilimden derin bir nefret duyuyor, ama erkek arkadaşım yaptığım her şeye saf bir hayranlık duyuyor.

"Bu gerçekten cesurcaydı." Kolları belime dolanıyor ve dudakları şakağıma değiyor. "Ona bir maşa sokup siktirip gitmesini söylemediğin için gurur duyuyorum."

"Kızgın mısın?"

O benim yanıma doğru sarsılır ve geri çekilerek gözlerime bakar.

"Kızgın mısın?"

Neden?"

"Çünkü eski sevgilime siktir git demedim. Sen bir ömür boyu eski erkek arkadaş sorunlarına katlanmak için imza atıyorsun."

"Hayır." Beni tekrar kendine doğru çeker ve vücudunu benimkine sarar. "Gülümsüyor, bebeğim. Mac'i gülümseten bir şeye asla kızamam."

"Gülümsüyor çünkü kendi babasını ince iğnelemelerle kızartıyor ve Zeke satır aralarını okuyacak kadar aptal."

"Biliyorum." Eric gülüyor. "O kadar esprili ki, beni korkutuyor. Zeke için endişelenmiyorum. Ama senin çocuğunun filtreleri olmadığı için ömür boyu 'yaşlısın' diye alay edileceğimden endişeleniyorum."

Eric'in kollarında dönüp yanağımı kalbine dayıyorum. "Şey... ben anaokuluna başladığımda sen liseye başlıyordun."

"Uh! Kes şunu!"

ERİC

"Mac!" On dakika içinde üçüncü kez yatak odasının kapısını çalıyorum. "Evlat, kalkmalısın yoksa geç kalacaksın. Annen nerede olduğunu sorup duruyor, telefonum patlayacak."

"Geliyorum." Karanlık yatak odasından derin homurtular geliyor. Saat sabah on olmak üzere, ama perdeler hala kapalı, ışıklar sönük. "Saat kaç?"

"Geç! Erken maçlar çoktan başladı. Kendi maçına geç kalacaksın, aptal."

"Geç kalmayacağım." Battaniyesini geri atar ve yatağının ortasında dik oturur. Esneyip kollarını genişçe gerer, eklemleri çatırdar, ama dağınık saçlarını eliyle kaşıyınca esnemesi bir yüz buruşturmaya dönüşür.

İnleyerek, boxer şortu ve uzun çoraplarıyla ayağa kalkar ve yanımdan geçerek koridora doğru sendeler. Banyo kapısını çarparak kapatır, işer ve duşu açar, on dakika sonra mutfığa gelir, ben de buharlı bir kahve fincanıyla oturmuş onu bekliyorum.

"Saçın hala aptalca."

Gözlerini devirip buzdolabına gidip meyve suyu kartonunu çıkarır. "Kapa çeneni, FuckWhit. Senin söz hakkın yok."

"Bana öyle geliyor ki senin de söz hakkın yok. Kafan ot biçme makinesine mi sıkıştı?"

"Kapa çeneni." Omzuma o kadar sert bir yumruk atar ki, eski yarama acı yayılır. "Saçımdan bahsetmeyi kes. Kızlar seksi buluyor."

"Gözleri önce mi asit fıçısına düştü?"

Bir saniye için ikinci bir yumruk atmak için kolunu geri çekti, ama ben gülerek zıpladım ve uzaklaştım. O spor salonunda çok çalışıyor, bu da onun yumruklarının bana yetişkin bir adamın yumrukları kadar acı verdiği anlamına geliyor. "Bana vurmayı kes."

Bir şeyler ye, sonra gidelim. Kendi işine geç kalacağız."

"Annem ne zaman gelecek?"

"Öğlene kadar çalışacak, sonra buraya gelip ponponlarını getirecek."

Çenesinden bir damla meyve suyu damlayarak durur. "Onun ponpon sallamasına izin verme, Cap. Onun öyle bir anne olmasına izin verme."

Ellerimi kaldırıyorum. "Onu ben kontrol etmiyorum, evlat. Ben sadece masum bir seyirciyim. Ayrıca, ponpon kız üniforması içinde çok tatlı görünüyor."

"Mm." Kabı buzdolabına geri atar ve kapıyı çarpar. "Bir daha böyle bir şey söyleme. Gidelim. Hazırım."

"Bir şeyler ye," diye tekrarlarım. "Protein bar falan al. Aç karnına dövüşemezsin."

O iç çeker ama söyleneni yapar. "Aç değilim. Sanırım gerginim. Bu çok garip," diye ekler. "Hiç kaybetmem, neden gergin olayım ki?"

"Bir gün kendine güvenin başını belaya sokacak." Gülerек onu kapıdan dışarıya, koridora kadar takip ediyorum. Kilitler gürültüyle yerine oturuyor, sonra dönüp ilerliyoruz. Mac spor çantasını omzuna asmış, elinde protein barını açmış. Hiç bitmeyen bir iştahı olduğuna yemin ettiğim çocuk, merdivenlerden inerken şimdi sadece atıştırıyor. "Bacağın nasıl?"

"İyi." Yavaşça bir basamak bir basamak iniyor. "Biraz sert, ama normal. Kar yüzünden ağrıyor."

"Çıkmadan önce iyice ısın. Bacağını yine kırıldığında sana tost getirmek istemem."

Merdivenlerin altına vardığımızda gözlerini devirip homurdandı. Binanın kapısından çıkıp keskin rüzgârın estiği dışarıya çıktık, kamyonetime bindik ve kontağı çevirir çevirmez ısıtıcıyı açtım.

"İyi misin? Biraz kendinde değil gibisin."

"Sadece yorgunum." Ben park yerinden çıkarken, çantasını bacaklarının altına itip ellerini ısıtıcıya koyuyor. "Bunun için ekstra sıkı çalıştım. Beni bir üst ağırlık kategorisine aldılar, yani bugünkü maçta küçük pislik ben olacağım."

"Kazanmaya değer tek dövüş, senden daha iyi birine karşı olan dövüştür.

Küçük bir çocuğu dövmenin anlamı yok."

"Bir dahaki sefere Spence ile karşı karşıya geldiğinde ve küçük bir orospu gibi ağladığında sana bunu söylediğini hatırlatacağım." Kasabadaki tek trafik ışıklarından geçerken bana döner. "Ring kenarında olmak ister misin? Benny ve Bobby orada olacak. Belki sen de orada olmak istersin?"

"Şey..." Kalbim sevinç, şaşkınlık ve kibirle çarpıyor, çünkü bana soruldu, ama Zeke'ye sorulmadı. "Baban orada olmayacak mı?"

"Zeke yine ortadan kayboldu. Bana onun evinde takılmamı söyledi, bunu hak ettiğini ve annemin artık bize güvenebileceğini söyledi."

Onu öldüreceğim. O pisliği bulup boynunu kıracağım. "Tamam..."

"Onu azarladım. Artık annemin görebileceği bir yerde oturmak istemediği için ona korkak dedim. Bana bağırdı, ben de ona bağırdım."

"Bu nerede oldu?" Bir sonraki köşede yavaşladım, sonra hızlandım ve spor salonuna doğru yola çıktım. "Lokantada değil mi?"

"Hayır, okulumun yanına geldi. Özel olarak konuşmak istedi, ama ben Benny ve kızlarla birlikteydim, bu yüzden ona fazla zaman ayırmadım. Ona hayır dedim, korkak olduğunu söyledim, bana nankör küçük pislik dediğinde siktirip gitmesini söyledim. Sonra oradan uzaklaştık. O zamandan beri onu görmedim."

"Üzgünüm, Mac." Elimi uzatıp omzuna koydum. "Gerçekten üzgünüm. Bazı insanlar sahip olduklarının değerini bilmezler. Onları takdir edemezler."

"Ve sonra sevdiklerini kaybedenler var, onları geri almak için her şeyi yaparlar."

Gözlerimiz buluştu. Callie'den bahsettiğini biliyorum. Onu neredeyse benim kadar düşündüğünü biliyorum.

"Doğru. Bazı erkekler çocuklarını yanlarında tutmak için her şeyi yaparlar.

Bazıları ise umursamıyor gibi görünüyor."

Omuzlarını silkiyor. "Eğer ring kenarında olmak istiyorsan, orada olmanı çok isterim. Annem büyükbaba ve Meg ile oturacak, böylece yalnız kalmayacak."

"Tamam." Bir dakika boyunca hiçbir şey söylemeden boğazımdaki düğümü yutmaya çalışıyorum. Bana bir çocuk hediye ediyor. Callie'nin veremediği şeyleri bana verebileceğini söylüyor. Doğru kişi çıkarsa annesini paylaşmaya her zaman hazırdı. Ama şimdi kendini de paylaşabileceğini söylüyor. "Kaçırmam. Nerede durmamı istersen orada dururum."

Sessizlikte, yolu izliyor ve gülümsüyor.

"Tamam, çocuklar. İyi ve temiz bir dövüş istiyorum. Her zaman emirlerimi dinleyin, her zaman kendinizi savunun. Eldivenlerinizi tokuşturun ve geri çekilin."

Mac, kendisinden en az 20 kilo daha ağır, en az 10-12 santim daha uzun ve bacakları koltuk altlarından başlayan bir çocuğun karşısında duruyor. Ama ikisi de hala çocuk; ikisi de başlık, ağız koruyucu, shortlarında koruyucu ve 450 gramlık eldivenler giyiyorlar.

Bu, çocukların kavgalarının olabileceği kadar güvenli, bu yüzden Katrina'nın kitabından bir sayfa alıp çıldırmak yerine, bugünü olduğu gibi keyfini çıkarıyorum.

Bir saat önce tanıştırıldığım babası, gülerek kızını tutuyor, ama bunu yaparken gözleri benimkilere dik dik bakıyor. Sessiz ifadesi bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor ve *"kızımı incitirsen, Ruger'ımı kıcına sokup beynini tavana sıçratabilir miyim diye bakarım"* şeklindeki konuşmasını hatırlatıyor. George Blair şaka yapmıyor, ama sorun değil. Ben de öyle. Kız arkadaşımı seviyorum ve bu durumu yakında değiştirmek istiyorum. Kız arkadaş çok çocukça ve evrendeki herkesin dediğine göre ben yaşıyım, bu yüzden bu durum bana uymuyor.

Katrina DeWhit.

Belki bu hoşuna gider.

"Tamam, çocuklar. Eldivenleri giyin, hazır olun."

Bobby Kincaid, dövüşçüsüyle sakın bir şekilde konuşurken, ben ondan sadece iki adım uzakta duruyorum. Karşı taraf çoktan bağırmaya başlamış, "onu parçala" diye boş sözler ve talimatlar yağıyor. Ama Bobby ayak hareketlerinden,

güçlü bacaklardan, uzun erişimden ve kusursuz kollardan bahsediyor. Nefes almaktan, özgüvenden, Mac'in zaten kazandığından bahsediyor, çünkü kimse onun kadar sıkı antrenman yapmadı.

Dünya şampiyonu Kincaids ve Benny'nin varlığıyla ringin bizim tarafında bir sükunet hakim. Mac sessizce rakibini inceliyor, alını çoktan terlemiş, dudakları ağız koruyucusunun etrafında gerginleşmiş, ağzı neredeyse şişmiş. Bacakları ve kolları ince ama kaslı. Uylukları, pazıları. Bir dövüşçünün vücuduna dönüşüyor ve şampiyonluk kemerlerini kazanıp annesinin emekliliğini finanse etmek için sadece zamana ihtiyacı var.

Artık Katrina için endişelenmesine gerek yok. Bu artık benim işim, ama o evin reisi, bu yüzden ona fazla bir şey söylemiyorum. O rolünü sürdürebilir, ben arka planda işleri hallederim. Ben ek biriyim ve buraya onların rutinlerini değiştirmek ya da zaten doldurulmuş rolleri talep etmek için gelmedim.

"Ve savaş!"

"Aman Tanrım!" Katrina'nın çılgılığı spor salonundaki herkesten daha yüksek sesli. Gülümseyerek ona dönüp gözlerine bakıyorum, sonra tekrar Mac'e dönüp güçlü bacaklarıyla ileri adım attığını izliyorum. Ayakları sanki bir dövüş değil, bir dans koreografisi yapıyormuş gibi hareket ediyor. Topallaması yok olmuş, gözlerindeki yorgunluk gitmiş. Hızla eğilip rakibinin çenesine yumruk atıyor, sonra o kadar hızlı geri çekiliyor ki, diğer çocuğun başı hala dönüyor.

"İçeri ve dışarı, Mac!" Bobby kalabalığın sesini bastırmak için bağırarak zorunda kalıyor. "Bacaklar, vücut, bacaklar, vücut. Yap şunu, Mac. Bacaklar, vücut, bacaklar, vücut. Aferin!" Mac ona söyleneni aynen yaptığında onaylayarak başını sallıyor. Bu rauntların her biri üç dakika sürmesi gerekiyor, bu yüzden çocuklar yumruklarını atıp bacaklarını çekerek zaman hem hızla akıyor hem de yavaşça geçiyor. Diğer çocuk topallamaya başlar ve Mac'e memnun bir gülümseme gönderir. Ama kolay pes etmez. Mac'in bacağına hızlı, balta gibi vuruşlar indirir.

Mac'in gözleri her darbeye kararmış, yüzü acı dolu bir ifadeye bürünmüş ve her defasında gardı düşüp sert bir darbe aldığında, gözleri neredeyse her zaman benimkilere dönüyor. Bu dövüşü kaybetmiyor, ama kazanmıyor da ve göğsünün zorlukla inip kalkması beni derinden acıtıyor. Bu eğlence amaçlı bir yarışma ve kimse ona gerçekten zarar vermiyor, ama izin vermek...

O, Kane'in ringe çıkmasını hiç istemediğim gibi, igdlerimle savaşıyor.

Dünyanın en uzun  dakikası geçtikten sonra zil çalar, iki ocuk da neredeyse rahatlamış bir nefesle ayrılırlar ve köşelerine dönerler. Mac'in gölgeli gözleri tekrar benimkilere döner.

"İyi gidiyorsun." Bobby, Mac'in iebilmesi için su şişesini eğdi. "Harika gidiyorsun. Bacağını incittin. Topallıyor, o yüzden vurmaya devam et, puanla kazanacaksın."

"Onu nakavt etmek istiyorum."

Bobby gülümser. "Bu dünya şampiyonluğu maçı değil, Blair. Yavaşla, kendini yorma. Puanla kazan, daha büyük maçlar için gücünü sakla."

"Annem izliyor mu?"

"Evet, izliyor." Sersemlemiş gözlerinin bana dönmesini beklerim. "Korkudan altını ıslatıyor ama izliyor. Ponponlarını getirmedir."

Sırıtır. "Ona korkmasına gerek olmadığını söyle, tamam mı? Ben hallederim. Dünya şampiyonu olacağım, sonra da Kincaid'in kıını tekmeleyeceğim."

Bobby güler. "Jimmy ile dvşebilirsin. Hala evik ve yeni kaslara karşı çıkacak kadar aptal." Uyarı zili çaldığında Bobby başını kaldırır. "Tamam. İkinci raunt. Bacaklar, vücut, bacaklar, vücut, kafa. Bu denenmiş ve test edilmiş bir taktik. Ellerini indir, bacağını vur; eğer buna kanarsa, kafasını al. Fazla süsleme yapmana gerek yok, tamam mı?"

"Tamam, Ko."

Bobby, Benny ve ben ringden inip su şişelerimizi alıyoruz. Mac'in görünür bir yarası, kesikleri, tedavi edilmesi gereken bir şeyi yok. Bu ocuklar birbirlerine vurup durmuyorlar, bu yüzden bizim işimiz, rauntlar arasında sohbet etmek ve su vermek. Ama şimdi Mac ne çıkıp rakibi ve hakemle ringin ortasında buluşuyor.

Eldivenlerini takmaları söylenir; zil çalar ve tekrar başlarlar.

Mac bu sefer daha yavaş, ellerini kaldırmakta, eğilip hareket etmekte daha yavaş. Mac molada

Jimmy Kincaid'in kıcını tekmelemekten bahsederken, diğer çocuk ekibiyle gerçek bir plan yapıyordu ve silahlarını ateşleyerek ortaya çıktı.

"Ellerini kaldır, Mac!" Mac'in başı birden dönünce Bobby'nin bağırışları daha da yükselir. "Ellerini kaldır, yoksa onları lanet kafana bantlarım!"

Mac başını sallar ve rakibinden kaçmak için zıplar. Jab, jab, jab, biraz karşılık verir, ama hala yavaştır, bu yüzden verdiği kadar darbe alır ve zıplamaya çalışırken kendi ayaklarına takılır. "Mac Blair!" Bobby öfkeyle bağırır. "On saniyen var, sonra maçı bitiririm. O koca herifi yenebileceğini bana kanıtla, yoksa maçı bitiririm. Dövülmeleri için dövüşçülerimi ringe göndermiyorum."

Mac koşunu duysun ya da duymasın, dik durur, omuzlarını düzeltir, ellerini kaldırır. Sonra ileri atılır ve rakibini o kadar hızlı bir şekilde iplere çarpar ki, diğer çocuğun takımı geri atlamak zorunda kalır, yoksa ezilme riskiyle karşı karşıya kalırlar.

Bu çocuklarla lokantada çok zaman geçiren kızlar, yirmi adımdan fazla uzaklaşmadan talimatlarını bağırarak veriyorlar. Bunlar aptalca talimatlar değil, Mac'in cephaneliğine ekleyip kullandığı gerçek teknikler, gerçek kombinasyonlar. Sarışın kız tüm gücüyle bağırıyor. Diğeri, esmer kız da talimatlar bağırıyor, ama o kadar hevesli değil.

O, koçluk yapmaktan çok izlemekle ilgileniyor.

Bacaklar, vücut, bacaklar, vücut. Mac bunu tekrar tekrar yapıyor. Yumruklar. Ayaklar. Bacaklar, vücut, bacaklar, vücut. Rakibi ellerini indirdiğinde, Mac hamle yapıyor, geri adım atıyor, bacağını geri çekiyor ve vuruşunu yapıyor, böylece kaval kemiği yastıklı başlık üzerine çarpıyor ve diğer çocuğu zemini sarsan bir gürültüyle ringe deviriyor.

"Evet!" Spor salonu tezahüratlar ve ısıklarla çınlar. Dövüşçü kızlar kutlama için birbirlerinin üzerine atlarlar, Bobby ve Benny de aynısını yapar. Hakem Mac'i uzaklaştırır ve diğer çocuğun ayağa kalkmasına yardım eder. Çocuk ayağa kalktığında ve spor salonundaki herkesin kulaklarını sağır eden çığlıklar devam ederken, hakem çocukların ellerini tutar, bekler, beklentiği artırır ve bizim tarafımız, ailemiz patlamaya hazır olduğunda, Mac'in elini zafer işareti olarak kaldırır.

Parmaklarımı dudaklarımın arasına sıkıştırıp, onun gülen gözleri benimkilere bakana kadar ısıklık çaldım. "Evet! Mac Blair! Başardın!"

Kalbim gururla çarpıyor ve midem gerginlikten düğümleniyor. Hayatım boyunca pek çok tehlikeli şey yaşadım, ama daha önce hiç bir grup gencin katıldığı kulüpler arası dövüş turnuvasına gitmemiştim. Gerçek bir tehlike olmadığı halde bunun beni gerginleştiriyor olması garip. Mac'in her hareketini neredeyse acı verici bir gülümsemeyle izliyorum ve sanki ringde ben varmışım gibi adrenalin vücudumu sarstı. Gözleri yüzlerden yüze atlıyor. Bana, sonra Bobby'ye bakıyor. Tezahürat yapan kızlara gülüyor, sonra annesine mütevazı bir öpücük gönderiyor.

Burası sadece bir dövüş salonu ve çocuk dövüşçüler, ama kutlamalar dakikalarca sürüyor.

Onun beni koyduğu yerden kıpırdamıyorum, ama zaman geçtikçe ve eli aşağı indiğinde, Mac'in gözleri kahkahadan başka bir şeye dönüşüyor. Canlılıktan... boşluğa.

"Mac?" Omzumun üzerinden, onun baktığı yöne hızlıca bir bakış atıyorum, onun gördüğünü görmeyi umarak. Onun ruh halini değiştiren şeyi görmek için. Belki Zeke buradadır, ya da Katrina takılıp yüzüstü düşmüştür. Ama hiçbir şey yok. Tanıdığımız kimse yok. Mac'e geri dönüp baktığımda, herkes farkında olmadan kutlama yaparken ben kaşlarımı çatıyorum.

Hareketlerimin farkına varmadan ayağımı kanvasın üzerine kaldırıyorum ve yine de herkes alkışlar.

İçgüdülerim bir şeylerin ters gittiğini haykırıyor. Seçtiğim kariyerden doğan içgüdüler, en iyilerin en iyileri arasında eğitildiğim, keskinleştirildiğim ve güvenildiğim içgüdüler. Mac'in rakibi ringin karşı tarafına doğru yürürken, görmezden gelmemem gerektiğini bildiğim içgüdüler. Hakem onunla birlikte gidiyor, çünkü yere düşen oydu, ama bu Mac'i ringin ortasında tek başına bırakıyor ve o da şaşkın bir şekilde etrafına bakınıyor. Geçen her saniye, onun cildinin nasıl griye döndüğünü kendi gözlerimle görüyorum. "Mac?" Bobby, Ben ile gülerek sohbet ederken benim bağırışıma duyunca durur. Kaşlarını çatarak bana döner, sonra ben iplerin arasından atlarken Mac'e döner.

Mac düşünüyor.

Kemikleri olmadığı için parçalanmış oyuncaklar gibi, ona ulaşmadan yarım saniye önce yere yığılır. Kafası ringe çarpar ve coşkulu tezahüratlar dehşet dolu çığlıklara dönüşür. Bobby yanımdaki ringe atladığında, panik tezahüratlardan daha yüksek sesle patlak verir

Bobby yanımdaki ringe atlar ve ben aceleyle kulağımı Mac'in ağızına dayayarak nefes alıp almadığını kontrol ederim.

Roller kızları onları çekenlere karşı çığlık atarlar. Bobby'nin elleri Mac'in bileğini sarar, ama ben kulağımı göğsüne dayayıp dua ederim.

"Nabız yok!"

Bobby ve ben aynı anda aynı şeyi haykırıyoruz. Sanki onay bekliyormuşuz gibi, ama ikimiz de aynı şeyi söylediğimiz için dehşet bizi sarıyor ve ellerim anında Mac'in göğsüne gidiyor. Midem bulanıyor, kalbim boğazıma geliyor, ama çocuğumun göğsüne bastırıyorum ve George'un Katrina'yı uzak tutacak kadar akıllı olmasını diliyorum. "Mac. Mac. Mac. Mac." Dururum, kulağımı göğsüne dayarım ve hiçbir şey duymam.

Bobby, kafasındaki başlığı çıkarmama yardım eder ve nefes alması için ağızını açtığımda, ağızlığını çıkarıp atarım. "Hadi, Mac." Burnunu sıkıştırıp dudaklarımızı birbirine bastırırım. Nefes al. Nefes al. Nefes al. Mac'in ciğerleri, ona verdiğim her nefesle dolar ve göğsünü kaldırır, ama mucizevi bir iyileşme olmaz. "Ambulans çağır." Çılgın gözlerle Bobby'ye bakıyorum. "Ambulans çağır!" Ellerimi kase şeklinde yapıp Mac'in göğsüne baskı yapmaya başlıyorum. Birkaç dakika önce göğsünün geniş olduğunu düşündüğüme inanamıyorum. Onu güçlü ve sert bir adam olarak görüyordum, ama şimdi ellerimin altında, o sadece bir çocuk.

"Yine mi? Yine mi? Yine mi?" Durup tekrar ağızına yaklaşıyorum. Burnunu sıkıyorum. Onun yerine nefes alıyorum. "Bizi terk etme dostum. Anneni terk etme. Lütfen gitme." Gözyaşlarım burnumun ucundan damlayıp onun teriyle karışıyor, ama ellerim güçlü kalıyor.

Beş saat gibi gelen yirmi dakika boyunca, kalbini sıkıştırıp onun yerine nefes alıyorum. Katrina, George'un kollarını itiyor. Onu gözümün ucuyla görüyorum, ısıyor, tırmalıyor, serbest bırakılması için çığlık atıyor, ama ikisine de yardım edemiyorum. Onu serbest bırakamıyorum ve George'un onu tutmasına yardım edemiyorum, çünkü tüm varlığım kalp masajını saymakla meşgul. "Lütfen geri dön, Mac. Lütfen bize geri dön."

"Cap!" Luc Lenaghan yanıma diz çöküp ellerimi itti. O, başka bir dünyada benim arkadaşım, Jessie'nin gürültücü

kardeşi ve ofise geldiğinde şakacı olan arkadaşımdır, ama şimdi bir acil tıp teknisyenidir ve bildiği şeyi yapmaktadır, bu da beni kenara itip çantalarını açmayı da içerir. O ve üniformalı başka bir adam oğlumla ilgilenirken beni ve Bobby'yi geri itiyorlar, diğer üniformalı iki adam ise ringi boşaltıp seyircileri geri itiyorlar.

Luc sarı bir çantayı açar ve içindeki makinenin düğmelerine basar. Sesli uyarılar başlar ve ışıklar yanıp sönerken, Luc'un ortağı benim başladığım göğüs kompresyonlarına devam eder. Luc, defibrilatör olduğunu bildiğim cihazın plastik arkasını çıkarır, sonra pedleri Mac'in göğsüne yerleştirir. Bir ped, sonra bir tane daha. "Geri çekil, Mitch. Eller serbest mi?"

"Boş."

Luc düğmeye basar; makine bip sesi çıkarır, ardından Mac'in vücudu ringe çarpar ve sönük bir sesle yere düşer.

Yine oluyor.

Geriye doğru sendeleyip, Kane ellerini sırtıma bastırınca duruyorum. Sanki Derrick'in ofisindeymiş gibi. Buraya nasıl geldi? Nereden geldi?

"Ona git." Soluma, ağlayarak babasının kollarından kurtulmaya çalışan Katrina'ya bakıyor. "O burada; sana ihtiyacı var ve babası yardım alıyor. Aynı şey değil."

BEKLEME ODASI tanıdığımız ve tanımadığımız insanlarla dolu, çoğu ağlıyor, çoğu da onları teselli etmeye çalışıyor. Kane soluma oturuyor ve bir an bile yanımdan ayrılmıyor. Jessie, ikizlerin ağırlığıyla onun soluna oturuyor, kız kardeşi de onun yanına.

Benny annesi ve üvey babasının yanında oturuyor. Başı eğik, gözleri kırmızı ve şişmiş. Rollers odayı dolduruyor ve daha önce kavga etmeye ve tezahürat yapmaya hevesli olan o dövüşçü kızlar şimdi babalarının yanında oturuyor. Kendilerini çok sert ve yetişkin sanan tüm bu çocuklar, teselliye ihtiyaç duyduklarında kaçınılmaz olarak ebeveynlerinin yanına dönüyorlar. Dünyaları yıkıldığında ve cehennem onları karşılamaya geldiğinde.

En iyi arkadaşları klinik olarak ölü ilan edildiğinde, ama acil tıp teknisyenleri çabalamayı reddediyor.

Katrina bir tür koma benzeri kaçış yolunu benimsemiştir. Küçük bir çocuk gibi kucağıma oturur, bacaklarını çenesine kadar çekmiş, başparmağını dişlerinin arasına sıkıştırmış, gözleri doktorun sonunda gelip bize kaderimizi söyleyeceği kapıya dikilmiştir.

"Zeke burada değil," diye fısıldıyor. Eğer daha iyi bilmesem, neredeyse duygularının nerede olduğunu sorardım. Neden sesinin bu kadar yavan olduğunu. Neden konuşabildiğini. Ama daha iyi biliyorum ve bu odada bunu onun kadar hisseden tek bir kişi bile olmadığını biliyorum. "Kendi babası bile burada değil."

"Şimdilik bunu dert etme." Başının üstüne bir öpücük konduruyorum. "Onun ne yaptığı önemli değil. Önemli olan sadece Mac'in ne yaptığı."

"Onu bunun için asla affetmeyeceğim," diye ağlar. "Zeke'nin burada olmadığı için onu asla affetmeyeceğim."

Zeke'in oğlunun ölüm döşeğinde olduğunu bilmediğini söyleyebilirdim. Onun çok sert davrandığını ve bu sorumsuz adamdan daha fazlasını beklememesi gerektiğini söyleyebilirdim, ama o telefon görüşmelerini yaparken ben de yanındaydım. Sesli mesajına gelmesi için yalvaran mesajlar bıraktığında. Bildiğimiz her şeyi anlatan bir sürü mesaj gönderdiğinde.

Hipertrofik kardiyomiyopati.

Kalp kasının anormal şekilde kalınlaştığı bir hastalık.

Vazokonstriksiyon.

Reçetesiz satılan sinüzit ve migren ilaçlarında bulunan maddeler kan damarlarını daraltabilir. Sinüzit enfeksiyonu için epinefrin, baş ağrısı için sumatriptan ve bacağı için ağrı kesici ilaçların karışımı, genç vücudunda aylar önce kalbini yavaş yavaş öldüren bir kokteyl oluşturdu.

Macallistar Blair'in yeni bir kalbe ihtiyacı var, yoksa ölecek.

Bir daha asla dövüşemeyecek. Asla dünya şampiyonu olamayacak. Asla milyarlarca dolar kazanamayacak ve annesinin sıkı çalışmasına teşekkür etmek için onu destekleme hayalini gerçekleştiremeyecek. Ama kalp nakli olmazsa, hiçbir şey olamayacak.

Ölecek.

İronik bir şekilde, kalbim ciğerlerimdeki oksijeni çalan ağır bir çift vuruş yapıyor. On iki saattir buradayız, ama yorgunluk ve kederine rağmen kimse gitmedi. Kahve odaya yayıldı; fısıltılar ve gözyaşları hiç durmadı. Kıçım uyuşmuş, bacaklarımı hissetmiyorum, ama Katrina'dan kalkmamızı istemek için hiçbir şey beni ikna edemez.

Şimdi bu belirsizlik içinde oturuyoruz. Mac makinelerle hayatta tutuluyor. Kendi başına nefes alamıyor. Kalbi bile kendi başına atamıyor. Tamamen makinelere bağımlı, ben ise kucağımda onun yıkılmış annesini tutuyorum ve organlar için astronomik bekleme listesinden bahsetmiyorum.

Sophia ve Jay buradalar ve Soph dizüstü bilgisayarında çalışıp muhtemelen Mac'in kalp nakli için sıradaki kişi olduğunu gösteren dosyalar uydurmaya çalışsa da, herkesin yapabileceği tek şey beklemek.

Evrenin bir karar vermesi için. Bir kayan yıldızın gökyüzünden geçmesi için.

Mac'in kazanmaya hazır olduğu hayata bir şans daha verilmesi için. kazanmaya hazır olduğu hayata bir şans daha verilmesi için.

"Bunu atlatamayacağım," Katrina göğsüme yaslanarak sessizce ağlıyor. "

Onsuz yaşayamam, Eric. Onsuz buradan çıkamam."

"Her şey yoluna girecek." Gözyaşlarımı saklamak için gözlerimi tavana çeviriyorum. "O güçlüdür, iyi olacak."

"İyi olmayacak," diye inliyor. Saatindeki panik düğmesine ritmik bir şekilde basıyor. Spence'in onu kurtarması için defalarca SOS sinyali gönderiyor, ama o bu odada ve onun kucağımda parçalanmasını izlemekten başka yapabileceği hiçbir şey yok. "O daha bir bebek. Gitme zamanı gelmedi. Anneler asla bebeklerinden daha uzun yaşamamalı. Böyle olmamalı."

"Biliyorum. Biliyorum Katrina. Söz veriyorum, biliyorum."

Yumuşak ağlamaları, Jessie ve dövüşçü kızların tekrar başlamasına neden olan yüksek çığlıklara dönüşür. "Onsuz nasıl yaşayacağımı bilmiyorum."

"O hala burada." Sırtını dairesel hareketlerle okşuyorum ve hayatım buna bağılıymış gibi yalan söylüyorum. "O makinelerde hala bir sinyal gösteriyor, bu yüzden kesinlikle mecbur kalmadıkça bunu bitmiş saymayız."

"Ondan nefret ediyorum." Tırnakları gömleğime batıyor ve göğsümde izler bırakıyor. Mac'i kastetmediğini biliyorum. "Zeke'den daha çok nefret ediyorum."

Hayatım boyunca hiç kimseyi bu kadar nefret etmedim. Bir daha asla kimseye bu kadar nefret duymayacağım. Neden oğlunun yanında değil?" diye ağlıyor. "Nasıl burada olmaz?"

Bilmiyorum.

Bu kadar özel bir şeyden nasıl uzaklaşabildiğini gerçekten bilmiyorum. Eğer yapabilseydim, hayatımı vereceğim bir şey.

Saatler geçer, hastane personeli bekleme odamızda dolaşır. Gündüz geceye, gece gündüze dönüşür. Koridorlarda, avucumun altındaki Katrina'nın nabızı kadar ritmik, bağırılan talimatları duyabileceğimiz kadar yüksek, bir kadının kompresyonları günün kelimesiymiş gibi tartıştığı kadar yüksek sesler yankılanır.

"Silahla yaralanma! Tek kurşun, şakak bölgesinden girip, oksipital bölgeden çıkmış.

Kompresyonlara devam edin. Doğruca ameliyathaneye."

Luc bizim sağlık görevlimiz olduğu için, gözlerim doğal olarak ona kayıyor. Hemşire kız arkadaşının yanında kıvrılmış olduğu için, onun tepkisini ya da tepkisizliğini bekliyorum. Bütün gün, koridorda söylenenleri izledim, ama şimdiye kadar, sessiz nöbetini sürdürürken neredeyse her zaman ilgisiz kaldı. Ama bu sefer kaşlarını çatıyor. Kari'yi kolunun altına alıyor ve onun dalgın halini bozmamak için elinden geleni yapıyor, ama sanki söyledikleri onun için bir anlam ifade ediyormuş gibi başını koridora çeviriyor.

Sesler birkaç saniye içinde geçer ve başka bir şey bağırılmaz, bu yüzden o da bunu umursamaz. Odaya geri döner, ama sanki benim bakışlarımı hissetmiş gibi, gözleri benimkilerle karşılaşır. Kaşları çatık kalır ve kaşlarının arasındaki derin kırışıklık onun kafasının karışık olduğunu gösterir. Ama ben sorgulayan bir şekilde kaşımı kaldırdığımda, o sadece başını sallar ve Kari'nin bileğine bağlanmış bileziği oynamaya geri döner.

Saatler geçer. Vücudumun her şeyi askıya almama izin verdiği saatler ve saatler. Yemek yemek zorunda değilim, uyumak zorunda değilim, tuvalete gitmek zorunda değilim. Sadece koltuğumda oturup Katrina'ya ihtiyacı olan tek şeyi sağlıyorum: çaresizce parçalanmak istediğinde onu bir arada tutacak bir çift kol.

Zeke hakkında başka bir şey söylemiyor. Söylenenleri sindirdikten sonra hiçbir şey söylemiyor. *Bu benim hatam! İlaçlarının çoğunu ben verdim. Onlara ilaçlarını alması için ısrar ettim*

İsa'nın çarmıhta öldüğü gibi, ben de kendimi suçlu hissediyorum.

Trajediden sonra kendime tekrar sevmeme izin verdiğim çocuk, ölümden sadece bozuk bir jeneratör kadar uzakta.

Hastanelerin yedek sistemleri olduğunu biliyorum, bu yüzden elektrik kesintisi ona zarar vermez, ama her şey çok yakınmış gibi geliyor. Sanki düşmeden saniyeler önce korkmuş gözleri benimkilerle buluştuğunda, kötü bir şeylerin olacağını biliyormuş gibi, ve öldükten sonra Katrina'nın koruyucusu olacağını bildiği için bana bakmış gibi geliyor.

O, onun ölümünü atlatamayacak ve ben de ikisini birden kaybetmeyi atlatamayacağım.

"Kalk!" Sophia'nın tembelliği, bilgisayarında bizim bilmediğimiz bir şey olduğunda uyanıklığa dönüşür. Katrina kucağımda sıçrar; yarı uyanık yarı uykulu halini korur ve Sophia ayağa fırladığında yavaşça kendine gelir. "Cap, kalk!"

"Ne?" Kalabalık hareketlenmeye başlayınca başımı çeviriyorum.

"Ne oluyor?"

Katrina'nın uzun süre bakakaldığı kapı açılır. Sonunda Katrina dikkatini toplar ve kanlı önlüğü giymiş, yüz maskesi boynuna asılı bir doktor içeri girerken dik oturur. Doktor kumaş şapkasını çıkarır ve Soph'un yanına geldiğinde Jay'e bir an fazla bakar.

Gözlerinde bir anlık bir tanıma parlar, ama Katrina öne doğru sendeleyip elini tuttuğunda düşüncelerinden kopar. O adamın gömleğinde, kolunda ve ayakkabılarında oğlunun kanı vardır, ama Katrina sahip olduğu tek canlı bağlantıyı tutar ve yalvarır: "Söyleyin, lütfen söyleyin. O iyi olacak, değil mi? Lütfen bana onun... lütfen onun... demeyin." Vücudu, söylemekte zorlandığı şeyi reddederken, sözleri kekeliyor.

Ancak doktor, oğlunun öldüğünü doğrulamak yerine, dudaklarında bir gülümseme belirir. Bu gülümseme küçüktür, zorlanmış ve doktorun gözlerine bakmaz, ama

bu bir yüz buruşturma değildir ve bu anda, ben bunu kabul ederim.

"Bayan Blair, size bir kalp bulduğumuzu bildirmek için geldim." Katrina'nın bacakları titrediğinde ne atıldım. "Yedi saat önce otuz iki yaşında bir beyaz erkek getirildi. Geldiğinde ölmüştü, ama müdahale eden sağlık ekibimiz onlar gelene kadar kalbini atmaya devam ettirdi. Ambulanslar gönderildiği andan itibaren bu bir kurtarma göreviydi. Adamı kurtarmak için değil, kalbi kurtarmak için."

"Sen... sen yaptın mı?" Katrina'nın sesi titriyor. "Mac'i ameliyat ettin mi? Kalbi aldı mı?"

"Evet, hanımefendi. Oğlunuzun kalbini ellerimde tuttum." Ellerini aramızdaki boşluğa uzatır ve Katrina onu tutup sıkıca kavradığında geri çekilmez. "Eskisini ve yenisini ikisini de tuttum, sonra yeni kalbi Mac'in göğsüne yerleştirdim ve kan pompalandığını görene kadar oradan ayrılmadım." Cerrahın koyu renkli gözleri Katrina'nınkilerle ateşli bir yoğunlukla buluştu. "Kendi gözlerimle pompalandığını gördüm."

"Bu..." Artık kendi ayakları üzerinde duramayan Katrina, tüm ağırlığını bana bırakır ve vücuduma yaslanır. "O iyi, değil mi? İyi olacak, değil mi?"

"Oğlunuzun iyileşeceğine dair tüm umudum var. Bir süre daha uyuyacak, ama önümüzdeki yirmi dört saat içinde onunla konuşabileceğinizi tahmin ediyorum. Birisi oğlunuzu koruyor, Bayan Blair. Yıldızlar hizalandı ya da evren onunla henüz işini bitirmedi. Ne olduğunu tam bilmiyorum, ama o hayatta. Bunun bir parçası olmaktan onur duyuyorum."

EPILOG

" Anne! Dur."

Yavaşça Mac'in arkasına geçip yeni evimizin ön bahçesinde onu takip ediyorum. Ellerime vuruyor, bir yıl boyunca evden çıkmaması gereken kadar küfrediyor, sonra da saçmalıklarına kanmadığım için biraz daha küfrediyor. Uzun zamandır sorun çıkarmak istiyor. Sanki ona bağırmamı istiyor gibi, ama o kadar uzun süre hasta olduğu için ona neden kızdığımı bile unuttum.

Bu, yeni doğmuş bebeğinizin gözlerine bakıp, onun sizi nasıl kızdırabileceğini merak etmek gibidir. Bu mümkün değildir, ancak mantıklı düşündüğünüzde bunun kaçınılmaz olduğunu bilirsiniz. Haftalardır oğlumun her hareketini izliyorum. Uzun zaman önce ona bebek muamelesi yapmamam için bana bağırdı, bu yüzden onu uzaktan bebek gibi bakıyorum. Onu kartal gözüyle izliyorum, ama artık ona bir bardak su getirmek için kendimi paralamıyorum.

Kardiyoloğu, kalkıp biraz yürümesi iyi olacağını söyledi. Böylece kendi suyunu kendisi alabilir. Ve geri döndüğünde, sadece hafif egzersizin ona iyi geldiğini bildiğim için, bana da bir tane getirmesini rica ediyorum.

Ama bugün farklı. Bugün, en korkunç şekilde özel bir gün. Bugün, şeytanlarımızla yüzleşeceğiz.

"Anne!" Bana, ancak sevgiyle *dolu* bir ifadeyle bakarak dönüyor. "Yürüyeblirim. İyiyim. Elimi tutmana gerek yok. Bu benim anaokulunun ilk günü değil."

"Bana öyle geliyor." Eric arkamda durduğunda, ellerini kalçalarımaya koyduğunda ve nefesi başımın arkasına değdiğinde, onun sıcaklığını hissediyorum.

"Bırak arabaya kadar yürüsün, bebeğim. Annelik tavırlarını ringe çıktığı zaman için sakla."

"Aman Tanrım." Göğsümü tutuyorum ve ağır çarpıntılarımdan neredeyse ağlayacağım. Geçen yıl bu zamanlar, kalbimin atlaması

bir tür şiirsel ifade, aptalca bir klişe ve hiç de gerçek olmayan bir şey olarak kabul edilirdi. Ama şimdi başka bir anlamı var.

Kalbim iyi. Beni test ettiler, babamı test ettiler. Eric bile testlerden geçti, sırf bize sağlıklı olduğunu ve bizimle kalacağını ikna etmek için. Mac'in durumu izoleydi ve kalbi bir dizi talihsiz hatadan dolayı onarılamaz şekilde hasar görmüştü. Burada bir sinüs enfeksiyonu, orada bir baş ağrısı, ki o da benim migren ilacımı kullanarak kendi kendine tedavi etti. Dövüşe hazırlanırken ekstra antrenmanlar da eklendi, bu da bacağındaki ağrıyı dindirmek için ekstra ağrı kesici haplar anlamına geliyordu. Tek tek bakıldığında bu şeyler sorun olmazdı, ama bir gencin hassas vücudunda bir araya geldiklerinde, oğlum beş hafta önce bir dövüşün sonunda patlayan bir saatli bomba haline gelmişti.

Oğlum yoğun bakımda uyurken ve vücudu bu yeni yolculuğu kabullenmeye çalışırken, bizler kardiyoloji bölümünü ziyaret edip kendimizi muayene ettirdik.

Neyse ki bizim için hayat böyle gelişmeyecek. Oğlumun hayatta kalması için makinelere bağlı olduğu gece, hastanemizin üzerindeki gökyüzünde benim bebeğim kadar eşsiz bir yıldız kaydı ve o yıldız, oğlumun yaşayabilmesi için trajik bir şekilde ölmek zorunda kalsa da, bunun için üzgün değilim.

Evet, biliyorum. Bencilim, ama oğlumun yaşamasını istediğim için asla üzgün olmayacağım.

Mac, Eric'in kamyonetinin arkasına tırmanıp kemerini takar, sonra ben yolcu koltuğuna oturunca öne eğilir ve elimi tutar. Otoriter annesinden uzaklaşmaya ihtiyacı varmış gibi davranır, ama elimi tutar ve omzumu geriye doğru çeker, tıpkı küçük bir çocukken yaptığı gibi. Arkada tek başına, elimi tutmak için ağıladı ve kolum uyuşmasına rağmen elimi bırakmadı.

"İyi olacak mısın anne?"

Alaycı bir şekilde güldüm. Zoraki ve sahte bir gülümsemeydi ve sonunda acınası bir ciyaklama ile sona erdi, ama yine de başımı salladım, çünkü yalan söylemek ve ona korkumu göstermemek benim işimdi. "Evet, hazırım. Bu harika olacak."

"Yine düşersem beni yakalamaya hazır mısınız?"

"Macallistar!" Koltuğumda dönüp dizine vuruyorum. "Bununla şaka yapma!"

Eric gülerek sürücü koltuğuna oturur ve gözlerinde saf hayranlıkla bize döner. Bu günlerde, Mac yorgun ve ilerlemesinden dolayı huysuz olsa bile, yüzünde sürekli bu gülümseme vardır. Ben çıldırmaya başlasam bile gülümser. İşe gitmek zorunda kaldığında ve bizi evde bıraktığında bile gülümsüyor. O sadece... gülümsüyor. Çünkü ona göre, o gün hastanenin bekleme salonunda geçirdiğimiz zamandan daha iyi bir şey olamazdı.

Uzun bir dakika boyunca benim yüzümü, sonra da Mac'in yüzünü inceledi. Sonra başını salladı ve benim çok sevdiğim o gülümsemeye motoru çalıştırdı ve yeni evimizin garajından çıktı. Bu, hayal bile edemeyeceğim bir şey, çünkü baharda kazmak için sabırsızlandığım güzel bahçesi ya da yemek pişirmek için can attığım muhteşem mutfacı, Eric'in bana göstermek için can attığı pençeli küveti ya da oğlumun artık kendine ait dediği yatak odası değil, burası bir aile evi olduğu için. Bu sadece bir daire ya da *karşılayabileceğimiz en iyi ev* değil, hayatımın geri kalanını geçirmek istediğim bir ev.

Sandalyeye yaslanıp parmaklarımı Mac'inkilerle iç içe geçiriyorum, ama gözlerim tamamen Eric'te. Onu ilk gördüğümde giydiği kıyafetin aynısını giyiyor: üstüne flanel giydiği beyaz gömlek, koyu mavi kot pantolon, ağır botlar ve kulaklarını kapatan o aptal şapka. Onun aptal görüldüğünü söyleyerek dalga geçmeyi seviyorum, ama ona, bize, bu aileye o kadar aşığım ki, o benim saçmalıklarımı anlıyor ve bu şapkayı takarken beni sikmesini tercih edip etmediğini soruyor.

Cevabım hayır.

Ama gündüzleri takabilir, çünkü bu tamamen *Eric'in* tarzı. Ve benim için Eric, seksi ve mükemmelin vücut bulmuş hali.

Dövüşün yapıldığı spor salonuna, Rollin On Gym'e gitmek için şehirden geçmek sadece birkaç dakika sürüyor. Otopark tamamen dolu, ancak ön kapının önünde bir yer boş kalmış, birkaç genç dövüşçü kız bizim gelmemizi beklerken orayı koruyorlar.

Bu yerin kendilerine ait olduğunu düşünen herkesi tekmelediklerini biliyorum.

Biz o yere park ederken geri çekildiler, sonra Eric motoru kapatıp bize küçük bir gülümsemeye dönünce spor salonu kapısının yanında dolaşmaya başladılar. "Hazır mısınız çocuklar?"

Oğlumu tekrar o boks ringinde göreceğimi düşünmek midemi bulandırıyor. Bugün her şeyin kontrol altında olduğunu biliyorum; teknik olarak endişelenecek bir şey olmadığını biliyorum, ama bilmek ve hissetmek iki farklı şey. Ve sanki evren sırf eğlence için bizi yere sermekten zevk alıyor gibi *hissediyorum*.

"Hayır." Eric'e dönüp dürüstçe cevap veriyorum. "Buna gerçekten hazır değilim, çocuklar. Aslında, eve gidip önümüzdeki on bir yıl boyunca film izlese de olur."

Arkamda kıkırdayan Mac kemerini açar ve öne eğilir, bu da iyileşmekte olan kesiğini zorlayacağından endişelenmeme neden olur. Alnıma uzun bir öpücük kondurur, sonra geri çekilir ve gözlerime bakar. "Seni seviyorum anne. Tahmin ettiğinden daha çok."

"Ben de seni
seviyorum, tatlım."

"Rahatlaman lazım."

"Hayır, senin yaşayabileceğin bir balon satın almam gerekiyor."

Sanki ben çocukmuşum da o yetişkinmiş gibi hayranlık dolu bir gülümsemeyle başını sallar ve kapısını açar. Dikkatlice, yavaşça dışarı çıkar, çünkü iyi olduğunu söylese de, yavaş hareket etmesi gerektiğini bilir. Dengede durmaya çalışarak kapıyı çarparak kapatır ve renkli camların arkasından sevimli bir gülümseme atar.

Onun peşinden dışarı çıkamadan, Eric çenemi tutup beni geri çeker. "Seni seviyorum." Benny bekleyen kızların yanına gelmesine rağmen, Eric öne eğilir ve dudaklarıma nazikçe bir öpücük kondurur. Ben'in parçalama tehditlerini düşünürsek, çok cesurca bir hareket. "Onu şımartman konusunda sana nutuk atmayacağım. Zaten hiçbir fark yaratmayacak, o yüzden sadece seni sevdiğimi ve kafayı yemeye başladığında yanında olacağımı söyleyeceğim. Hiçbir yere gitmiyorum, yani artık benden kurtulamazsın."

"Sıkışıp kalmak istemiyorum," diye fısıldıyorum. "Ben de seni seviyorum ve..." Aklımdan milyonlarca düşünce geçiyor ve tereddüt ediyorum. Neredeyse *onun yaşadıklarını* ben de yaşadım. Neredeyse onun bildiklerini ben de biliyordum. Oğlumun bizimle olmasının tek nedeni, bizi terk etmemesi. "Sana teşekkür etmek istiyorum."

O geriye yaslanır ve gözlerini benimkilere diker. "Ne için?"

“O gün ona yardım ettiğin için. Beş haftadır sana teşekkür etmek için bir an bile zaman ayırmadım. Eğer sen yaptığını yapmasaydın, o burada olmazdı. Eğer o kadar hızlı hareket etmeseydin, o burada olmazdı. Eğer sen orada olmasaydın ve ben tek başıma kalsaydım, ne yapacağımı bilemezdim. Oğlum hayatta çünkü sen bizi seviyorsun. Yaptıklarını asla unutmayacağım.”

Dudaklarının köşesi hafifçe yukarı kıvrıldı. Utangaç bir gülümsemeydi, ama Gemma ve Callie'yi düşündüğünü gösteren bir gülümsemeydi. Onları kurtaramadı, ama bir nedenden dolayı hayatıma girdi. Daha yüksek bir amaç vardı ve evren bu spor salonunda son kez buna cevap verdi.

"Yıldızlarımız eşleşti, bebeğim." Burnumun ucuna bir öpücük kondurdu. "Sonsuza kadar birbirimize bağlıyız."

"Güzel." Gülümserim ve o uzaklaşırken yanından kayarım. Ön kapıda duran arkadaş grubuna doğru yürürken, her birini sırayla incelerim. Kızlar hala utangaçtır, şüphesiz arkadaşlarının gözlerinin önünde ölmesini izlemenin travmasını yaşamaktadırlar. Ama buradalar ve gözlerindeki ateş, bugün onunla birlikte spor salonuna kimin gireceğini açıkça ortaya koymaktadır.

Ve bu kesinlikle onun aşırı koruyucu annesi olmayacak.

Onlar dönüp içeri girerken, ben de izin vererek başımı sallıyorum. Spor salonu ağzına kadar dolu, bu yüzden koridorlar dövüşçüler ve aileleriyle dolu. Her biri oğlumun sırtını sıvazlayıp, sessizce onu hedefine doğru teşvik ediyorlar. Kızlar yakın duruyor, Benny ise belki de daha da yakın. Geçtiğimiz birkaç kadından kucaklamalar ve öpücükler alıyorum, Eric ise erkeklerden sanki ilişkimizin durumu hâlâ tartışmaya açılmış gibi kurnazca başparmaklarını kaldırıyorlar.

Sonunda çocuklar, Eric'in durup oğlumun dövüşmesini ve düşmesini izlediği ringin yanında dururlar. Sanki tekrar oraya girmekten korkmuşlar gibi, emin olamayan bir şekilde etraflarına bakınırlar.

Sanki orası hayaletliymiş gibi.

Oraya bir sandalye yerleştirilmiş, böylece Mac kolayca tırmanabilir. Ağzını sıkıca kapatarak, belirsiz gözlerle etrafına bakınıyor, sonunda gözleri benimkilere takılıyor. Bakışlarındaki kırılganlık gözlerimi yaşırtıyor ve geride kalma kararımla çatışıyor. Benim yapmam gereken

Onun bunu kendi başına yapmasına izin vermek, bir erkek gibi davranıp korkularıyla yüzleşmesine izin vermek istiyorum, ama içgüdülerim ona koşmam için bana haykırıyor.

O benim bebeğim ve ona ihtiyacı olduğunda her zaman yanında olacağıma söz verdim.

"O iyi." Eric başımın yanına nazikçe bir öpücük konduruyor. "Korkuyor, ama güvende."

"Biliyorum." Sesim çatlıyor, ama o bununla dalga geçmiyor. Beni güvenli bir şekilde kollarının arasına alıyor ve beni kendine çekiyor. Bu sırada dövüşçü kızlardan biri Mac'in titreyen elini tutup onu ayağa kaldırıyor.

O da her zaman cesur olmuştur, küçük bedenine göre fazla tavırlı, pantolonuna göre fazla büyük. Ne dersiniz deyin, o hiçbir zaman bir meydan okumadan korkmamıştır. Bu yüzden önce kendisi tırmanır ve onu sandalyeye çekip ayağa kaldırır, sonra ipleri ayırır ve titrek bacaklarıyla tırmanırken ipleri tutar.

Ağlamadan ve kendimi rezil etmeden önce dişlerimin arasına yumruğumu sıkıştırırım.

Burada elli ya da daha fazla kişi olmalı, ama herkes sessiz kalır.

Mac ve Lucy Kincaid ringin ortasında durduklarında, kalabalığa dönüyorlar. Bazıları gülümsüyor. Bazıları başlarını eğiyor. Bazıları ağlıyor.

Ben
ağlıyor
um.

Ama Lucy, Mac'in elini başının üzerine kaldırıp uzun zaman önce başladığı zafer turunu tamamladığında kimse alkışlamıyor. Herkes başını eğip bir dakikalık saygı duruşunda bulunuyor. Artık oğlumun göğsünde atan kalbi olan adama saygı gösterisi.

Zeke Douglas'ı, en çok ihtiyacımız olduğu anda bizi terk ettiği için tüm kalbimle nefret ediyordum, ama şimdi onu da seviyorum. Onu sevmekten asla vazgeçemem. Onu sevmekten asla vazgeçmeyeceğim. Çünkü onun fedakarlığı oğlumuzun hayatını kurtardı ve bana bıraktığı notta, o gün bizimle aynı acil serviste, vücudunun geri kalanı ölmüş olsa da kalbi hala atarken, ne yaptığını çok iyi bildiğini yazıyordu.

Checkmate Serisi, Aralık 2019'da çıkacak olan Spence'in kitabında devam ediyor.

[Facebook'ta](#) beni takip edin veya [haber bültenime](#) üye olun, yeni sürümlerle ilgili güncellemeleri alın.

TEŞEKKÜRLER

Bu çılgın yolculuğa benimle birlikte olduğunuz için teşekkür ederim. Şu anda yirmi üçüncüsü kadar kitap yazdım. Çoğunuz ilk kitaptan beri buradasınız. Teşekkür ederim.

En iyi arkadaşlarım ve ana destekçim – Tink ve Mac – sizi çok seviyorum. Günlük hayatımın bir parçası olduğunuz için teşekkür ederim.

Beta okuyucularım – Debbie ve Siddhi – her zaman yanımda olduğunuz ve kitaplarımı okuduğunuz için teşekkür ederim. Geri bildirimleriniz, kitaplarımın bu kadar sık ve bu kadar temiz bir şekilde yayınlanmasında çok önemli bir rol oynuyor. Teşekkür ederim.

Kapak tasarımcım Amy Q, çalışmalarını gerçekten çok beğeniyorum! Teşekkür ederim.

Editörüm – Mountain's Wanted Publishing'den Krista – bebeklerimi parlatman için teşekkür ederim. Bu teşekkürler, sen düzenledikten sonra yazıldı, bu yüzden yazım ve dilbilgisi hataları varsa – özür dilerim!

Düzeltenim Lindsay, her zaman en gizli yazım hatalarını yakalarsın. Teşekkür ederim.

Ekibim – vay canına. Sizler harikasınız. Sonsuz ve son derece tutkulu desteğiniz için teşekkür ederim.

Laura P'ye özel bir teşekkür etmek istiyorum, çünkü her seferinde bu notları okuduğunu ve bir gün adını görmek için umutla beklediğini söyledi. Al bakalım, canım. <3

#ricaedersinDan

Melita ve Toni – artık Focker'larsınız. Bana yardım ettiğiniz her şey için teşekkür ederim.

Kocam ve bebeklerime – sizi seviyorum. Bu çılgın macerada bana verdiğiniz sonsuz destek için teşekkür ederim. Asla fikirlerimin çılgınca olduğunu söylemezsiniz. Sadece yapmamı ve haklı olduğumu kanıtlamamı söylersiniz. Bu, anlaşmamızın benim tarafımdaki kısmını yerine getirmemdir. Sizi seviyorum.

Spence'e hazır mısınız?

EMİLİA FİNN'İN DİĞER ESERLERİ

(okuma sırasına göre)

Rollin On Serisi

Evini Bulmak

Zaferi Bulmak

Sonsuza Kadar

Bulmak Huzuru

Bulmak

Kefaret Bulmak Umut

Bulmak

Hayatta Kalanlar Serisi

Senin Sayende

Hayatta Kalmak

Sensiz Sen Olmadan

Seni Yeniden

Yazmak Her Zaman

Sen

Bana Bir Şans Ver

Şah Mat Serisi Piskoposun

Oyunundaki Piyonlar Güneş

Batana Kadar

Rok Atmak Kalenin

Oyunu Kalıcı

Oynamak Kralın

Yükselişi

Şövalyeyi Feda Etmek

Rollin On Novellaları

(Rollin On Serisini bitirmeden okumayın) [Yeniden Başla –](#)

[Kısa Hikaye](#) .

[Yıldızlarda Yazılı – Kısa Hikaye](#) .

[Yeniden Başla – Kısa Öykü](#) .

[Yıldızlarda Yazılı – Kısa Hikaye Tam](#) .

[Döngü – Kısa Hikaye](#) .

[Savaşmaya Değer – Bobby & Kit Novella](#)

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[İçindekiler](#)

[Adanma](#)

[Emilia Finn'in Diğer Eserleri](#)

[Bağlantı Kurmak İster Misiniz?](#)

[ŞÖVALYİYİ FEDA ET](#)

[1. On Dört Yıl Önce](#)

[2. Eric](#)

[3. Katrina](#)

[4. Eric](#)

[5. Eric](#)

[6. Katrina](#)

[7. Eric](#)

[8. Katrina](#)

[9. Eric](#)

[10. Katrina](#)

[11. Eric](#)

[12. Katrina](#)

[13. Eric](#)

[14. Eric](#)

[15. Katrina](#)

[16. Eric](#)

[17. Katrina](#)

[18. Mac](#)

[19. Eric](#)

[20. Eric](#)

[21. Katrina](#)

[22. Eric](#)

[23. Katrina](#)

[24. Mac](#)

[25. Eric](#)

[26. Katrina](#)

[27. Eric](#)

[28. Eric](#)

[29. Katrina](#)

[30. Mac](#)

[31. Katrina](#)

[32. Eric](#)

[Epilog](#)

[Teşekkür Emilia](#)

[Finn'in diğer eserleri](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

